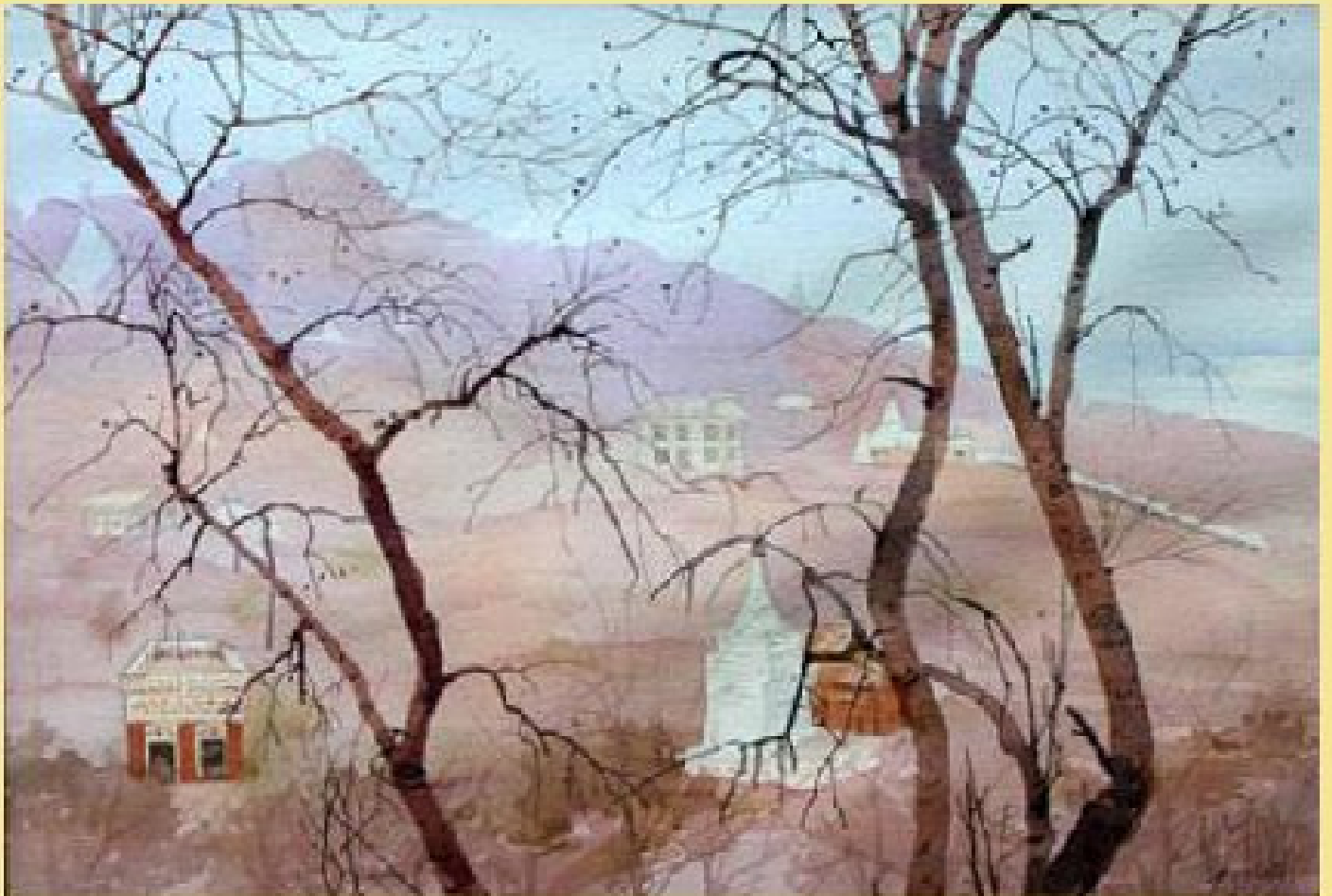

ဝိနဝိန

ရူမဝမဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုများ

ဝန်ချီစိုးညို

စိတ်ကူးချိုချို

စိန်စိန်

ဂူမဝမဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုများ

၂၀၀၃ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ

စိန်စိန် (၁၉၂၈-၁၉၇၂)

၁၉၂၈ ခုနှစ်တွင် သာယာဝတီမြို့ ကျောင် စုရပ်၌ အဖ ဦးမိုးသီး၊ အမိ ဒေါ်ကြီးညိုတို့မှဖွားမြင်သည်။ မိသားစု ရှစ်ယောက်အနက် အငယ်ဆုံး သမီးဖြစ်သည်။

၁၂ နှစ် သမီးအရွယ်မှစ၍ စာတို စာစများ စရေး၏။ စစ်ပြီးခေတ် တွင် စာနယ်ဇင်းများ၌ ဆောင်းပါးနှင့် ဝတ္ထုများ စရေး၏။ ၁၉၄၇ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင် တိုင်းရင်းမေဂျာနယ်၌ လေးချိုးကြီးတစ်ပုဒ် ရေးခဲ့လေသည်။ ဂျာနယ်ကျော်တွင် **ဂနိုင်းမေ**ဟူသော အမည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ **စိန်စိန်**၊ **အထွေး**ဟူ၍ ကလောင်အမည်များဖြင့် လည်းကောင်း ရေးသားသည်။ မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာတွင် စာပေလောကခန်းနှင့် လူငယ်ဂျာနယ် တွင်လည်း ပါဝင် ရေးသားခဲ့သည်။

၁၉၅၄ ခုနှစ်၌ “သားလိမ္မာ” ဝတ္ထုဖြင့် ရှုမဝ ထောင်ဆု ရရှိ။

၁၉၅၇ ခုနှစ်၌ “လွမ်းသစ္စာ” ဝတ္ထုဖြင့် ဘားမာစတား ဝတ္ထု ရှည်ပြိုင်ပွဲ စာမူဆုကို ဆုငွေ (၁၅၀၀) ချီးမြှင့်ခံရ။

၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် “လွမ်းသစ္စာတိုင်” ဝတ္ထုဖြင့် အမျိုးသားစာပေဆု ပထမဆု ချီးမြှင့်ခံရ။

၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် “ရိုးမတောင်ကြီးကိုသာ ဖြိုလိုက်ချင်တော့” ဟူသော ဝတ္ထုကြီးဖြင့် အမျိုးသားစာပေဆု (ဝတ္ထုဆု) ရရှိ။

၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် “ခရီးဝင်္ကပါ” စာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသားစာပေဆု (စာပဒေသာဆု) ဆွတ်ခူးရရှိ။

ဝတ္ထုအတို အရှည်၊ ဆောင်းပါးအတိုအရှည် ပုဒ်ရေ ၁၀၀ ခန့် နီးပါး ရေးသားခဲ့သည်။ အောင်မြင်ထင်ရှား၍ လူသိများသော သူ၏လက် ရာများမှာ များစွာရှိလေသည်။ ထင်ရှား လူသိများသော စာအုပ်များမှာ-

- ၁။ သားလိမ္မာ (ရုပ်ရှင်) “ချူရန်ခက်တဲ့သင်”
  - ၂။ ချစ်ငြိုးချစ်မာန် (နှစ်ကြိမ်) အမျိုးသမီး ကလောင်အဖွဲ့
  - ၃။ ရွှေနှင်းဆီ (အမျိုးသမီး ရန်ပုံငွေ)
  - ၄။ မြေစာပြုန်းမှ ဆုမှာလားရှင်
  - ၅။ လူ
  - ၆။ အောင်နိုင် (ရုပ်ရှင်) “ချူရန်ခက်တဲ့ သင်”
  - ၇။ လွမ်းသစ္စာတိုင် (နှစ်ကြိမ်)
  - ၈။ ရိုးမတောင်ကြီး ကိုသာ ဖြိုလိုက်ချင်တော့(အမျိုးသား စာပေဆု)
  - ၉။ အရှက် (အောင်နိုင်နှင့်တွဲသည်)
  - ၁၀။ နှင်းသက်ဆယ်ပြန် (နှစ်ကြိမ်)
  - ၁၁။ ခရီးဝင်္ကပါ (အမျိုးသားစာပေဆု)
- (၆၊ ၆၊ ၇၂) နေ့တွင် သာယာဝတီမြို့၌ ကွယ်လွန်သည်။

မာတိကာ

၁။	အနုပညာသည်၏ အလောင်း	၉
၂။	အင်တီအဇာတသတ်	၄၂
၃။	ဘဝဆက်ခါ ရှာလေဦး	၈၂
၄။	ထိုသူတစ်ဦး၏ စုဆယ်ဖြာ	၁၀၈
၅။	တိမ်တောင်သဖွယ် (ဝမ်းတစ်ထောင်)	၁၂၅
၆။	လုံရန်းရွာနှင့် ခန္တီတောင်	၁၄၀
၇။	ဖူးစာကအကြောင်းရယ်	၁၇၄
၈။	သိက္ခာပုဒ်၏ အကျဉ်းသူများ	၁၉၇
၉။	အဟောင်းတလည်လည်	၂၁၂
၁၀။	အမိုက်နှင့်အမှောင်	၂၂၉
၁၁။	စိတ်	၂၄၉
၁၂။	စိတ္တဗေဒ ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်	၂၆၉
၁၃။	စာပေဆုနှင့် ကြွေးပတ်လည်	၂၉၁
၁၄။	ခွင့်မလွှတ်ထိုက်သူ	၃၁၅

၈၄၈၄(၁၉၂၀-၁၉၇၂)
(၆၅၀-၆၆၀)အိမ်ထောင်ရေးဦးစီးဌာန(၁၉၅၅-၁၉၆၅)

အနုပညာသည်၏ အလောင်း

သန်းခေါင်ကျော်လေပြီ။

“အမယ်လေး ကိုဖို့ ရွှေကြီးရဲ့၊ အရှူးကြီးရဲ့”

စာစာတက်အောင် ရွှေရင်အုံကို စုံတီး၍ ဟစ်လိုက်သောဒေါ်စောနု၏ အသံမှာ ခုနစ်အိမ်ကျော် ရှစ်အိမ်ကြား၊ ကြားစရာမရှိ၍သာ မကြားရသော်လည်း သူတို့နေထိုင်ရာ ငါးအိမ်စုကလေးကိုမူ ထုတ်ချင်းခတ်လွှမ်းမိုး၍ သွားလေသည်။

သူတို့၏ (ငါးတဲစုဆိုလျှင် ပိုမိုမှန်ကန်တိကျမည်ဖြစ်သော) အိမ်နီးချင်းများနှင့် မသာစောင့် ဖဲဝိုင်းအတွက်မှာမူ ညဦးကပင် ဦးဖို့ရွှေ တစ်ယောက် သေဆုံးခဲ့ပြီကို သိကြပြီဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း၊ “ပေါသွပ်သွပ် ကြီးပါကွာ” ဟု သူတို့အရပ်မှ သမုတ်ထားကြပြီးသည်တွင် ရဖန်ရခါ ဒေါ်စောနုကြီးကလည်း ဤလိုပင် “အရှူးကြီး” ဟု “ချစ်ငြိုးဟန်” ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်လေ့ ရှိတတ်သည်ကို ပါးနားယဉ်နေပြီဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း။ ဘယ်လိုမှ အကြောင်းရော အကျိုးပါ မထူးဆန်းကြတော့။

သို့တိုင်အောင် သင်ဖျာစုတ်ပေါ်တွင် အစွပ်မပါသော ခေါင်းအုံးကြီးကိုအုံးလျက်၊ အထက်ပိုင်းတွင် ပိတ်ကြိမ်ရှုပ်လက်တို့မျှသာ ရှိသော်လည်း

ခါးပေါ်တွင်မူ ဝတ်ထားသော ပုဆိုးနွမ်းအပြင် သူ၏ဂုဏ်သိမ် မသေးငယ်ကြောင်းကို ဖော်ပြနိုင်သော ၁၃ ကျပ်တန် မာစရိုက်ချည်ချော ပုဆိုးအသစ်စက်စက် တစ်ထည်နှင့် ဥပသကာ ဝတ်ဖြူ စင်ကြယ် တစ်ကွင်ပါ ထပ်ပိုး လွမ်းခြုံထားခြင်း ခံနေရသည် ဦးဖိုးရွှေ၏ အလောင်းကောင်ကြီးကတော့ ပြုံးမဲ့မဲ့ကြီးနှင့် တစ်စုံတစ်ခုကို ကန့်ကွက်ပြောဆိုလိုက်ချင်သယောင် ထင်မှတ်ရပေသည်။

ကြည့်ပါဦး၊ ပြုံးမဲ့မဲ့မှ တကယ်ကို မဲ့မဲ့ကြီးနှင့် ပြုံးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဆဖြူငုတ်ကလေးတွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် ခေါင်းတုံးမပြောင့် တပြောင်ရှိနေသော ဦးဖိုးရွှေ၏ မျက်နှာဝယ် ဇရာ၏မှတ်တမ်းတင်ခြင်း ခံထားရသော ပါးရေတွန့်အရစ်နှစ်ကြောင်းက နှာခေါင်း၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ ခပ်ဖောင်းဖောင်းနှင့် ကွေ့ဝိုက်ညွတ်ဆင်းကာ နှုတ်ခမ်းဆီသို့ ဆင်းလာနေသည်။ ဤဖြစ်ရပ်မှာ မဲတဲတဲရုပ်သွင်ကို စုတ်ချက်တင်ထားသည့်သဖွယ် ရှိနေကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်။

ထို့ပြင် မထူမပါး ရှိနေသော ကြက်သွန်ခွံရောင်နှုတ်ခမ်းတစ်စုံကို (အထက်အောက် ပွင့်အာနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ) အလျားလိုက် ခပ်တွန့်တွန့် ဖွင့်ဟကာ ဖြူဖွေး၍ ခေါထွက်နေသည် ရှေ့သွား ၃၂ ချောင်ခန့်ကို ဖော်ပြထားသည်မှာလည်း ပြုံး၍နေသည်ဟူ၍ အကြောင်းပြ လုံလောက်စရာပင်ဖြစ်သည်။

သို့လျှင် ဦးဖိုးရွှေ၏ အလောင်းကောင်အား ပြုံးမဲ့မဲ့ကြီးဟု ခိုင်လုံစွာဆိုနိုင်ပြီဖြစ်၍နေမှတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို ကန့်ကွက်ပြောဆိုလိုက်ချင်သယောင်ဆိုသော ထင်မှတ်စရာလည်း အကြောင်းမဲ့တော့ မဟုတ်နိုင်။

ဟုတ်ကဲ့၊ မမဲသောအကြောင်းကတော့ ရှိခဲ့သည်သာ။

*

သုညနက္ခတ် မွန်းတည့်၍ နေဝန်းနှင့် အနုတ်လက္ခဏာ ယှဉ်တွဲ မိခိုက်တွင် လူဖြစ်လာရသလား မသိ။ ဦးဖိုးရွှေ၏ ဘဝကတော့ အင်မတန်မှပဲ

ခြောက်သွေ့ မွဲတေလှသည်။

သို့သော် ဤလိုသွေ့ခြောက်မွဲညစ်လှသည် ဘဝ၏ အရှင်ဖြစ်သူ သူ၏နှလုံးအိမ်တွင်တော့ အဆမတန် ရွန်းလက် နုစိုနေသော အနုပညာ ပါရမီထူတစ်ရပ်က ထူးခြားစွာ ငြိတွယ်ကိန်းဝပ်လျက် ရှိနေသည်ဟု ဦးဖိုးရွှေက အယူရှိလေသည်။ ဤသို့ သူ၏ဟဒယဝတ္ထုတွင် ခိုအောင်းလျက် ရှိသော အနုပညာရပ်အား ထိုက်သင့်သော အဆင့်အတန်းဖြင့် ပြုစု လိုက်ရပါလျှင်တော့ အနုပညာရတနာကြီး သည် ဖွဲ့ထွား ရင်သန်စွာ ပွင့်ထွက် လာနိုင်စရာ ရှိသည်ဟုလည်း သူက ယုံကြည်သည်။

တစ်ကြောင်းအားဖြင့်လည်း ဤအနုပညာ ရတနာကြီးကို ဖော်ထုတ် သုံးစွဲနိုင်ခြင်း မရှိမီ သမယတွင်တော့ သူသည် ဤပညာရပ်ကြီးအား ဝမ်းတွင်လွယ်ကာ ထိန်းသိမ်းထားရသည်သာဖြစ်ရာ သူသည် အနုပညာကို စေစာနိုင်သော အနုပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက်ပါဟု မဆိုသာသည့်တိုင် အောင် “အနုပညာသည်၏အလောင်း” ဟူ၍တော့ ခေါ်နိုင်ကောင် ပါသည် ဟု ဦးဖိုးရွှေက အဆိုရှိပေသည်။

သူသည် ပေါ့ပေါ့တန်တန် လူစားမျိုးလည်း မဟုတ်။ ဤလို “အလောင်း” ဘဝမှ လွန်မြောက်ရန်ကိုလည်း မနေမနားစွမ်းအား ရှိသမျှ ရုန်းထွက်ခဲ့သည်။ သည်အထဲကမှ အဆင်မပြေနိုင်အောင် ဆူငြောင့်ခလုတ် ထူပြောခဲ့ရသည်မှာတော့ ချိန်ခါမသင့်သေး၍ပင်လား၊ မလွန်ဆန်သာသည် ဝိဘက်တရားပင်လား မဆိုနိုင်။

*

“ပါရဲ့လာ ဟေ့ မနု”

ဦးဖိုးရွှေက ခေါင်ထက်မှ ဈေးတောင်ကြီးကို ကူညီချပေးရင် မှ ပြုံးပြုံးကြီး မေးလိုက်သည်။

“တကတည်း ခရီးရောက် မဆိုက်ပဲပါတယ် တော်ရေ ပါတယ်” ဒေါ်စာနုက မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုး၍ နှုတ်ခမ်းစုလိုက်ကာ

ဆောင်ကြီးအောင်ကြီးနှင့် ပြန်ပြောလိုက်ပြီး ခေါင်းခုအခွေကို ဖြေလျက် မျက်နှာမှ ချွေးများကို သုတ်နေသည်။

ဦးဖိုးရွှေသည် ဟဲ...ဟု အသံထွက်လာအောင်ပင် ကျေနပ်ပြုံးကြီး ပြုံးလိုက်ကာ ဈေးတောင်းရှေ့တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဧရာမ ခဲတောင်းကြီးကို ဗန်းဝိုင်းတစ်ခုဖြင့် အုပ်ဖုံးထားရာ ဗန်းတဲတွင် စက္ကူများ ဖြန့်ခင်းထား၍ စက္ကူပေါ်တွင်တော့ စဉ်အိုးကွဲအလေးများ၊ ချိန်ခွင်တစ်ခုနှင့် နှစ်ပြည်သာ သာခန်းရှိမည်ဖြစ်သော ဆန်ပုံတစ်ပုံရှိလေသည်။ ဦးဖိုးရွှေက ဗန်းဝိုင်းကို မ၍ ဘေးတွင်ချထားလိုက်သည်။

“ဟိုမွေ့ ဒီမွေ့ မမွေ့နဲ့ဦးနော်”

“အေးပါဟ အေးပါ”

ဒေါ်စာနုက စိုးရိမ်သဖြင့်ပြော၍ ဦးဖိုးရွှေက ကျေကျေနပ်နပ် ဝန်ခဲလိုက်သည်။ ဒါကိုပင် ဒေါ်စာနုက စိတ်မချနိုင်သေးသလို “နေဦး နေဦး” ဟု ဟန်တာ လိုက်ကာ ဗန်းထဲမှ စက္ကူအခင်းကိုလှန်၍ တစ်ကျပ်တန် စက္ကူအနည်းငယ်နှင့် ပိုက်ဆံအကြွေ ရှိသမျှကို သိမ်းယူလိုက်ပြီး သူ့ချွေခဲ အင်္ကျီအိတ်တွင်းသို့ သိုမှီးသိမ်းဆည်း ထားလိုက်လေသည်။

ဦးဖိုးရွှေကတော့ သည်အပြုအမူကို မနှစ်မြို့ဟန်ဖြင့် ခပ်မဲမဲကြည့် နေလိုက်သည်။ မဲလိုသာ မဲရမည်။ ရဖန်ရခါ သူ၏ ဘဏ္ဍာရေး ချွတ်ခြွ ကျပြီဆိုလျှင်ဖြင့် ဤဈေးဗန်းကိုပင် အတင်းရော အမိမိကပါ ရန်ရှာတတ် သည်ကို ဒေါ်စာနုကလည်း နောကျေနေပြီမို့ သူမထိပါရမီ အပိုင်သိမ်းလိုက် ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒီတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ဦးဖိုးရွှေက ဒါကို အလိုမရှိရိုး အမှန်ပင်ဖြစ်၍ ခဲတောင်းကြီးကိုသာ မွေနှောက်လှန်လှောလိုက်ရာ သူ့လက်တွင်းသို့ သတင်းစာအလိပ်ကြီးတစ်ခု ပါလာလေတော့သည်။

“အံပါကွာ၊ မနုတို့များ မသကာ ဗန်းထဲထည့်ရင်လည်း ထည့်ခဲ့ ရောပေါ့၊ စွန်းထင်ကုန်ပါပြီဗျာ”

ဦးဖိုးရွှေမှာ နှမြောခြင်းကြီးစွာဖြင့် သတင်းစာအလိပ်ကြီးကို

တယုတယကိုင်တွယ်ကာ အလယ်ကောင်မှ စည်းနှောင်ထားသော နှီးပြား အလိပ်ကို ဖြေလျက်ရှိသည်။

“ဘာလဲ၊ တော် အလုပ်က ဒါပဲလား၊ ဟင်း ဟင်း ပြောလိုက်ရရင် မကောင်းဘဲ နေရောမယ်”

ဒေါ်စာနုက မျက်လွှာကို ပင့်ကာ စူးစူးဝါးဝါးကြီး ကြည့်သည်။ ဦးဖိုးရွှေကလည်း ယောင်ချာချာ ပြန်ကြည့်ပြီးမှ “ထမင်းကျက်နေပြီကွ၊ မင်းရေချိုးပြီ ရင် စာ ရပဲ၊ ဒီမှာ အရေးတကြီး ကြည့်ချင်ရာ ရှိနေလို့”ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သတင်းစာများကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် လှန်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို အေးအေးဆေးဆေး ရှာဖွေ၍ နေပြန်သည်။

“ကြီး ကြီး၊ ရှင် အရေးကချည်ကြီးနေ၊ သေစမ်းပါတော် ငတ်သေမယ် မသာကြီးနယ်”

ဒေါ်စာနုမှာ ဆီတစ်ပိဿာ ငရုတ် အစိတ်သာ ခန့်နှင့် မုန့်ပဲသရေစာ ကလေးများ၊ ငါးခြောက်ငါးခြမ်း ဟင် သီးဟင်းရွက်များကို တိုလီမိုလီ ဘူးခွက်များနှင့် အပြည့်ထည့်၍ ခံတောင်းကြီးနှင့် အပြည့်ရွက်ကာ သူတို့၏ မြို့ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်ကလေးမှ ရွာနီ ချုပ်စပ် တစ်ခွင်သို့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှပင် အရောင်းထွက်ရပြီး ညနေစောင်းမှပင် မောပန်းနဲ့ချည်စွာ ပြန်လာရမြဲဖြစ်သည်။ ဤနေ့လို ဈေးရောင်း၍ မကောင်းလှသော နေ့များတွင်မူ မောပန်းရုံမျှမက စိတ်ကလည်း တိုနေတတ်သေးရာ ဦးဖိုးရွှေ၏ ပြုမူနေပုံမှာ သူ့အဖို့ သာ၍ပင် စိတ်မရှည်ချင်စရာ ဖြစ်နေတော့ ၍လည်း အော်ငေါက် ကျိန်တွယ်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးဖိုးရွှေအဖို့မှာလည်း ရုံးပျာတာဘဝမှ မင်းစေ ဘဝသို့ မရောက်ရ မိမှာပင် ရိက္ခာတော်ယူ အငြိမ်းစား နေထိုင်ရသည်ဖြစ်ရာ သူ့အသုံးနှင့်သူမှ မျှတနိုင်သည်မဟုတ်၊ မယား၏ လုပ်စာပေါ်တွင်သာ လုံးဝမှီခို အားထားနေ ရသလိုဖြစ်ရာ သူ့ဘက်က အခွင့်အရေးမရှိ၊ မချိသွားဖြင့်သာ ခံပြင် မှုကို ပြေငြိမ်းလိုက်ရသည်။

“ကောင်းကောင်းပြောစမ်းပါကွာ၊ ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဟင်း ဘုရားစူးရစေ၊ မပြောရင်လည်း ဘယ်ဒင်းမှ မသိတတ်ဘူး၊ အဲဒီမှာ မိခွေးတို့အိမ်က ခံတက်ရွက်တွေ ပေးလိုက်တယ်တော်ရေ။ ထွင်ပြင်ပြီး အနေတော် စည်းစမ်းပါဦး”

ဦးဖိုးရွှေသည် ဘာဆိုဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ခံတက်ရွက် အကိုင်းအခက်များကိုသာ အနေတော် ချိုးဖဲ့၍ နှီးစများနှင့် စည်းနှောင်နေတော့သည်။ သို့သော် သူ၏စိတ်သည် အဘယ်မျှ အကျဉ်းကျစွာ ချုပ်နှောင် ခံလိုက်ရသည်ကိုတော့ ဒေါ်စာနုက သိရှိနိုင်ပုံမပေါ်။

ဤလို သိတတ်သော အသိကလေးတစ်ခုမှ မရှိတတ်နိုင် မစာနာတတ်နိုင်သည်ကိုလည်း မကျေမချမ်းကြီးနှင့် အနေရခက်လှသည်။ သို့ပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ မတတ်စွမ်းနိုင်၊ သူ၏ ရောင်းကုန်များဖြင့် လဲလှယ်ရရှိလာသော ဆန်များကို ဆန်အို ထဲသို့ထည့်ပြီး၍ အင်္ကျီများချွတ်ကာ ရေချိုးရန်ပြင်နေသော ဒေါ်စာနုကိုသာ မသက်မသာ လှမ်းကြည့်မိတော့ပြီ ဟင်းတစ်ချက်ကို ရှည်လျားစွာ ရှိုက်သွင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်ရသည်။

သို့ဖြင့် သူ့လက်က တလှုပ်လှုပ်နှင့် လုပ်နေရသည်မှာ စိတ်ဆန္ဒလုံးလုံးမပါရှိသော အလုပ်ဖြစ်နေသဖြင့် အင်မတန် ဝန်တာကြီးလှစွာသော စိတ်ဒုက္ခကြီး ဖြစ်နေသည်။ သူ စိတ်ဆန္ဒ၏ အလိုအတိုင်းသာ ဆိုလျှင်တော့ သူသည် ထမင်းတစ်နပ်ကိုဖြင့် ငတ်ချင် ငတ်ပါစေ၊ သတင်းစာများကို အားရပါးရ မွေနှောက်ပြီး သူလိုချင်သော အရာကို အရေးတကြီးရှာမည်။ ရှာ၍တွေ့လျှင်သူ၏ ရေးလက်စ ဝတ္ထုကြီးကို ဆက်၍ ရေးလိုက်မည်။ ခုတော့ ခက်၍များနေလိုက်ပုံက “ကမျဉ်းနီ ကမျဉ်းနီ ဒါကို ဘယ်လို ရေးရပါ၊ တောက် ငါနယ်နော်”

ဦးဖိုးရွှေက အဆင်မပြေလှသော သူ့ဘဝအား ညစ်ညူးထိုင်းမှိုင်းစွာသာ ပြန်လည်သုံးသပ်၍ နေမိတော့သည်။

*

ဘဲဥ ပဝါပေါင်း (မဲပုမသာလောင်း)ဇိကွက် ယက်ကန်းခတ် (မိညှက် မျက်ခမ်းစပ်) သန်းဥ ပဝါချ (ပန်းနု မသာမ) အုန်းသီးလောက် တွယ် ငါးပိစား (ဘုန်းကြီးလျှောက်မယ်သတိထား) ဟု သံကုန်ဟစ်၍ ဆိုလိုက်သည်များကို ဘယ်ပေဘယ်ပုရပိုက်တွင်မှ မှတ်တမ်း တင်ထားခြင်း မခဲခဲ့ရ၍ စာရှုသူ နောင်လာနောက်သားတို့ မတွေ့ဖူး မဖတ်ဖူးဆိုသည်သာ ရှိရမည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကျော်လောက်က ဆိုလျှင်တော့ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဇေန၏ ဆယ်နှစ်ယောက်တိတိသော ကျောင်းသား လောကဝယ် ဆယ်တစ်နှစ်သားရွယ်မျှရှိသော ငမိုးရွှေ တစ်ယောက်က ပြောင်မြောက်ထူးချွန်စွာ စပ်ဆိုခဲ့နိုင်သည်။

ဟုတ်ကဲ့၊ မထူးချွန်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။ သူတို့ကျောင်းသားတစ်တွေ ဆော့ကြ လှောင်ကြ မျောက်မျက်စိကို မျက်စဉ် ခတ်ကြရင်းမှ မကျေနပ်မှု တစ်ခုခုရှိလပါက “အုန်းသီးလောက်တွယ်ငါးပိစား” ဟူသော ဤသို့ လျှို့ဝှက်သင်္ကေတဖြင့် သတိပေးခြိမ် ခြောက်နိုင်သည်။ ဒါကို သီချင်းလေးလို ဆိုလိုက်ဦးမလာဆို၍ ကောင်းလှသည်။ ပြီးတော့ အချင်ချင်း စောင်းကြ နှိပ်ကြ ကလော်ကြ အုပ်ကြပုကလေးတွေကိုလည်း ကြည်ဦးလေ။ “သန်းဥ ပဝါချ၊ ပန်းနု မသာမ” ဘယ်ကလောက်များ ထိလိုက်မိလိုက် သော စာပြောင်စာချို့များပါနည်း။ ဤသည်မှာပင် စာပေကဗျာတည်း ဟူသော အနုပညာရပ်က ကလလရည်ကြည် တည်ခဲခြင်း မဟုတ်ပါလော။ ဦးဖိုးရွှေက တွေးရင်းနှင့်ပင် ပြုံးမိ လိုက်သေးသည်။

သို့ပေမဲ့ သူ၏ ကလလရည်ကြည်မှာ ရှင်သီဝလိအလောင်းတွေ ခုနစ်မြွှာပူးလောက် မျိုထားရသလို “တစ်နှစ်ကြာပါသော်လည်း မဖွား မြင်နိုင်” ဟု ဓမ္မကထိက ဆရာတော် ညလုံးပေါက် ထိုင်ဟောနေရမည် ကိန်းမျိုးဆိုက်နေရကား “ဆယ်တစ်နှစ်သာ၊ ငယ်နုစွာက၊ သာသနာပွဲနေ၊ ရဲစိတ်ဝေလျက်၊ သာမဏေပျို၊ သုံးဝါဆိုမှ၊ ထိုထိုနဲ့ အောင်၊ လူ၏ဘောင်ဝယ်၊

ရွက်ဆောင်စေ့၊ မင်းမှုမင်းရေး၊ ဆွေ့နွေ့ပညာ၊ တတ်လိမ္မာလည်း”
စသည်အားဖြင့်တော့ ဘယ်ပျိုဘယ်လင်္ကာ၏ နိဂုံး နိဒါန်းတွင်မှ သီကုံး
ဖွဲ့နွဲ့ခွင့် မရတော့နိုင်။

အကြောင်းမှာမူ ပညာရှင်နို့ကို လူတကာ ဝင်စိုနိုင်ကြသည်
ဗုဒ္ဓဘာသာ တက္ကသိုလ်ကြီးများက မှေးမှိန်ကွယ်ပလျက် “မိပစ်လို
ဖရောင်သွေတယ်၊ ဝှက်ကောင်တွေ ခွေ့ဖြစ်ပေါ့ဗျိုး” ဟူသော အခြေအနေသို့
တရွေ့ရွေ့ သက်လျော့နေရသည် အထဲတွင် အကယ်ပင်လည်း သူ့ကို
မွေးသည် အမေနှင့်အဖေ အရင်းခေါက်ခေါက်တို့က မျက်စိမှိတ်ရမက
မြေတွင်းပါ အောင်းကာ အပြီးအပိုင်စွန့်ပစ်၍ သွားကြတော့ရာ ငဖိုးရွှေ
လူမမည်မှာ သာမဏေပျို သုံးဝါလည်း မဆိုလိုက်ရ၊ လူ၏ဘောင်တွင်လည်း
မင်းမှုမင်းရေး ဆွေ့နွေ့ပညာ မတတ် မလိမ္မာရတော့ချေ။ သူ၏အရိုးကြီး
အိမ်တွင်သာ ခွေ့တိုးဝက်ဝင် ကပ်ရပ်နေထိုင်ရတော့သည်။

ခွေ့လိုဝက်လို သက်သက်သာသာ ဟူ၍တော့ မမှတ်ပါလင့်။
အရိုးကြီး မောင်နှံ၏ အော်ငေါက်မာန်ထန် အစေအပါးကို ခံလိုက်ရသည်မှာ
အားလပ်ခွင့်ပင် မရှိ။ သည်အထဲက ဗဟုပုတ္တိကာ ခေါ်နိုင်လောက်သော
သူ့အရိုးကြီးကတော်၏ ဘုစုခရုစုချင်တိုင်း စုလာကြသည့် ရှစ်ယောက်သော
ရတနာများက ထိပ်ထိုးခေါင်းခေါက် ကန်ကျောက်တွန်းဖယ် အပယ်အနယ်
ကိုလည်း ခံယူရသည်။

သို့ဖြင့် သူ၏ဘဝဝယ် ထမင်းကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်းစား၍ အသက်
ရှင်ကာ နေရရမျှဖြင့် ဘဝမမည်သေးသည်ကိုတော့ သူသိပါ၏။ အနုပညာ
ပါရမီရှင်ကြီးများသာ ဦးစွန်းဖုတ်ကိုဆွဲ၍ အရအမိ ဖမ်းယူနိုင်စွမ်း သော
ဒီးဒုတ်ငှက်၏ ချိုမြိန်သောတေးသံကိုလည်း သူ ခံစားနိုင်ပါ၏။ ပညောင်
ပင်ကြီး၏ အခက်အရွက်များ အကြာ တွင် ဆော့ကစားနေသော တောက်တဲ့
မောင်၏ မြူးထူးသံကိုလည်း သူခုံမင်တတ်ပါ၏။ မိုးဦးကျတွင် စုစုပွပွ
ကြွ၍ထသော နွားချေးနံ့ကိုလည်း အရသာ ခံတတ်ပါ၏။

သို့တစေ စာဆိုတော်အပေါင်းတို့ ကုဖွဲ့သီပြုကဗျာတို့ကိုတော သူအဖို့ရာ စာရွက်ပေလွှာ တစ်ညိုတစ်ထွာမျှ မမြင်ဖူးရှာ၍ မမွေ့မလျော် တတ်၊ ခဲတတစ်တို့ စာရွက်တစ်စုတ်မှအစ အဘယ်မည်သော စာရေး ကိရိယာကိုမျှ ပိုင်ဆိုင်ခြင် မရှိသဖြင့်လည်း ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စ ရှိသမျှ လေးကိုမှ ကုတ်ကော်ဖျစ်ညှစ်၍ အန်မထုတ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ဦးဖိုးရွှေက သူ့ဘဝကို မကြာမကြာ ပြန်၍ ပြောရာ၌ “အဲဒီတုန်းကများကွာ ငါမှာ ကိုယ်အအီးသံကို ရတုသပါအောင် သံရှည်ဆွဲပြီး ပေါက်ရုံအပြင် မတတ်နိုင် ခဲပါဘူး” ဟူသတည်း။

သို့သော် သို့သော် အနုပညာရှင်တို့မည်သည် ရောက်သမျှဘေး ဒဏ်ကို ငုံ့၍ ခံနေတတ်သော လူစားမျိုးမဟုတ်၊ သို့ဖြစ်လျှင် မောင်ဖိုးရွှေ တစ်ယောက်ကတော့ ဘောက်မဲကြောင့် နေနိုင်ရမည်နည်း။ ဤလို ကလေးထိန်း၊ အဝတ်လျှော်၊ ထင်ခွေ ရေခပ်၊ ယာစောင်ကြက်နှင့်မှအစ အညာမြေ၏ ကျွန်ကူလီ ဘဝအထိ နိုင်ရာဝန်ကို ထမ်းရွက်ကာ ညပ်ညပ် သပ်သပ် ကြီးပြင်းလာရပြီး ကာလသား လားမြောက်၍မှ ပလွေတို့ကို လွတ်လပ်စွာ မကျူနိုင်သော သူ့အရီကြီးအိမ်မှာ ကြာရှည်ကြာများတော့ဖြင့် သူမနေနိုင်။ အခွင်သာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အောက်ပြည်အောက်ရွာဘက်သို့ စုန်ဆင်းထွက်ပြေးလာနိုင်ခဲ့သည်။

ဤသတ္တိထူးကြောင့် ဖူးစာနတ်များပင် လျစ်လျူမရှုအားတော့ သလာမသိ၊ အလွန်တရာမှ သဘောသကာယ ကောင်းလှသော ရုံးပျာတာ အမှုထမ်းကြီး လင်မယားအိမ်ထက်သို့ အဆင်သင့်ပင် တွန်းတင်ပို့ပေးလိုက် ကြသည်။ သို့မို့ကြောင့်လည်း သမက်ကို သူ့ခိုမထင်နိုင်ရှာသော ထိုအမှုထမ်း ကြီး လင်မယား၏ တစ်ဦးတည်းသော ချစ်သမီး မစာနုနှင့် လူချင်းထား လူချင်းငြိခဲ့ရသည်။ သို့နှင့် မကြာမြင့်လှသော နောင်သောအခါဝယ် အပျင်းကြီးသည်ဟု သတင်းမွှေးလှစွာသော သူ့ယောက္ခမကြီး၏ အလုပ် အမွေကိုပါ ဆက်ဆံရရှိခဲ့ပြန်သည်။ လမ်းအခွင်က အဘယ်မျှ ပွင့်လင်း

လာလိုက်ပါသလဲ။

သည်တွင်မှ အစပြု၍ သူ၏ငုပ်လျှိုးနေသော အနုပညာရပ်များက တစ်စခန့် ထနိုင်လေတော့သည်။ ဟုတ်ပေသပေါ့၊ သည်လိုမြေလတ်နယ် မြို့ကြီးများတွင်တော့ သူ၏အနုပညာဝါသနာကို လေလာစရာအကွင်း အကွက်များက ဘဲရီးဘဲရီးပဲ ပေါများလှသည်။

အနုပညာရပ်ပီသစွာ နောင်ဂျိန်ရိုက် ဗိန်းမောင်းဆော်ပြီး နတ်သံပစ်၍ သွာ ကြသော မြင်လှည်းမော်တော်ကားများမှရုပ်ရှင်ဇာတ်ပွဲကြော်ငြာများကို အခမဲ့ ကောက်ယူဖတ်ရှုနိုင်သည်။ နောက်ပြီး စာပေကဗျာများနှင့် သမီးယောက်ဖတော်စပ်သည်ဆိုလား ဟိုဂီတပညာ ပန်တျာဆိုတာတွေ ကရော ပေါနိုင်မျှသောက်သောက်လဲ။ မင်းပွဲစိုးပွဲမွေးပွဲသေပွဲတွေကို ထားဘိဦး၊ ယုတ်စွအဆု ဓာတ်ပြာပေါ်စခေတ်မှသည် ပြည်တော်သာဓာတ်ပြာခေတ်သို့ အရောက်ပေါက်သောက်မြောင်းဆန် နာမခံသာအောင်အထိ အလကား ဖွင့်လှစ်သိကျူ ဖျော်ဖြေပေးကြမည် ကြော်ငြာကားတွေကလည်း မပြတ်မစဲ ထပ်ထပ်သာ ကြပါရော၊ ဘယ်လိုဆင်းရဲခြင်း၏ သားမြေးတီကျွတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မကုန်ရဘဲ နားသောတဆင်နိုင်သည်။

ဟုတ်သည်၊ ဒါထက်ပို၍ မတတ်နိုင်သေး၊ သူ၏ပျာတာ လစာငွေ ထဲမှ ၄ ဝမ်း ၄ ခါး၏ တာဝန်ကို နုတ်လိုက်သောအခါ အကြွင်းကသုည၊ အကျန်က ဗလာသည်မျှသာ တတ်နိုင်ဦးမည်ပ။ ပြီးတော့ အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင် ယောက္ခမ နှစ်ပါးကလည်း သက်တော်ထင်ရှားရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ကြည့်ပါဦး၊ အာဏာစက်က မည်မျှစု ရှုလိုက်ပါသလဲ၊ နှစ်ပဲတန် လေးပဲတန် ဝတ္ထုစာအုပ်များ၏ပိုင်ရှင် မွတ်တာကြီးနှင့် အသိအကျွမ်းဖြစ်၍ ကြိုက်ရာ စာအုပ်ကို အခငွေနှစ်ပြားမျှဖြင့် ငှားယူဖတ်ရှုခွင့်ရသည်ကိုပင် သူ အင်မတန် စွဲလမ်း နှစ်သက်လှစွာသော ဆေးပေါ့လိပ်ကို အငတ်နေပြီ မှ ငှားဖတ်ရမည်တဲ့၊ ဒါတောင်မှလည်း သူက အငတ်ခံနိုင်လျက်နှင့် ဖြောင့်

ဖြောင် မဖတ်ရသေးပါ။ ယခုခေတ် မင်းစေများမှာတော့ မင်း၏အစေသာ ခန့်ခွင့်ရှိသလားမသိ။ သူ၏ ပျာတာဘဝမှာဖြင့် မင်းရော မင်းကတော်ပါ မက ခယ်မ၊ မရီးသားသမီးတွေပါ တစ်အိမ်လုံး ဝိုင် ဝိုင်းပြီး စေလိုက်ကြ သည်မှာ ညအိပ်ချိန်မှ အနိုင်နိုင်ပြန်ရသည်။

တတ်နိုင်ဘူ လေ၊ အနုပညာဝါသနာကို လွယ်ထားနေရမှဖြင့် ခံနိုင်ရည်ရှိရှိနှင့်သာ အောင်ခံကြိုးစားရမည်ပဲပေါ့။

အင်း... အောင်လိုက်ရသည်ကဖြင့် မနည်ပါ။ ခစာ ရတာရှည်ကြီး ပါပဲ။ ခေတ်တွေ အတန်တန်ပျက်၍ လွတ်လပ်ရေးအနံ့အသက်ရပြီး သူ ပင်စင်ယူတော့မှပဲ ယောက္ခမထီးမ နှစ်ပါးက ရှေ့ဆင်နောက်ဆင့် သေပေး ကြသည်။ လွတ်လပ်ချင်တော့လည်း ကွင်းလုံးကျွတ်ပါပဲကလား။

သည်တော့မှပဲ သူက ကိုယ်မင်းကိုယ်ချင်း ဘဝနှင့် လွတ်လပ်စွာ စည်မျဉ်းဆွဲနိုင်သည်။ သူ၏ ပင်စင်တစ်ဝက်ကို ရောင်းပြီး ရတတ်သမျှသော ငွေအနည်းငယ်မျှကို ဒေါ်စာနု၏လက်သို့ ပု၍အပ်လိုက်ကာ “နေရေး စာရေးကို မင်းပဲဖန်တီးပေတော့” ဟု လုံးဝ အာဏာလွှဲအပ်ပြီး ကိုယ်ပိုင် အုပ်ချုပ်ရေး ပေးလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် “နောက်ရမည့် လစဉ်ဝင်ငွေမှာ မင်းနှင့်မဆိုင် ငါ၏ အနုပညာရပ်အတွက် ငွေလုံးငွေရင်း သုံးစွဲငွေဖြစ်စေ ရမည်” ဟူ၍လည်း အခြေခံဥပဒေတစ်ရပ်ကို ထုတ်ပြန်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပထမဦးစွာ ရရှိသော ပင်စင်လစာငွေနှင့် တစ်လစာ လုံးလုံးကြီး အကုန်ခံကာ ဆွမ်းဖောင်တိန်တစ်ချောင်းကို ၁၂ ကျပ် ၈ ပဲတိတိပေး၍ ဝယ်ယူလိုက်ခြင်းဖြင့်လည်း ဥပဒေကို လက်တွေ့ကျင့်သုံးပြုလိုက်လေသည်။

ဤနေ့မှ အစပြု၍ ဒေါ်စာနု၏ ခေါင်ပေါ်သို့ ဈေးတောင်းကြီး ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကိုပင် နားလည်မှုဟူ၍ စွတ်တာမျှ မရှိကြသော အရပ်က သူ့အား ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်လိုက်ကြသေးသည်။ စာတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့မှ ကြားဖူးနားဝ မရှိကြသော ဒီအရပ်သားများက မသိတာကို ရှိပါစေဦးတော့။ သူလို အနုပညာသည် အလောင်းနှင့် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်

ကြင်ဖက်တော်ဖြစ်ခဲ့သော ဒေါ်စာနုတစ်ယောက်လုံးက မသိသား ဆိုးရွားစွာ နှုတ်လှန်ထိုးပြီး အမျိုးမျိုးကန်ကွက်၍ မနိုင်လွန်းမှ ဩချ၍ အရှုံးပေးသည် ကိုဖြင့် သူ့အသည်းမှာ ကွဲရာအက်ရာတွေ ထင်သွား သလို အောင်သက်နာ ကျင်လှသည်။

ဘယ်လိုမှ နားလည်မှုမရှိသော မစာနုအား သူက စိတ်ဓာတ်အာ ဖြင့် အရှုံးပေးကာ အတွင်းဆွေး ဆွေး ခဲ့ရသည်ကိုဖြင့် ဘယ်သူကမှ စာနာမိကြမည် မထင်။

မင်းသည်းခံရတာက မင်းနဲ့တကွ စာပေလောကကြီး တစ်ရပ်လုံး ကောင်းစားဖို့ပါ မနုရယ်။ ချစ်ရေးမညီ ပါရမီမဖြည့်နိုင်တဲ့ မင်းအတွက် ငါ သည်းခံလိုက်ရတာကဖြင့်...။

ဟုတ်ပါသည်။ အသက်ခြောက်ဆယ်နီးခါမှပဲ ဦးဖိုးရွှေက ကဗျာ ဆန်သော အဆွေးသမားကြီးလှလှ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏ ဆွေမြည်စိမ့်ယိုနေသော အသည်းမှ ကဗျာစာနု ဝတ္ထုတိုရှည်တို့က တသွင်သွင် စီ ဆင်းထွက်ပေါ်လာရတော့သည်။ သို့ကလို သူက ဆွေး၍ ကောင်းလေလေ စာရွက်ဖိုး တဆိပ်ခေါင်းဖိုးက ကုန်၍ ကောင်းလေလေ (ဟုတ်သည်။ ဂျာနယ် မဂ္ဂဇင်းတိုက်များမှ မိမိစာမူကို ပြန်၍ရရန် အပိုထည့်လိုက်ရသည် ခေါင်းတွေကရော နည်းရောမလား) နှင့်နောက်ဆုံးမှာ ဘတ်ဂျက်တွင် ဖြူခါကျ၍ သတင်းစာကိုပင် စာရေးကြီး ကတော် ဒေါ်ဖွားသက်ကြီးထံမှ တစ်ပိဿာလျှင် တစ်ကျပ်ခွဲ နှုန်းဖြင့် အစိတ်သားပြည်လျှင် တစ်ခါတစ်ခါယူ၍ ဖတ်နေရသည်။

စာအုပ်စာတမ်း ဂျာနယ် မဂ္ဂဇင် များဆိုတာလည်း မှန်မှန်ဝယ် မဖတ်နိုင်၊ သူ ကြရည်ဖန်ရည်ရှိ၍လည်း လ-ဖ-င-ဖ (လဲဖတ်ငှာ ဖတ်) ရဲဘော်များ စုဆောင်းနိုင်၍သာ ဖတ်သင့်ဖတ်ရာ ကလေးများကို ဖတ်နိုင် တော့သည်။ သည်အထဲက သူ့မျက်စိ သီသီဝေ၍ မူတူဆာမိထံမှ မျက်မှန်တစ်လက် ဝယ်လိုက်ရတုန်းကများတော့ မစာနု၏ ဈေးတောင်း

ကိုပင် စိတ်မသက်မသာနှင့် ထိပါးလိုက်ရသေးသည်။ ဟုတ်သာပဲပေါ့၊ အနုပညာသည်နှင့် မျက်မှန်ဆိုသည်မှာ ကုလားဟင်းနှင့် မဆလာလို မလွန်ဆန်သာသော သဘာဝတရားပဲ မဟုတ်လား။

အင် ... သည်တုန်းကလည်း သောက်လိုက်ကောင်းဆို မသိလိုက်တဲ့ မရွှေစာနု၊ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ ဂုဏ်သရေကိုတောင် ထိန်းသိမ်းရမှန်းမသိ၊ အော်ကြီဟစ်ကျယ်နှင့် အရပ်ကို တိုင်တည်ကာ ငိုယို၍များ နေလိုက် သေးသည်။

ပြီတော့ သူ့ကို သေနာကျကြီး၊ အရူးကြီး သချိုင်းကို ခြေတစ်ဖက် လှမ်းကာမှ နန်ကြောဆွဲပြီး ညစ်တီးညစ်ပတ်တွေကို ရေးသည်။ ဖတ်သည်နှင့် မတော်မတရားကြီး စွပ်စွဲ ဆူပူ၍ နေသေးသည်။ ဒါကိုဖြင့် သူ စိတ်တွင် အထိခိုက်ဆုံး အပြင်းဆုံး ဖြစ်ရသည်။

လောကီ ဘုံသာ တိုင်း မကင်းနိုင်ကြတဲ့ အချစ်ကိုများ ညစ်တီး ညစ်ပတ်တဲ့၊ မနုရယ် မင်းအရွယ်ကောင်းတုန်းက ဆိုရင်လည်း ငါမသိတာ လိုက်လို့”

ဒါပေမဲ့ သူ၏ချစ်သော နုနုအား သူကတော့ ဘာဆိုဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ သည်ခံနိုင်ခဲ့သည်။ သူ့အနေနှင့် သို့ကလောက် သည်ခံရတာ တောင်မှ မထင်ပေါ်။

ဟောသည်အရပ်နှင့် မစာနုကဖြင့် ကိုက်ပဲကိုက်ညီလွန်းလှသည်။ တစ်ဆိတ်ရှိလျှင် သူ့ကိုသာမကောင်းပြောချင်သည်။ မစာနုများဖြင့် (သူတို့ အကြွေးယူချင်တိုင်း) လင်ကိုလုပ်ကျွေးသမှုပြုစုနေသူရယ်လို့ တော်ဝင်သူ လောက် အမွမ်းတင်ပြောကြသည်။ တော်ဝင်သူမကြီးက လင်သာအပေါ်မှာ မသိတတ်သား ဆိုဝါးစွာ အမျိုးမျိုး အနိုင်ကျင်နေသည်ကိုဖြင့် သူတို့က ဘာမှ မပြောကြ။

ဟုတ်သည်၊ သူ၏-လ-ဖ-င-ဖ ရဲဘော်များလာ၍ ဈေးတောင်းထဲမှ ကြသကာလက်ဖက် ထန်းလျက်ကလေးများနဲ့ ဧည့်ခံမိပြီဆိုမှဖြင့် မစာနု

နှုတ်ခမ်းဟာ ခွေးဗရင်ဂျီနာ ပေါက်သည်ထက် အကြည်ရဆိုးသေးသည်။ တကယ်ဆို မိမိ၏ခင်ပွန်းသည်ခမျာ ပညာပါရမီကို သည်လူငယ်ကလေး တွေနှင့်ပဲ ခဲခဲကတ်ကတ် ဖြည့်တင်း ဆည်းပူးနေရသည်ကို ထောက်ထားဦး မှပေါ့။

ခုတော့ “မလောက်လေး မလောက်စား ဂျပိုး တေလေကလေး တွေနှင့်မှ ပေါင်းရတာ သူ့ကိုယ်သူ ကာလသာ ခေါင်းများ မှတ်နေသလား” တဲ့။

အမှန်က တိုးတက်သော သည်လူငယ်စုကလေးကမှ အမြင်မှန်ရှိ၍ ကျွေးရမွေးရကျိုး နပ်သေးသည်။ သူ့ကိုဆိုလျှင်လည်း “အချစ်ကို ကိုးကွယ်၍ မိန်းမအပေါ်မှာ အလွန်တရာ ကြင်နာလေးစားတတ်သော လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်” ဟု အသိအမှတ်ပြုကြသည်။ သူတို့လာတိုင်း သူက အဘယ်မျှကြီးမားသောမေတ္တာဖြင့် သည်ခံရသည်ကို နားလည်မှုရှိကြ ပေသကို။

ဟင်း... ဟင်း... မစာနု ပေါင်းသင်းစေလိုသော အိမ်နီးနားက သက်ကျား ကြီးများကဖြင့် ဘယ်လောက်မှ သိတတ်မှုမရှိ။ သူမ၏အလိုကျ လိုက်လျော သည်ခံပြီး အရုဏ်ခံ ဝတ်အသင်းမှာ ပါဝင်တုန်းကများ ပိတ်ဖြူစည်းရကျိုး တောင်မှ မနပ်။ သူက အနုပညာ၏ အာရုံခံစားရမှုဖြင့် လမ်းကောင်းကို ပြညွှန်းသည်ကိုပဲ၊ သူ့ကို ပြန်၍ သဟောက်သဟန် ပြောကြသေးသည်။ ဘယ်နှယ် သူ့ကိုယ်တိုင် ကြေးစည်ကိုထမ်း၍ ကြေးစည် လက်ခတ်နှင့် ကိုယ်တိုင်ထုသည်ပဲ။ သောက်ရမ်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

သည်ကြေ စည်သံကိုက တကယ်ကို ညှောင်နာနာ ပန် ဟိုက်ဟိုက် နှင့် မယားငယ်သံ ပါလှသည်။ ဒါကြီးနှင့် မြို့ထဲအရပ်ထဲ လျှောက်လှည့်လို အနုပညာခံစားနိုင်သော သောတရှင်များ နှင့်တွေ့လျှင် ကျုပ်တို့ရဲ့ ငါးအိမ်စု သာ နာမည်ပျက်တော့မည်ပ။ အနုပညာသမားတွေကတော့ ဘယ်မှာ ထုတ်ပြောမလဲလေ။ ကွယ်ရာမှာသာ ဟားတိုက်ပြီး ဝေဖန်ကြမှာပေါ့။

ဒါကြီးကိုပဲ လူတွေကို သူတို့လို နလပိန်းတုံးမှတ်လို။ ကြေးစည်အသစ် မဝယ်နိုင်ဘူးဆိုကြသည်။ ထို့...ငါလို သောက်ရှက်နားလည်သူကတော့ ဒီအသင်းထဲမှာ ဘာလို ပါရဦးမှာလဲ၊ သင်းရိုတစ်တွေကိုတော့ သိစေချင် စမ်းလှသည်။ တစ်နေ့ကျမှ “ချွတ်”ပြရဦးမည်။ အခုလောလောဆယ်မှာ မရွှေစာနုကို အရင်ဆုံး ချွတ်ရမည်ပေါ့၊ ဟုတ်သည်။ နိုင်ငံကြီးသား ပီသရန်မှာ မိန်းမကို အရင်ဦးစားပေရသည် ဆိုမဟုတ်လား။

သို့ကြောင့်ပဲ လူက “ကမျဉ်းနီ” ဝတ္ထုရှည်ကြီးကို စတင်သည်။ သည်ဝတ္ထုကြီးမှာ ဆင်လည်းဆင်အထွာနဲ့၊ ကမျဉ်းနီလည်း ကမျဉ်းနီအထွာနဲ့ ဟူသော သဘောတရားကို ဖော်ညွှန်း၍ အမျိုးသမီးလောကကြီးကို ဦးစားပေးထားသည်။ ဆိုလိုရင်းကတော့ ဣတ္ထိရူပေန သဝါသာ ဆိုတင်ရဲ့၊ ပါဠိတော့မမှတ်မိ၊ အင်း... အဓိပ္ပာယ်ကတော့ မိန်းမများဟာ တစ်သားမွေး၍ တစ်သွေ လှကြရန်သာ သတ်သတ်ဖြစ်ပေါ်လာသော လူတန်းစားများ ဖြစ်သည်လို့ ဆိုနိုင်သည်။ ဒါကြောင့် သူတို့ ခန္ဓာကိုယ်ကလေးတွေကပဲ နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်း အိအိဖောင်းဖောင်း ကလေးတွေ မဟုတ်လား၊ ယောက်ျား ဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေကတော့ နေရေးစားရေးမှာ ဦးဆောင်ရမည်လောကရဲ့ ဝန်ထမ်းသမားတွေ ဖြစ်ရမည်မို့ ကြည့်ပါလား တုတ်ခိုင်သန်မာသော ကိုယ်ကာယများနှင့် ကျားကျားလျားလျားရှိကြရသည်။

သည်အထဲမှ မ လောကကြီးက တိုးတက်ပြောင်မြောက်စွာ ကျောင်းကျောင်းမို့၊ ရုံးရုံးမို့၊ လွတ်တော် လွတ်တော်မို့၊ ထောင်ထောင်မို့၊ နေရာ မရွေးဌာနမရှောင်ပါပဲလေ။ ကျားလောက၏ နယ်ပယ်ထဲသို့ အတင်တိုဝင် နယ်ချဲ့လာကြသည်မှာ ကမျဉ်းနီအထွာက ဆင်ခြေရာ လောက် ရှိတော့မည်။ ထိုကြောင့် ကမျဉ်းနီတည်းဟူသော အမျိုးသမီး များအား ဆင်တည်းဟူသော ယောက်ျားများက အထင်အမြင်မသေးအပ်။ ဤသို့သော စကားရပ်ဖြင့် အချောကြိုက်အမြောက်ကြိုက် အကြင် အမျိုး သမီးများအား ကြိုက်လုံးကို အရင်ပေး၍ သဘောတွေ မနောခွေသွား

စေမည်။

ပြီးမှ အရူး စုန်းပူးသလို အနုပညာဆိုတာ ဘာမှန်းမှမသိနိုင်သော မစာနုတို့လို မိန်းမများကို ခပ်စပ်စပ်ကလေး နှက်လိုက်မည်။ အဲ...သင်းတို့ ကလေးတွေ နှုတ်ခမ်းစုကုန်ကြမှ “မစုကြနဲ့ မစုကြနဲ့ ကမည်းနီအထွာကို စံချိန်မီ လိုက်နိုင်သူတွေသာ စာရေးဆရာက ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်စံချိန်မီ ကမည်းနီမကလေးတွေ ဆိုရင်တော့ ဗြဟ္မာကြီးတောင် ဖြစ်နိုင်ပါသတဲ့” ဟု စာရေးဆရာအဘော်သွင်း၍ တစ်ခါ ပြန်ချော့ရဦးမည်။ အလွယ်ကလေးပါပဲ။ လင်္ကာလေး တစ်ပိုဒ်လောက်ရွတ်ပြ လိုက်ရုံပေါ့။ ဘာတဲ အဲ...အဲ။

“စင်စစ် မှတ်လေ၊ ကမည်းနီသေသော်လည်း၊ ရှစ်ထွေသော ကာမဇော၊ ကုသလ သဘောနှင့်၊ မနော်ကံ စွပ်မိလျှင်၊ ဗြဟ္မာကြီး ဘုပျံဝယ်၊ ကမည်းနီနန်းစံ၍၊ သုခံဝ တဘော၊ အဟောအစ်ဆရိယမ်း၊ အဟမ်းအဟမ်း၊ ချောင်းနဘမ်းများနှင့် ခမ်းကြီးနားကြီး နေဦးမည်”

အဟဲ ဒီလိုဆိုလျှင်တော့ အဘရဲ့ ခြေတော်ရင်းမှာ ကောင်မကလေး တွေ ပျော့ဆင်းသွားမှာပဲပေါ့။

(မှတ်ချက်။ ဦးဖိုးရွှေ၏ ကလောင်နာမည်က “အဘ”ဖြစ်သည်) တောက်၊ ခက်နေသည်က သည်လို အဆီတစ်ထပ် အသားတစ်ထပ် အရသာတွေကို အတုံးလိုက်အတစ်လိုက် ပေးရမည့် နေရာမှာမှ သည်စာတစ် ပိုဒ်ကို အဘယ်ကထုတ်နုတ်သည်ဟု အထောက်အထား ရှာမရဘဲ ဖြစ်နေ သည်။ သူ၏ ခေတ်ဟောင်းထဲက ဝယ်ယူမှတ်သားလာခဲ့သော တစ်ကျပ် မှုတင် တန် မှတ်စုစာအုပ်ထဲမှာတော့ အထင်အရှား ရေးမှတ်ထား တာပါပဲ။ ဓမ္မကထိက ပင်တိုင်တော်စံ ဘုပျံနေနန်း ဆရာတော်ဟောပြသွား စဉ်က အသေအချာကို ရေးယူမှတ်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာတော် ကလည်း ရှေ့ဟောင်းစာတစ်ပိုဒ်ဟူ၍တော့ ပြောပြသွားသည်။

ရှေ့ဟောင်းဆိုလျှင် တကောင်းခေတ်ပဲပေါ့။ သည့်ထက်ပို၍

မဟောင်းနိုင်၊ ခေါင်းရင်းအိမ်က မောင်ပေါက်စလေး၏ ပဉ္စမတန်းရာဇဝင် မှတ်စုစာအုပ်ထဲမှာကို အဓိကရပါရှိသည်။ သို့ကြောင့် သူက တကောင်း ခေတ် စာအုပ် စာတမ်းများကို တွေ့လိုတွေ့ငြား စုစမ်းရသည်။

စာကြည့်တိုက်ဆိုတာကိုလည်း သူ ရောက်သေးသည်။ အဲသည် စာကြည့်တိုက်မှာ မင်းစေလား၊ ဒရဝမ်လားမသိ။ လုပ်နေသော မောင်မှတ် အား ခပ်တိုတိုး ကပ်မေးရသည်။ ဟွန်းချာလိုက်တဲ့ စာကြည့်တိုက်၊ ပန်ကြားရေး ဌာနနှင့် စာပေဘုံထွင်ဆိုလား၊ အဲသည်က စာအုပ်များအပြင် ဘာမှ မရှိဟု ဆိုလိုက်သည်။ ဒါကြောင့် သင်းတို့တစ်တွေ ရှေးမမိနောက်မမိ ဖြစ်နေတာပေါ့။ သို့ကြောင့် “ငါလိုချင်တာက တကောင်းခေတ်က ပုရပိုက်တွေ၊ သရေဖုံး စာအုပ်တွေကိုဟေ့”ဟု လူက ခပ်ကြွားကြွားပဲ ပြောခဲ့သည်။ ဒီကောင်ကလေးကတော့ဒိဋ္ဌိကတ သမ္ပယုတ်မှ မတတ်ဘဲနှင့် သူ လက်ဖက်တွေ အဝအပြဲတုတ်ထားသော ရဲဘော်ရင်းမို့ သူက ဘာမဆို ရင်းနှီးပွင့်လင်းစွာပဲ ပြောခဲ့သည်။

ထို စာကြည့်တိုက်ခန်းမထဲက ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်းများဆိုတာကိုတော့ ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲလေ။ မတော်“ခင်ဗျာ တကောင်းကစာ တကောင်းသွားရှာပါလားဗျ”ဟု ညွှန်းလိုက်မှဖြင့် သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်နိုင်စရာ အကြောင်းရှိနေသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ သူလည်း အညာသားပါပဲ။ သို့ပေသိ တကောင်းဆိုတာ ဘယ်နေရာမှာလဲလို့ သူ မမှန်းတတ်ပါ။

သည်လို သူမသိကြောင်းကို ဝန်မခံရဲ၍ ဝါကြွားလို၍တော့မဟုတ်။ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီးတိုင်း ဆင်းရဲဒုက္ခဖြင့် ရင်းနှီးခဲ့ရသည်ကိုတော့ သူသိဖူး ဖတ်ဖူးသည်။ နာမည်ကို မမှတ်မိတော့ပြီဖြစ်သော ကမ္ဘာကျော် ဆိုသည့် စာရေးဆရာကြီး တစ်ယောက်က “ကျုပ် တက္ကသိုလ်ကို မရောက်ဖူးလို့သာ ကျုပ်စာအုပ်တွေကို တက္ကသိုလ်က ဖတ်ရတာပေါ့”ဟု ပြောဖူးသည် ဆိုတာကိုဖြင့် သူနှင့်သဘောချင်း တိုက်ဆိုင်လှ၍ သူ

ဘယ်တော့မှ မမေ။ တစ်နေ့ကျလျှင် သူ့ရော သည်လို မပြောနိုင်ဘူးဟု ဘယ်သူက ဆိုနိုင်မှာလဲ။ တစ်နေ့ဆိုတာကလည်း ဝေးလံကွာလှမ်းခြင်း မရှိတော့ပါ။ ကမ္ဘာ့နီရေပြီလျှင်ပေါ့။

ဟုတ်သည်။ ဒါကြောင့် ဒီအထောက်အထားကို သူက နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ကျိတ်၍ ကျိတ်၍ပဲ ရှာဖွေနေရသည်။ အယ်ဒီတာဆိုတဲ့ လူတွေ တစ်ခါတလေ စိတ်ကူးစိတ်ရ ဒီစာပိုဒ်ကို ဝေဖန်ပြီးတော့များ ထည့်လိုက် မလာ။ (ရှေးဟောင်းစာပေခေါက်မိတ် အယ်ဒီတာ ဆိုရင်လေ) အဲ သို့မို့ကြောင့် ဦးဖိုးရွှေခများမှာ ခံတက်ရွက်တွေကို ထွင်ရင်း စည်းရင်းနှင့် သတင်းစာ အလိပ်ကြီးဆီသို့ စိတ်စောနေသည်။ ကမ္ဘာ့နီကို ဆက်ရေးချင် လှပြီပေါ့။

“ဟင်... ခုထိ မပြီသေးဘူး၊ မှောင်နေပြီတော့၊ ပြောတော့သာ မခံချင်ရှိရမယ်၊ ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ထုထိုင်းထိုင်း ချည်ပဲ”

ဒေါ်စာနု၏ အသံက ခပ်ထန်ထန်ပေါ်၍လာသည်။ ဟာ... ဟုတ်သာ၊ မှောင်မှန်း မသိမှောင်နေပါပြီကော။

ဒေါ်စာနုက ဆက်လက်၍ မြည်တွန် တောက်တီးပြုကာ မိခွက် တစ်ခုကို ထွန်းညှိယူလာသည်။ ထို့နောက် ဦးဖိုးရွှေ၏ ကျန်နေသေ သော အလုပ်ကို ဇပ်ကယ် လပ်ကယ် ကူညီ၍ လက်စသတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် “ကဲ...ထမင်း စားကြရအောင် ခူးတော့”ဟု ဒေါ်စာနုက အမိန့် ပေးလိုက်တော့သည်။ ဦးဖိုးရွှေက ဘာမှပြန်မပြော၊ ထမင်းပွဲပြင်ရန်သာ ထသွားသည်။

“ဟိုက်”

ဟင် အိုးကိုဖွင့်ပြီးမှပဲ ဦးဖိုးရွှေက အံ့အားသင့်စွာ အော်လိုက်သည်။ “ဘာ ဖြစ်တာလဲတော့”ဟု ဒေါ်စာနုက ခံတက်ရွက် ရှိရင်တတွေကို စုဆောင်း၍ သိမ်းရင်းမေးသည်။

“ငါ ငါ ပဲဟင်းချက်မလိုဟာ ပဲတွေ ပြုတ်ထားပြီး ဆီမသတ်ရသေး

ဘူး”

“ဘုရားစူးရပါစိ၊ ဒီအရူးနဲ့နေရတာ သေချင်ပါပြီတော်၊ ထမင်းလည်း ဆာလှပါပြီ၊ ဒီပြင် ဘာဟင်းရှိသေးလည်း ယူခဲ၊ ရှိတာနဲ့ပဲစာ မယ်”

“အဲ...အဲမနုရယ်၊ မင်းပြောမှပဲ ငါ သတိရတယ်၊ ငါ့ပိကြော်မလို ဟာလဲ မေ့သွားတယ်ကွာ”

ဦးဖိုးရွှေက သူ၏ချစ်မြတ်နိုးသော ဇနီးသည်အား လေ့နုအေးကလေးနှင့်ပဲ ဖြည်းညင်းစွာ ပြောဆိုပါသည်။ သို့သော်-

“ဘုရားစူးရစိ၊ ဘုရားစူးရစိ၊ ကျုပ် သေမှပဲ အေးတော့မှာပါတော်၊ အမေ အဖေမျက်နှာလွဲသွားကတည်းက ခေါင်းမွေးမပေါက်အောင်လည်း လုပ်ကျွေးလာရသေးရဲ့၊ အဟင် ရွတ်ဖတ်၊ အမေတို့ အဖေတို့ရေ ကျုပ် ဒီလိုပဲ နေတိုင်း အနှိပ်စက် ခံနေရတော့မလားတော့ အဟီး အီး”

ဒေါ်စာနုကဖြင့် ခုနစ်သံတက်အောင် ဟီးချ၍ပဲ ငိုတော့သည်။ သည်အသံကို အရပ်က ကြားလျှင်လည်း ဦးဖိုးရွှေ တစ်ယောက်ကိုပဲ အပြစ်တင်ခရဦးမည်။ တကယ်ဆိုတော့ ပဲဟင်းမစားရတာနှင့် မရှက်မကြောက်ငိုရတာများ အစရာပဲဖြစ်သည်။ ပဲဟင်းချက်ဖို့ မေ့သွားတာကလေးနှင့် သူ့ကို လက်ဖျားနှင့်မထိ မျက်စောင်းမှ မထိုးရဘဲကို နှိပ်စက်တယ်ပြောလည်း ပြောကြပေစေပေါ့။ အနုပညာသည်များအဖို့ မိမိ၏ ပညာရပ်ကို စိတ်ဝင်စားမိပြီဆိုမှဖြင့် စိတ်ကူကြားမှာ နစ်၍ နစ်၍ သွားတတ်သည်ကို သင်းတို့ညာဏ်တစ်မိုက် တစ်ထွာမျှနှင့် ကိုယ်ချင်း မစာတတ်တော့ ခက်လှသည်။

ပြီးတော့ မသိသာဆိုဝါပုံ တစ်ခုက ရှိသေးသည်။ လုပ်ရင်း ကိုင်ရင်းကြီးမှ ရေးချင်တွေ့ချင်ရသလား။ အားနေတဲ့အချိန်တွေ တစ်ပုံ တစ်ပင်ကြီးမှာ ရေးပါတွေးပါလာတဲ့။ သူတို့အဖို့ စာပေ ရေးသာ မှု အနုပညာကို ဝမ်းနုတ်ဆေးသောက်ပြီး တရဟောသွားသလို လွယ်သည်များ အောက်မေ့နေ သလားမသိ။ စိတ္တဗေဒနှင့်ဆိုင်သော(အဲ...အဲသည်အသုံး

အနှုန်းက မြင်မာ၍ လျော်ကန်လှသည်၊ ဟုတ်သည်) စိတ္တဗေဒဆိုသော အနုပညာရပ်က အချိန်ကန်သတ်၍ ရသည်မှ မဟုတ်ဘဲ။

တတ်နိုင်လို့ ဟပ်ချိုး အဟမ်းဘွတ်မှ လုပ်စရာ မရှိအောင် အားနေပေမဲ့ စိတ်၏ထိခိုက်မှု အတွေးတစ်ခုခု မရဘဲနှင့် ဘယ်လိုမှ ညှစ်မထုတ်နိုင်။ ထို့အတူ ဘယ်လောက်ကြီးမားသော အရေးအခင်း ကိစ္စရပ်ကြီးကိုပဲ လုပ်နေလုပ်နေ ဝါသနာအိုးကို တုတ်ထိုး၍ မွေလိုက်သလို ဖြုန်းခနဲဖြင်းခနဲ အတွေးပေါ်လာမှဖြင့် ရေးချင်စိတ်က ပြုစီပြုစီနှင့် ရွှံ့ပိုးထိုးလာတော့သည်။

သည်အခါမှာ မအောင်အည်း မမျိုးသိပ်ပဲ ရေးချလိုက်မှသာ သက်သာသည်။ နို့မဟုတ်လျှင်တော့ အိပ်မက်ထဲဆီးသွားချင်တာ နေရာ ရှာမရသည် ဒုက္ခနှင့်လည်း မမျှတ။ လေပုပ်ထုတ်ဆေးစားပြီး ပွဲထိုင် တက်နေရသော ဝန်ကြီးကတော်၏ ဖြစ်ထွေနှင့်လည်း မနှိုင်းသာ။ အို ဘယ်ဒုက္ခနှင့်မှ မတူအောင် ထွန်ထွန်လူလူ ထူထူးခြားခြား အနေရ ခက်လှသည်။ ဤလို ပြင်းပြသော အန္တရာယ်ကို သူ နေ့တိုင်း တစေ ခံစားနေရသည်မှာ မစာနု၏ အလိုက်မသိတတ်စွာသော ကြီးမားသည့် နှိပ်စက်မှုကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ဒါတောင်မှ သူက မစာနုလို ဖွင့်ဟ၍ မငိုရက် မပြောရက်၊ ငိုချင်တာတောင်မှ ကျိတ်၍သာ ငိုရှိုက်ရရှာသော မောင်ဖိုးရွှေလေး။

ဤတွင်ရွှေကား ဦးဖိုးရွှေ၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ထဲမှ အတိုရုံး၍ ဖော်ပြချက်များ ဖြစ်ပေသည်။ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းတွင်မှ ပို၍ ကြေကွဲဖွယ်ရာ ဖြစ်လာရသော သူ၏ဘဝကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် ရေးသားရဦးမည် ဆိုလျှင်တော့...။

သည်လိုနှင့်ပဲ ဦးဖိုးရွှေသည် သူ၏ကမ္ဘာ့နိ ဝတ္ထုကြီးကို ဆွေးတ မြည့်မြည့်ဖြင့် ရေးသားအားထုတ်လာခဲ့ရာ တစ်ဝက်သာသာမျှ ပြီးဆုံးခဲ့သော အချိန်တွင်ကား ရုတ်တရက် ရှောင်တခင် အဖျားရောဂါ ဖောက်လာခြင်းကို

ခဲလိုက်ရလေသည်။ အဖျားဒဏ်ကလည်း နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်။ စချီကတည်းက တုန်တုန်ခိုက်နှင့် ပန်းဟိုက် နွမ်းနယ်စွာ ခံစားလာရသည်။

သို့ဖြင့် သူသည် ကျမ်းနီကိုတောင်မှ ဆက်နိုင်စွမ်း မရှိတော့။ စိတ်ပန်း ကိုယ်ပန်းနှင့် အိပ်ရာထဲမှာသာ မိန်းခွေနေတော့ရာ အဖျားသုံးရက် မြောက်တွင်မူ သူ၏ လစာငွေအတွက် ဒေါ်စာနုကိုပင် လွှဲအပ်ထုတ်ယူစေရတော့သည်။

ဤတွင် ဘယ်ကာလကများ အငြိုးထားနေသည် မသိရသော မစာနုက အခွင့်ကောင်းယူကာ ရက်စက်လှသော လုပ်ကြံမှုကြီးကိုပြုလေတော့သည်။ ဟုတ်သည်။ ဦးဖိုးရွှေက သည်အတိုင်း သဘောရကာ သူ့ရဲဘော်များကိုပင် ပြောပြတိုင်တည်ရှာသေးသည်။

အကြောင်းမူကား ဦးဖိုးရွှေက သူ၏လစာငွေကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် ယခင် သတင်းစာအကြွေးကိုဆပ်၍ နောက်ထပ် သတင်းစာ အစိတ်သားနှင့် ဝတ္ထုတစ်အုပ်၊ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို ဝယ်ယူခဲ့ကာ သူ့အား ဖတ်ပြပါရန် အတန်တန် မှာကြားလိုက်ပါလျက်နှင့် မရွှေစာနုက အတတ်ဆန်းကာ ၁၃ ကျပ်တန် မာစရိုက်ပုထဆိုးတစ်ထည်ကို ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ဟေဟေ... မင်းက ငါ့ကို ဖာရောက်မှတ်သလား၊ အာဂါခံမှတ်သလားဟေ”

ဦးဖိုးရွှေက နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးတစ်ထောင်ထောင်နှင့် အကြီးအကျယ် ဒေါပွပါလေတော့သည်။

“ဘာလဲ ဘာလဲ တော်မှာ ပုဆိုးများ ဘယ်နှထည် ရှိလို့လဲ၊ ကျုပ်က စေတနာနဲ့ ငါးမူးတောင်စိုက်ပြီး ဝယ်လာတာကို တော်က ဒီလိုယုတ်ယုတ်ကန်းကန်းတွေ ပြောရသလားဟင်၊ ကိုယ့်အသက်မှ ကိုယ်အားမနာ၊ ဟင်း... ဘုရားစူးရစ်၊ ဖျားနေလို့သာ သိလား၊ ငါ...တယ်”

ဒေါ်စာနု အနေနှင့်လည်း ပုဆိုးစုတ် နှစ်ထည်ကို ဒုံးပေသရေ

ဝတ်ပြီး ရံဖန်ရံခါ ဥပသကာ ပိတ်ဖြူကြီးကိုပင် ချပတ်ကာ ပုဆိုးကိုမှ အားမနာ၊ ပေါက်တတ်ကရတွေကို ထိုင်ရေးနေသော သူ့ခင်ပွန်းအား မကြည့်ရက်နိုင်၍ စေတနာနှင့် ဝယ်လာခြင်းသာ ဖြစ်ရာ စေတနာကို ဝေဒနာအဖြစ်မခန့်ခွဲ ဆတ်ဆတ်လန်အောင်ခံ၍ အော်လိုက်သည်။

“ငါ့ကိုများ ယုတ်ယုတ်ကန်းကန်းတွေ ပြောရအောင် ငါက ဘာများ ပြောရသေးလို့လဲဟဲ့၊ အယုတ်တမာမရဲ့၊ နင်သာ ယုတ်ညှဉ်းခြင်း ဧါသမီး၊ နလပိန်းတုံးရဲ့ ယောက္ခမ၊ ကဲ...ဘာပြောချင်သေးလဲ”

“အမယ် မိစာနုများ ဒါလောက် အတယ် မှတ်သေးလို့လားဟင်၊ အာဂါခဲလေး၊ ဖာရောက်လေးနဲ့ ကွဲကွဲပြားပြားသာ မသိသာ၊ အညစ်အပတ် မှန်းတော့ ကျုပ်သိတယ် တော်ရေ ဘုရားစူးရစေရဲ့ ဘုရားစူးရစေ”

“ဟဲ့ ဟဲ့ နင်ဟာနင် ဘုရားတွေ အသချေပဲ စူးစူး၊ ငါအကောင်း ပြောတာဟဲ့၊ မိနုရဲ့”

ဦးဖိုးရွှေက တစ်ကြိမ်မှ မအော်ငေါက်စဖူးသော ဇနီးသည်အား ဖျားနေဆဲမို့ စိတ်တိုတိုနှင့် ကုန်း၍သာ အော်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်ဝယ် “ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲဗျ” ဟု မေးမေးပြောပြောနှင့် အသက်ဆယ်ခြောက်နှစ်ခန့် လူငယ်နှစ်ဦး ဝင်လာကြသည်။ သူတို့မှာ စာကြည့်တိုက် မင်းစေ မောင်မှတ်နှင့် အရေးပိုင်၏ ယပ်ဆွဲမောင်စုဖြစ်၍ ဦးဖိုးရွှေ၏ လ-ဖ-င-ဖဝင် စာအုပ်အစုစပ် ပေးဖတ်နိုင်သော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်လေသည်။

ဤတွင်မှ ဦးဖိုးရွှေက သူတို့၏ အရေးတော်ပုံကို တိုင်တည် ရှင်းလင်းပြလိုက်သည်။ “အမေကလည်း သည်းခံမှပေါ့မေရဲ့၊ အဲဒါ အဘက သူ့ကို သူဌေးကြီးများ မှတ်နေသလားလို့ ပညာရှိပြောပြောတာဗျ”

“ဆိုနိုင်ပေါင်တော်၊ ဇောတိကဆိုရင်လည်း ဟုတ်သေးရဲ့၊ တက တည်း ဝါးလုံးခေါင်းလသာ၊ ငါ့ကိုများ စာတွေပေတွေနဲ့ ပြောနေရတာကိုး၊ ထို့ ဘယ်တော့များ စာတောင်စာမွှေးပေါက်ပြီ လောက်လေးပစ် ခံရမလဲပဲ” ဟု

ပြန်ပြောကာ စုဆောင်း၍ ထွက်သွားလေသည်။

“အဲသလို ခက်တာမောင်မှတ်တို့ရေ၊ ဒါကြောင့် အဘရဲ့ ကမျဉ်းနီ ဝတ္ထုကြီးမှာ အဆွေးတွေ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် ပါနေတာပေါ့၊ အဆွေ ဓာတ်ခံက နေ့တိုင်း ရင့်သန်နေရတာကြီးပဲ”

“ဒါဖြင့် အဘဝတ္ထုကို ‘ရင်ကွဲပက်လက်’ ဝတ္ထုကြီးလို့တောင် နာမည်ပြောင်းဖို့ ကောင်းနေပြီထင်တယ်”

ဦးဖိုးရွှေမှာ မျက်လုံးကလေးကလယ် ကလယ်နှင့် မျက်နှာကလေးပင် ငယ်သွားကာ ရွှေရင်ဆိုသွားပုံရလေရာ မောင်စုက အလွန်တရာ စဉ်းစား ဝေဖန်လိုက်ရသော မျက်နှာထားဖြင့် မျက်မှောင်ကို ကြုတ်၍ ပြောလိုက် သည်။ မောင်မှတ်က မောင်စုအား တံတောင်ဖြင့် တွက်ပစ်လိုက်ကာ-

“ဟာ... မင်းနှယ် ရင်ကွဲမှောက်ရက်ဆိုမှ ပိုကောင်းမှာ၊ ဘာလိုလဲဆို ရင်ကွဲလောက်အောင် လူးပျံနေရပုံကို သရုပ်ပေါ်သွားတာပေါ့” ဟု မင်သေ သေနှင့်ပြောလိုက်သည်။

သူတို့၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်းကလေးများကို ဦးဖိုးရွှေတောင်မှပဲ အတော်သဘောကျသွားလေသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ တပည့်တပန်းသဖွယ် ဖြစ်သော ဒီကောင်ကလေးများ၏ အကြံဉာဏ်ကို လက်ခံချီးမွမ်းရန်မှာလည်း ဝန်လေးလှသည်။

“အေး... မင်းတို့ပြောတာတွေလည်း ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေတဲ့ အဘဝတ္ထုက အမျိုးသမီးတွေကို အင်မတန် ဦးစားပေးပြီးတော့မှ ရွေးယူ ထားရတာမို့ ဒီနာမည်တော့ ပြင်လို့ မဖြစ်ဘူးကွ” ဟု ပြောလိုက်ရသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီဝတ္ထုများ ပြီးသွားရင် အဘတော့ နှုတ်ခမ်းနီကလေးများ ရဲ့ ‘အဘ’ ဆိုပြီး ဟိုလေးတကျော် ဖြစ်လာဦးမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း မြန်မြန်ပြီးစေချင်လှပြီ အဘရဲ့”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ငါက မထနိုင်သေးလို့ပါကွာ”

ကောင်ကလေးနှစ်ယောက်က အဘယ်မျှ တတ်သိနားလည်မှု

ရှိကြပါသနည်း။ ဦးဖိုးရွှေတွင် နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်လိုက်ရသဖြင့် ခဲနေရသော ဝေဒနာပင် တစ်ဝက်လောက် ပေါ့ပါးသွားသည်ဟု မှတ်ထင်လိုက်ရသည်။ သင်းရို့ကျေးဇူးပါပေပဲ။

“မနုရေ ငါကောင်တွေဖို့ လက်ဖက်ကလေးများ သုပ်ခဲပါကွယ်”

“ဟေ့... မနု ကြားရဲ့လား”

“မနုရေ... လက်ဖက်”

“မနု... မနုရေ”

ဒေါ်စာနုကဖြင့် တုတ်တုတ်မှ သပြန်မပေးတော့ပါ။ ခါတိုင်းလို ဆိုလျှင် ဦးဖိုးရွှေကလည်း သူ့ကို ပြောနေမည် မဟုတ်ပါ။ ကိုယ်ထိလက် ရောက် လုပ်ခဲသည်ချည်းဖြစ်သည်။ ခုတော့ အိမ်နံရံကို ဆောင်ကြောင်ကြီး ပစ်မှီပြီး ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကြီးကို ခေါင်းတိုင်မှ အခိုးလွတ်သလို ဖွားထုတ်ရင်း နားမရှိသလို ငုတ်တုတ်ကြီး ပေကပ်ထိုင်နေသည်မှာ အဘယ်မျှ စိတ်နှလုံး မသာစရာ ကောင်းလိုက်ပါသနည်း။ “ငါ့ကို သင်း တကယ် မချစ်ဘူး၊ မသနားဘူး၊ ဒါကြောင့် နှိပ်စက်နေတာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် နှိပ်စက်ရနဲ့ အားမရလို့ ငါ့ကို ကူညီပေးတဲ့ လူတွေကိုတောင် သင်းက ဖီလာ တိုက်နေတာပေါ့” ဦးဖိုးရွှေက ကျိတ်၍သာ ရှိုက်ရပြန်လေသည်။

ဤလိုချည်း စိတ်ဝမ်းကွဲပြားမှုဒဏ်နှင့် အဖျားဒဏ်ကို ရောမွှေ ခံစားလိုက်ရသည်မှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှလို ဖြစ်နေသည်။ တစ်နေ့တွင်လည်း သူ့အား မစာနုက စာဖတ်မပြနိုင်ဘူးဆိုသဖြင့် အလိုက်သိရှာသော မောင်မှတ်က ကောင်းမြတ်သော စေတနာဖြင့် လာရောက်ဖတ်ပြပေး နေသည်။ ဝတ္ထုကလေးကလည်း အတော်ကောင်းသည်။ ဇာတ်လမ်းတစ် နေရာတွင် ဇာတ်လိုက်ကောင်မကလေးနှင့် ကောင်ကလေးတို့ ပြောင်းခင်း ထဲ၌ တွေ့ကြုံပုံကို ဖော်ထားသည်။ ကောင်မကလေးက (ရှက်မှုရှက်ရာလား မသိ) ပြောင်းဖူးမွှေးကလေးများကို သျှောင်ပေစူးကလေးတွေ ထုံးပေး နေသည်ဟု ဆိုလေသည်။

ဦးဖိုးရွှေမှာ နားထောင်ရင်းနှင့်ပင် သူကိုယ်တိုင် ပြောင်းဖူးပင်တွေ ကြားမှာ ရောက်နေသလို ရုပ်ပေါ်အောင် စိတ်ဝင်စားနေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဖိနွှောဆရာ ဦးကြာဖူး ရောက်လာ၍ မောင်မှတ်က “ပြန်တော့မယ်” ဆိုကာ ပြန်သွားသည်။ ဦးဖိုးရွှေကတော့ အဖျားတက်ကာ မိန်းနေရသည်က တစ်ဖက်မို့ မောင်မှတ်ပြောသည်ကို မကြားလိုက်။ ဦးကြာဖူး ရောက်လာသည် ကိုလည်း သူမသိ။

“ဘယ့်နှယ် တော်တော်ကောင်းသလား” ဆရာက ရောဂါအခြေ အနေကို မေးလိုက်သည်။

“အေး... ကောင်းလှပေါ့ကွာ” ဟု ဦးဖိုးရွှေကဆိုသည်။ သူ၏ မျက်စိထဲတွင်တော့ ပြောင်းခင်းထဲမှ နှစ်ပါးကြည်ရှုခင်းက စွဲလျက်ရှိသည်။ သူ့နားကလည်း အထက်ကို ငဲ့လျက်ရှိသည်။

“အင်း... အရသာကလေးများကော တော်တော်ပေါ်ရဲ့လား” ဦးဖိုးရွှေက ခံတွင်းပျက်၍ အစာမဝင်ဖြစ်နေသဖြင့် ဆရာကမေးခြင်း ဖြစ်သည်။

“တောက် တယ်ပြီးတော့ အရသာရှိသကွာ၊ သူ့စိတ်ကူးပဲ ကတ်သီးကတ်သတ် ရတတ်တယ်၊ သိပ်သဘာဝ ကျတာပဲ၊ ပြောင်းဖူးမွေးကို သျှောင်ပေစူးကလေးတွေ ထုံးပေးတယ်ဆိုတော့ အိမ်း တယ်ပြီး အရသာရှိ”

“တကတည်း မစားရမသောက်ရ ပြောင်းဖူးမွေး ဆံထုံး ထုံးတာပဲ အရသာရှိတယ်လို့ ဘုရားစူးရစိ ရူးကိုလည်း ရူးနိုင်ပါတယ်တော်၊ တော်ကို ဒါမေးတာ မဟုတ်ဘူးတော်” ဒေါ်စာနုက ကြားဝင်ပြောရသည်။ ငါ့ကိုဆိုရင် သင် ဘယ်တော့မှ အကောင်းမထင်ဘူးဟု ဦးဖိုးရွှေက တွေ့မိပြန်သည်။

“ဒါမမေးလို့ ဘာမေးချင်တာလဲကွ၊ ငါက ဟိုကိုင်းပင်တွေ လေတိုက်လို့ ပုစဉ်းကောင် ဘယ်အနားမှာ နားရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာကို ကလောင်ဘေးတော်ကြီးတစ်ယောက်ရေးပြီး ကကောင်ဘိုးအကြီး တစ်ယောက်က ထွန်ထွန်လူးအောင် ချီးကျူးခန်းဖွင့်ထားတာလောက်

အရသာ မခံတတ်သေးဘူးဟေ့၊ ဒါ ရှင်းရှင်း ဝန်ခံတာပဲ”

ဦးဖိုးရွှေသည် မျက်စိစုမှိတ်ကြီးနှင့်သာ ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောနေ၏။ ဆရာကတော့ လူမမာ ငန့်ဖမ်းပြီထင်၍ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီမှာ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ တော်နေမကောင်းတာ သက်သာရဲ့လား၊ ခံတွင်းအရသာ ပျက်တာ သက်သာသွားပလားလို့ ဆရာက မေးနေရာတာတော့၊ မျက်စိများလည်းဖွင့်ကြည့်ပါဦး”

“ဟင် အာ ဒါလား၊ မကောင်းဘူး၊ တစ်ခုမှမကောင်းဘူး၊ အားလုံး မကောင်းပါသည်ခင်ဗျားပဲ” ဦးဖိုးရွှေက သည်တော့မှ မျက်စိကို မှေမှေဖွင့်ကြည့်သည်။

“ဒါက ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ ကျုပ်ရဲ့ ‘ဇီဝ ရသ သဘာဝ သိဒ္ဓိ သုခ’ လျှာပွတ်ဆေးကြီးနဲ့ ပွတ်ပေးလိုက်ရင် တစ်ခါတည်း အရသာ ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်” ဆရာက လေသဝင်ဝင်နှင့် ပြောလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဒေါ်စာနုသို့ ကပ်လျက် “လူမမာ သည်းခြေဖောက်လာပြီထင်တယ်”ဟု တိုးတိုးကလေး ပြောလေသည်။

“ဒါကတော့ ခုမှမဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေတာ တော်တော်ကြာသွားပြီဆရာရဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ဒါကိုပါ ကျုပ်တို့ ဂရုစိုက်ရလိမ့်မယ်၊ ရော့ ဒီ လျှာပွတ်ဆေးကို တိုက်ပေးလိုက်”

ဒေါ်စာနုက လျှာပွတ်ဆေးကို တိုက်ပေးလိုက်၍ ဦးဖိုးရွှေမှာ တစ်ချက်နှစ်ချက်မျှ ပျို့အန်ပစ်လိုက်ကာ ရှဲ့မဲ့နေသည်။

“ကဲ...ခံတွင်းကောင်းလာပါလိမ့်မယ်၊ လူမမာ ဒီမနက် ဘာစားသလဲ၊ ထမင်း စားမလား မေ့ကြည့်ပါဦး”

“မနက်ကတော့ ဆန်ပြုတ်နည်းနည်း တိုက်ထားတယ်ဆရာ၊ ဒီမှာ ဒီမှာ ထမင်းစားမလား” ဒေါ်စာနုက ဆရာကို အဖြေပေးပြီးသည်နှင့်

တစ်ဆက်တည်း ဦးဖိုးရွှေ၏ လက်မောင်းကိုပါ ကိုင်လှုပ်မေးလိုက်သည်။
နောက်ပြီး “ဟင်းတော့မရှိဘူး၊ ငါးပိဖုတ်ကြီးကို ဆီဆမ်းလို့ပဲ” ဟု သူ့ဘာသာသူ
တစ်ဆက်တည်း ပြောနေပြန်သည်။

သည်နောက်ဆုံးအသံက ဦးဖိုးရွှေ၏ နားတွင်းသို့ အတစ်အရစ်
အပိန် အခွက်ကြီးများဖြစ်ကာ စလုံးစုကြီးဝင်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ
သည်။ ထို့ကြောင့် အတွေးနှစ်ဆင့် သုံးဆင့်ပြောင်းသွားကာ တစ်ခဏချင်း
အတွင်းမဲ့ခြင်း ငိုခြင်းတည်း ရယ်ခြင်းဟူသော အကြောင်းရင်း သုံးပါးကို
ပြုလိုက်လေတော့သည်။

ဤသည်ကို ဝိတ္တာရဖွင့်ရသော်-

ပထမအချက်ဖြင့် မဲလိုက်ခြင်းမှာ ဒေါ်စာနု၏ အပြောမတတ်ခြင်းကို
ဖြစ်သည်။ အပြောမတတ် ဆဲသလို ဆိုသည်မှာ ဟုတ်လှသည်။ ခံတွင်းပျက်၍
မစားနိုင် မသောက်နိုင် ဖြစ်နေသောလူမမာအား “ငါးပိဖုတ်ကြီး ဆီဆမ်း
လို့ပဲ” ဆိုလိုက်သည်မှာ အပြောနှင့်ပင် အော်ဂလီဆန်ချင်စရာ ဖြစ်နေသည်။
“ထို့ ဒီလိုပဲ ပြောရသတဲ့လား” ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်၏။

ဒုတိယမို့ ငိုလိုက်ခြင်းမှာတော့ “မစာနုနှယ်ကွာ တကယ်ဆို
မစားနိုင်ကာမှ ရှိစေ ငါးပိဖုတ်ကလေး ဆီမွှေးမွှေး ဆမ်းလိုစားစမ်းပါဦးရှင်
လို့များ ဆိုလိုက်တော့ ဘယ်လောက်များ နားဝင်ချို့ပြီး အရသာရှိသွားမလဲ၊
ခုတော့ ခုတော့ သင်းလည်း ဒါလောက်တော့ ပြောတတ်မှာပါလေ၊ ငါ့ကို
စေတနာမရှိလိုသာ မပြောတာ၊ သင်း ငါ့ကို မချစ်ပါဘူး၊ ငါ့ကို ရန်သူလို
သဘောထားပြီး နှိပ်စက်နေတာပါ၊ ငါ့မှာသာ တစ်ဖက်သတ် အချစ်နဲ့”
ဟူသော တွေးတောဆွေးမြည်မှုဖြင့် ဆည်တံ့မရအောင် မျက်ရည်တွေ
လိမ်ဆင်းလာပြီး ငိုရခြင်းဖြစ်သည်။ (အနုပညာသမားဆိုတော့ မငိုချင်
ရှင်းရှင်း ငိုရင်လည်း အဲ...ရှင်းရှင်းပဲ ထင်ပါ)

တတိယအကြိမ်မြောက်တွင်ကား “ငါသာဆိုရင်လေ” ဟူသော
တွေးလုံးဖြင့် ကိုယ်ချင်းစာကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟုတ်သည်။

သူသာ ဆိုလျှင်တော့ လူမမာ စားချင်စဖွယ် ဝေဝေဆာဆာကလေး လောကွတ်ပြုလိုက်မည် ဖြစ်သည်။ “ငါးပိသား နုနုကို ရွှေအုဝဲရောင် (ဟုတ်သည် ပြောနေကျ ရွှေအိုရောင်ဆိုရင်တော့ လူမမာ အဖို့ ခြောက်သွေ့ သွေ့နဲ့ ငြီးငွေ့စရာကြီး ဖြစ်သွားမှာပေါ့) အဲ...ရွှေအုဝဲရောင်ကလေး ပေါက်လာ အောင်ကင်။ (စလောင်းဖုံးရိပ်သာမှာပဲ ကပ်ကပ်၊ အိုးခြမ်းပဲ့ ရိပ်မြဲမှာပဲကပ်ကပ်ပေါ့၊ ကြက်သွန်ဥကြီးကို အလွှာပါးကလေးတွေ အကွင်း အကွင်း လှီးပြီး သံပုရာရည်နှင့် ပါးလျှလျကလေးတွေ ဖြစ်အောင်နယ်ထား၊ ပုစွန်ခြောက်ကို မယ်ဗမာဟန်ချိသားသလို ကြွကြွရွရွကလေး ကော့ပျ နေအောင် နုနုညက်ညက်ထောင်း၊ ငရုတ်သီးတောင် နီစွေးစွေးကလေး တွေကို ရိပ်ရိပ်ပါးပါးလှီးလိုက်၊ အားလုံးကို ပန်းကန်ပြားထဲမှာ တစ်ကန်စီ ကွပ်ကွပ်ရွတ်ရွတ် ကလေးထည်ပြီးမှ နှမ်းဆီ သင်းသင်းကလေးလောင်း။ ကဲ ဒီလိုဆို လူမမာမှာ လျှာဖျားတောင် စိမ်သွားဦးမှာပေါ့။ ဦးဖိုးရွှေက သူ၏ အနုပညာမြောက်သော ဟင်းစပ်နည်းအတွက် ကိုယ်တိုင်ပင် ဂုဏ်ယူအားတက်မိသွားကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပစ်လိုက်ရသည်။

သို့ကလို သူက အကြောင်းလုံလောက်စွာ မဲခြင်း ငိုခြင်းရယ်ခြင်း တည်း ဟူသော အခြင်းအရာသုံးပါးကို ပြုလိုက်သော်လည်း ကံဆိုးသူ ခမျာမှာ ကာလဒေဝီလ ရသေ့ကြီးလိုတော့ ဘယ်သူကမှ လျှောက်ထား တောင်းပန် မေးမြန်းခြင်း မခံရ။ ဦးကြာဖူးနှင့် ဒေါ်စာနုတို့က အပြန်အလှန် မျက်စိချင်းပိုင်တာ သွယ်လိုက်သာ “ဦးဖိုးရွှေတစ်ယောက် စိတ်နောက်ပြီ” ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချမှတ်လိုက်ခြင်းသာ ခံလိုက်ရ တော့သတည်း။

တိုတိုဆိုရလျှင် ထိုနေ့မှစ၍ ဆရာကြီး ဦးကြာဖူးက သည်းချေပျက် စိတ်မနဲ့သူများ အတွက် ဆေးကိုချည်း ဖိတိုက်သည်။ ဒေါ်စာနုကလည်း ဆီးယိုနှင့် ကြံရည်တွေကိုချည်း နင်းကန်တိုက်သည်။ ဒါကို လူပါးကြီး ဦးဖိုးရွှေကလည်း မကြာမီ ရိပ်မိတော့သည်။ သူ့အား အရူးထင်နေခြင်း

မရပ်သိမ်းမချင်း သူကမကျေနပ်။ သူ့အား တိုက်သမျှသော ဆေးတွေ အစာတွေကို သပိတ်မှောက်လိုက်၏။

ကျိတ်၍လည်း မရှိက် လိုတော့ပြီ။ ဤမျှ အကြင်နာကင်းမဲ့သော ရွဲပိန်ပိန်လောကကြီးကို သူကလည်း ပဲလိမ်လိမ်နှင့်သာ အရွဲတိုက်ရ ချိမ်မည်။ ထို့ကြောင့် သူက ဝမ်းနည်းမိလျှင် ရှိုက်၍ရှိုက်၍ အော်ငို၏။ ကြိမ်းဝါး အန်တုလိုစိတ် ပေါ်လာလျှင် ဟစ်၍ဟစ်၍ ရယ်၏။ အဖျားကလည်း သည်း၍သည်၍သာနေသည်။ ကြာတော့ မစိမ်းပင် ရွှေစာနုက သူ့အနားကိုပင် ကောင်းကောင်းမကပ်တော့။ သို့သော် တိမ်ယောင်နှင့်နက် လွယ်ယောင်နှင့်ခက်၍ မဲယောင်နှင့် ပြုံးတတ်သော ပြောင်းတိပြောင်းပြန် လောကဓံဝယ် မကြာမီ ဦးဖိုးရွှေတစ်ယောက် အံ့အားသင့်စွာ နောင်တ ရရလေတော့သည်။

ဖြစ်ပုံကား အဖျားသည်သောနေ့ တစ်နေ့တွင် ဦးဖိုးရွှေသည် ဧရာမကြီးကျယ်သော အမှုအခင်းကြီး ပြု၍နေရ၏။ သူသည် လေးစင်းသော သမုဒ္ဒရာကဖြတ်၍ဖြတ်၍ လက်ပစ်ကူး၏။ စကြဝဠာ တံတိုင်းကြီးကိုပတ်၍ ပတ်၍ မရပ်မနား ပြေး၏။ ပြီးလျှင် မိုးကြီးကို ဟက်တက်ကွဲသွားအောင် ခေါင်းဖြင့်တအားခုန်၍ခုန်၍ ဆောင့်၏။ ခေါင်းကြီးသည် ထုံ၍ ကျဉ်၍ နေ၏။ ချွေးတို့သည် ရှောက်သီးလုံးခန့်ကျလေ၏။ နောက်တစ်ကြိမ် သူက တအားခုန်၍ အဆောင့်လိုက်တွင်ကား ဒေါ်စာနုက သူ့ခြေထောက်ကို တွဲလောင်းခို၍ ဖက်ထားလိုက်သည်။ သူက ရုန်းလေသည်။ မရ။ အမှောင်နှင့် မည်းမည်းထဲဝယ် ဟီးခနဲဖြစ်ကာ ချာရပတ်လည်ပြီး အေးခနဲ ကားခနဲလျှောကျလာ၏။

မြေကြီးကို ခြေနှင့် ထိလိုက်သောအခါမှာမှ သူက မျက်စိဖွင့်ကြည့် လိုက်သည်။ သူသည် အိပ်ရာထဲမှာ ရောက်နေ၏။ သူ့ဘေးတွင် မိန်းမ နှစ်ယောက်ထိုင်နေသည်။ တအိအိ ငိုရှိုက်သံကိုလည်း ကြားနေရသည်။ သူတို့ရှေ့တွင်ကား ရေနံဆီမီးခွက်ငယ်ကို ထွန်းလျက်ရှိ၏။ ညအချိန်ပါ

တကာ။ အမှန်တော့ အပူကြီးလွန်း၍ မေမြောသွားရာမှ သတိလည်လာ ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဒုက္ခပါပဲရှင်၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘုရားစူးရစိ၊ သူ့အစားခံလိုသာရရင် ကျုပ်ခံလိုက်ပါတယ်။ ဟင်...ခုတော့ကျုပ်မှာ ဒီအတိုင်းကြည့်နေရတယ်။ အီး...အီး၊ ဆေးကိုလည်း မသောက်ဘူးတော့၊ ဟင်...အီး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆေးကလေး သောက်တယ်ဆို ဟွန်း... မပျောက်ကာမှနေရော၊ ကျုပ် အားရှိသေးတာ၊ ဟီး... ခုတော့ ဆေးတစ်ခွက်မှ မသောက်လိုက်ရဘဲ သေများသွားရင် ကျုပ်တော့ တစ်သက်လုံး ယူကျုံးမရကြီး ဖြစ်ရမှာပါ ပဲတော့ ဟင်... ဟီး...” ဒေါ်စာနု၏ အသံဖြစ်သည်။

“ညည်းက ချောလည်း ချောမှ ပါအေ၊ ခုတော့ မာန်မဲနေတာက လွန်လွန်းတယ်” အလို ဒါက အနောက်အိမ်က ဒေါ်ငွေခဲကြီး အသံပါလား။

“အမေက ယောက်ျားကိုချစ်ရင် ဘယ်တော့မှ မချောရဘူးတဲ့တော့” အရှိုက် မရပ်သေးသော ဒေါ်စာနု၏အသံက သဲကွဲစွာ ထွက်ပေါ် လာသည်။ ဤတွင်မှ ဦးဖိုးရွှေက သူ သတိလစ်သွားသော အဖြစ်မှန်ကို သတိရလာ၏။ သူ တစ်ဖက်သတ် အထင်လွဲနေသော ဒေါ်စာနု၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုလည်း သူကကောင်းစွာ နာလည်သိရှိလိုက်ရလေပြီ။ သူသည် အထင်လွဲမှုမှ ကျေပစေမည့် ကောင်းမြတ်သော အကြံအစည်ကို ရုတ်ခြည်းရလိုက်၏။ သို့နှင့် “မနု မနု”ဟု သူကခေါ်သည်။

“တော်တော် သတိရလာပလား၊ ကျုပ် ဒီမှာရှိတယ်လေ” ဟု ဒေါ်စာနုက ပြေးကပ်လာကာ ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်အသာဖိထား၏။ “ဆရာ ခုပဲ ပြန်သွားတယ်၊ နေဦး နေဦး၊ ကျုပ်သွားခေါ်လိုက်မယ်၊ ဆေးသောက်နော်”

ဦးဖိုးရွှေက ညင်သာစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ဒေါ်စာနုက ရွန်းလက် ဝင်းပလာသော မျက်နှာဖြင့် ဒေါ်ငွေခဲအား လိုလိုမည်မည် ရေခွေးတည်ရန်မှာထားခဲ့ကာ အပြေ ကလေး ဆင်းသွားလေသည်။ ဒေါ်ငွေခဲ

ကလည်း ရေနှေးတည်ရန် မီးဖိုထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ဦးဖိုးရွှေက အားယူ၍ ထလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ထမရာ၊ တံတောင်နှင့် ထောက်ကာ ထပ်မံအားယူလိုက်မှ ထိုင်၍ ရသွားသည်။ သူသည် သူ၏ခေါင်းရင်းမှ ဆေးပုလင်းဘူးခွက် အထုပ်များကို လှမ်းကြည့်သည်။ အချို့မှာ ဖုန်များပင် တင်နေ၏။ သူ မသောက်သုံး၍ ဒီအတိုင်းထားရသော ဆေးများဖြစ်လေသည်။ သူသည် အိပ်ရာနဘေးတွင် ကရွတ်ခွေနှင့် ချထားသော သောက်ရေအိုးမှ ရေတစ်ခွက် ခပ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် စက္ကူထုပ်တွေကို ဖြေ၍ ဆေးမှုန့်နီနီတွေကို တစ်ထုပ်ပြီးတစ်ထုပ် မော့ချသည်။ ဘူးထဲပုလင်းထဲမှ တေဆေးတွေ ဆေးရည်တွေကိုလည်း နှာခေါင်းကိုပိတ်၍ ရှုကာရေနှင့် ကျိုက်၍ချသည်။ အားလုံးကုန်မှ သူက အိပ်ရာထဲမှ ပြန်လှဲချလိုက်သည်။

သူ့ဗိုက်ထဲမှာတော့ ဆေးမျိုးစုံက ကျွမ်းထို နေကြသလား၊ နယ်ချဲ့ ဗိုလ်လုပွဲ ဆင်နေကြသလား မဆိုနိုင်။ အတော်ကြီးကို သောင်းကျန်း နေသည်။ သူက ရှုမဲစွာ ညည်းညူနေရဆဲတွင်မှ ဒေါ်ငွေခဲ ထွက်၍လာသည်။ ဒေါ်စာနုနှင့် ဆရာဦးကြာဖူးလည်း ဆက်တိုက်ပင် ရောက်လာကြသည်။ “မနု မနု၊ ငါဆေးသောက်ပြီးပါပြီကွယ်” ဦးဖိုးရွှေက ချစ်သဒ္ဓါဓာတ် ကြီးမားလှစွာသော အသံတိမ်ကလေးနှင့် ပြောရှာသည်။

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ ဘယ်ဆေးကိုလဲ”

“ဆေးအားလုံးကိုပဲ သောက်လိုက်ပါတယ်ကွာ၊ တစ်ခွက်မှ မကျန်ပါဘူး”

“ဘုရားရေ၊ သောက်ကျိုးနည်းပါပြီ၊ ဝမ်းနုတ်ဆေးတွေရော၊ လိမ်းဆေးတွေရော အားလုံးကုန်နေပါပေါ့လား၊ အမယ်လေး ကိုယ်ကျိုး နည်းပါပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပါဦးမလဲ”

ဒေါ်စာနုက အခွံ ဗလာချည်း ကျန်တော့သော စက္ကူဘူ ခွက်များကို ကြည့်ကာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာကြီး ဖြစ်သွားရာ ကျန်လူများပါ မျက်လုံးပြူး

ကုန်ကြသည်။

“ရှေးသလား မနု ဟင်၊ မင်းက ငါ့ကို ဆေးသောက်စေချင်တယ် မဟုတ်လား၊ ငါ သောက်ပြီပြီလေ”

ဦးဖိုးရွှေက တစ်လုံးချင်း အားစိုက်၍ပြောကာ ဝေဒနာကို အလူးအလိမ် ခံစား၍ နေရပြန်သည်။ ခံစားရပါစေတော့။ သူက ချစ်မြတ်နိုး၍ သူ့ကို ချစ်မြတ်နိုးသော ဇနီးသည်၏ အလိုကို အစွမ်းကုန်လိုက်လျှောက်ကာ ချစ်သက်သေတည်၍ ပြီးမှတော့ သူ သေပျော်ပါပြီ။

ဒေါ်စာနုကတော့ ရင်ကိုထု၍ထု၍ မျက်ရည်သုတ်သည်။ ဆရာကလည်း ခေါင်းယမ်းသည်။ ဒေါ်ငွေခဲပင်လျှင် မျက်လုံးအိမ်ကို အကျီလက်ဖျားစဖြင့် တိုနေရပြီ။ ဦးဖိုးရွှေက လက်ကို ယမ်းဆ၍ အိပ်ရာဘေးမှာ စမ်းနေလေသည်။ သူ့သောက်နေကျ ဆေးလိပ်ခွက်ထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ်တိုကို တွေ့လျှင် တင်းတင်းပါအောင် အားစိုက်ဆုပ်ကိုင် လိုက်သည်။

“ဆေးလိပ်သောက်မလား” ဒေါ်စာနု ရှိုက်သံ ဗလုံးဗထွေနှင့် မေး၍ “ဖွာပေးပါ” ဟု သူက လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် ခိုင်းလိုက်သည်။ မီးရဲနေသော ဆေးပေါ့လိပ်ကြီး သူ့လက်ထဲသို့ ရောက်အလာတွင်ကား ဒေါ်စာနု၏ နဖူးဆီသို့ တည့်တည့်ချိန်ကာ မီးရဲကြီးနှင့် တအားဆောင့်ထိုးလိုက်လေတော့သည်။ ဤကား ဦးဖိုးရွှေ၏ ဇာတ်သိမ်းမှတ်တမ်းပင် ဖြစ်တော့သတည်း။

မှန်ပါပေသည်။ သူ၏အနေနှင့်တော့ ကမ္ဘာဦးနီကလည်း အဆုံးမသတ်သေး။ အခြားသော အနုပညာရှင်ကြီးများ၏ ဇာတ်သိမ်းကဲ့သို့ တေးထပ်အလင်္ကာများလည်း မစပ်ဆိုချင်။ လက်ဝါးကို ထုတ်ပြဲရန် မှာလည်း အစကတည်းက လက်ဖဝါးချည် ရှိသူဖြစ်၍ လိုအပ်သည်မထင်။ ဤပုံ ဤနည်းဖြင့်သာ သူ၏ ချစ်ဇနီးအား အမှတ်တရ ချစ်မော်ကွန်းတင် ခဲ့ရန် အနုပညာဆန်သော စိတ်ကူးစိတ်သန်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့သော ဖြစ်ရပ်များကြောင့်ပင်လျှင် ဝတ္ထုအစတွင် ဖော်ပြခဲ့သည်

အတိုင်း သန်းခေါင်ကျော်ကြီးမှာပင် ဒေါ်စာနုက ဟစ်အော်ငိုယိုနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရာ...။

ဦးဖိုရွှေ၏ အလောင်းကြီးကလည်း ပြုံးပြုံးကြီ နှင့် မဲ့လျက်သာပင်။

[ရှုမဝ၊ မေ ၁၉၅၅]

အင်တီအဇာတသတ်

(၁)

ဤဒွန္ဒယာကြီး အတွင်းဝယ် (မရနိုင်မှသာ ရှိစေ) “ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချော၊ အလိမ္မာ၊ အိမ်ပါ၊ အမေနဲ့တည့်” ဟူသော စကားရပ်ဖြင့် သာလျှင် ပုရိသဇာတ် ယောကျ်ားမြတ်ကြီးတို့က သတ်မှတ်ကာ မယားကောင်းရွေးလို ကြရာသည့်အထဲတွင် စာရေးကြီး ကိုသိန်းလွင် တစ်ယောက်၏ ခြွင်းချက် ထားလိုက်ပုံမှာတော့ အတော်ကို အအားသင့်စဖွယ် ဖြစ်နေလေသည်။

“တကယ်ဆိုတော့ မရင်အေးမှာ ပစ်ပစ်ခတ်ခတ် လုပ်ရက်စရာဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှရှိတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ အဲ...အမေနဲ့ တည့်လွန်းနေတာ အမေကို ကျိုးနွံနေတာတစ်ခုပဲ ကျွန်တော် ကြည့်မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေရတာဗျ”

ကဲ... ကိုသိန်းလွင်၏ စကားတွေကဖြင့် အများနှင့် မဆန့်ကျင်လှပါ လေသလား၊ ပြီးတော့ ထိုစကားတွေမှာ မယားလောင်း ရွေးစဉ်က ဆိုသောစကားမျှသာဖြစ်ဘိမူ ဘယ်သူ့ကိုမျှ မထိခိုက်တန်ရာသေးသော် လည်း ယခုလို မရင်အေးနှင့်လက်ထပ်၍ အိမ်ထောင်သက် တစ်နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ပြီးသည်၏နောက်တွင်မှ ဖွင့်ဆိုလာသည်ကတော့ တစ်ဖက်သားကို မထောက်မညှာ ပြုရာရောက်လွန်းနေပေမည်။ ဒါကတော့ အများ၏ ထင်မြင်ချက်မျှသာ ဖြစ်ပေ၏။ ကိုသိန်းလွင်ကတော့မူ ဒါကိုလည်း

သူ့ဆင်ခြေနှင့်သူ ရှိပြီးပင်ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်လေ မရင်အေးကို လက်ထပ်ချင်တယ်လို့ အမေ့ကို ဖွင့်
အပြောမှာ အမေကပါ ‘အေး... ဒီသူငယ်မကို ငါလည်းသဘောကျသဟဲ့’
လို့ ဆိုလိုက်ကတည်းက နိမိတ်မကောင်းဘူးဆိုပြီး တော်တော်ရင်လေး
မိသားဗျ။ ဘယ်နှယ်ဗျာ ဒီစကားကလေးတစ်လုံးတည်းနဲ့ကို ကျုပ်ရဲ့
စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ခန်းကလေးမှာ ထမင်းလုံး တစ္ဆေခြောက်သလို
လန့်နိုးသွားရတာပဲဗျ။ ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်မိန်းမ ယူမယ်ဆိုရင် အမေက
သဘောမတူ အိမ်ခွဲဆင်း အမေ့ကို အဝေးကနေပြီးတော့သာ ထိုက်သင့်သလို
ထောက်ပံ့၊ အဲ... ကျုပ်စိတ်ကြိုက် သတ်မှတ်ထားတဲ့ အိမ်ထောင်စည်းမျဉ်း
အတိုင်း ကိုတော့ ကျုပ်တို့လင်မယားချည်း တသီးတသန့် ထူထောင်ယူ၊
ဟင်... ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲလို့။

“အခုတော့ဗျာ...တောက် ကျုပ်ကြိုက်တဲ့ မိန်းမမှပဲ သူကပါဝင်ပြီး
ရွှေဘောတော် ကျတော်မူလိုက်သေးသတဲ့။ ဘုရားစူးရပါစေရဲ့ဗျာ။ ကျုပ်
တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါပဲ အမေနဲ့ သဘောတိုက်ဆိုင်ဖူးသေးသဗျ။
ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ တော်တော် စနောင့်စနင်း ဖြစ်မိရတာပဲ။
ဒါပေမယ့်ဒီအချိန်တုန်းကဆိုရင်မရင်အေးအပေါ်မှာ နှစ်နှစ်ကာကာ
ချစ်မိထားတာကိုလည်း နောက်မဆုတ်နိုင်၊ နောက်ပြီး လက်ထပ်မိမှာ
သူဘယ်လိုပဲပြောပြော နောက်ပိုင်းမှာ ကျုပ်နဲ့ သူနဲ့ ဘယ်တော့မှ
မတည်သလို မရင်အေးနဲ့လည်း သူနဲ့ပဲ မသင့်မမြတ်ဖြစ်ပြီး ခွဲဆင်းရတော့မှာ
အမှန်လို ကျိန်းသေလောက် ထားပြီး တွက်လိုက်မိတာကြောင့်လည်း
ဇွတ်မှိတ်ပြီး လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့တာ၊ ဟော ...အခုတော့ ကျုပ်မျှော်လင့်ချက်
လုံးလုံးဆိုတာ ပါပဲဗျာ၊ မရင်အေးနဲ့ သူနဲ့ဆိုတာ ချွေးမနဲ့ ယောက္ခမသာ
ဆိုရတယ်၊ ရေပဲအစုတ်ခံရတဲ့ ဒိုက်ပင် နှစ်ပင်လို ထွေလာလုံးလာနဲ့
မခွဲနိုင် မခွာရက် ဖြစ်နေကြတာပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း သည်းမခံနိုင်တဲ့
အဆုံးမှာ ကျုပ်ဘာသာ တစ်စင်ထောင်ပြီး အခုလို ခွဲထွက်မိတာပဲဗျ”

ကိုသိန်းလွင်က သူ့အမေကို မရင်အေးနှင့် ထားပစ်ခဲ့ကာ မယားငယ် ကလေးတစ်ယောက်နှင့် အမြိုင်သား တစ်အိမ်ခွဲခဲ့ရသည်အကြောင်းကိုလည်း ယခုလိုပင် ပြောပြတတ်ပေသေးသည်။ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည် ဖြစ်စေ၊ ဓာတ်မသိသူတွေအဖို့မှာတော့ အမေတစ်ယောက်လုံး အပေါ်တွင် သည်လောက်တောင် ဖြစ်ရကောင်းလားဟု ပြောလိုကောင်း ပြောကြမည် ဖြစ်သည်တိုင် သည်သားအမိ၏ “သားအမိဝင်”ကို အူနုချီးခါးဆိုသလို သဘောပေါက်မိ ထားသူများမှာတော့ တဟားဟားနှင့် ထပ်ဆင့် ရယ်မော ကာသာခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေရုံရှိတော့သည်။

(၂)

ဤလောက၌ စူးရှလေးနက်သော ချစ်မေတ္တာ၏သရုပ်ကို ဖော်လို သောအခါ ဧကပုတ္တ သီနေဟ တစ်ဦးတည်းသော သားအပေါ်ဝယ်မိခင်က ချစ်အားပိုလေသကဲ့သို့ဟု နှိုင်းယှဉ်ကာ ပမာပြုကြသည်။ ကိုသိန်းလွင် အဖို့မှာတော့ ဒါကိုပင် ခံပြင်းလေဟန်ဖြင့် ပြက်ရယ်ပြုခဲ့လေသေး၏။

“တစ်ဦးတည်းမကလို့ တဖဲ့တည်းပဲဖြစ်ပါစေ ဒီဘဝမှာ ဒီအမေကတော့ ကျုပ်ကို ချစ်လဲချစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အကောင်းပြောတော့မှာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ အင်း...အဖေ့လို သေသွားပြီးရင်တော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ အဖေ့တုန်းကလည်း သေသွားပြီးတော့မှပဲ (အကောင်းပြောတာတော့ မဟုတ်သေးဘူးနော်) မကောင်းပြောတာကို ရပ်သွားတော့သဗျ”

ဤသည်တို့မှာ သားဖြစ်သူ၏ တစ်ဖက်စကားသာ ဖြစ်လေသေးရာ သည်ထက်ပို၍ သိချင်သေးလျှင်တော့ သူ့အမေ ဒေါ်ရွှေတုတ်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆုံလိုက်ဖို့သာ ရှိလေသည်။

“လောကမှာ ဒီသားမျိုး မွေးရတာလောက် ဝမ်းရေစပ်ရကျိုး မနပ်တာ မရှိတော့ပါဘူးတော်။ ဘယ်နေရာ ဘယ်တစ်ကွက်မှ ကျုပ်ကို မဆန့်ကျင်ရရင် နေနိုင်တဲ့ကောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ အမေရယ်လို့လည်း အကြည်ညို အရိုသေတရားမရှိနဲ့ တစ်သက်လုံးကို မိုက်တွင်းနက်ဦးမယ့်

အကောင်ပါ။

“ကြည့်ပါဦး သူ့ဒဏ်ကို ကျုပ်ဘယ်လောက် ခံခဲ့ရသလဲဆိုတာ ဖအေဆုံးသွားတုန်းကဆိုရင် ဒီကောင်ဟာ ၁၄ နှစ်သာအရွယ် ဥမမည် စာမမြောက်နဲ့ပေါ့။ အတန်းကလည်း (၇)တန်းပဲရသေးတယ်။ ဒါကို သင်းတစ်ယောက် လူလူသူသူ ဖြစ်ပါစေတော့ရယ်လို့ ကျုပ်မှာ ဟိုဆွေမျိုးဆီ မျက်နှာအောက်ချ သည်ဆွေမျိုးဆီ တောင်းပန်တိုးလျှိုးနဲ့ ကျောင်းထား ခဲ့ရတာ။ ဒါကြောင့်လည်း အခုလို (၁၀) တန်းကလေးအောင်လို့ စာရေး အလုပ် ကလေးရပြီး လူထဲသူထဲမှာ ဝင်ဆွဲနေသေးတာပေါ့။ ဟင်း ... ဟင်း ဒီအချိန်တုန်းက ကျုပ်ကသာ မုဆိုးမပီပီ ငါမတတ်နိုင်ပါဘူးလို့ ပစ်ထားလိုက်စမ်းပါလား။ သင်းအကောင်မျိုး ကျွန်စုပ်တဲ့ သရက်စေ့လောက် မှ ပြောင်မလာသေးဘူး မှတ်လိုက်ပါ။

“ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ကျုပ်ကို ကျေးဇူးမတင်တဲ့ အပြင် ဝကြောက် ဝကန် ကန်တယ်တော်ရေ။ တတ်သလောက် ပညာနဲ့ ရသလောက် အလုပ်ကို လုပ်စားနေရတာကမှ တော်သေးတယ်တဲ့။ အခုတော့ လူတကာ ရှေ့မှာ အမေလုပ်သူက ဒီအကြောင် တွေ ပြန်ပြန်ဖော်နေတာ ရှက်တော်မူလှ ချည်ရဲ့တဲ့တော်။

“ဟွန်း... ရှက်နိုင်ပေါင်တော်၊ မှန်တာပြောသစ္စာတဲ့။ ကျုပ်တို့တော့ ဂုဏ်လဲ မလုပ်တတ်ပါဘူး။ ကြွားလဲ မကြွားချင်ပါဘူး။ မှန်ရာကန်ရာ ကိုသာ ရိုးရိုးသားသား ပြောလိုက်ချင်ပါတယ်။ ဒါကိုပဲ သင်းက အပြစ်ကြီး တစ်ခုလုပ်ပြီးသဟောက်သဟန်အပြောခံရသေးတော့ကျုပ် ရင်နာလှပါသတော်။ ကျုပ်ကို သူက မွေးရတာလဲ မှတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ကသာ သူ့ကို မွေးထုတ်ရတာပါတော် အဟင် ရွတ်”

မျက်ရည်သုတ်ခါ နှပ်ညှစ်ခါနှင့် ဒေါ်ရွှေတုတ်က ဤသို့ ဆိုလိုက်ပြန် တော့လည်း စပ်ကြားမှနားထောင်ရသူတို့မှာ အဆုံးအဖြတ် ခက်ရဦးမည်ပင်။ သို့သော် ထိုစကားကို သားဖြစ်သူက ကြားရတော့လည်း ငြိမ်၍ ခံနေလိမ့်

ဦးမည် မထင်ပါနှင့်ဦး။

“ဘာလဲဗျာ ဖရသဝါစာ သမ္ပပ္ပလာပ ဝါစာတွေကိုများ သစ္စာနဲ့ နှိုင်းလို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် တဆိတ်ရှိရင် မှန်တာပြောတာပဲ၊ ဟုတ်တာပြော တာပဲနဲ့ မှန်တာဟုတ်တာတိုင်းကိုကော လူတကာကိုပြောလို့ တင့်တယ် နိုင်ပါဦးမလားဗျာ၊ ကျုပ်ကကော ကြွားချင်ဝါချင်လှတာမှတ်လို့ပဲ။ တကတည်းဗျာ သူ့လုပ်ပုံကတော့ တရားကို လွန်ပါတယ်။

“တစ်ခါကပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ဌာနက ဝန်ထောက်မင်းကလည်း အသစ်ပြောင်းလာခါစ သူ့မင်းကတော်ကြီးကလည်း နှုတ်စအာစက ကျယ်ပါ ဘိနဲ့၊ မောင်သိန်းလွင်ရယ်၊ အန်တီတို့ ဒီမြို့မှာ အသိအကျွမ်းလည်း များများ မရှိသေးဘူး၊ မင်းတို့အိမ်ကို လိုက်လည်ပါရစေ။ မင်းအမေနဲ့ မိတ်ဆက် ပေးစမ်းပါတဲ့။ အဲဒါ မလွဲမရှောင်သာလို့ ခေါ်လာခဲ့ရတယ်။ အိမ်လည်း ရောက်ရောဗျာ မျက်နှာချင်းမှ ဆုမိရုံရှိရသေး သူကျုပ်ကို ဘယ်လိုကျောင်း ထားခဲ့ရတယ်ဆိုတာတွေက စပြောတော့တာပဲ။

“ကပ်စေ နဲ့တဲ့ ဦးကြီးဆီမှာ အဆဲအဆိုခံ တောင်းပန်တိုးလျှိုးပြီး ကျောင်းလခ တောင်းခဲ့ရပုံတွေလည်းပါရဲ့၊ ကြီးတော်အိမ်မှာ စာအုပ်ဖိုး ကလေးများ တောင်းချင်တာ မကြာခဏ တောင်းနေရတာမို့ ချက်ချင်း မတောင်းရဲဘဲ ထဘီအင်္ကျီလျှော်ပေး၊ ထမင်းဝင်ချက်နဲ့ မျက်နှာသာမှ ကြည့်ပြောရတာတွေလဲ ပါရဲ့။ ဟင်...ပြောလိုက်တာတွေကို မျက်ရိပ်ပြ လို့မရ စကားဝင်ဖြတ်ပေးလို့ မရနဲ့။

“အင်း...အဲဒီမှန်တာပြော သစ္စာကြီးရဲ့ ကျေးဇူးက ဘယ်လောက် များ ထူးသွားသလဲဆို ဒီမင်း ကတော်ကြီး ဟာ နောက်ထပ် လာလည်ဖို့ဝေးလို့ ကျုပ်ကို “မောင်” ထည့်ခေါ်ဖော်တောင် မရတော့ဘူးဗျာ၊ ပြီးတော့လည်း လူထူပြီဆိုရင် အပြောခရပြီ၊ သိန်းလွင်တို့ ဆင်းရဲတယ် ဆင်းရဲတယ်နဲ့ တော်ကြာ အဝတ်ဟောင်းတွေ ပေးလိုပေး၊ စားကြွင်းသောက်ကြွင်းတွေ ပေးလိုပေး ကျုပ်မှာဖြင့် နာသာခခက်ကြီးနဲ့ မျက်ရည်တောက်တောက်

ထွက်လုမတတ်ကို ရှက်ရ ဝမ်းနည်းရပါတယ်ဗျာ ကောင်းသေးရဲ့လား။

“ဒါတွေကို မပြောဘဲနေတော့ရော ဘာဖြစ်ရဦးမှာမို့လဲဗျ။ ကျုပ်ကလည်း သိဒ္ဓိတင်ရမယ် ဂုဏ်လုပ်ရမယ်မဆိုလိုပါဘူး။ ခုတော့ဗျာ ဒီပြင်စကားဘဲ ပြောစရာမရှိတော့သလို ကျုပ်အကြောင်းကိုချည်း ပြောပြော နေရတာက ဘာအကျင့်တဲ့လဲ။

“တစ်ခါကလည်း ရုံးက ကျုပ်မိတ်ဆွေ စာရေးမကလေးနှစ်ယောက် လမ်းကြိုလို ဝင်လာကြတယ်။ အဲ... သူ့ကဆီးတဲ့ပြီး ဘယ်လို ဧည့်ခလိုက် သလဲဆို၊ ကျုပ်ငယ်ငယ် ၃-၄လ သားလောက်တုန်းက ကိုယ့်အီးအီးတွေ ကိုယ်ပြန်စားဖူးတယ်ဆိုတာတွေ၊ နောက်နည်းနည်းကြီးလာတော့ ချိုးလေး ဘယ်မှာလဲဆိုရင် အကျိုးလှန်ပြတတ်တာတွေ၊ တစ်ခါတော့ သံလုံကလေးနဲ့ ထမင်းကျွေးထားတာ ထမင်းကို မစားဘဲနဲ့ ချိုးလေး ထမင်းကျွေးရဦးမယ် ဆိုပြီး လေ့ပေါ် တက်ထိုင်ထားတာတွေ၊ အဆဲတတ်လာတော့ ဘယ်လို ဆဲတယ်ဆိုတာတွေကို အမယ်ကြီးတန်မဲ့နဲ့ မပီကလာ ပီကလာလုပ်ပြီး စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် စေ့စေ့စပ်စပ်ကြီး ဆဲဆဲပြလိုက်သဗျ။ သားလူပျိုလေးနဲ့ ဧည့်သည်အပျိုလေးတွေရဲ့ မျက်နှာစုံညီရှေ့မှာလေ။

“ကဲ...ဒီအမေမျိုးနဲ့ နေရတာ ကျွန်တော့်မှာ မပြောလည်းတစ်ပြစ်၊ ပြောလည်းတစ်ပြစ် မဟုတ်လားဗျ”

“ဪ...ဪ...အင်း ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကိုယ့်အမေပဲဟာ သဟောက် သဟတော့၊ မလုပ်နဲ့ပေါ့ကွယ်၊ အေးအေး သက်သာ အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့်ပဲ ပြောပြထားပေါ့”

စပ်ကြားမှ မနေနိုင်သူတစ်ဦးက ဤလို ကြားဝင်ဖြန်ဖြေ ပြောလိုက် လျှင်လည်း နားသာဆင်ပါတော့ ကိုသိန်းလွင်က တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြန်ပြော ပါလိမ့်ဦးမည်။

“ဟာ...ပြောပြီလားဗျ၊ ပြောသမှ ရှိခိုးဦးတင် တောင်းပန်တိုးလျှိုးပြီး တော့ကို ပြောတာ၊ ဘယ်လိုမှ မရပါဘူးဗျာ၊ သူ့အဖို့မှာ ဘယ်အကြောင်းက

ပဲစလာ စလာ နောက်ဆုံးမှာ ကျုပ်မကောင်းတဲ့အကြောင်းနဲ့မှ နိဂုံးမချုပ်ရရင် စားမဝင် အိပ်မပျော်သလိုပဲဗျ။ မယုံရင် စမ်းကြည့်စမ်းဗျာ။ များများ မပြောပါဘူး။ ငါ့မိနစ်လောက်ပဲ သူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့် ကျုပ်အကြောင်း မကောင်းပြောတာကလေးများ တစ်ခွန်းမှ မဟလိုက်ရင် ကျုပ်လည်ပင်း ကိုဖြတ်”

ဤမျှအထိပင် ကိုသိန်းလွင်က အာမခံရဲလေသည်။

(၃)

သားတစ်ယောက်၏ အကြောင်းကို ဤရွှေ ဤမျှ ပြောနိုင်လောက် အောင် သားဖြစ်သူက ဘယ်လိုတွေများ ပြုမူနေလို့ပါလဲဟု စစ်စစ်ပေါက် ပေါက်စေ့ကြည့်မည်ဆိုလျှင်တော့ မဆူးနိုင်လေတော့သည် သူတို့၏ “သားအမိဝင်”ကို ဩချကာ မောရရုံမျှ ရှိပေမည်။ သားနှင့်အမိရယ်လို ဘယ်နေရာ ဘယ်တစ်ကွက်ကလေးမှ စိတ်သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်ကြသည် ကပင် ဒေါ်ရွှေတုတ်၏အဖို့မှာ ပြောစရာတွေကို ထပ်လောင်းထပ်လောင်း၍ ရရှိနေခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ဤတွင် ဘယ်သူက ဘယ်သို့ လွန်သည်တော့မသိ၊ တစ်ခါတုန်းကတော့ ကိုသိန်းလွင်က ဓားကြိမ်း ကြိမ်းဖူးသည်။

“အမေ ဒီနေ့ ခင်ဗျားဧည့်သည်တွေ လာမလို့ဆို၊ အဲဒါ ကျုပ် အကြောင်းနဲ့ပဲ ဧည့်ခဦးမှာမဟုတ်လား၊ ဒီတစ်ခါတော့ သည်းမခံနိုင်ဘူးဗျို့၊ အမေကို အာခံတဲ့ သားရယ်လို့ မြေမျိုချင်မျိုပါစေ။ ဧည့်သည် ပြန်သွားရင် တော့ ကျုပ်နဲ့အတွေ့ပဲ”ဟု မာန်ပါပါ ကြိမ်းထားသည်။

ထိုနေ့က ဧည့်သည်တွေ လာသည်တွင်တော့ ဒေါ်ရွှေတုတ်မှာ စကားတစ်လုံးတစ်ပါဒမျှပင် မဟတော့ချေ။ ထိုင်ကြပါနေကြပါမဆို၊ ကွမ်းကလေးဆေးကလေးများ စားသောက်ပါဦးဟူ၍ပင် မပြော၊ မျက်ရည် ကလေး စမ်းစမ်းလုပ်ခါ အငူသားပင်ထိုင်နေတော့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း မရွှေတုတ်ရဲ့”ဟု အကဲမလှပုံရသော အိမ်ရှင် အတွက် ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့်ဖြစ်နေရှာသော ဧည့်သည်များက အမေးရှိ

သည်တွင်မှ နှပ်တစ်ချက်ညှစ်ကာ မျက်ရည်သုတ်လိုက်ပြီး “မပြောချင်ပါဘူး တော် ကျုပ်သေရတော့မှာပါတော့” ဟု ရှိုက်ခါပင့်ခါ ပြန်ပြောလေ တော့သည်။

“မဆိုစကောင်းဆိုစကောင်းရှင် ဘာဖြစ်လို့ များပါလိမ့်”

ဧည့်သည်တို့က စကားတောင်းသံ ကလေးတစ်ချက်လောက် ထပ်ဆင့်လိုက်သည်တွင်မူကား “အဟင့် ကျုပ်သား အလိမ္မာတုံ့ကြီးက ကျုပ်ကို သတ်မလို့တဲ့တော်ရဲ့” ဟူသော အချိုးနိဒါန်းနှင့်အတူ ဘယ်သောခါမှ နိဂုံးကမ္မတ် အဆုံးသတ်နိုင်သည် မရှိတော့သော သားတော်မောင်၏ ဇာတ်လမ်းမဟာ နားငြီးစရာကြီးကို မတန်မရပ် တရစပ်ကြီးပင်လျှင် အတိတ်ရော၊ အနာဂတ်ရော၊ ပစ္စုပ္ပန်ပါ ဆောင်ပစ်လိုက်တော့သည်မှာ ဧည့်သည်များက “ကျုပ်တို့ပြန်ပါရစေဦး” ဟု ဇွတ်အတင်းထ၍ မပြန်မချင်း ပင် ဖြစ်တော့သည်။ သို့မဟုတ်လျှင်ကား တစ်ထောင့်တစ်ညပင်လျှင် စံချိန် ကျိုးဖွယ်ရှိလေသည်ဟု ကိုသိန်းလွင်က အဆိုရှိလေ၏။

သို့အတွက် စိတ်ပျက်လွန်းခြင်းမက စိတ်ပျက်လာသော ကိုသိန်း လွင်က အိမ် ပြန်မကပ်တော့ဘဲ ထိုနားပူနားဆာအသံတို့မှ ကင်းလွတ်ရာသို့ ရှောင်ခွာထွက်သွားနေလိုက်ပြန်တော့လည်း “ကြည့်ပါလားတော့၊ မအေကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ခတ်ထားပြီး ထင်သလိုလေလွင့်နေတာ၊ ကောင်း စားမယ့် သားပါပဲတော်” ဟူ၍သာလျှင် သူ၏ဇာတ်လမ်းမှာ မှတ်တမ်းတင် စရာ တစ်ခန်းထိုးလာပြန်တော့ရုံမက ဟိုဥက္ကဋ္ဌကြီးပြော၊ သည်အရပ်လူကြီး တိုင်နှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်လာပြန်တော့လေရာ...။

“ဟေ့ မောင်သိန်းလွင်ရာ မင်းအမေကြီးတော့ မိုမီးလောင်နေပါ ပကော၊ ပြန်လိုက်ပါဦးကွာ ကြာကြာနေရင် တို့များနားပူလို့ သေရချေရဲ့” ဟူ၍သာ အရပ်ကူ၍ လူဝိုင်းခြင်း ခရပြန်လေတော့သည်။

ထိုအပြင်လည်း သူတို့သားအမိ မတည့်ကြသည့် အဓိက အကြောင်း ကြီးတစ်ရပ် ရှိပေသေးသည်။ ကိုသိန်းလွင်မှာ လခ ၂၀၀ ကျော် ၃၀၀

ကျပ်နီးပါးရသော အထက်တန်း စာရေးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လေရာ၊ သူ၏ အဆင့်အတန်းနှင့် သင်တင်ညီမျှသော အဆောင်အယောင် ပကာသန ကလေး လောက်ကိုဖြင့် အမှန်ပင် အလိုရှိပေသည်။ ဒေါ်ရွှေတုတ်ကတော့မူ သည်အရာတွေကို ယောင်၍မျှပင် စိတ်ကူမထည်။ ရာဝင်စဉ်အိုးကြီးလို ဝမ်းမိုက်ကြီး စုထွက်အောင် ဝတုတ်ဖီးနေသော သူ၏ကိုယ်ကာယကြီးနှင့် လိုက်လျောညီမျှစွာပင်လျှင် “လျှာရင်းကလေးမြက်တဲ့အောင် ဘာဟင်းများ ချက်ရပေါ့” ဟူသည်လောက်ကိုသာ တစ်နေ့တစ်နေ့မှာ စိတ်ရောလူပါ လုံးပန်၍ နေတတ်သူဖြစ်သည်။

“အခုအရေးပိုင်အိမ်မှာ ရောက်နေတဲ့ ညွှန်ကြားရေးဝန်ကလေးဟာ ကျွန်တော်နဲ့ (၇)တန်းထိ အတူနေဖူးတဲ့ သူငယ်ချင်းဟောင်းပေါ့ အမေ၊ သူကျွန်တော့်ကို သိပ်ခင်တာပဲ၊ ဒီမြို့ကို အလည်လာတာ ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်တော့်ကို လာတွေ့တယ်၊ သွေးလည်း မကြီးဘူး အမေရဲ့၊ အရင်တုန်း ကလိုပဲ ဖက်လှဲတကင်းနဲ့ မင်းအိမ်ကို လာအုံးမယ်လို့တောင် ပြောသွားတယ်၊ အဲဒါကို ဧည့်ဝတ်ကျေအောင်လုပ်ချင်တယ် အမေရယ်။ ဒီနေ့ ညနေစာ ထမင်း ဖိတ်ကျွေးရအောင်။ ကိုယ့်အိမ်မှာ မရှိတဲ့ပစ္စည်းပစ္စယ ကလေးများ လည်း သူများအိမ်မှာ ငှာတန်ငှားတာပေါ့။

“ပြီးတော့လည်း ညွှန်ကြားရေးဝန်ဆိုတာ မင်းကြီးအမေရဲ့၊ ကျွန်တော် တို့နဲ့စာရင် အဆင့်အတန်းက သိပ်မြင့်နေတာ၊ အဲဒါကို စကားတွေတောင် ရောက်မြောက်ရောက် မပြောပါနဲ့နော်။ စားပါသောက်ပါ ဧည့်ဝတ်ပြုရ လောက်ပဲ ပြုပါ။ ကျွန်တော် စိတ်ချပါရစေ ဟုတ်လား။”

ကိုသိန်းလွင်က ဧည့်သည်အပေါ်တွင် မျက်နှာမပျက်ရလေအောင် အမေလုပ်သူကို ကြိုရိုကာ ကြိုတင်တောင်းပန် ထားလိုက်ပြီဆိုပါတော့။ ကိုသိန်းလွင် ရုံးသို့ ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါ်ရွှေတုတ်ကလည်း အိမ်နှင့်ဈေးကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်ဆိုသလိုပင် ကူးကလန်ခတ် ပစ်လိုက် ပါလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ ထဘီတိုတိုကြီးနှင့် လက်မောင်ကို နာနာပင်ကာ

မီးဖိုထဲဝင်ပြီး အထူးထူးအပြားပြားသော ဟင်းလျာများကို ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်လိုက်တော့သည်မှာ ညှော်ကြောက်သူရှိလျှင် ဝေးရာသာ ရှားပါရော မဂိုလမ်းက အစ်မကြီး ခေါ်ရလုမတတ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

သည်လိုနှင့် ကိုသိန်းလွင် ညနေရုံးအဆင်းမှာ သူနှင့် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းဟောင်း ဖြစ်သည့် ညွှန်ကြားရေးဝန်ကလေး ဆိုသူပါလား။ ဒေါ်ရွှေတုတ်ကလည်း (မင်းကြီး ဆိုသည့် အရှိန်အဝါကိုပင် လန့်လေသလား) ဘာစကားမှ ထူးထူးထွေထွေ ဝင်မစွက်။ ညနေစာကို ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်ပင် စားသောက်ပြီး၊ ပါလာသောကားနှင့်ပင် ကိုသိန်းလွင်က အရေးပိုင်အိမ်အထိ ပြန်လိုက်ပို့ပေး၊ အင်း... ဤအထိ ချောမောသွားပြီမို့ သည်တစ်ကြိမ်မှာ ကောင်းလေစွ ကောင်းလေစွဟူ၍တော့ သာဓုမခေါ်ချင်လေနှင့်ဦး။

“အမေလုပ်ပုံတွေ ဘာကောင်းသလဲဟင်၊ ကျွန်တော့်ကြိုကြိုတင်တင် မှာထားရတာတွေ အလကား ဖြစ်တာပဲ”

အရေးပိုင်အိမ်မှ ပြန်ရောက်လာသော ကိုသိန်းလွင်က မကျေမချမ်း နိုင်သော ရှုံးမဲ့မျက်နှာကြီးနှင့် သူ့အမေကို စတင်၍ မှုတ်ပါလေတော့သည်။

“ဘာ ဘာ ဘာမကောင် တာလဲဟေ၊ တစ်နေ့လုံး ဖတ်ဖတ် လန်အောင်လည်း ချက်ကျွေးလိုက်ရလေသေးရဲ့”

ဒေါ်ရွှေတုတ်ကလည်း အားကျမခံ “နောက်ချေးပုံပျော့ပျော့မိုးသော သည်မျက်နှာလို” ဆိုသည်နှင့် သဏ္ဍာန်တူစွာပင် ပြန်၍ ဆိုလိုက်သည်။

“တော်စမ်းပါဗျာ၊ အစားတွေကို မိုးမွန်အောင် ချက်ကျွေးတိုင်း ဧည့်ဝတ်ကျေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ အိမ်ရှေ့မှာ ဖုန်လက်လေးသစ်လောက် တက်နေတာကို ဧည့်သည်မတ်တတ်ထားပြီး ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လှည်းကျင်း ပြီးမှ သင်ဖြူးခင်းပေးလိုက်ရတာ ကောင်းရောလား၊ ပြီးတော့ သင်ဖြူး ကလည်း အနားကို ဖွာလန်ကြီလို၊ အသစ်ဝယ်ပါဆိုလည်း မဝယ်ဘူး။ မဝယ်အောင် ငှားခင်းဦးမှပဲလို့လည်း မသိတတ်ဘူး။ ခင်ဗျားကို ပြောထားတယ် မဟုတ်လားဗျ။ ကိုယ်မှာ မပြည့်စုံရင် ငှားတန်ငှားပါ

ဆိုတာကို”

“ဟဲ့ အနောက်အိမ်က ဟင်းအိုးတွေ ငှားချက်လိုက်ရတာ နည်း သလားဟဲ့။ ဒါ့အပြင် ဘာမဟုတ်တဲ့ တိုလီမုတ်စတွေကိုပါ လိုက်ငှားနေရ အုံးမှာလား။ ဒီအိမ်ဟာ မင်းကြီးအိမ် မဟုတ်ဘူး။ စာရေးအိမ်ဆိုတာ ဧည့်သည်လည်း အသိသာနဲ့ဟာ။ ဘာတွေကိုများ ဂုဏ်လုပ်နေရဦး မှာလဲဟေ”

“အမာ ဘယ်စာရေးအိမ်မှ ဒါလောက်တောင် အနုပီစုတ် ဂုတ်စုတ် နေတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ခုတော့ ကြည့်ပါလား။ လက်ဖက်ရည်ကရားဆိုလည်း နှုတ်သီးပဲ့နဲ့၊ လူကြည့်တော့လည်း ဆီသည်မ လက်သုတ်ဖတ်အတိုင်း”

“ငါ့ဟာငါ တစ်သက်လုံးကဒီလိုနေလာတာကို အပြစ်မရှိ အပြစ် ရှာပြန်ပြီလားဟေ။ အိုကြီးအိုမနဲ့ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်နေရတဲ့ လူက မင်းသမီး ကလေးလို ကြော့နေအောင် ဆင်မထားနိုင်ဘူးဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်တဲ့။ မသာကောင်ရဲ့”

ဒေါ်ရွှေတုတ်က ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါနှင့် အသံတစ်ဆုံးလောက် ဟစ်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကြီး ဒီလိုတော့ တစ်ဖက်သတ် မပြောပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားလို ငါးပူတင်းကြီးနဲ့ ကြော့နေအောင်ဆင်ထားလို့လည်း၊ မင်းသမီးနဲ့ မတူနိုင် ပါဘူး။ ကျုပ်ပြောတာက သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဖြူဖြူစင်စင်နေဖို့လောက်ပဲ ပြောတာ။ နောက်ပြီး စာရေးအိမ်မှန်း အသိသာနဲ့ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့များ ဟင်းအမျိုး ပေါင်းတစ်ရာခြောက်ဆယ်လောက် ချက်ကျွေးနေရသလဲဟင်။ မသကာ အသာကလေး အသုပ်ကလေး တစ်ခွက်စီလောက်နဲ့ ငါးပိကြော် ဟင်းချိုလောက်ဆို တော်ရောမဟုတ်လား”

ဟုတ်သည်။ ကိုသိန်းလွင်ကတော့ ယခုပြောသော ဟင်းလျာလောက် ကို ကျွေးနိုင်လျှင်တော်ပြီ။ ဒါကိုပင် စာပွဲခင်း လက်သုတ်ပဝါကအစ ပန်းကန်ခွက်ယောက် သစ်သစ်လွင်လွင် လှလှပပကလေးများနှင့် တည်ခင်း

ကျွေးမွေးလိုက်ချင်၏။ ဟင်းတွေ အဆမတန်ချက်ပြီး၊ အကွက်မပေါ် သလောက်သော စားပွဲခင်း နွမ်းနွမ်း ပေါ်မှာ ကွဲရာအက်ရာတွေ ထင်နေသည် ပန်းကန်ဟောင်းများနှင့် ဧည့်ခံရသည်ကိုတော့ သူမကြိုက်နိုင်။ သူဘယ်လိုပဲ မကြိုက်ကြိုက်၊ ဒေါ်ရွှေတုတ်ကလည်း အညံ့မခံလိုက်နိုင်သေး။

“နင် သောက်ရမ်း ပိုပြောမနေနဲ့ဟဲ့ ကာလနာရဲ့၊ ဘယ်မှာ တစ်ရာခြောက် ဆယ်လဲဟေ၊ ဆယ်သုံးမျိုးထဲဟာကို ဧည့်ဝတ်ကျေချင်တယ်လည်း ဆိုသေးရဲ့၊ မင်းကြီးလည်း ဆိုသေးရဲ့၊ ဒါလောက်မှ ချက်မကျွေးရ ဘူးလား၊ တော်ပြီ နင် နောက်ကို ငါ့ ဘယ်တော့မှ မခိုင်းနဲ့၊ မအေကို ကျွန်ခိုင်းလည်း ခိုင်းချင်သေးရဲ့၊ ဘယ်တော့မှလဲ အပြောအဆို မလွတ်သေးရဲ့၊ အမယ်လေး ပြောတိုင်းဆိုတိုင်း ခံနေရတဲ့ ကဆိုးမ ဝဋ်ကောင်မကြီးရဲ့လေး ဟေး ဟေး ဟင် အီး အီး”

အင်း... ယခုမှပင် တစ်နေ့တာအဖို့ အဆုံးသတ်လေတော့သည်။ ဒေါ်ရွှေတုတ်က ယခုလိုကျူကျူပါအောင် ငိုချလိုက်ပြီဆိုလျှင်တော့ ကိုသိန်း လွင်သည် နောက်ကျိသော စိတ်နှလုံးဖြင့် နားနှစ်ဖက်ကို လက်နှင့်ပိတ်ကာ လွတ်ရာသို့ ပြေးထွက်သွားတတ်လေ၏။ အဲ- နောက်နေ့ နောက်နေ့တွေကျ တော့လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။

ဘယ်လိုမှလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း မဖြစ်ဘဲမနေနိုင်၊ အစား အသောက်သည် နေ့စဉ်စားသောက်ရသော အလုပ်ဖြစ်၏။ ထိုနေ့စဉ် အစားအသောက်ကိုပင် တန်းဆာဆင်လွန်းသည်ဟု ကိုသိန်းလွင်ကဆိုသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ဆိုးလွန်းလာလျှင် “ချေး တန်ဆာဆင်လို့ဗျာ” ဆိုသည် အထိပင် ပြော၏။

ဒေါ်ရွှေတုတ်ကတော့မူ “အစားစားရတာက ကိုယ်ဖို့ပဲ၊ အဝတ် ဝတ်တာ ပကာသနတွေ လုပ်ရတာက သူများဖို့” ဟုဆိုသည်။ အစားစား ရသည်မှာ ကိုယ့်လျှာအရသာတွေ့၏။ ကိုယ့်ဝမ်းဝ၏၊ အဆီအသွေး အသားဖြစ်နိုင်၏။ အဝတ်ဝတ်ရ၊ ပကာသန အဆောင်အယောင်တွေ

လုပ်ရသည်မှာတော့ လူမြင်ကောင်းအောင် လုပ်ခြင်းမို့ သူများဖို့ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ရှာရတဲ့ငွေနှင့် သူများဖို့ မဖြစ်စေထိုက်ဟူသတတ်။

သို့ကြောင့် အစားနှင့်စကား ဤတရားတော်မြတ် နှစ်ပါးတည်းနှင့်ပင် ဘယ်တော့မှ အဆင်မပြေသည် သာ အမိလောကကြီးကို နေ့စဉ်အမျှ ထူထောင်နေကြခြင်း ဖြစ်သတည်း။

(၄)

သည်လိုသည်လိုနှင့် ကိုသိန်းလွင်တစ်ယောက် အသက် ၃၀ ပြည့်လုနီးလာသည်တွင်မှ ဤဇာတ်မျောကြီးထဲတွင် မရင်အေးက တစ်ခန်းတစ်ကဏ္ဍ ပါဝင်လာရခြင်းဖြစ်သည်။ သူကား နာမည်နှင့် လိုက်အောင် ယဉ်သူ အေးသူဖြစ်လေ၏။ သူ၏ ကြည်လင်သိမ်မွေ့သော ရုပ်ရည်မှာ လှသည်ဘက်ထက် ယဉ်သည်ဘက်ကို အလေးပိုနေသကဲ့သို့ပင် သူ၏ စိတ်နေစိတ်ထားကလည်း တည်ငြိမ်အေးဆေးလှသည်။

သို့ရာတွင် သူသည် မြို့သူကလေးတစ်ယောက်တော့ကားမဟုတ်ရှာ။ မြို့နှင့် အတန်ငယ်လှမ်းသည် တောရွာကြီးတစ်ရွာမှ ဖြစ်သည်။ သူ့ မိဘများမှာလည်း အတော်အတန် ချောင်လည်သုံးစားနိုင်သည့် လယ်သမား အဆက်အနွယ်ထဲကပင် ဖြစ်လေ၏။

ထူးခြားသည်မှာတော့ သူတို့တမိပေါက် မောင်နှမသုံးဦးသားသည် လည်းကောင်း၊ မိဘများနှင့်သားသမီးတို့၏ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ချစ်ခင် ကြင်နာကြပုံမှာလည်းကောင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်လျှင် တကျက်ကျက် ရန်ဖြစ်နေတတ်သည် ကိုသိန်းလွင်တို့ သားအမိနှင့် လုံးလုံးကြီး ဆန့်ကျင်ကာ နှစ်လိုချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောင်းနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မရင်အေးမှာ အငယ်ဆုံးဖြစ်၏။ သူ့ထက်ကြီး အစ်ကိုနှစ်ယောက်က သားမယားကိုယ်စီနှင့် အိမ်ထောင်သည်များဖြစ်ကာ အစ်ကိုအကြီး လုပ်သူမှာ ကလေးတစ်ယောက်ပင်ထွန်းကားခဲ့ပေပြီ။ သို့တိုင်အောင် သူတို့သည် တစ်အိမ်ထဲမှာပင် စုပေါင်းနေထိုင်ကြကာ တစ်စီးပွားထည်းပင် လုပ်ကိုင်နေ

ကြဆဲ ဖြစ်လေ၏။

ပြီးတော့ သမီးငယ် မရင်အေးအား အခွင့်အရေး အထူးပေးသည်ပမာ၊ မြို့ကျောင်းသို့တက်ကာ ပညာသင်ကြားကြစေသည်မှာလည်း သူတို့မိဘ များ၏တစ်မှုထူးသော စိတ်ကူးတစ်ခုပင်ဖြစ်နေသည်။ သူတို့သည် သားတွေကို ဘုန်းကြီးကျောင်းမှနေကာ လယ်လုပ်ခွင်သို့ ဝင်စေခဲ့သော်လည်း သမီးကျမှပင် မြို့ကျောင်းသို့ ပို့ကြသည်မှာ အတန်းကြီးကြီးအောင်ကာ အလုပ်အကိုင်တွေ လုပ်စေဖို့ကိုတော့ ရည်စူးကြပုံမရ၊ မြို့တုမြို့ပ မြို့သုံးမြို့နှုန်းများကို နားလည် တတ်သိရုံမျှသာ သဘောထားပုံရသည်။

အကြောင်းမှာမူ မရင်အေးအား ခြောက်တန်းမျှ ရောက်လျှင် ကျောင်းထုတ်ကာ စက်ချုပ်ပန်းထိုး သင်စေပြန်သောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ ကိုသိန်းလွင်တို့နှင့်လည်း ထိုစဉ်ကပင် ခင်မင်ရင်းစွဲရှိကြသည်။ သူတို့ခေါင်းရင်းက ပွဲစားကြီးအိမ်မှ ဆဲရစ်ဝိုင်း ရောင်ပေစူးကလေးနှင့် ကျောင်းလာ တက်နေသော မရင်အေးအား ကိုသိန်းလွင် လူပျိုပေါက်က စောင့်ရှောက် ခေါ်ငင်ရစေမြဲ ဖြစ်သည်။

သည့်နောက်မှာ မရင်အေးတစ်ယောက် ရွာပြန်ရောက်သွားပြန်တော့ လည်း ကိုသိန်းလွင်က မကြာခဏဆိုသလို အလည်အပတ် သွားတတ်သည် မှာ သူတို့အသက်တွေ ကြီးမှန်းမသိ ကြီးလာပြီး စာရေးကြီး ကိုသိန်းလွင် နှင့် အပျိုစင် မရင်အေးတို့အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲရောက်ရှိလာသည်အထိပင် ဖြစ်လေ၏။

မေတ္တာဓာတ်ဖြင့် ထုံမွှမ်းလွှမ်းခြုံအပ်သော သူတို့အိမ်သားစု၏ အပေးအယူ ဆက်ဆံမှုကလေးများမှာ ကိုသိန်းလွင်၏ ဘဝင်အသည်းကို အေးမြစေရုံမက ထိုက်သင့်သမျှကလေးဖြင့် စနစ်တကျပြုပြင်ဆင်သ၍ ထားအပ်သော မရင်အေး၏ အိမ်တွင်းမှု လက်ရာကလေးများကလည်း သူ့စိတ်အာရုံတွင် လန်းဆန်းရွှင်ပျ၍ သွားစေတတ်ပေသည်။

ကိုသိန်းလွင်သည် သူရောက်ရှိလာသည်အခါတိုင်းမှာပင် ခင်မင်

ရင်းနှီး၍နေပြီဖြစ်သော တစ်အိမ်သားလုံးနှင့် စကားဝိုင်းဖွဲ့ကာပြုံးရွှင် ရယ်မော၍ နေတတ်လေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတော့မူ မရင်အေးတစ်ယောက် စက်ချုပ်ပန်းထိုးနေသည်ကိုပင် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောဆိုဘဲနှင့် မပျင်းမရိ ထိုင်ကြည့်နေတတ်သည်။

“ဘာလဲ အစ်ကိုလွင်၊ ဒီပန်းပုံစံမျိုး ကြိုက်ပြန်ပြီထင်တယ် ဟုတ်လား”

သူက သည်လိုငြိမ်ချက်သား ကောင်းလွန်း၍ နေပြန်တော့ အနေ ခက်လာသလိုရှိသော မရင်အေးကပင် စကားစရာပေးရတတ်လေသည်။ သို့တိုင်အောင်လည်း ကိုသိန်းလွင်ကတော့ စကားကို ပြန်ပြောချင်မှ ပြောသည်။ ရှက်ပြုံးကြီးပြုံးခါသာ ပြီးစလွယ် ခေါင်းညိတ်၍ ပြတတ်လေ၏။

“ဒါဖြင့်လည်း မရင်ကပဲ ပေးပါရစေဦးလား အစ်ကိုလွင်”

မရင်အေးက ရောယောင်သွေးသောက်ကလေးပြုံးကာ သည်လိုဆို လိုက်ပြန်တော့လည်း ကိုသိန်းလွင်က ပျာပျာသလဲပင် တာမြစ်ရှာပြန်သည်။

“ဟာ နေပါစေ မရင်ရာ၊ မရင် ရောင်းရင်သာ အစ်ကိုလွင် ဝယ်ပါရစေ”

“ဟော လုပ်ပြန်ပြီ အစ်ကိုလွင်ကကော ဒါတွေကို ဘာလို့ ခဏခဏ ဝယ်နေရတာတုန်း အစ်ကိုလွင်ရာ၊ တစ်ခါတလေ မရင်ကပဲ ပေးပါရစေဦးဆိုမှပဲ”

“ဪ မရင်ရယ် အစ်ကိုလွင်တို့အိမ်မှာ ဘာမှ မရှိလို့ လိုချင် တာပဲကို၊ မရင်ပေးရတာတွေလည်း များနေပါပြီ။ ဒီတစ်ခါ အစ်ကိုလွင် ဝယ်ပါရစေဦး”

သည်လိုနှင့်ပဲ ကိုသိန်းလွင်က ဝယ်သည်ပင်ဖြစ်စေ၊ မရင်အေးက ပေးသည်ပင်ဖြစ်စေ၊ မကြာခဏဆိုသလိုပင် မရင်အေး၏ လက်ရာပစ္စည်း ကလေးများမှာ ကိုသိန်းလွင်ထံ ရောက်ရှိသွားတတ်လေ၏။ သည်လို နေ့မျိုးမှာ ယောင်းမတော်နှစ်ယောက်မှာ မရင်အေးကို စ၍ အကောင်းဆုံး

ဖြစ်တတ်လေသည်။

“မရင်တို့များ ဘုန်းကြီးလှူဖို့ခေါင်းအုံးစွပ်၊ ဘုန်းကြီးလှူဖို့ ခေါင်းအုံးစွပ်နဲ့ ပါသွားပြန်ပြီတော့ တစ်ခါ”

“အို အေ ညီးနှယ်၊ ဘုန်းကြီးထက် ကြည်ညိုရမယ်လူကိုအေ”

“ကြည်ပါလား၊ သူများကိုပဲ စစနေတယ်၊ သူက အနားကနေပြီး ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်ထိုင်နေတာ ကြာလာတော့ အားပဲနာရမလိုလိုနဲ့ အနေခက်လာတော့လို့ စကားမရှိ စကားရှာပြီး မေးရပေးရတာပဲကိုး၊ ဘုန်းကြီးဖို့လည်း မရင်အသစ်ထပ်ချုပ်ရမှာပေါ့လို့”

“အေးပါ အရင်တစ်ခါ သူကြီးသမီးအေးတင် လာအပ်ထားတဲ့ စားပွဲခင်းတုန်းကလည်း ဒီလိုနဲ့ပဲ ပေးလိုက်ရတာမူတ်လား၊ ပြီးတော့မှ အေးတင်ကို အချိန်မီ ဒရောသောပါး ထပ်လုပ်ပြီး ပေးရတာ၊ ဒါမျိုးဆိုရင် မရင်တို့က မောတတ်ပါဘူး”

“ဪ မောနေလို့ ဖြစ်မတဲ့လားလို့၊ အစ်ကိုလွင်က မရင်အဝယ်တော်ကြီးလို့ ဖြစ်နေတာပဲကို”

“အေးပါအေ၊ အဝယ်တော် အဝယ်တော်နဲ့ တော်တော်ကြာ လူပါဝယ်သွားမှာ မြင်ယောင်သေး”

သို့ရာတွင် သူတို့တွေ ဘယ်လိုပဲပြောပြော သည်ဇာတ်မှာ ဇာတ်မျောကြီးသာ ဖြစ်နေရလေ၏။ ကိုသိန်းလွင် တစ်ယောက်က ဘာကြောင့်ရယ် မသိတတ်အောင်ပင် မတုန်မလှုပ် ငုတ်တုတ်ဆိုသည် အစားထဲက ဖြစ်နေတော့လေသည်။

နောက်ဆုံးလှုပ်မယ်လို့ လှုပ်လာပြန်တော့လည်း မရင်အေးခများမှာ ကရုဏာမသက်ဘဲ မနေနိုင်ဖြစ်ရပြန်လေ၏။

“မချုပ်တည်းနိုင်တဲ့ အဆုံးမို့ပဲ ဖွင့်ရတော့တာပါမရင်ရယ် အစ်ကိုလွင် မရင်အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ထိ မေတ္တာသက်ရောက်နေတယ် ဆိုတာလည်း မရင်ရိပ်စားမိမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ “အမေနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား” ဆိုတဲ့

ကြိုတင် စိုးရိမ်မှုကြောင့်ပဲ မရင်ကို အစ်ကိုလွင် ဖွင့်မပြောရက်ခဲ့ပါဘူး။ အခုတော့ အစ်ကိုလွင် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလေ။ မရင်သာ အစ်ကိုလွင်နှင့် သဘောတူမျှ နိုင်မယ်ဆိုရင် အစ်ကိုလွင်တို့ တစ်အိမ်ခွဲပြီး နေကြရုံပါပဲ။ အဲဒါ မရင်သဘောကိုပဲ သိပါရစေကွယ်”

မရင်အေးကတော့ ကရုဏာနှင့် အံ့သြခြင်းကိုသာ ရောနှောကာ ခံစားမိလေသည်။ ကိုသိန်းလွင်တစ်ယောက် သူ့အမေနှင့် ဘယ်တော့မှ မတည့်ခဲ့သည်ကို မရင်အေးသိ၏။ ကိုသိန်းလွင်မှာ သည်လိုမိခင်နှင့် မတည့်တတ်သည်မှလွဲ၍ ဘာအပြစ်မှ ဆိုစရာ မရှိလောက်သည်ကိုလည်း သိ၏။ ဒါပေမဲ့ သူ့ အဖို့ရာမှာ မိဘမေတ္တာကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ထားသည်မို့ ကိုသိန်းလွင်က ဤအတွက် ဖင့်နှေးရပါသည် ဆိုလိုက်ခြင်းကိုပင် အံ့သြမိရသည်။ သူနှင့် မတည့်သလို မိမိနှင့် မတည့်မှာကို ကြိုတင်စိုးရိမ် သက်ညှာတတ်သမို့လည်း ကရုဏာဖြစ်ရသည်။ သူ့အနေနှင့် ကြာရှည်ကြီး ပင် ဟန်မလုပ်နိုင်ပါပေ။

“အစ်ကိုလွင်အမေနဲ့ မရင်မိဘများကသာ သဘောတူပါစေ။ ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မရင်တည့်အောင်နေဖို့ မခဲယဉ်းပါဘူး အစ်ကိုလွင်”

နောက်ဆုံးတော့ ဤစကားဖြင့်ပင် ကိုသိန်းလွင်ကို နှစ်သိမ်ပေး လိုက်ရသည်။ ကိုသိန်းလွင်ကတော့ ဒါကိုပင် စိတ်မချနိုင်သေး။ “တကယ်လို့ အမေက သဘောမတူဘူးဆိုရင်ကော ငြင်းဦးမှာလား။ အစ်ကိုလွင် တစ်အိမ်ခွဲနေဖို့စီစဉ်ပေးပါမယ်။ မမရယ် ဒါတစ်ခုနဲ့တော့ အစ်ကိုလွင်ကို မငြင်းလိုက်ပါနဲ့နော်”

သည်လို တစ်ဖက်မှာ သေချာအောင် ချည်တုပ်ပြီး မှပင် ကိုသိန်းလွင် က သူ့မိခင်ကို ဖွင့်ပြောရ၏။ နောက်ပြီးတော့လည်း သူ့မိခင်ထံမှ ဘယ်လိုမျှော်လင့်ချက် မထားခဲ့သော သဘောတူညီမှုကို ရရှိကာ အဆင်ပြေ ပြေပင် လက်ထပ်ခဲ့ရလေသည်။

(၅)

ညနေ ရုံးအဆင်းတွင် ခြံမှနေပြီး “မရင်ရေ...” ဟု ထုံးစံရှိနေသဖြင့် သာ ခေါ်လိုက်ရသည် ကိုသိန်းလွင်၏ စိတ်အားတွေမှာတော့ အတော်ပင် လျော့ပါးလျက် ပြယ်၍လာခဲ့တော့သည်။

ထိုသည်နှင့်အမျှပင် “လာပြီ လာပြီ အစ်ကိုလွင်ရေ” ဟူသော ထူးသံကလေးမျိုးကို ခွန်းဆင့်ထပ်၍ ကြားရပြီးသည်မှ တစ်ခဏတာ ကြာမြင့်သွားသည့်တိုင်အောင် မရင်အေးကတော့ ထွက်မလာနိုင်သေး။ သည်အထဲမှာ “တကတည်းတော် သောက်မြင်ကပ်စရာ ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက်ပါရဲ့ ထွီ...” ဟူသော ဒေါ်ရွှေတုတ်၏ ကြားရနေကျ အငေါ်တူး သကိုသာ ကြားဖြတ်၍ ကြားရတတ်သည်။

နောက်ပြီးမှသာ မျက်နှာကလေး အဆီဝေကာ မဖြီးနိုင် မသနိုင် ကပိုကရိုဖြစ်နေရှာသော မရင်အေး၏ တည်ငြိမ်အေးဆေးသော မျက်နှာ ကလေး ကို မြင်တွေ့ ရနိုင်လေတော့သည်။ ဒါကိုပင် ကိုသိန်းလွင်မှာပင်သက် ဖြာမိရပြန်လေ၏။

“မရင်ကို ဒီလိုမြင်ရတာ အကိုလွင်နည်းနည်းမှ စိတ်မသက် သာပါဘူးမရင်ရယ် အစ်ကိုလွင်စကားကိုများ နားထောင်စမ်းပါဦး”

ကိုသိန်းလွင်က ရင်တွင်းမှ ခံစားရမှုကို အောင့်မထားနိုင်သည့်အတိုင်း ပြောထုတ်လိုက်စေကာမူ မရင်အေးကတော့ သူ၏ ပကတိ အေးဆေး လှသော မူရာသွင်ပြင်ကလေးကို နည်းနည်းမှ မပြောင်း-

“မရင်အတွက်များတော့ စိတ်ပင်ပန်း မခံစမ်းပါနဲ့ အစ်ကိုလွင်ရယ်၊ မရင်ကတော့ အာလုကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်လွန်းလို့ လုပ်နေရတာပဲ” ဟု ပြန်ပြောတတ်လေသည်။

ဤလို အခါမျိုးတွင် ကိုသိန်းလွင်က နောက်ထပ်၍ ကရုဏာသံ ကလေး မျိုးကို ဆင်ကဲဖွင့်ထုတ်မိပြန်လေလျှင်ကား မရင်အေးနှင့် စကား မပြောရတော့ဘဲ၊ တစ်ထောင့်မှ ဆူပူစောင်းမဲလာတတ်သူ သူ့အမေနှင့်သာ

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများပြောတော့ကာ ဒေါ်ရွှေတုတ်၏ ဟီးချ ငိုကြွေးသံဖြင့်ပင် အဆုံးသတ်ရမိ ဖြစ်လေ၏။

မရင်အေးနှင့် လက်ထပ်ပြီးသည်မှစ၍ ကိုသိန်းလွင်အဖို့ တင်းပြည့် ကျပ်ပြည် စိတ်ချမ်းသာလိုက်ရသည် နေ့ရက်များမှာ များစွာမှပင် တိုတောင်း လှသည်။ သို့ရာတွင် ထိုတိုတောင်းလှသည့် နေ့ရက်များအတွင်းမှာ မျှော်လင့်ချက်များဖြင့် ပြည့်ဝလန်းဆန်းနေခဲ့သည်မှာတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်လေ၏။

သူတို့သည် လက်ထပ်ပြီးစနေ့မှာပင် ကိုသိန်းလွင် ယခင်ကစုဆောင်း သိမ်းဆည်းလာခဲ့သော မရင်အေး၏ လက်ရာပစ္စည်းကလေးများကို ထုတ်ယူ ကြည့်ရှုကြခါ ရွှင်ကြည်ကျေနပ်ခဲ့ကြရသေးသည်။

ဘုရားမျက်နှာကြက်၊ ကုလားထိုင်စွပ်၊ ခေါင်းအုံစွပ်များနှင့်စားပွဲခင်း၊ ဗန်းခင်း၊ လက်သုတ်ပဝါကလေး လက်ဖက်ရည်ကရားစွပ်ကလေးများမှအစ အတော်ကလေး စုံလင်စုဆောင်းမိနေသော သည်ပစ္စည်းကလေးများကို ကြည့်ရှုကာ ဟိုချိန်ခါတွေတုန်းက ကိုသိန်းလွင်က ဘယ်လိုပြော၍ မရင်အေးက မည်သို့ ဆိုခဲ့ကြသည်များကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ပြန်လည် ပြောပြနေကြခြင်းမှာပင် အရသာတစ်မျိုးလို ထင်ခဲ့မိကြသည်။ နောက်ပြီး တော့-

“ကဲ...ဒီပစ္စည်းကလေးတွေနဲ့ လိုက်လျောမယ့် အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ ကလေးတွေကလိုသေးတယ်၊ ဒါတွေ ဝယ်ရအောင် လစဉ် စုဆောင်းဖို့ကတော့ မရင်တာဝန်နော် ဒါပဲ” ဟု ကိုသိန်းလွင်က ပြောလိုက်တော့လည်း မရင်အေးက ပြုံးပြုံးကလေးနှင့်ပင် ခေါင်းညိတ်ခဲ့သည်။

ကိုသိန်းလွင်မှာ ဒီတစ်ခါတော့ လူလူသူသူနေနိုင်တော့မှာပဲဟု ခန့်မှန်းဝမ်းသာသွားလေ၏။ သည့်အရင် သည့်အရင်အခါတွေကတော့ ဒီအကြံအစည်မျိုးကို သူ့အနေနှင့် လုံးလုံးကြီး လက်လျှော့ထားခဲ့ရသည်။ တစ်ခါတုန်းက အိမ်အတွက် အသုံးလိုမည်ထင်ရသော လှပသည့် ကြိမ်ထိုး

သစ်သားပေါင်ကွပ် အဝတ်ဗီရိုငယ်တစ်လုံးကို ငွေ ၇၀ ကျပ်ပေးကာ ကိုသိန်းလွင် ဝယ်လာခဲ့ဖူးရာ သူ့ကို ပိုက်ဆံလျှော့၍ အပ်ရပါမည်လားဟု ဒေါ်ပွသွားသော ဒေါ်ရွှေတုတ်က ဟင်းလျာအစားအသောက်တွေကို မိုးမွန် အောင်ဝယ်ခြမ်းခြင်းဖြင့် တန်ပြန်ပစ်လိုက်သည်။

နောက်လတွင်ကား ဒေါ်ရွှေတုတ် မဆပ်သော ထိုကြွေး တိုတို ထွာထွာတွေကို ကိုသိန်းလွင်အား ဟိုမှသည်မှ တောင်းခံခြင်း ခံရလေ တော့၏။ ကြွေးတောင်းခံရသည်ကို အရှက်ကြီးရှက်တတ်လှသော ကိုသိန်းလွင်က ဆူပူလေတော့လည်း “နင်မှ ငါ့ကို လခအကုန်မအပ်တာ၊ ငါဘယ့်နှယ်လောက်အောင် သုံးတတ်မလဲ” ဟူ၍သာ ပြန်လည်အငြင်းပွားပြီး ရန်ဖြစ်ရပြန်လေတော့သည်။ ထိုအခါမှစ၍ လက်ဖက်ရည်ဖိုးနှင့် အတိုအထွာ အသေးသုံးလောက်မှလွဲလျှင် သူမသုံးရဲတော့ပေ။

ယခုတော့ သူ့မှာအင်အားတစ်ရပ်တိုးလာပြီဟု ယူဆကာ ဝမ်းသာ မိရလေသည်။ မကြာမီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ လခထုတ်ရလေတော့လည်း “ကဲ...ရှင်မရေကြည်သာ လုပ်ပေရော” ဟု ခပ်ရွန်းရွန်းနှင့် ပြောဆိုရယ်မော ကာပင် ရသမျှလခကလေးကို မရင်အေး၏ လက်ထဲသို့ ရက်ရက်ရော ရောကြီး ပုံအပ်လိုက်ခဲ့သည်။

သို့ပေမဲ့ သူ့မျှော်လင်သလိုတော့ ဖြစ်မလာ “အမေက မရင် ချက်တဲ့ဟင်းကို မစားနိုင်ဘူးလို့ ပြောတယ် အစ်ကိုလွင်။ ဟင်းကျွေးကိစ္စကို သူပဲ စီမံပေးမယ်ပြောပြီး မရင်ဆီက ပိုက်ဆံကိုတောင်းလို့ ပေးလိုက်ရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုလွင် လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းကလေးတွေလည်း မရင်ဘာသာ ရအောင်လုပ်ပြီး ဝယ်ပေး မယ်နော်။ မရင်က အလုပ်လုပ်ရတာကို ပျော်ပါတယ် အစ်ကိုလွင်ရဲ့ ဟုတ်လား” ဟု မျက်နှာထား ချိုချိုကလေးနှင့် သူ့ကိုပင် တောင်းပန်ချော့မော့သလို ပြောနေရှာပြန်တော့မှ ကိုသိန်းလွင်မှာ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့်ခေါင်းယမ်းမိသည်။

“မဖြစ်ဘူးမရင် သူထင်သလို လုပ်နေတာကို တစ်သက်လုံး

ဒီလိုပဲ ကြည့်နေလို့ ဖြစ်နေနိုင်ပါ့မလား၊ အစ်ကိုလွင်တို့ ကြိုက်သလိုပဲ လုပ်ရလိမ့်မယ်၊ ဒါနဲ့မှ သူမနေနိုင်ရင် ဆင်းသွားပေစေပေါ့”

“အို...ဘုရား မပြောကောင်းပါဘူး အစ်ကိုလွင်ရယ်၊ မရင်ပြော သလိုပဲ ကောင်းပါတယ်။ သူလည်း သူကြိုက်သလိုပဲ သုံးပါစားပါစေ။ အစ်ကိုလွင်လည်း အစ်ကိုလွင်ကြိုက်သလို နေရရင်ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား၊ မရင်အားလုံးဖြစ် အောင် လုပ်ပေးပါ့မယ် အစ်ကိုလွင်ရယ်”

“မရင်လုပ်တာကို အစ်ကိုလွင် မကြည့်ချင်ဘူးဆိုရင် နားမလည် နိုင်သေး ဘူးလားမရင်၊ မရင်တို့အိမ်မှာတုန်းကတော့ ဒီလက်မှုပညာ ကလေးလောက်ကိုသာ မရင်လုပ်ရတယ်၊ ဒီပြင်နေရာတွေမှာဆိုရင် တစ်အိမ် လုံးက ဖူးဖူးမှုတ်ထားကြတာ မဟုတ်လား၊ ဒီရောက်မှ နေနဲ့အမျှလည်း နားပူခံရသေးတယ်၊ အလုပ်နဲ့ လက်နဲ့မပြတ်အောင်လည်း လုပ်ရဦးမယ်ဆိုရင် အစ်ကိုလွင်ခေါ်ပြီး နှိပ်စက်နေတာနဲ့ ဘာထူးဦးမှာလဲ”

“ဪ...ခက်ပါတိ အစ်ကိုလွင်ရယ်၊ မရင်ဘယ်တော့မှ ဒီလို သဘော မထားဘူး သိရဲ့လား၊ နားပူတယ်ဆိုတာလည်း သူတိုင်းတိုင်းသူသာ ဆူပူနေတာ မရင် စိတ်မှတ်မထားရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား”

ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သည်။ မရင်အေးမှာ ဒေါသဆိုသည်ကို သူ့စိတ်သဏ္ဍာန်တွင် တွယ်ငြိကိန်းအောင်းဖူးပါလေရဲ့လားဟု ထင်မှတ်ရ လောက်အောင်ပင် စိတ်ရှည်၍ သည်းခံနိုင်သူ ဖြစ်လေ၏။ ကိုသိန်းလွင်၏ ပြန်မပြောရဘဲ မနေနိုင်တတ်ခြင်းနှင့် ဒေါ်ရွှေတုတ်၏ ပါးစပ်စည်းမစောင့် တတ်ခြင်းတို့၏စပ်ကြားဝယ် သူမို့ပဲ အေးအေးနေလို့ရအောင် နေနိုင် တတ်သည်။

“အင်း...ဒါကြောင် ဒီစက်ကို ယူမလာချင်ပါဘူးလို့ အစ်ကိုလွင် ပြောခဲ့တာပဲ”

မရင်အေးအား ဆင်ခြေပြန်၍ မပေးသာနိုင်တော့သည်တွင်တော့ ကိုသိန်းလွင်က ဤလိုပင် ညည်းညူလိုက်ရသည်။ သူတို့မင်္ဂလာဆောင်စဉ်က

မရင်အေး၏ မိဘများက မရင်အေးဝတ်ဆင်ထားသည် လက်ဝတ်လက်စား ကလေးများနှင့် သူချုပ်သော စင်းကားစက်တစ်လုံးကို လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းအဖြစ် ပေးအပ်လေရာ “မရင်ကို ကျွန်တော်စက်ချုပ်မခိုင်းပါဘူး။ မပေးလိုက်ပါနဲ့” ဟု တားမြစ်ခဲ့သေးသည်။ သူတို့ကလည်း “အငှားမချုပ်တောင် အိမ်ကအဝတ် ကလေးတွေ ချုပ်ရတာပေါ့ကွယ်၊ ဒီမှာလည်း ချုပ်တတ်တဲ့ သူမှမရှိဘဲ” ဟု အတင်းပင် ပေးအပ်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“အဟင်း... စက်ကိုမယူတော့ကော မရင်က ဇာထိုးပန်းချုပ် လုပ်တတ်သေးတာပဲလို့”

မရင်အေးကလည်း ကိုသိန်းလွင်၏ စကားကို အကျအနပင် မကျန်ရ အောင် ချစ်စဖွယ်အပြုံးကလေးဖြင့် ချေပနေပြန်သေးရာ မချင်မရဲရှိလာ တော့သော ကိုသိန်းလွင်မှာ ဇက်ကလေး ပုဝင်သွားတော့အောင်ပင် ထိပ်ကို မနာတနာ ထုပစ်လိုက်မိလေတော့၏။ ပြီးတော့ သူ့သဘောထား ကိုလည်း ရှင်းလင်းအောင်ပင် တင်ပြလိုက်ရသည်။

“အစ်ကိုလွင်ကတော့ ရုံးကအပြန်မှာ အမောပြေအောင် ဆီးကြို ဖော်ရရင်ပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ မရင်ရယ်၊ မရင်ကို ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်စေ ချင်ဘူး”

“ဟင်...အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ရော မရင်က ဆီးကြိုနိုင်သားပေါ့ အစ်ကိုလွင်ရာ”

ဒါကိုလည်း မရင်က ချေမိအောင် ချေလိုက်သေးသည်။

မရင်အေး၏ လက်စွမ်းလက်စကလေးများဖြင့် စုဆောင်းရရှိခဲ့ သော ငွေကလေးနှင့် အလယ်အလတ်တန်းစားလောက်ဖြစ်သော စားပွဲ ကုလားထိုင်တစ်စုံကို ဝယ်ယူတင်ထားလိုက်ရသောနေ့တွင်ကား၊ မရင်အေး တစ်ယောက် ရွှင်ပြုံးနိုင်သလောက်ပင် ကိုသိန်းလွင်မှာ ရင်အနင့်သား ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“တော်ပြီ မရင် အစ်ကိုလွင် ဘာမှ မလိုချင်တော့ဘူး၊ မင်းလည်း

ဘာမှမလုပ်ဘူး” ဟူ၍လည်း ကြင်နာမှုကြီးစွာနှင့် တားမြစ်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ကိုသိန်းလွင်၏ အလိုဆန္ဒကို အလုံးစုံသိရှိနေသော မရင်အေ ကား သူ၏လုပ်ငန်းကို မလျှော့။ “အစ်ကိုလွင် မလိုချင်ပေတဲ့ မရင်က လိုချင်သေးတာကို” ဟူ၍သာ ပြုံးပြုံးကလေး ပြန်ပြောပြီး ဇွတ်တိုးလုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ သူဘယ်လို ပြုံးပေမဲ့ လုပ်ဆောင်ရမှုမှာ သက်သာလှသည်တော့မဟုတ်။ “ကျုပ်တို့များ ချွေးမငုတ်တုတ်ရှိနေရက်နဲ့ မီးဖိုထဲကပဲ မထွက်ရပါဘူးတော်” ဟူသော ဒေါ်ရွှေတုတ်၏ အထေအငေါ့စက်ကွင်းမှ လွတ်ကင်းသက်သာခွင့် ရရှိလေအောင်လည်း မီးဖိုတွင်းသို့ ဝင်ကာ ဇီဇာကျယ်လှစွာသော ဒေါ်ရွှေတုတ်၏ ဩဇာကို နာခံလိုက်ရသေးသည်။

သို့ကြောင့်လည်း ကိုသိန်းလွင်၏ ဆန္ဒတစ်ရပ်ဖြစ်သော ရုံးအပြန်စောင့်ကြိုရခြင်းကိုပင် အနိုင်နိုင်ဖြစ်ကာ လစ်ဟင်းပေါ့ပျက်ခဲ့ရသည်။ ကိုသိန်းလွင် ကတော့မူ သည်အခြေအနေအားလုံးကိုပင် မနှစ်မြို့ မလိုလားနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

“ကဲ ... မရင် ... ဒီနေ့ ရုံးအားတုန်း ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြမယ်၊ လာ ... လာ အိမ်ရှေ့မှာ အဖော်တွေ စောင့်နေပြီ မြန်မြန်လုပ်”

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း အိမ်နီးပါး အဖော်တစ်စုနှင့် ချိန်းဆိုကာ မရင်အား မီးဖိုထဲမှ လည်းကောင်း၊ အလုပ်ခွင်မှ လည်းကောင်း၊ အတင်းဆွဲထုတ်သွားတတ်သည်။ သည်အခါမျိုးတွင် ဒေါ်ရွှေတုတ်၏ အသံကလည်း ပိုမိုကျယ်လောင်လာတတ်သည်။

“အင်း ... အမေတစ်ယောက်လူ က ဖတ်ဖတ်လန်အောင် လုပ်ကိုင်ပြီး ပွဲတော်ပွဲရ အဆင်သင့်နဲ့ ဆိုတော့ ပျော်နိုင်ပါးနိုင်ကြပေမပေါ့တော်”

မည်သို့ဆိုဆို မရင်အေမှာ ဘာမှ မဖြစ်သလိုပင် ပြောမြဲတိုင်း ပြော၊ ခေါ်မြဲတိုင်း ခေါ်ကာ လုပ်မြဲတိုင်းလုပ်နေတတ်၍ ကိုသိန်းလွင်က သာ ဆတ်ဆတ်ထိမခံအောင် ပြန်ပြောတတ်သည်။

“အမေဟာအမေ စူဇောနဲ့ တရုတ်ပြေးမင်း ဝင်စားလာသလို လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်နေရတာကို ဘယ်သူက တတ်နိုင်မှာလဲဗျာ။ သူများ ချက်ကျွေးတာကို အိမ်ဦးခန်းက ဒူးနုနုစားမနေနိုင်ဘဲနဲ့ ဟိုလူပုတ်ခတ် ဒီ လူပုတ်ခတ် မလုပ်စမ်းပါနဲ့”

ဤမျှ အစကလေး ရရှိသွားပြီဆိုလျှင်တော့ ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း ဆက်လက်၍ ဆူပူပုတ်ခတ်ကြရန်မှာ မခဲယဉ်းတော့ပါချေ။

“ရန်မဖြစ်ချင်ဘူးဆိုပြီး ဘာလိုများ ပြန်ပြန်ပြောနေရသလဲ အစ်ကို လွင်ရယ်။ သူပြောချင်တာ ပြောပါစေ၊ နားထောင်နေလိုက်ရင် မအေးပါ လား။”

မရင်အေးကတော့မူ ဒေါ်ရွှေတုတ်၏ မျက်ကွယ်သို့ ရောက်လေ မှပင် ဤလိုစကားကို သာယာညင်းပျောင်းနှင့် ပြောဆိုတတ်သည်။

“ဟမယ်လေး ... လေး ... မထင်စမ်းပါနဲ့ မရင်ရာ ပြောလေ ကဲလေသာမှတ်၊ သူ့ကို မြန်မြန်လက်စသတ်စေချင်ရင် နာနာဖိပြီးတော့ သာ ဝှတိုက်ပေးလိုက်၊ အဲ...ငိုကြီးချက်မနဲ့ ရပ်တန့်သွားပါလိမ့်မယ်”

“ဪ ... ဒီလိုမအေမျက်ရည်ကျရတယ်ဆိုကတည်းက ဘယ်မှာ ကောင်းတော့မလဲ အစ်ကိုလွင်ရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့ မကောင်းရမှာလဲ၊ သူ့ဟာသူ အကြောင်းမရှိ အကြောင်း ရှာပြီး မျက်ရည်လွယ်တိုင်း ကျနေတဲ့ဟာကို”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ မိခင်မေတ္တာဆိုတာကိုတော့ ထောက်ထားစရာ ရှိသေးတာပဲ မဟုတ်လား၊ သူ့ခမျာလည်း ပြောသာပြောရပါတယ် အစ်ကိုလွင်ရာ၊ အရင်တစ်ခါ မရင်ရာ အစ်ကိုလွင်ပါ တုပ်ကွေးတွေ ကွေးကြ တုန်းကဆို ဘယ်လောက်များ ကရိကထခံပြီး ပြုစုလိုက်ရသလဲလို့”

“ဒါကတော့ သူ့ကို လုပ်ကျွေးသမှုပြုမယ်သူ မရှိမှာလည်း စိုးရိမ်ရ သေးတာကိုး”

ကိုသိန်းလွင်က ဤမျှအထိ ပြောလာလေတော့ဖြင့် ဆန့်ကျင်

ဘက်မပြုလိုရှာသူ မရင်အေးခများမှာ သက်ပြင်းကလေးသာ အနိုင်နိုင်ချ မိရှာတော့သည်။ သူတို့အနေနှင့်တော့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်မှနေပြီး မိဘများ အပေါ်မှာ အနန္တဂိုဏ်းဝင် ကျေးဇူးရှင်များဟု ရိုသေကိုင်းညွတ်လာခဲ့သူ မို့ ဒေါ်ရွှေတုတ်က မည်မျှလွန်စေ၊ ကိုသိန်းလွင်တစ်ယောက် ဤသို့ ပြု မှုနေခြင်းကိုလည်း အပြစ်ဖြစ်တော့မှာပဲဟု စိုးရိမ်ပူပန်မိရှာသည်။

“ဪ... မိဘမေတ္တာ မိဘကျေးဇူးကိုတောင် ခုထိအောင် နား မလည်နိုင်သေးပါလား အစ်ကိုလွင်ရယ်”

(၆)

“မယားဂုဏောအနန္တောဆိုတာ ဒီကောင်မျိုးပေါ့တော့”

ဒေါ်ရွှေတုတ်ကဆိုလျှင်လည်း မရင်အေးအပေါ်တွင် သက်ညှာ ကြင်နာတတ်လေသော ကိုသိန်းလွင်အား ဤလိုပင် ပြောစရာဖြစ်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ခွန်းတုံ့ခွန်းလှယ် ကျီစယ်ယုယကြသည်ကိုလည်း နည်းနည်း မှ မရှုစိမ်နိုင်။ “သောက်ရှက်ကို နည်းပါတယ်တော်၊ အမြင်ရကပ် လိုက်တာ လွန်ရော”ဟု လူတကာနှင့် တွေ့တိုင်း ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီး ရေဟပြတတ်သည်။

မရင်အေးအနေနှင့်တော့ သူ့ရှေ့မှာ ပြောင်ပြောင်ပြောသည်ကိုပင် “သူ ပြောတတ်လို့ ပြောတာပဲ” ဟု အပြုံးမပျက် ခံနိုင်ရည်ရှိခဲ့သည်။ ကိုသိန်းလွင်သာ တစ်စွန်းတစ်စ ကြားသိရပြီ ဆိုလျှင်တော့ ရန်ဖြစ်စမြဲ။

လက်ထပ်ပြီး၍ တစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ ကိုသိန်းလွင် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်အထိ ဖြစ်ရခြင်းမှာလည်း ဤလိုဘမဟုတ်သော အကြောင်း အရာကလေး များမှပင် စခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သည်တစ်ကြိမ်မှာတော့ ဒေါ်ရွှေတုတ်က ခါတိုင်းထက် ဒေါသ လွန်ကဲမိသည်အမှန်။ သူသည် ထမင်းစားပွဲ ပြင်နေရင်းမှ လက်သီး လက်မောင်းတန်းကာ ငိုရှိုက်ကာ ပြောရသည်နှင့်မတန်။ မကြာမီကလေးကမှ မရင်အေး ဝယ်ထားခဲ့သော လှပသည့် ကြွေထမင်းအုပ်ကြီးကိုပါ ဖြန်းဖြန်းကွဲသည်အထိ ကိုင်ပေါက်

ခွဲပစ်မိလိုက်သည်။

နျူကလီးယားဗုံးလို ဟုန်းခနဲထကြွလာလိုက်သော ကိုသိန်းလွင်၏ ဒေါသအရှိန်ကလည်းမသေး၊ မရင်အေးက အချိန်မီ တောင်းပန် ချောမော နိုင်လွန်း၍သာ ခံသာရာရတော့သည်။ သို့တိုင်အောင် ကိုသိန်းလွင်သည် ဘယ်လိုပြောလို့ တားလိုမှ မရနိုင်တော့အောင်ပင် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားရန် ကို ပြင်ဆင်လေတော့၏။

“မွေးကျေးဇူး ရှိသကောရယ်လို့ အစ်ကိုလွင် ရှာကျွေးသမျှကို အေးအေးကလေး ထိုင်စားနေရရင် မတော်လောက်သေးဘူးလားဟင် အခုလို ချွေးမပစ္စည်းကိုပါ စော်ကားလာတော့ မလွန်လွန်းဘူးလား၊ မရင်ခံနိုင်လို့ ခံပေတဲ့ အစ်ကိုလွင် မခံနိုင်တော့ဘူး သိရဲ့လား။ တစ်နေ့မှာ ဒေါသကို မချုပ်တည်းနိုင်လို့ လက်လွန်မိရင်လည်း အစ်ကိုလွင်ပဲ အဆိုးဖြစ်ရဦးမှာပဲ။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးလည်း ပြောမနေပါစေနဲ့ သွားကြပါစို့ မရင်”

ကိုသိန်းလွင်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် သူ့အဝတ်အစားတွေကို သားရေသေတ္တာနှင့် ထည့်နေသည်။ မရင်အေးကမူ ချိုချိုအေးအေး ကလေးပင် ပြုံးကြည့်နေခဲ့၏။

“ဘာလဲ မရင်မလိုက်ဘူးလား”

ဒေါသရှိန်မပြေနိုင်သေးသော ကိုသိန်းလွင်က မရင်အေး၏ချိုပြုံးသော မျက်နှာထားကြောင့် ပိုမိုအခရခက်နေသလို ခပ်ငေါက်ငေါက် အော်မေးလိုက်မိသည်။ မရင်အေးကလည်း ဖြည်းဖြည်းသာသာ ကလေးပင် ခေါင်းညိတ်၍ ပြသည်။ ကိုသိန်းလွင်သည် တင်းမာ၍သွားသော မျက်နှာထားနှင့်အတူပင် သားရေသေတ္တာကို ဇပ်ခနဲ ကိုင်ဆွဲလိုက်သည်။ ပြီးတော့ “အစ်ကိုသိန်းလွင် ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုလွင်ရယ်” ဟု မရင်အေးက အတင်းလိုက်ဆွဲသည်ကိုပင် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ရုန်းကန်ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

နောက်တော့လည်း သည်လို ထွက်သွားပြီး သည်မှ တစ်ပတ်မျှ

မကြာမီမှာပင် “ကိုသိန်းလွင်တစ်ယောက် မယားငယ် ယူထားလိုက်ပြီ” ဟူသော အများအပြားစရာ သတင်းတစ်ခုကို ကြားလာရသည်။ သူ့မယား ငယ်မှာ ရုပ်ရောသဘောပါမရင်အေးကို မမှီရုံသာမက ခပ်ပျက်ပျက် မိန်းမစားထဲကပင် ဖြစ်နေသေးသည်ဟူ၍လည်း သတင်းထွက်လာသေး သည်။ သူတို့သည် မရင်အေးတို့နှင့် တစ်လမ်းကျော်တွင် အိမ်ငှား၍ အတည်တကျ နေထိုင်ကျပြီဆိုသည်ကိုလည်း ကြားရပြန်သည်။

မရင်အေးတို့မှာ သည်သတင်းတွေကို မယုတစ်ဝက် ယုတစ်ဝက် နှင့်ပင် လက်ခံ၍ နေရလေ၏။ ဒေါ်ရွှေတုတ်ကဆိုလျှင်ဖြင့် မမောနိုင်မပန်း နိုင်ပင် ဆူပူကျိန်ဆဲ၍ နေခဲ့သည်။

သည်အထဲမှ ထပ်မံ၍ အံ့သြကြရပြန်သည်မှာကား၊ တစ်နေ့သော ညနေစောင်းတွင် ကိုသိန်းလွင် ကိုယ်တိုင်ပင် သူ့မယားငယ်ကလေးအား ရွှေလက်တော် ဆွဲတဲ့အခါ အိမ်ပေါ်ကိုတူတူတွဲ၍ တက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဤနေရာတွင် အရပ်သုံး စကားနှင့် ရေးရမည်ဆိုလျှင်တော့ ဒေါ်ရွှေတုတ်က ဆီးတဲ့ခါ ထောင်၍ထောင်၍ “တုတ်” လိုက်သည်မှာ မိုးမွန်ခမန်းပင် ဖြစ်သည်။ “မယားငယ်မက သောက်ရှက်မရှိ မျက်နှာပြောင်တိုက်လာရ ကောင်းလား” ဟူ၍လည်း လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ ဆိုကာ အတင်း နှင်ချသည်။

မယားငယ်ဆိုသူကလည်း မျက်နှာတစ်ချက် ညှိုးမကျ “မယားကြီး အသုံးမကျလို ကျွန်မဆီ ရောက်လာတာ ဘာရှက်စရာရှိသလဲ၊ ရှက်ရမှာက ရှင်တို့ပါ” ဟူ၍ပင် ပြန်၍ ရန်တွေ့သည်။ “ဒီအိမ်ဟာလည်း အမယ်ကြီးနဲ့သာ ဆိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ သားတစ်ယောက်လုံးနဲ့ အမွေဆိုင်နေတာ၊ လာတယ် ဘာဖြစ်သလဲ” ဟူ၍ ဇွတ်ပြောသည်။

“နင် အသုံးမကျလို့ အရပ်ပျက်မက ငါ့ကို အပြောခံရသဟဲ့” ဟု ဆိုကာ ဒေါ်ရွှေတုတ်၏စစ်ဦးက ကိုသိန်းလွင်ဘက်သို့ ဦးလှည့်သွားတော့ ချိန်တွင်ကား တစ်နေရာမှ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်ကြည့်နေသော မရင်အေးက

“ကဲ လာ ညီမထိုင်ဦး” ဟု ဆိုကာ ရပ်နားခွင့် ရသွားသော မိန်းကလေးကို နေရာပေးပြီး ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ကိစ္စကို ခပ်တိုးတိုး မေးကြည်ရာ “ကိုကို ပစ္စည်းကလေးတွေ လာယူတာပဲ” ဟူသော အဖြေကိုရသည်။

“ဪ ဪ ရမှာပေါ့ ညီမရယ်”

မရင်အေးက ပြုံးပြုံးချိုချိုနှင့် ပြောလိုက်သည်တွင်တော့ မိန်းမငယ်က မျက်နှာကလေးကို ခွက်သွားအောင်မဲ့ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ “ဒါကြောင့် လိမ္မာလွန်းအားကြီးနေတယ်လို့ ကိုကိုက ပြောတာပဲ” ဟု သူ့တစ်ကိုယ်ချင်း ပြောသလို မပွင့်တပွင့် ပြောနေရာ မရင်အေးမှာ သူ့အပြောအတွက် ရင်နှင့်နှင်ဖြင့် ပြုံးမိရင်းသာ အခန်းတွင်းသို့ ထလာခဲ့သည်။ အပြင်ဘက် မှာတော့ သားအမိနှစ်ဦး၏ အသံများမှာ ပွက်လောကြမ်းလျက်ပင် ကျန်ခဲ့သည်။

“လက်ပတ်နာရီရယ်၊ ဖိနပ်ရယ်၊ ခါးပတ်ရယ်၊ ဖောင်တိန်ရယ်၊ ပြီးတော့ ဘာရှိသေးလဲ”

မရင်အေးက တစ်ယောက်ချင်း စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ကာ ပစ္စည်း အတိုအထွာကလေးများကို လွတ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးနှင့် စုထည့်နေသည်။

“မင်း ငါ့ကို သွားစေချင်နေတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ မရင်”

မာကျောလှသော သည်အသံကို နောက်ပါးမှ ကြားရလေမှပင် လှည့်ကြည့်လိုက်မိရာ မျက်နှာထား တည်တည်ကြီးနှင့် ရပ်နေသော ကိုသိန်းလွင်ကို တွေ့ရသည်။ ဘယ်အချိန်က ရန်ပွဲရပ်စဲသွားသည်မသိ။ အပြင်ဘက်မှာတော့ ဒေါ်ရွှေတုတ်တစ်ယောက်က ဟီးချ၍ ငိုနေပေပြီ။ ကိုသိန်းလွင်နှင့် ပါလာခဲ့သော မိန်းမငယ်ကလေးမှာလည်း အခန်းဝန်း တွင်ပင် ယောင်ချာချာနှင့် ရပ်တန့်လျက် ရှိသည်။

“ပြောစမ်းပါမရင်၊ မင်း ငါ့ကို သွားစေချင်နေတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲဟင်”

ကိုသိန်းလွင်က ခပ်ငေါက်ငေါက်နှင့်ပင် ထပ်မံ၍မေးပြန်သည်။

သည်တစ်ခါတော့ မရင်အေး၏ ကြည်လင်ချိုအေး၍ နေတတ်သော မျက်နှာကလေးမှာ ခပ်မဲမဲကလေးဖြစ်ကာ ညှိုးလျ၍သွားလေ၏။ ပြီးတော့ ဝမ်းနည်းရိပ်များ ယှက်သန်းမှိုင်းညိုနေသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့်သာ ကိုသိန်းလွင်၏ မျက်နှာကို တွေ့စိုက်ငေး၍ ကြည်နေလေသည်။

“မရင်က မရင်ကတော့ အစ်ကိုလွင်ကို စိတ်ချမ်းသာသလို နေစေချင်လှတဲ့ စေတနာပါ အစ်ကိုလွင် ရယ်”

ခဏနေတော့မှပင် မရင်အေးက ဝမ်းနည်းလှိုက်ဖိုနေရှာသော အသံတုန်ကလေးဖြင့် အားစိုက်၍ ပြောလိုက်ကာ ခေါင်းကလေးငုံ့သွားသည်။

ကိုသိန်းလွင်မှာ မဖြစ်စဖူးသော အသွင်ထူးကလေးကြောင့် ရင်ထဲမှာ တသိမ်သိမ်လှိုက်ကာ ယောက်ျားတန်မဲ့နှင့်ပင် မျက်ရည်စများ ရစ်ဝဲ၍ လာမိသည်။ သူသည်ရှေ့သို့တိုးသွားကာ မရင်အေး၏ လက်ခုံကလေး တစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်ညှစ်ထားလိုက်လေ၏။

“ကဲ...မင်းပြန်တော့ကြည်ကြည်၊ ဒီညခေါင်းရင်းက အဒေါ်ကြီး ကိုပဲ ခေါ်အိပ်”

အတော်ကြာကြာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍နေပြီးကာမှ ကိုသိန်းလွင်က အခန်းဝမှ မိန်းကလေးကို လှမ်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးမှာ လည်း စကားမျှ မဆုံးရမီမှာပင် မျက်နှာကလေး ပျက်ပျက်နှင့် ချာခနဲ နေအောင် လှည်ထွက်သွားသည်။

“ဟင် ဘယ်နှယ်ဟာလဲ အစ်ကိုလွင်”
“ဒီည အစ်ကိုလွင် မပြန်တော့ဘူးလေ”

မရင်အေးမှာ အံ့အားကလေးသင့်ကာ ဘာပြောရမည်မှန်း မသိ အောင် ဖြစ်သွားရှာလေ၏။ ပြီးတော့မှ သက်ပြင်းကလေးတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ခါ လက်ထဲမှ လွယ်အိတ်ကို အသာချပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ပါးလွှဲကလေး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မရင်တို့ ထမင်းစားပြီးပြီ၊ အစ်ကိုလွင် မစားရသေးဘူးမဟုတ်လား။

မရင် သွားပြင်လိုက်မယ်လေ”

“အောင်မယ်လေး မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုလွင် မဆာဘူး”

ကိုသိန်းလွင်ကတော့ ဒါကိုပဲပြောကာ ခုတင်ပေါ်မှာ ပစ်လွဲပြီး စောင်ကို တင်းတင်းပါအောင် ခေါင်းမြီးခြုံထားလိုက်တော့သည်။

“ထထ အစ်ကိုလွင် မဆာဘူးလား၊ မရင် ကော်ဖီဖျော်ပြီးပြီ”

နနက်ဝေလီဝေလင်း ကလေးရောက်မှသာ မရင်လှုပ်နှိုး၍ နိုးလာခဲ့ရသည်။ ဒေါ်ရွှေတုတ်ကား နိုးသေးဟန်မတူ။ တစ်အိမ်လုံးမှာ ဆိတ်ငြိမ်လှသည်။ မရင်အေးသည် သူ့ကို နှိုးပြီးလျှင် ပြီးချင်းပင် ခြေဖျားကလေး ထောက်နင်းကာ သွားတိုက်ဘူး၊ ရေဖလားနှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါတို့ကို ယူလာခဲ့သည်။

ကိုသိန်းလွင်ကတော့ ကိုယ်အိမ်ထက်မှာ သူ့ခိုးဆန်ဆန် ဖြစ်နေရခြင်း အတွက် ခပ်ချဉ်ချဉ်နှင့် ပြုံးမိရင်းပင် ခေါင်းရင်းပြတင် မှ ကိုယ်တစ်ပိုင်း ထွက်ကာ မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မျက်နှာကိုသုတ်ရင်းနှင့် ခုတင်ပေါ်မှာ ခပ်လေးလေးပြန်ထိုင်သည်။ ထိုအချိန်တွင် မရင်အေးမှာ ကော်ဖီလင်ပန်းကလေးကို ယူလာပြီး ခုတင်ဘေးမှ စားပွဲလေးပေါ်တွင် ချထားလိုက်လေ၏။ ကိုသိန်းလွင်ကတော့ မရင်လုပ်သမျှကို ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ကြည့်နေရာမှ ပင့်သက်တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“မဖြစ်သေးဘူးမရင် အစ်ကိုလွင် ဒီမှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဆက်မနေ နိုင်သေးဘူး။ အစ်ကိုလွင်နောက်ကိုပဲ လိုက်ခဲ့ပါတော့ မရင်ရယ်၊ အစ်ကိုလွင်ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်ဆို”

“မရင် ဒီလောက်လိုက်လျှောထားရင် ကျေနပ်ပါတော့ အစ်ကိုလွင်ရယ်၊ အစ်ကိုလွင် လုပ်ရဲသလို မရင်မလုပ်ရက် မလုပ်ရဲလွန်းလို့ပါနော်”

သည်တစ်ကြိမ် မရင်အေး၏ ပြန်ပြောပုံကလေးမှာဖြင့် ဥပမာတင်စားရမည်ပင် ခက်လှသည်။ မဝံ့မရဲကလေးလိုလိုနှင့် ပြောနေစေကာမူ

သူ၏ဝမ်းတွင်းမှ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် စေတနာဓာတ်ခံကိုလည်းကောင်း၊ အနန္တဂိုဏ်းဝင်တို့အပေါ်တွင် ထားရှိစောင့်စည်းအပ်သော အသိတရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အထုအထည်နှင့် ဖော်ပြနေသကဲ့သို့ ပေါ်လွင်လှသည်။ ရုတ်တရက်သော် ကိုသိန်းလွင်၏ တင်းတင်းခိုင်ခိုင်ပြုမှုဆုံးဖြတ်၍ ထားလေသော စိတ်ဓာတ်များသည်ပင် နောင်တဖြင့်ရစ်ထွေးကာ ညွတ်ယိုင်ပျော့ဆင်း၍ သွားတော့မယောင် ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။

သို့ရာတွင် ထိုအခိုက်အတန့်တွင်မှ ထို့ထွမ် ဝုန်းဒိုင်းနှင့် ဆောင်အောင် စောင်းမဲကာ အိပ်ရာမှ ထလာလေသော ဒေါ်ရွှေတုတ်၏ မင်္ဂလာနှုတ်ခွန်းဆက်ကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်တွင်မူကား ကိုသိန်းလွင်၏ ညွတ်နူးယောင်ယောင် စိတ်ကလေးမှာ ပြန်လည်တင်းမာမြဲ တင်းမာသွားကြပြန်သည်။

“ကဲ ဒါဖြင့် မလိုက်နိုင်ဘူးပဲ ဆိုရင်တော့မရင်”

ကိုသိန်းလွင်က မခံချိမခံသာ အဖြစ်မျိုးဖြင့် မဲပြုပြု၍ မေးလိုက်သည်။ အားနာဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် စိတ်ပျက်လက်လျှော့ခြင်းတို့ကို မွေနှောက်ခံစားနေရသော မရင်အေး၏ အထံမှတော့ ဘာစကားတစ်ခွန်းကိုမျှ ပြန်ရမလာ။ ခေါင်းကလေး ညိတ်လိုက်ရခြင်းကိုပင် အနိုင်နိုင်ပြုမှုလိုက်ပုံရလေသည်။ ကိုသိန်းလွင်ကလည်း “ကောင်းပါပေဗျာ” ဟူသော အနေမျိုးဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ပြန်ညိတ်လိုက်ခါလျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားတော့လေ၏။

သူ့အတွက် ဖျော်ပေးထားသည့် ကော်ဖီပန်းကန်ထဲတွင် မရင်အေး၏ မျက်ရည်စက်ကလေး များ ရောနှောက်၍ ကျန်ရှိနေရှာခြင်းကိုတော့ သူမသိနိုင်ခဲ့တော့ပေ။

(၇)

မရင်အေးတို့အနေနှင့် ကိုသိန်းလွင်၏ လစာငွေကို မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူး ရတော့သည်မှာ အတော်ကြာသွားခဲ့ပေပြီ။

သည်အတွင်းမှာ သုံးလေးကြိမ်လောက်တော့ ကိုသိန်းလွင် ပြန်ရောက်လာခဲ့သေးသည်။ သူသည် နောင်တရရှိ၍ ပြန်လာခြင်းတော့ မဟုတ်။ ဒေါ်ရွှေတုတ်နှင့် အကြီးအကျယ် သတ်မောင်းပုတ်မောင်းရန်ဖြစ် ကြရသည့်အထဲမှာ နှစ်ရက်သုံးရက် ဆိုသလို ဇွတ်အတင်း တွယ်ကပ်ခါ မရင်အေ ကို လာခေါ်ခြင်းမျှဖြစ်သည်။

“မရင်လိုက်လာတော့ အစ်ကိုလွင် ခုယူထားတဲ့ မိန်းမကို ဘယ်သွား ထားဦးမှာလဲ”

မရင်အေးက သည်လိုမေးဖူးသည်ကိုတော့ ကိုသိန်းလွင်က အေးစက် စက်နှင့် ပေါ့ပေါ့ကလေးပင် ဖြေသည်။

“ကြည်ကြည်ကို မရင်လို အောက်မေ့နေသေးလိုလား၊ သူ့အဖို့မှာ ဘာမှမခဲယဉ်းဘူး မရင်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ယူရတာလဲ မဆန်းဘူး၊ တွဲရတာလည်း မဆန်းဘူး၊ သူက မရင်အတွက်တောင် အသည်းယားနေ သေးတာ။ မရင်လာရင် သူ ထွက်သွားမှာပေါ့။ မရင်သာ လိမ္မာလွန်းနေ တာပဲ”

ကိုသိန်းလွင်က အသက် ၂၀ ခန့်အတွင်းမှာ အိမ်ထောင် ၄ ဆက် လောက်ပြောင်းခဲ့ပြီဖြစ်သော ကြည်ကြည်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ မရင်အေးအား တမင်ထေလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

“ဒီလိုတော့ မပြောနဲ့ပေါ့ အစ်ကိုလွင်၊ အစ်ကိုလွင်သာ မရင်လို သည်းခံနေနိုင်ရင် ဒီအဖြစ်မျိုး မဖြစ်ရဘူးပေါ့၊ အခုတော့ အစ်ကိုလွင် စိတ်လည်းမဆိုးနဲ့လေ။ အစ်ကိုလွင်အတွက်ပဲ မရင်ကသည်းခံပြီး သိမ်းဆည်း နေရသေးတာ မဟုတ်လား။ နောက်ပြီး မရင်အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ဆို ဆို မရင်က သည်းခံနိုင်တယ်။ အမေတစ်ယောက်လုံး အပေါ်မှာ အစ်ကိုလွင် ဆိုးတာကိုတော့ အပြစ်က နေလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုလွင်။ မရင်မှာ ဒါအတွက်ပဲ စိတ်ပူနေရတာ၊ မရင် ဝမ်းသာရအောင် အစ်ကိုလွင်သာ ပြန်လာသင့်တာပေါ့”

“အင်း ပြောလေအုံးပေါ့ မရင်၊ မင်းသည်းခံရတာက တစ်နှစ်ထဲ ရှိသေးတယ်။ အစ်ကိုလွင်တော့ ပခုန်းလေးကိုသာ ခံလိုက်ချင်တယ်။ နာဝန်လေးကို မခံနိုင်တော့ဘူးမရင်၊ နောက်ပြီးတော့လဲ သူ့ကို ပစ်ပစ် ခတ်ခတ်လုပ်ထားမှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နားအေးပါးအေးနဲ့ အဝေးကနေပြီး ထောက်ပံ့နေအုံ့မှာပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဥမကွဲသိုက်မပျက်နေတာလောက်တော့ ကောင်းနိုင် တော့မလား၊ အစ်ကိုလွင် မရင်တို့ အိမ်မှာကြည့်ပါလား၊ မရင်သာ အစ်ကိုလွင်အလုပ်အတွက် လိုက်လာခဲ့ရတယ်။ အစ်ကိုကြီး အစ်ကိုလေးတို့ဆို မိဘနဲ့ တစ်ပေါင်းတစ်စည်းတည်း နေနေကြတာပဲ။ ဒီလို သွေးမကွဲတော့ ဘေးလူတွေအနေနဲ့လည်း ရိုသေခန့်ညားလာကြတယ်။ တော်တော့ အနှောင့် အယှက်လောက်ကို အရှိန်အဝါနဲ့ပဲ အောင်မြင်နိုင်တယ်။ မမာရေး မကျန်းရေးပဲရှိဦးတော့လည်း ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုနိုင်ကြတယ်။ အစ်ကိုလွင်တို့ မတော့ ပြေးရေလိုက်လို့မှ မအေ့တစ်မျက်နှာ သားတစ်မျက်နှာတည်းဟာကို ဒါလောက် ရက်စက်ကြလို့ ကောင်းနိုင်ရောမလား အစ်ကိုလွင်”

“အင်း...ဒီကိစ္စမှာ မရင်က အစ်ကိုလွင်ကိုချည်း တစ်ဖက်သတ် ပြောနေတော့တာကို။ အမေသာ မရင်တို့မိဘတွေလို ချိုသာညင် ပျောင်း ရှိစမ်းပါစေ၊ အစ်ကိုလွင် ဒီလိုလုပ်ရက်မလား၊ အခုတော့ နေ့ရှိသမျှ နားထဲကို သံပူရေ လောင်းထည့်နေတော့သလို”

“ဪ ဒါတော့ သူ စရိုက်နဲ့သူပဲ အစ်ကိုလွင်ရယ်”

“အေး အဲဒီစရိုက်ကြောင့်ပဲ အစ်ကိုလွင် မနေနိုင်တာပေါ့၊ မရင်သာ အစ်ကိုလွင်ကို တကယ်ချစ်ရင်လဲ လိုက်ခဲ့ရဲ့ပဲမဟုတ်လား”

“မဆိုင်တာပဲ အစ်ကိုလွင်၊ တကယ်မဟုတ်ရင် အစကတည်းကကို ရွာက လိုက်လာပါမလား၊ အခုဟာက အစ်ကိုလွင် ကောင်းရာကောင်း ကြောင်းပဲ ပြောနေရတာကို”

သည်လိုနှင့်ပဲ သူတို့၏ပြဿနာက ပြေလည်နိုင်သည်မရှိတော့။

နောက်ဆုံးမှာ မရင်အေးက ခေါင်းယမ်းမြဲယမ်း၍ ကိုသိန်းလွင်က လက်လျှောက်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားရခြင်းဖြင့်သာ တစ်ခန်းရပ်၍ သွားရသည်။ တိုက်ပွဲမှာလည်း အသွင်ပြောင် လာခဲ့ပြီ ဖြစ်လေ၏။ တိုက်ပွဲ၏ အဓိက ဦးတည်ရာမှာ ဒေါ်ရွှေတုတ် မဟုတ်တော့၊ မရင်အေးနှင့် ကိုသိန်းလွင်တို့၏ အားစမ်းပွဲမျှ ဖြစ်နေတော့လေသည်။

ကိုသိန်းလွင်ကလည်း ရန်သူကို ရိက္ခာဖြတ်တောက်ပစ်သည် သေနင်္ဂဗျူဟာကိုပဲ အားကျလေသလားမသိ။ သူ၏ လစာငွေကို တစ်ပြား တစ်ချပ်မျှမပေးဘဲ ထားခဲ့လေသည်။ ပြီးတော့ ကြည်ကြည်နှင့် တွဲခုတ်ကာ အင်အားပြလိုက်ရသည်မှာလည်း အမော။ မရင်အေးကလည်း ဒါလောက် ကိုဖြင့် နည်းနည်းမျှ မှုပုံမရ။ သူ၏လုပ်အားကို ပိုမိုအသုံးပြုခြင်းဖြင့်သာ ဝင်ငွေတိုးအောင် ကြိုးစား၍ ရှာဖွေသည်။ ပြီးတော့ သူ၏မိဘသားချင်း များထံမှာသာ သည်ပြဿနာကို တင်ပြကာ အကူအညီတောင်းခံလိုက်သည်။

သူတို့မိသားစုများ၏ စိတ်သဘောထား ညီညွတ်နိုင်ကြပုံမှာလည်း အံ့တစ်ပါးပင် ရှိလောက်ပါပေသည်။ သူတို့သည် ဤကိစ္စမှာ “အနုနှင့်သာ အောင်စေရာ” ဟုပင် နှလုံးပိုက်ကြပုံရသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူကမှ ဒေါသထွက်ဟန် စိတ်ဆိုးဟန်ကိုမပြ။

လင်သားက ပစ်ပယ်ထားသည့် နှမငယ်အား ဆန်အိတ်များနှင့် ထင်းခွဲခြမ်းများကို အစ်ကိုကြီးလုပ်သူက လှည်းနှင့်တိုက်ကာ လာရောက် ပေးပို့ပြီး အစ်ကိုငယ်လုပ်သူက ခြံတွင်းရှိ ဟင်းရွက်ဟင်းသီးများ ကြုံကြိုက်ရာ အသားငါးများကို လွယ်အိတ်နှစ်လုံးဖြင့် တပိုးလျှိုထမ်းကာ မကြာခဏ ဆိုသလို လာရောက်ပေးပို့တတ်သည်။

တစ်ခါတွင်တော့ လမ်းမပေါ်မှာ ယောင်ပေပေလျှောက်လာသော ကိုသိန်းလွင်နှင့် သည်အစ်ကိုငယ်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံတွေ့မိကြသည်။ ကိုသိန်းလွင်သည် ယောက်ဖတော်ကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲသလို မျက်နှာ အပျက်ပျက်နှင့် ကြောင်အမ်း၍ သွားလေ၏။ အစ်ကိုငယ်ကသာ လက်ကို

အတင်း လိုက်ဆွဲပြီး ဖက်လှဲတကင်းနှင့် နှုတ်ဆက်ရလေသည်။

“နေပါဦးဗျာ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားကြိုက်တတ်တဲ့ မှိုနဲ့မျှစ်တွေ ပါလာတယ်၊ ခရမ်းသီးနဲ့ မှိုနုတို့တွေလည်း နည်းပါဘူးပဲ၊ ယူသွားစမ်းပါဦး။”

“ဟာ နေပါစေဗျာ၊ မယူချင်ပါဘူးဗျာ” နှင့် ရှက်ယောင်ကန်းကြီး ဖြစ်ကာ အတင်းငြင်းနေသော ကိုသိန်းလွင်အား လမ်းမတ်တတ်မှာပင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေကို နှီးနှင့်ခွဲစည်းပြီး အစ်ကိုငယ်က ပေးလိုက်ရသည်။ ဒါကို နှမအိမ်ရောက်၍ ပြောပြသောအခါ ဒေါ်ရွှေတုတ်က သူ့သားကို အာကျယ်ပါကျယ် ထောင်ဆဲပြီး၊ သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်သားကတော့မူ တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်မောကြရလေသည်။

(၈)

စိမ်းလဲရယ်တဲ့ ညိုမှောင်ရီ
လယ်ကွင်းပြင် ဟိုတစ်လျှောက်မှာ
(ကွယ်) ကောက်စိုက်ခဲ့ပြီ။

သီချင်းရယ်ညီ၊ ထဘီကတိုတောင်း၊
ချိန်တန်ရင် ပျို့မောင်ကြီးရယ်၊ ဆီးကြိုဖို့ကောင်း။

မရင်အေးသည် လက်ထဲမှ ပိတ်သားတွင် ရောင်စုံပန်းပွင့်ကလေးများ ဖော်ပေးနေရင်းနှင့်ပင် သီချင်းကလေး တအေးအေးနှင့် သီကျူးနေမိသည်။

တောသူမကလေး တစ်ယောက်သာဖြစ်သော မရင်အေးက တောသဘာဝဖြစ်သော ကောက်ပင်စိမ်းလဲကလေးများကို လွမ်းတ နေဟန်တော့မဟုတ်။ အသံကလေးများ ရွှင်ချိုလာအောင် ကြည်နူး၍နေခြင်းမှာ အင်မတန်ကို မွေ့လျော်အားရစရာ ကောင်းလှသည်။ အမှန်မှာတော့လည်း သူသည် မိုးမိုးယမ်းယမ်းကလေး စူထွက်လာနေသာ သူ၏ ဝမ်းမိုက်ပြင် ကလေးကို အရိပ်ကြည့်ရင်းသာ တစ်စိစိမ် ပီတိဖြစ်နေရခြင်းဖြစ်လေ၏။

“မရင် ဒီအချိန်မှာ အပင်ပန်း မခံစမ်းပါနဲ့တော့ကွာ၊ ဘာလိုသလဲ

လိုတာကို အစ်ကိုလွင်ပဲ ပြောပါကွယ်”

မရင်အား တမင်အရွဲ့တိုက်နေသလို ကြည်ကြည်နှင့်တွဲ၍ လမ်း သလာနေတတ်သော ကိုသိန်းလွင်က ရရှိတော့မည်ဖြစ်သော သူ၏ရင်သွေး ရင်နှစ်ကလေးအတွက် မေတ္တာကရုဏာကို ယခုလို ဖော်ညွှန်းလိုက်သော အခါတွင် မရင်အေးမှာ ဝမ်းတွင်းမှ ကျိတ်ပြုံးကာသာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေရလေ၏။ “အင်း...တစ်နေ့မှာ အစ်ကိုလွင် အဖွဲ့ကို ကောင်း ကောင်း ချွတ်နိုင်တော့မှာပေါ့ကွယ်” ဟူ၍လည်း ဝမ်းတွင်းမှာ အတေးဖြင့် မှတ်ပိုက်ကာ ရောက်လာလတ္တံ့သော ထိုနေ့ကိုပင် လက်ချိုး၍ ရေတွက်ကာ ကြိုဆိုလင့်နေမိရသည်။

(၉)

မိုးကလေးသည် နှင်းမှုန်ကလေးများပမာ စိမ်စိမ်ဖွဲဖွဲကလေးမျှ ရွာသွန်းနေလေ၏။

ဆေးရုံကြီးအတွင်းမှ လက်ဖြင့်တွန်းကာ အိအိကလေး လှိမ်ထွက် လာနေသော ဆိုက်ကားတစ်စင်းပေါ်တွင်တော့ ကလေးနီတာထွေးကလေး ကို အနီးဖွေးဖွေးဖြင့် ပိုက်ထွေးကာ ထက်သန်သော မျှော်လင့်ချက်များဖြင့် အောင်မြင်ရွှင်လန်းစွာ လိုက်ပါလာသော မရင်အေးကို တွေ့ရမည် ဖြစ်လေသည်။

“ဖြည်းဖြည်းနော် ဖြည်းဖြည်း၊ ကျွန်တော်ဆိုက်ကားခ ပိုပေးပါမယ် ဗျာ”

စိုးရိမ်မကင်းသလိုနှင့် ဆိုက်ကားဆရာကို သတိပေးကာ လိုက်ပါ လာသူကတော့ ယောက်ျားဆောင်းဖဲထီးတစ်လက်ကို ကလေးနှင့် အမေပါ လုခြံအောင် သတိကြီးစွာ ကိုင်ညွတ်ဆောင်းပေးထားရင်းနှင့် ဆိုက်ကား နဘေးမှ လိုက်ပါလာသူ ကိုသိန်းလွင်ဖြစ်လေသည်။ မရင်အေးမှာ ကိုသိန်းလွင်၏ ပြုံးမလိုရယ်မလို ဖြစ်နေသော မျက်နှာကြီးကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်မိရင်းနှင့်ပင် ရင်တွင်းမှာ တလိုက်လိုက် ဝမ်းသာနေရသည်။

“ဟဲ့ မရင်ပြန်လာပြီ၊ ငါလာခေါ်အောင်ပဲ စောင့်ပါတော့အေ”

ဆေးရုံနှင့် တစ်ခေါ်လောက်သာဝေးသော အိမ်ဝင်းခြံဝသို့ ရောက်လာလျှင် ရောက်လာချင်းပင် ကိုသိန်းလွင် လိုက်ခေါ်လာသည်ကို အလိုမကျဖြစ်ဟန်ရှိသော ဒေါ်ရွှေတုတ်က ဆီးကြိုပစ်လိုက်သည်။ သူ့မှာ လည်း မရင်အေးမီးဖွားပြီး၍ ဆေးရုံမှဆင်းရတာမည့် ထိုနေ့တွင် သွားရောက် ခေါ်ဆိုတော့မည့် ဆဲဆဲပင်ဖြစ်ရာ ကိုသိန်းလွင်က သူ့အရင် လက်ဦးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် “ခု ခါမှ သောက်ရေ သယ်လိုက်ရတာတော်”ဟု ရေရွတ်လျက် ဘာကိုမှ မမြင်အား မကြားအားတော့သလို မရင်အေးနှင့် ကလေးကိုသာ ဆိုက်ကားပေါ်မှ ယုယုယယ ဖေးမတွဲချနေသော ကိုသိန်းလွင် အား မျက်စောင့်ဖြင့်ပစ်ကြည့်လိုက်ရာမှ အိမ်နောက်ဖေးဘက်သို့ ဆောင်အောင် ဝင်ရောက်သွားတော့လေသည်။

ကိုသိန်းလွင်ကတော့ သည်အချိန်အထိအောင်ပင် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက် နိုင်သေး၊ ပစ္စည်းတိုလီမိုလီကလေးများကို အိမ်ပေါ်သို့တင်ရခြင်း၊ ကလေးချီ ထားသော မရင်အေးအား ပခုံးကလေးမှ ဖက်တွဲကာ အိမ်လှေကားကို ဖြည်းဖြည်းချင်း တွဲတင်လှမ်း တက်စေရခြင်းဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိနေသည်။

“ကဲ မရင် ဒီမှာထိုင်ဦး၊ ဟာ သားသားကြီးလည်း နိုးသွားပြီလား၊ အေးအေးအေး နိုးပါနဲ့ သားသားလေးရာ”

အိမ်ပေါ်ရောက်ပြန်တော့လည်း သင်ဖြူးတစ်ချပ်ကို ဖြန့်ခင်းပေး လိုက်ရာမှ အိပ်ရာမှ နိုးသွားကာ အယ်ခနဲ ငိုလိုက်သော သားကလေးကို မြှူချိုချောမော့လိုက်ရပြန်သည်။

“အမယ်လေး ကိုကိုက ဒီရောက်နေတာကို၊ ကြည်ကြည်ဖြင့် ရှာလိုက်ရတာ အိမ်မှာ ဘာဖြစ်နေလို့ ဘာဖြစ်မှန်းမှ သိရဲ့လားဟင်”

ထိုအချိန်တွင်မှ မျက်နှာကလေး ခပ်ညှိုးညှိုးနှင့် အခန်း ၁ မှာ ရပ်လာသော ကြည်ကြည်အား တွေ့ရပြန်လေသည်။

“ဟေ ဘာဖြစ်လို့တုးကွာ၊ အေ အေ သားသားကြီး ကလည်း”

နိပါနဲ့လို့ ရှိတယ်ကွာ ချိုတိုက်ပါဦး မရင်ရာ”

ကိုသိန်းလွင်က ကြည်ကြည်ကို ပြန်မေးလိုက်ရသည်တိုင် သူ့သား သားကြီးအား အရေးသယ်၍ ကောင်းနေတုန်းပင်ရှိလေသည်။

“ရန်ကုန်ကကြည် ဒေါ်ဒေါ်ဆုံးလို့တဲ့၊ လူလွတ်ခေါ်နေတယ် ကိုကို အဲဒါ ကြည်လိုက်သွားရဦးမှာ၊ အိမ်ကို တစ်ဆိတ်လောက် ပြန်လိုက်ခဲ့စမ်းပါဦး”

“ဟော တားတားက ချိုချိုကျိုချင်ဘူး ရား ဖေဖေကို ကြည့်နေ တယ်လား”

“ဪ... ခက်ပါဘိတော့ ကိုကိုရယ် အိမ်ကို ခဏပြန်ခဲ့ပါဦး ဆိုမှပဲ၊ ဒီမှာ အရေးကြီးနေရတဲ့ အထဲမှာ”

ကြည်ကြည်က စိတ်မရှည်တော့သလို အသံကလေး ခပ်စူးစူးနှင့် အော်ပြောလိုက်သည်။ သည်တော့မှပင် ကိုသိန်းလွင်ကလည်း ကြည်ကြည်ကို လုလုံးလျားလျား လှည့်ကြည့်ဖော်ရလေ၏။

“ကိုယ်မလိုက်နိုင်သေးပါဘူးကွာ၊ မင်းဟာ မင်း လိုက်သွား ပေါ့ကွာ၊ ဟုတ်ဖူးလား သားသားရယ်”

သည်တစ်ခါတော့ ကြည်ကြည်မှာ စိတ်မရှည်နိုင်ရုံမကတော့ပဲ ဒေါသကလေးပါ စွက်ဖက်၍ လာပုံရလေ၏။

“ဘာလဲကိုကို ပြောစရာရှိလို့ ခေါ်နေတာကို ဒီလိုတမ်းလားဟင်။ ကြည်ကို ဒီလိုလုပ်လို့မရဘူးသိရဲ့လား၊ ကြည်က ထွက်မိရင် ပြန်မလာ တော့ဘူးမှတ်ပါ ဟင်း”

“အေးလေ မင့်သဘောပေါ့ကွာ။ ဒီမှာ ကိုယ့်သားလေးကို ကိုယ်မခွဲ နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

“ဪ...ဒီလိုလား၊ ကြည့်ကိုလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ် တော့မှ အောက်ကျခံပြီး ပေါင်နေလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိထား လိုက်ဦးပေါ့။ ကဲ...သွားမယ် ဘယ်မလဲသော့၊ ကြည့်သော့တွေ

ရှင်ဆီပါ သွားတယ် မဟုတ်လား”

“အေး...ရမယ်ကြည်ကြည်၊ ကိုယ့်သော့ရော မင်းသော့ရော အကုန် ပါလာခဲ့တယ်၊ ရော ဒါ မင်း အခန်းသော့နဲ့ သေတ္တာသော့။ ကိုယ့်အခန်း လည်း သော့ခတ်ပြီးသားပဲ ကိုယ်လိုက်မကြည့်ပါဘူး၊ မင်းနဲ့ဆိုင်တာတွေ အကုန် ယူသွားပေါ့”

ကိုသိန်းလွင်က တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ သီးသန့်၍ နေကြထား ကြသည်မို့ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့်ပင် သူနှင့် စပ်ဆိုင်ရာ သော့များကို ထုတ်ယူပေးအပ်လိုက်သည်။ ကြည်ကြည်ကလည်း မထီမဲ့မြင်မျက်နှာ ထားနှင့်ပင် သော့များကို ထုတ်ယူပေးအပ်လိုက်သည်။ ကြည်ကြည်ကလည်း မထီမဲ့မြင် မျက်နှာထားနှင့်ပင် သော့များကို ယူတဲ့ပြီး သုတ်သုတ်ပါ အောင် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

အဖြစ်အပျက်ကလေး မှာ ဘယ်ကလောက်မျှ မကြာလိုက်ပါပေ။ မိမိမျက်မှောက်အတွင်း၌ တစ်ထိုင်တည် မှာပင် ပြီးဆုံးသွားရလေသော လွယ်ကူ လွန်းလှစွာသည့် ထိုဖြစ်ရပ်ကလေးအတွက် မရင်အေးမှာသာ အံ့ဩခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

သို့တိုင်အောင် ကိုသိန်းလွင်တစ်ယောက်ကတော့ သူ့သားတော် မောင် ကိုအုဝဲကိုပင် စကားပြောမပျက်နိုင်သေး။ နို့စို့နေရှာသည့် ကလေး ငယ်၏ ပါးပြင်ကလေးများကိုပင် မရမက ငုံ့နမ်းလိုက်ကာ...။

“အင်း...သားကိုချစ်တဲ့ဇောနဲ့ ဖေဖေတစ်သက်လုံးပဲ နားပူခပါတော့ မယ်သားရယ်” ဟု သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုသလို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ တိုင်တည်လိုက် သေးသည်။

မရင်အေးကား ထိုခဏအတွင်းမှာ ဝမ်းသာလုံးဆိုတော့မတတ် ဖြစ်သွားရလေ၏။ “အင်း...အဖေသတ်တဲ့ အဇာတသတ်ကောင် ကိုယ့်မှာ သားလေးရတော့ မိဘမေတ္တာကို ကိုယ်ချင်စာမိသေးတာ၊ အစ်ကိုလွင်လို လူမျိုးကော ဘာခနိုင်တော့မှာလဲ” ဟူ၍လည်း အောင်နိုင်ဝင့်ကြွားစွာ

ပြုံးမိ သွားသည်။ ပြီးတော့ ထိုအတွေ့ကို ဝမ်းတွင်းမှာ ဝှက်သိုထားခြင်းငှာပင် မတတ်စွမ်းနိုင် “အစ်ကိုလွင်” ဟူ၍ အချို့လွင်ဆုံးသော မျက်နှာပေးကလေးနှင့် သာယာနူးညံ့စွာ ခေါ်မိသွားသည်။

ကိုသိန်းလွင်ကလည်း သူ့သားကို ကသိုဏ်းရှုနေရင်းနှင့်ပင် “ဘာလဲမရင်” ဟု ထူးလိုက်သည်။

“မိဘတွေက သားသမီးတွေအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ ဆဲဆဲ ကျိန်ကျိန် ဘယ်တော့မှ ဖရုဿဝါစာမထိုက်ဘူးတဲ့ အစ်ကိုလွင် အစ်ကိုလွင်လည်း အခုသားလေးရလာတော့ ငါ့အမေဟာလည်း ငါ့ကိုဒီလိုပဲ ချစ်ရှာမှာပဲလို့ မတွေ့မိဘူးလားဟင်”

မရင်အေးက အစွဲချွတ်ပွဲကြီး အနေနှင့် ကြီးစွာသော မျှော်လင့်ချက်ကြီးကို ထားရှိကာ အားရရွှင်လန်းစွာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုသိန်းလွင်၏ ဖြေဆိုလိုက်ပုံမှာတော့ သူ့အား ပါးစပ်ကလေးဖွင့် ဟကာ မျက်လုံ ကလေးအဝိုင်းသား ဖြစ်သွားစေလေသည်။

“အမယ်လေး...ဒီအမယ်ကြီးလား အစ်ကိုလွင် သားကို ချစ်သလောက် ချစ်တတ်မှာ၊ မတူမတန်တာကို မနှိုင်းချင်စမ်းပါနဲ့ကွာ”

[ရှုမဝ၊ စက်တင်ဘာ ၁၉၅၈]

ဘဝဆက်ခါရှာလေဦး

သည်လိုဆောင်းရာသီ၏ ရှုခင်းသာကလေးမျိုးမှာမှ မပျော်ရွှင်နိုင်ဘူး ဆိုလျှင်တော့ လူ့ဘဝမှာ နေချင်စရာပင် မကောင်းတော့ပေ။ လူ့ဘဝမှာ လူလိုနေချင်ပါသေးသည်ဆိုလျှင်တော့ ပျော်တတ်အောင်ကို ပျော်ရပေဦးမည်။

နှင်းခင်သည် ဤအတွေးကို အထောက်အခံပြုသည်သဖွယ် ခေါင်းကလေးတစ်ချက် ညိတ်မိသွားရာမှ ချိုရွှင်ဝင်းပနေသော မျက်နှာကလေးဖြင့် ရေတွင်းထဲကို ငုံ့ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူ့ ခါးစောင်းလောက်နီးနီးရှိနေသော ရှစ်ထောင်အင်္ဂတေ ရေတွင်းပေါင်ကလေးက အတာအဆီးပြုနေသော ကြောင့် သူ ရုပ်သွင်ကိုလည်း ခါး၏အထက်ပိုင်းလောက်သာလျှင် မြင်နိုင်လေတော့သည်။ သို့ရာတွင် ရေမှာသိပ်ပြီး နက်ရှိုင်းလျှော့ကျနေခြင်း မရှိသေးသဖြင့် သူရှုလိုသော ရုပ်သွင်ကို နီးနီးကပ်ကပ် မြင်တွေ့နေရသည်ကိုပင် နှင်းခင်က ကျေနပ်မိသည်။

ကြည်လင်ပြာလဲ့သော မိုးကောင်းကင်သည် နေရိပ်ထဲတွင် မှိုင်းပျပျကလေး ဖြစ်နေ၏။ သည်နောက်ခ မှိုင်းပျပျကလေးထဲမှာမှ သူ့ရုပ်သွင်က အထင်းသားထင်ဟပ်နေလေသည်။ အထင်ရှားဆုံးဖြစ်၍ နေသည်မှာ တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးနှင့် ဆံမြိတ်ဖွားကြီး၏ရှေ့မှာ ဝေနေအောင် အားရပါးရ

ထိုးစိုက်ပန်ဆင်ထားခဲ့သော ဆောင်တော်ကူးပန်းခိုင်များပင်ဖြစ်သည်။ ဆံထုံးကလေး၏ရှေ့မှာ အခက်သေးကလေးများကို ဝိုင်းပန်ထားပြီး ဆံမြိတ်ဖွားကြီးနှင့်ရောကာ ပခုံးထက်သို့ချထားခဲ့သော အခိုင်ကြီးမှာဖြင့် ရှည်သွယ်ဝေဆာလှပေသည်။

သနပ်ခါး ရေကျဲကလေးပေါ်မှ ပေါင်ဒါထူထူကလေး ထပ်ဖို့၍ ထားသော မျက်နှာပြင်ဖြူဝင်းဝင်းကလေးမှာလည်း ဖွေးဖွေးလွလွ ပန်းခိုင်များနှင့် နင်လားငါလားပင် အလှချင်း ပြိုင်နေသေးသည်။ သူ၏ နှာတံကလေးမှာ မပေါ်တပေါ်မျှသာ ရှိနေပေမည်။ နှာတံထိပ်လယ်တွင် ဆက်စပ်လှမတတ် ရှိနေသော နက်မှောင်လှပသည့် မျက်ခုံးအစုံနှင့် မျက်တောင်ကော့ကြီးများအောက်တွင် ရွန်းရွန်းလဲလဲ တောက်နေသည် မျက်လုံးရွဲကြီးများက အထောက်အကူပြုလိုက်သောအခါ အင်မတန်မှ ရှုပျော်ပြေပြစ်၍ သွားရပေသည်။

ထိုသည်တို့ထက် ပိုမို၍ နှင်းခင်ဂုဏ်အယူလိုဆုံးမှာ ပွင့်သစ်စနှင့်ဆီပန်းလို တျာတျာနီရဲအောင် ဆေးဆိုးထားသည့် မထူမပါး နှုတ်ခမ်းတစ်စုံပင် ဖြစ်သည်။ တကယ်ဆိုတော့လည်း ဒါအတွက် နှင်းခင်ဂုဏ်ယူလိုက်သည်မှာ မပိုလွန်းလှပေ။

အိမ်ခြေ ၂၀၀ ကျော်မျှရှိသောသူတို့၏ ကန်ဦးရွာတစ်ရွာလုံးတွင် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးကို တွင်တွင်ရရ အသုံးပြုနိုင်သူမှာ သူကလွဲလျှင် ယခုအခါ သူကြီးရွေးမဖြစ်နေသော သူ့သူငယ်ချင်းဝိုင်းတင်တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိလေသည်။ ဒါတောင်မှ ဝိုင်းတင်ခများမှာ သူကဲ့သို့ (၂ ကျပ် ပြား ၅၀ တန် ဆိုးဆေးကို ကုန်တိုင်းထပ်ဝယ်ကာ) နေ့တိုင်းနေစဉ် အသုံးပြုနိုင်ရှာသည် မဟုတ်။ ရဖန်ရခါအခါအားလျော်စွာ လောက်သာ သုံးနိုင်ရှာသူဖြစ်သည်။ အလှူနှင့် မင်္ဂလာဆောင်များရှိမှ လမ်းဘေးမှာ အော်ရောင်းတတ်သည့် ၄၅ ပြားတန် အပေါစားဆေးတောင်ကို ပြေးဝယ်ရရှာတတ်သော မိအေးနှင့် မိခွေးတို့တစ်တွေ ဆိုတာတော့ ယခုအခြေအနေမှာ

မိမိနှင့် နှိုင်းယှဉ်လောက်သည်ပင် မထင်။

နှင်းခင်သည် ရေမျက်နှာပြင်မှ သူ့အရိပ်ကို အားရလောက်အောင် ရှုကြည့်ပြီးတော့မှပင် ရေတွင်းဝမှ သူ့မျက်နှာကို ခွာနိုင်လေတော့သည်။ အိမ်ကြီးထက်မှာ ဗီရိုတွင် တပ်ဆင်ထားသည် ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးနှင့် သူ့သနပ်ခါးခုပေါ်မှာ လေးထောင့်မှန်ငယ်ကို ဘယ်မျှပင် ကြည့်ရှုပြီးစေကာ ဤရေတွင်းသို့ရောက်လျှင် ဤလိုပင် ထပ်မံကြည့်ရှုတတ်သည်မှာလည်း သူ့အကျင့်တစ်ခုပင် ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ ဤရေပြင်ရိပ်မှ အတိတ်ကို ဆောင်စရာ ဇာတ်ကွက်ကလေးတစ်ခုကလည်း ရှိနေသေးသည် မဟုတ်လား။

* * *

ကိုထွန်းကျော်ဆိုသည် လူကြီးကဖြင့် ရိုးရှာလွန်းသည်အပေါ်မှာ ထုပေပေ အေးစက်စက် နိုင်လွန်းလှသည်ဟု နှင်းခင်ထင်မိသည်။

တစ်ရွာလုံးသာမက ဆက်စပ်မိရာ ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများရှိ အစ်ကို ကာလသားများ၏ နှုတ်ဖျားဝယ် နှင်းခင်၏နာမည်သတင်းက ပျံ့ဝဲပျံ့နှံ့နေခဲ့သည်။ ကာလသားလား မမြောက်သေးသော အကောင်ပေါက်စန ကလေးများကပင် ခေကြသည် မဟုတ်။

တစ်ခါက ကထိန်ပွဲတော် အချက်အပြုတ်ဝိုင်းမှာ လူစုမိကြခိုက် တွင် အသက်ဆယ့်လေးနှစ်မျှသာရှိသေးသော ဖိုးသန်းလေးက “အဟုတ်ဗျာ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ဝယ်ဆင်လာလား မနှင်းခင်ကြီးလောက် တစ်ယောက်မှ မလှဘူးဗျ”ဟု သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ဆိုလိုက်ရာ နှင်းခင်မှာ ကျေနပ်ပြီးကြီး ပြုံးမိသွားရင်းပင် “ဘာစားချင်လို့လဲဟေ့ ငါ့မောင်လေး”ဟု မေးလိုက်ရသည်။ ဒါကိုပင် ကောင်ကလေးက ပြုံးစေ့စေ့ လုပ်ရင်းနှင့်-

“ဘာမှ မစားချင်ပါဘူ ဗျာ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ငါ့မောင်လေးလို့ မခေါ်ဖို့ရယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ၃-၄ နှစ်လောက်စောင့်ဖို့ရယ်”ဟုဆက်လိုက် သဖြင့်နှင်းခင်က “တယ် ဒီကောင်လေး”ဟု ကြိမ်းမောင်းပြီး နှုတ်ခမ်း

စုလိုက်ဆဲ-

“ဟေ့ ဟေ့ မင်း ၃-၄ နှစ်က အရေးမကြီးဘူး လူမိုက်ကလေးရာ၊ ငါစောင့်နေရတာက အနှစ် ၂၀ လောက်ရှိနေပြီ” ဟု အသက် ၄၀ နား ကပ်နေပြီဖြစ်သော လူပျိုသို့ကြီးကိုပန်းဖူးက ဆက်ပြန်သဖြင့် ဝါးခနဲ ဝိုင်းရယ်ကြတော့ရာ နှင်းခင်မှာပင် ရောယောင် ရယ်မိသွားရသေးသည်။ ဒါနှင့်လည်း မတန်-

“အဲဒီနှစ်မျိုးစလုံးကို ကျုပ်ကန့်ကွက်တယ်ဗျို့” ဟု ဝက်သားချက် ထားသော မိုးဖြဲဒယ်ကြီးကို သံယောက်မနှင့်ခေါက်ပြီး ဟန်မောင်ကြီးက အော်လိုက်ပြန်ရာ သူနှင့်ရွယ်တူတန်းတူလောက်မျှ ဖြစ်ကြသော မောင်ရွှေ၊ သာကျော်၊ လူအေးအစရှိသည် တစ်သိုက်လုံးကပါ “တို့လည်းကန့် ကွက်တယ်” နှင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းအော်နေကြပြန်သောကြောင့်၊ အာဂန္တု ဘုန်းတော်ကြီးများကို နေရာချထားပေ နေသော ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသောဘိ တပင် ထွက်လာပြီး “ဘာဖြစ်ကြတာလဲ” ဟု မေးယူရသေးသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဘုရား” ဟု ဟန်မောင်ကြီးကပင် ဦးခင်အောင် လျှောက်ထားလိုက်ပြီး ဘုန်းတော်ကြီးနောက်ခိုင်းလိုက်မှ ကျိတ်ရယ်ကြရ သည်မှာလည်း အူနာလုမတတ်ပင် ဖြစ်နေကြသည်။ အဲသည်တုန်းကလည်း ကိုထွန်းကျော်ကြီးမှာ အနီးအပါးတွင်မရှိ။ ရေကန်နှင့်ကျောင်းကို ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန်ပြေးလွှားပြီး၊ ရေထမ်းကြီး တကားကားနှင့်သာ တဖားဖားဖြစ်နေ ခဲ့သည်။

နှင်းခင်လို နေ့စာနေ၊ ညစာည ရှာစားနေရသည် အတန်းအစားမျိုးကို တကယ်တမ်း ထိထိရောက်ရောက် မစေစပ် မကြောင်လမ်းလာကြသည် တိုင်၊ ကြေးရတတ်ပိုင်းမှ ထိတ်ထိတ်ကြဆိုသည် အစ်ကို ကာလသားများမှာ ပင် မရှောင်ကွင်းနိုင် ပြောင်ပြောင်ဖြစ်စေ၊ မထိတထိဖြစ်စေ၊ ဖြစ်သည်နည်းနှင့် တော့ ပိုးပန်းဖူးကြသည်။ နှင်းခင်မှာလည်း ဘာပစ္စည်းမှ မရှိစေကာမူ လှူဂုဏ်ကိုနှင့် မာနကလေးတလူလူတက်ခဲ့ရသည်။ သည်အထဲမှာ မုဆိုး

မသား ထွန်းကျော်တစ်ယောက်သာ ဘုရားငုတ်တိုလိုလို ကျောက်ရုပ်ကြီး လိုလိုနှင့် နှင်းခင်းမာနကို ကျော်လွှမ်းပြီး ကြကြခံနေသည်။

တစ်ခါတည်းသာ သူ မမေ့နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရဖူးလေ၏။

ရွာထိပ်က ကန်ပေါင်ကမ်းစပ်မှာ ရေခပ်လာရင်းနှင့် နှင်းခင်း တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေမိစဉ်ကဖြစ်သည်။ နှင်းခင်းမှာ သူတို့မွေးထား သောနွားမ သားအမိအတွက် နွားရေနှင့် သုံးရေ ချိုးရေများပါ ဆယ်ခေါက် လောက်ခပ်ပြီးနေ၍ ယခုနောက်ဆုံးခေါက်မှာ ခေတ္တမျှ အပန်းဖြေထိုင်နေ မိခြင်းဖြစ်ရာ လူရှင်းခိုက်ဖြစ်သောကြောင့်လည်း စိတ်အေးလက်အေးနှင့် ဆိတ်ငြိမ်မှုကို အရသာခံနေမိသည်။

သည်အခိုက်အတန့်မှာပင် ပုဆိုးဟောင်းတစ်ထည်ကို ပတ်ပေါင်း ထားသော ခေါင်းတစ်လုံးမှာ သူနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ရေစပ်ထဲတွင် အရိပ်ထင်၍လာခဲ့လေ၏။ “အား...ကိုထွန်းကျော်ကြီးပါလား” ဟု သူ့ရင်ထဲ မှာလည်း ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားရသည်။ သို့နှင့် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ရေပူနှစ်လုံးကို ထမ်းပိုးနှင့် လျှိုထမ်းထားသော ကိုထွန်းကျော်၏ ရုပ်သွင်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးပင် ထင်ဟပ်လာတော့သည်။ နှင်းခင်းမှာလည်း မသိယောင် ပြုကာ မလှုပ်မရှက်ကလေးနှင့်ပင် ရေထဲက အရိပ်ကို သဲ၍မဲ၍ အကဲခတ်နေမိ သည်။

ရေထဲမှ အရိပ်ကို ကြည့်ရခြင်းဖြင့်လည်း ကိုထွန်းကျော်သည် သူ့အား ဘေးတိုက်ခပ်ကျကျ မြင်ရမည်ဖြစ်သော မလှမ်းမကမ်းနောက်ပါး တစ်နေရာတွင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခပ်ရွရွရပ်လာနေကြောင်းကို သိရသည်။ ကိုထွန်းကျော် ရပ်နေသော နေရာမှနေ၍ ရေထဲကအရိပ်ကို လှမ်းမမြင်နိုင်မှန်း လည်းသိသာသည်။ “အင်း...ငါ သိသွားမှာစိုးလို့ ထင်ပါရဲ့၊ ဘာများလုပ် မလို့လဲ၊ ရေဆင်းခပ်တာလဲ မဟုတ်ဘူး” ဟု နှင်းခင်းက ပိုမိုအာရုံစိုက်လိုက် မိပြန်သည်။

အင်း...ယခုမှပင် သိသာပါလေတော့၏။ နှင်းခင်းမျက်နှာကလေးကို

စိုက်ကြည့်နေသော သူ့မျက်လုံးများမှ ပြင်းပြသော တပ်မက်မှုကို မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်ပင် ဖွင့်လွှတ်နေပေသည်။ စူးရှသော မေတ္တာရောင်ခြည်များမှာပင်၊ သူ့မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ ထိုးထွက်ခါ နှင်းခင်းတစ်ကိုယ်လုံးကို ရစ်ပတ်လွှမ်းခြုံ လိုက်လေပြီလား။ သည်လိုဆိုလျှင်လည်း ဘာဖြစ်လို့များ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်နေရပါလိမ့်။

နှင်းခင်းမှာသာ ရင်ကလေး ဖိုလှိုက် ဖိုလှိုက်နှင့် စိမ့်ဖြိုးစိမ့်ဖြန်း ဖြစ်နေရသည်။ ဘသားချောမှာဖြင့် မလှုပ်ကို မလှုပ်သေး။ ၂ စက္ကန့် ၃ စက္ကန့်မှသည် ၂ မိနစ် ၃ မိနစ်လောက်သို့ပင် ဆိုက်ရောက်လာတော့ပြီ။ ဆက်လက်၍ သည်းခံစောင့်ကြည့်နိုင်စွမ်း မရှိတော့သော နှင်းခင်က “အဟင်း” ဟု မပွင့်တပွင့်ကလေး ရယ်မောကာ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လေ တော့မှပင် ကိုယ်တော်ချောမှာ ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့် အမိခံရသူလို ပြုကလူး ပျာကလာနှင့် ခေါင်းကြီးအောက်စိုက်သွားတော့သည်။

ပြီးတော့လည်း နှင်းခင်များကို ပြန်စောင်းမှ မကြည့်တော့ဘဲနှင့် သူ့ရေပုံကြီးတွေကိုသာ ပလုပ်ခနဲ ပလုပ်ခနဲနေအောင် ရေကန်ထဲဆွဲနှစ်ပြီး ရေတွေ အဖိတ်ဖိတ် အစဉ်စဉ်နှင့် သုတ်သုတ်ပါအောင်ပင်ထမ်း ထွက် သွားတော့လေ၏။ သို့အတွက် နှင်းခင်မှာသာ နာသာခခက်ကြီးလိုလိုနှင့် စိတ်ကလေး ကသိကအောက် ဖြစ်နေရှာရင်းဖြင့် သူ့ရေအိုးကလေးကိုသာ ဇပ်ကယ်လပ်ကယ် ရေဖြည့်ကာ ခပ်သုတ်သုတ်ကြီးပင် နောက်မှလိုက်သွား ရလေသည်။

“ဟွန်း...လူကြီးကိုက ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ လူကို ကြည့်ချင်တိုင်း ကြည့်နေပြီး ရေရိပ်ထဲမှာ ကျုပ်ကမြင်တယ် သိလား။”

ကန်ပေါင်အဆင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာမှာ မိလုမီခင်ဖြစ်သွား တော့မှ နှင်းခင်က မျက်စောင်းကလေး ဧွကြည့်ကာ အာလုပ်သကလေးနှင့် ပြောဖြစ်သွားသည်။

“ကြည့်တာ ဘာဖြစ်သလဲဟာ နင့်မှာပွန်းပဲ့လည်း သွားတာ

မဟုတ်ပါဘူး”

သည်အချိန်ထိအောင် ကိုထွန်းကျော်က နောက်သို့တစ်စက်ကလေးမှ လှည့်မကြည့်တော့သည်တိုင် “ကြည့်တာဘာဖြစ်သလဲဟာ” ဆိုသော ဝန်ခံ စကားကလေး တစ်လုံး ရလိုက်သည့်အတွက်ကိုမူ နှင်းခင်မှာ အတိုင် မသိ ကျေနပ်မှု ရသွားတော့လေသည်။

“နှင်းခင်ကလည်း ပွန်းတယ်ပဲတယ် မပြောရပေါင်တော်၊ ရှင်ကြည့် ချင်ရင် အချိန်မတွေ့ ကြည့်နိုင်ပါတယ်တော့၊ ခို ကြည့်တာမို့သာ ဘာသဘော လဲလို့”

နှင်းခင်က ရယ်သံအစ်အစ်ကလေးနှင့်ပင် အထွန်းတက်ပစ်လိုက် သေးသည်။ သို့ရာတွင် ကိုထွန်းကျော်ထံမှတော့ နောက်ထပ်၍ ဘာစကား တစ်လုံးမှ မရတော့သည်သာမက သူ့ပခုံးပေါ်မှ ထမ်းပို့ကြီးကို ကျွဲကျွဲနှင့် မြည်ပြီး၊ ကော့ညွတ်ကော့ညွတ်ဖြစ်သွားတော့အောင်ပင် ခြေကုန်သုတ်လေ တော့သည်။ နှင်းခင်ကလည်း အညံ့မပေ နိုင် အပြေးတစ်ပိုင်းကလေးဖြစ်သွား အောင်ပင် နောက်ပါးမှ ကပ်လိုက်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာ တစ်ရံဆဲ လူများသာမြင်မိလျှင်တော့ ပြေးတမ်းလိုက်တမ်းကစားနေသလား၊ အပြေး ပြိုင်တာလားဟု ထင်ကြပေမည်။

“ဟဲ ကောင်မတွေ ဘာဖြစ်လာတာလဲဟ”

လမ်းအကွေ့ ချုံကွယ်နံဘေးမှ ခေါင်းခုအဝတ်ကို ပဝါလိုစုံချ၍ ရေအိုးတစ်လုံး ခါးစောင်းတင်ကာ ဘွားခနဲ ထွက်ပေါ်လာသော ပုမကြီးက မေးလိုက်သည်တွင်မှ နှင်းခင်ကလေး တန့်သွားမိသည်။ ဘကြီးသားကတော့ သုတ်သည်ထက်သာ သုတ်နေဆဲ-

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးအေ၊ အိမ်မှာအလုပ်တွေ ရှိနေသေးလို့ပါ”

နှင်းခင်ကလည်း ပြီးစလွယ်ဖြစ်အောင်သာ အဖြေပေးလိုက်ရသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ “ကိုထွန်းကျော်ကြီးရယ်လေ ငါ့ကိုအကြာကြီး စိုက်ကြည့် သွားတယ်တော့။ သူ့မျက်လုံတွေကလည်း တစ်မျိုးကြီးမှ တစ်မျိုးကြီး”

ဟုသာ ပဲတင်ထပ်အောင် ဟစ်ကြွေးနေချင် မိလေသည်။

ပုမကြီးက ဘာမျှ သင်္ကာမကင်း မရှိဟန်နှင့် ရေခပ်လမ်းကို ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားတော့လည်း နှင်းခင်သည် အတော်ဝေးဝေးကို ရောက်နေသော ကိုထွန်းကျော်ကို မီလိုမီတြာဖြင့် ဆက်လက်ပြီး သုတ်ခြေတင် လိုက်ရှာသေးသည်။ သို့ပေမဲ့ သူ့နဖူးဆံစကလေးများမှာသာ ချွေးစို ထွက်လာရသည်။ မီကိုမီလိုက်တော့ပါချေ။

နှင်းခင်တို့ အိမ်ရှေ့မှ ကျော်လွန်၍ ငါ့အိမ်ကျော်ရှိ သူ့အိမ်ကလေး ထဲသို့ ကိုထွန်းကျော်တစ်ယောက် ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ် သွားတော့မှပဲ နှင်းခင်မှာလည်း လုံးလုံးကြီး လက်လျော့ကာ သူတို့အိမ်ကလေးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ရသည်။ သို့တိုင်အောင် သူ့မျက်နှာကလေးမှာပြင် ပြုံးစေ့စေ့ပဲ ဖြစ်နေလိမ့်မည်ထင်သည်။ အမေက သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်ကိုပင် မလုံမလဲဖြစ်၍ “ကိုထွန်းကျော်ကြီး ရယ်လေ အမေ”ဟု အံ့ပွင့်လိုက်မိ သေးသည်။

ပြီးမှ ရုတ်တရက် ဆက်စရာ ရှာမတွေ့တော့၍ တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်ထားရခိုက် အမေက သူ့ကို မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့်ပြန်တော့မှ “ဟဲ...ကိုထွန်းကျော်ကြီးရယ်လေ ရေထမ်းကြီးအပြည့်နဲ့ အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်သွားလိုက်ကာ အမေရယ်၊ ကျွန်မပါ သူ့အားကျပြီး သူ့လိုလုပ်မိတာ မောသွားတာပဲဟင်း... ဟင်း”ဟု ရယ်ရွန်း ဖတ်ရွန်းနှင့်ဆက်လိုက်ရကာ ခေါင်းခု အဝတ်ကိုပါဖြေပြီး ဟန်ပါပါ ယပ်ခတ်နေမိလေ၏။ သူ့ရင်ထဲ မှာဖြင့် ပီတိဖြစ်လိုပဲ မဆုံးနိုင်ပါချေ။

တကယ်တော့လည်း နှင်းခင်များမှာ မေဂ္ဂလိပုဏ္ဏားမကြီးအိမ်တွင် ဆွမ်းတစ်စေ့ စကားတစ်လုံးမှ မရရှိပါပဲနှင့် (၇)နှစ်ပတ်လုံး ဆွမ်းရပ်နေခဲ့ ရာမှ “ကန်တော့ဆွမ်းပါဘုရား”ဆိုသည်ကို ထူးထူးခြားခြား ရရှိလာခဲ့သော အရှင်သိဂ္ဂဝ မထေရ်ကြီးနှင့်တောင်မှ အဖြစ်ချင်း ဆင်နေမည်လားမဆိုနိုင်၊ ဘယ်အခါတုန်းကမှ သူ့အပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားဟန်မပြခဲ့ဖူးသော ကိုထွန်း

ကျော်ထံမှ မဖြစ်စလောက်ထွက်ပေါ်လာသည် သည်အစွမ်းအစကလေး ကပင် သူ့ဘဝမှာ ရွှင်ဆေးတစ်ခွက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်မို့ ဘယ်အခါမှာပြန် တွေးတွေး တနွေးနွေး တရှိန်ရှိန်ပီတိကြွယ်ခဲ့ရသည်။

ဆောင်တော်ကူးပန်းတွေ တဝေဝေနှင့် စိတ်တိုင်းကျ ဆင်သ ထားသော ယနေ့နံနက်ခင်း မှာလည်း ရေတွင်းထဲမှ သူ့အရိပ်ကို အားရအောင် ရှုကြည့်ရင်းနှင့်ပင် အတိတ်မှ သည်ဖြစ်စဉ်ကလေးကို ပြန်လည်တမ်းတကာ ကြည့်နူးမိရသေးသည်။ ဪ...သည်မနက်မှာ ကိုထွန်းကျော်ကြိုက်တတ်တဲ့ ခရမ်းသီးနှပ်ကိုတောင်ချက်ထားရဦးမည်ပါလား။

* * *

ကိုထွန်းကျော်အတွက် သူ့ကြိုက်တတ်သည် ဟင်းလျာကို ချက်ထား လိုက်ရန် အမှတ်ရသွားလေတော့မှပင် လုပ်စရာရှိသည်များကို ခပ်သွက် သွက်လုပ်ကိုင်လိုက်ရန် နှင်းခင်းမှာ သတိဝင်လာလေတော့သည်။

ခြံထောင်တစ်နေရာတွင် အကန်လိုက်အကန်လိုက် မြေဖိုကာ သူ့ကိုယ်တိုင် စိုက်ပျိုးထားခဲ့သော ဂေါ်ဖီထုပ် ဂေါ်ဖီပွင့်နှင့် မုန်လာပင်၊ ဆလတ်ပင်၊ ခရမ်းပင်များမှလည်း ထွားထွားဝေဝေနှင့် အားရစရာကောင်း လှသည်။ ဒါတွေကို နံနက်တိုင်း ရေလောင်းပေးရန်မှာ နှင်းခင်းအလုပ် ဖြစ်လေ၏။ စိတ်ရောကိုယ်ပါဆိုသလို ဖျတ်လတ်မြူးကြွနေသော နှင်းခင်း ကတော့ တစ်ခဏချင်းအတွင်းမှာပင် သူ့အလုပ်ကို အပြီးသတ်လိုက်နိုင် လေသည်။

သည်နောက်တွင်မှ ခရမ်းပင်များဆီသို့ သွားကာ လသာခရမ်းခေါ် သည် ဧရာမခရမ်းသီးဖြူဖြူပွပွကြီးနှစ်လုံးကို ရွေးချယ်ဆွတ်ခူ လိုက်သည်။

နှင်းခင်း အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသောအခါတွင် သူ့စောစောက မီးဖိုပေါ်မှာတည်ထားသော ရေနွေးအိုးမှာ အငွေ့ကလေးတလူလူနှင့် ရဲ့ရဲ့ရဲ့ရဲ့မည်နေသည်မှအပ တိတ်ဆိတ်မြဲပင် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေ၏။ ဦးဖိုးမှန်မှာ ယခုအချိန်ထိအောင် နိုးသေးဟန်မတူပေ။ နှင်းခင်းက သူ့လက်

ထဲမှ ခရမ်းသီးနှစ်လုံးကို ကြောင်အိမ်ပေါ်မှာတင်ထားလိုက်ကာ ပို၍သေချာစေရန် အိပ်ခန်းဆီသို့ ခြေဖွဖွနင်းပြီး လျှောက်လာခဲ့ပြန်သည်။

ရိုးကြီးဂေါင်ဂင်နှင့် ပါးသွယ်နားသွယ်ကျကာ ပိန်ချူးလျက်ရှိသော ဦးဖိုးမှန်မှာ အိပ်ရာထက်တွင် အသက်ရှူမှန်မှန်နှင့် အိပ်မောကျလျက်ပင် ရှိလေ၏။ ဖြူဖွေ၍ တစ်ထွာသာသာလောက်သာ ရှည်လျာသော ဆပင်ကလေးမှာလည်း ခေါင်းအုံးထက်မှာ ပြန်ကြဲနေသည်။ ပွင့်ဟနေသော ပါးစပ်မှာမူ ရှေ့သွားများမရှိတော့သောကြောင့် မဲတဲတဲကြီးဖြစ်နေလေ၏။ အမှန်အားဖြင့် အသက် (၆၀) လောက်သာရှိသေးသော သည်အဖိုးကြီးမှာ ရှိရင်းအသက်ထက် ၁၅ - နှစ်လောက်ဆောင်းကာ အိုစာလှသည်ဟု နှင်းခင်ထင်မိသည်။ သို့ရာတွင် နှင်းခင်သည် အခန်းထဲသို့ ခြေဖျားထောက်ဝင်သွားပြီး လျှောက်နေသောစောင်ကို ပြန်ခြံပေးလိုက်လေ၏။

မီးဖိုထဲပြန်ရောက်တော့မှ တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်ရပြန်လေသည်။ ဆန်ဆေး၍ ထမင်းအိုးကိုပြင်ပြီးလျှင် ရေခွေအိုးကိုနံဘေးမှာ ကပ်ကာချထားပြီးမှ ခွင်ပေါ်တင်လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့မှပင် ခရမ်းသီးကြီးတွေကို အရှည်လိုက်စိတ်၍ ပုစွန်ခြောက်နှင့် ကြက်သွန်ဖြူနီကို ဂျင်းအနည်းငယ်စွက်ခါ အနှစ်များများရအောင်ထောင်းပြီး ဆီရွဲရွဲလောင်းကာ နှပ်ထားရန်ပြင်ရသည်။ ဤဟင်းနှင့်ဆိုလျှင် ကိုထွန်းကျော်တစ်ယောက် ထမင်းပို၍ဝင်မည်ကို အတပ်သိထားသည်မို့လည်း ပိုမို၍ စိတ်ပါလက်ပါ ပြုလုပ်နိုင်လေသည်။

သည်အခိုက်မှာမှ ဦးဖိုးမှန်က နိုးလာပြန်သောအခါ မျက်နှာသစ်ရန် ရေခွေနှင့်ရေအေးကို ရောစပ်ပေးလိုက်ရပြန်လေ၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် စောစောက အသင့်ကျိုထားပြီးနေသော နွားနို့တစ်ဖန်ခွက်နှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း၊ ထန်းလျက်ဖြူဆုပ်များကို လင်ပန်းတစ်ခုတွင် အသင့်ပြင်ဆင်ထည့်ဆောင်ပြီး၊ ဦးဖိုးမှန်ထွက်သွားရာ အိမ်ဦးခန်းသို့ လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးရပြန်လေသည်။

“ဦးမှန် အိပ်ရေးဝရဲ့လား၊ ညက ကောင်းကောင်းမအိပ်ရတာ သိလို့ နှင်းခင် မနှိုးဘဲထားတာ”

တစ်ခါတစ်ရံ မြို့မှအလည်လာတတ်သော ကျောင်းဆရာမကလေး တင်တင်ကို အတုခိုးပြီး စကားပြောရာမှ မိမိနာမည်ကလေးကို ထည့်သွင်း တတ်နေသော နှင်းခင်က ဂရုတစိုက်မေ ဖော်ရသည်မို့ ဦးမှန် ကလည်း ကျေနပ်ပြုံးကြီးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

နှင်းခင်မှာ မီးဖိုသို့ ပြန်ဝင်ရပြန်လေ၏။ ဒီတစ်ခါတော့ ဦးဖိုးမှန် နှင့်တည့်သော ပိုးစာရွက်ဟင်းချိုတစ်အိုးနှင့် ကြက်ဥလေးလုံးကို အလုံး မပျက်အောင် မကျက်တကျက်ကြော်လိုက်ပြီးမှ မိမိတို့အားလုံး စားရန် အတွက် မန်ကျည်းသီးစိမ်းကို ငါးပိဖုတ်ငရုတ်သီးစပ်စပ်နှင့် ထောင်းလိုက် ရလေသည်။

အားလုံးကို ချက်ပြုတ်ပြီးသောအခါမှာ ချွေစိုစိုထွက်နေပြီမို့ ရေချိုး၍ အလှပြင်ရပြန်သည်။ ပြီးတော့မှပင် ထမင်းပွဲပြင်ကာ ဦးဖိုးမှန် နှင့် တူတူစားရလေ၏။ ဦးဖိုးမှန်မှာ ထမင်းသိပ်မစားနိုင်၊ ကြက်ဥကြော် နှစ်လုံးကုန်ရန်ပင် နှင်းခင်က တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း ထည့်ကျွေးနေရသည်။

“နှင်းခင်လည်းစားလေ၊ ကြက်ဥကြော်ကြိုက်တယ်ဆို”

“ဟင့်အင်း... နှင်းခင်မန်းကျည်းသီးထောင်းနဲ့ ဟင်းချိုဟင်းပဲ စားကောင်းနေတယ်”

နှင်းခင်က ကြက်ဥကြော်ကို တစ်လုတ်မှမစားဘဲ နေလေသည်။ နှစ်ယောက်လုံး စားသောက်ပြီးတော့မှပင် ကျန်နေသော ကြက်ဥကြော် ပန်းကန်ကို ကြောင်အိမ်ထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်လေ၏။ မကြာမီ အောင်သိန်း ပြန်ရောက်လာလေသည်။

နှင်းခင်သည် ခရမ်းသီးနှပ်၊ ပိုးစာရွက်ဟင်းချို၊ မန်ကျည်းသီးထောင်း တို့ဖြင့် ထမင်းတစ်ပွဲပြင်ကျွေးရပြန်၏။ အောင်သိန်းကလည်း ပါးလုပ် ပါးပြီပင် စားနေသည်။

“စားလိုကောင်းရဲ့လားဟေ့” ဟု နှင်းခင်က မေးလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်ဗျို့ ခရမ်းသီးနှပ်က သိပ်ကောင်းတာပဲ”

“အဟဲ...ကိုထွန်းကျော်ကြီးဖို့လည်း မကျန်ဘဲ နေပါဦးမယ်ဟယ်၊ ဒီလူကြီးကလည်း ခုထိတောင် မပြန်သေးဘူး”

“အံ့မယ်လေးဗျာ သူရင်းငှားပဲဟာ၊ ဒါလောက်တော့လည်း လုပ်ဦးမှ ပေါ့ဗျ၊ ဒီအချိန်မှာ ဒီပြင်လူတွေလည်း ပြန်ကြသေးတာမဟုတ်ပါဘူး”

အောင်သိန်းက သည်လို ပြောလိုက်သည်ကိုတော့နှင်းခင်က မကြိုက်နိုင်ပေ။ သင်းက ဦးဖိုးမှန်၏တူတော်သူမို့သာ ပြောနိုင်အားပေးသည်ဟု စိတ်ခုသွားလေသည်။ တကယ်တော့လည်း အောင်သိန်းမှာ လယ်လုပ်ခွင်သို့ ဝင်ရသူမဟုတ်၊ မိမိတို့အိမ်မှာ မွေးမြူထားသောနွား ၄ ကောင်နှင့် မြင်းတစ်ကောင်ကို ထိန်းကျောင်းရန် မိမိတို့ ခရီးသွားလိုသည် အခါမှာ မြင်းလှည်းကို မောင်းနှင်ပို့ပေးရန် အိမ်မှုကိစ္စ ဗာဟီရကလေးတွေကို ကူညီရန်လောက်သာ အလုပ်ရှိသူဖြစ်သည်။ ဒါတောင်မှ အိမ်မှာရေခပ်ရန် လိုနေသည်ကိုပင် သူရင်းငှားလုပ်သူတွေကို တွက်ကပ်နေတတ်သူလည်း ဖြစ်၏။

နှင်းခင်က သူ့ကိုခပ်ချဉ်ချဉ်ဖြစ်သွားသည်နှင့် ဦးဖိုးမှန်အနီးသို့ ထွက်သွားပြီး ဆေးပေါ့လိပ် ဖွာနေလိုက်လေသည်။ အောင်သိန်းလည်း စားသောက်ပြီးလျှင် သူ့ဟာသူ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း သိမ်းဆည်းပြီး ဆေးပြင်း တစ်လိပ်နှင့် အိမ်အောက်ထပ်မှာ ထမင်းလုံးစီရန် ထွက်သွားသည်။ ကိုထွန်းကျော်မှာ သည်နောက်အတန်ကြာတော့မှ ရောက်ရှိလာလေ၏။ နှင်းခင်က ထမင်းပွဲပြင်ပေးရပြန်လေသည်။

“ကဲ-စားလိုက်စမ်း ကိုထွန်းကျော်၊ ရှင်ကြိုက်တဲ့ ခရမ်းသီးနှပ်ပဲ ချက်ထားတယ်၊ ဪ... ကြက်ဥကြော်တောင် ရှိပါသေးရောလား၊ ရောရော ကုန်အောင်စားလိုက်နော်”

သည်တစ်ခါတော့ နှင်းခင်မှာ ထမင်းပွဲအနီးတွင် တောက်တိုမည်ရ

ကလေးတွေ လုပ်ကိုင်ရင်းနှင်ပင် ဝေဝေဆာဆာ လောကွတ်ပြုနေသည်။
ကိုထွန်းကျော်မှာ မျက်လုံးတစ်ချက်သာ လှန်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ကြက်ဥကြော်ရတာက ဦးလေးဖိုမှန် စားဖို့မဟုတ်လား” ဟု
ပြန်မေးလိုက်သည်။

“အဟင်း...ကြက်ဥလေးလုံးကြော်တာ ဦးမှန်က နှစ်လုံးပဲ စားတယ်
ရှင်၊ အဲဒါ ပိုနေတာပဲ” ဟု နှင်းခင်ကလည်း ကိုထွန်းကျော်၏ အကြည့်ကို
စောင့်စောင့်လင့်ကာ ခပ်စူးစူးကလေး ပြန်လည်ပြုကြည့်နေရင်းမှ ပြော
လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုလည်း ဗျာ အောင်သိန်းပဲ ကျွေးလိုက်ရောပေါ့” ဟု ကိုထွန်း
ကျော်က ခပ်ဖယ်ဖယ်လုပ်နေပြန်လေ၏။

“ဪဟော်... သူ့ကျွေးတုန်းက သတိမှ မရဘဲကိုးရှင်။ ရှင်ကျမှ
သတိရတာ ရှင်စားထိုက်လို့ပဲမဟုတ်လား”

နှင်းခင်ကတော့ မပွင့်တပွင့်ကလေးပင် ရယ်လျက် ကြောင်အိမ်ပေါ်
က ဆေးပုလင်းထဲမှ ဆေးမှုန့်များကို ပန်းကန်ကလေးတစ်ခုထဲတွင်
ရေခွေးအနည်းငယ်နှင့် ဖျော်စပ်နေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် “နှင်းခင်ရေ” ဟု
ခေါ်လိုက်သော ဦးဖိုမှန်၏ အသံကိုကြားရလေ၏။ နှင်းခင်ကတော့
“ရှင်ဟူ၍သာ ပြန်ထူးလိုက်ပြီး ဆေးခွက်ကို မွေမြဲမွေနေရာမှ ကိုထွန်းကျော်
ကိုသာ စောင်းခဲ့ကြည့်ရှုလိုက်ကာ-

“ဒီမှာ ကိုထွန်းကျော်ကြီး နောက်ကို ရှင်အောင်သိန်းနဲ့ အတူတူ
ပြန်လာဖို့ကောင်းတယ်သိလား၊ ရှင်တို့တွေကို တကွဲစီ ကျွေးရမွေးရတာ
နှင်းခင်ပင်ပန်းတယ်၊ ရှင်လည်း ထမင်းဆာမှာပဲ” ဟု ပြောလိုက်ပြန်သည်။

ကိုထွန်းကျော်ကတော့ တည်တည်ကြီးပင် မော်ကြည့်ပြန်လေ၏။
ပြီးတော့ “ခင်ဗျားကို ဦးလေးဖိုမှန် ခေါ်နေတယ်မဟုတ်လား” ဟူ၍သာ
မဆိုင်သော စကားကိုဆိုလိုက်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ နှင်းခင်ကလည်း
စိတ်နည်းနည်းခုသွားသည်။

“နှင်းခင်လင်အတွက် နှင်းခင်ပဲပူပါရစေရှင်၊ ရှင်ပူစရာ မလိုပါဘူး”
 ဟု ပါးကလေးဖောင်းအောင် နှုတ်ခမ်းစုပြီး ဘုတောပစ်လိုက်သည်။
 ဦးဖိုးမှန်ထံမှလည်း “နှင်းခင်ရေ”ဟု နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ခေါ်သံကြားရ
 ပြန်သည်။ နှင်းခင်က တစ်ခွန်းမှ ပြန်မထူးတော့ဘဲ ရေတစ်ခွက်ခပ်ကာ
 ဆေးခွက်ကိုပါ ယူပြီးတော့သာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ခေါ်နေတာလဲဟင် ဒီအချိန်မှာ ဆေးသောက်ရမယ်
 မဟုတ်လား၊ နှင်းခင်ဆေးဖျော်နေတာ လာခဲ့မှာပေါ့”

အခန်းထဲဝင်မိတော့မှ နှင်းခင်က ပြောလိုက်ရာ အိပ်ရာပေါ်မှာ
 ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်နေသော ဦးဖိုးမှန်က ခေယယဟန်မျိုးဖြင့် ပြုံးကြည့်
 နေရှာသည်။

“အေးပါနှင်းခင်ရယ် ငါက မကြာခင် သေရတော့မယ် လူပါ။
 မသေမီကလေးမှာသာ ဂရုစိုက်စမ်းပါ ယုယစမ်းပါကွယ်၊ ဇက်ကြောကလေး
 နည်းနည်းတောင်နေလို့ နှိပ်ပေးစေချင်လို့ပါ”

နှင်းခင်၏ မျက်နှာကလေးမှာ သည်တော့မှ ပြေလျော့သွားလေ
 သည်။ သူကဲ့သို့ ဂုဏ်ဝင်နေသူ တစ်ယောက်က ပစ္စည်းရှင်အဘိုးကြီးကို
 လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း မသေမီမှာ ပြုစုပြီး သေလွန်သည့်အခါမှာ
 ပစ္စည်းအားလုံးကို ဆက်ခံသိမ်းပိုက်ရန်ပင် မဟုတ်ပါလား။ သည့်ထက်
 ပိုလွန်ကာ သစ္စာဖောက်လိုသော စိတ်မျိုးတော့ဖြင့် နှင်းခင်မှာ မရှိပါချေ။

“ရှောလေ ဆေးကိုပဲ အရင်သောက်လိုက်ပါဦး”

နှင်းခင်က ဆေးကို တိုက်ပေးပြီးမှ ဆေးပန်ကန်နှင့် ရေခွက်ကို
 အိပ်ရာနံဘေးက ခုံကလေးပေါ်မှာတင်ပြီး ဇက်ကြောကို နှိပ်ပေးနေသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ ကိုထွန်းကျော်ကြီးတောင် ထမင်းစားပြီးနေရောမယ်၊
 သောက်ရေခွက်ကို ပြန်ထားလိုက်ဦးမှပဲ”

အတော်ကလေးကြာသွားမှ နှင်းခင်က သတိရကာ ပြန်ထွက်လာ
 ချိန်တွင် ကိုထွန်းကျော်မှာလည်း ထမင်းစားပြီး၍ သိမ်းဆည်းနေဆဲ

ဖြစ်နေသည်။ နှင်းခင်သည် ရေခွက်ကို ထားခဲ့၍ ပြန်ထွက်မည်အပြုတွင် သူ့မျက်စိများက ကြောင်အိမ်ပေါ်မှ ပန်းကန်ထဲတွင် ကြက်ဥကြော်နှစ်လုံးကို အရာမယွင်း တွေ့မြင်လိုက်ရပြန်သည်တွင်မူ “ဟွန်း...လူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ မာနချည်းပဲ” ဟုစိတ်ထဲက ရေရွတ်ပြီး မကျေမချမ်း ဖြစ်သွားရပြန်လေ၏။ သို့နှင့် “ရန်လုံ ရန်လုံ” ဟု အိမ်ကခွေးကြီးကို မရမက ဟစ်ခေါ်ပြီးမှ ကြက်ဥကြော်နှစ်လုံးကို ချကျွေးပစ်လိုက်သည်။ ကိုထွန်းကျော်လည်း တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ ပြုံးယောင်ပြုံးရင်းမှ ရန်လုံကို ရှောင်ကွင်းပြီး ထွက်ခွာသွားလေသည်။

* * *

“လူကလေးက စားချင်တယ် ပြောထားလို့ မနှင်းခင်ရယ်၊ သူ ပြန်လာတော့ ကျွေးလိုက်စမ်းပါနော်၊ မနက်က မနက်စာမီလာပို့မလိုဟာ ဆန်ဖွပ်နေရတာနဲ့ နေမြင်သွားလို့ကွဲ့”

နှင်းခင်မှာ ပန်းကန်ထဲက ကြက်ဥကြော်နှစ်လုံး စူစူးဝါးဝါးကြည်ကာ အံ့ကိုသာ ကြိတ်ထားမိလေ၏။ ဒေါ်အေးငွေကတော့ လေအေးအေးနှင့် ပြောဆိုနေသော သူ့စကားများမှာ နှင်းခင်၏ ဒေါသအဆောက်အအုံကို တံခွန်လွှင့်ပေးသလို ရှိနေသည်ကို မသိရှာပေ။

အမှန်မှာတော့လည်း သည်ယနေ့မှာမှ တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်လွန်း နေသည်။ နေ့လယ်ပိုင်းမှာ ဦးဖိုးမှန် တစ်ရေးတစ်မော အိပ်နေပြန်သဖြင့် အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် သင်းဖြူးကလေးခင်းပြီး အေးအေးလူလူနှင့် ခေါင်းအုံးစွပ် များကို ပန်းထိုးနေသော နှင်းခင်မှာ ဒေါ်အေးငွေ ရောက်လာမှပင် မအေး နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတော့လေ၏။ စောစောက ကိုထွန်းကျော်ပြုမှုသွား ပုံနှင့် ယခုသူ့အမေက သားတော်မောင်အတွက် တကူးတက လာပို့ပေး နေပုံမှာ ဘယ်လိုပဲ ဆက်စပ်ကြည့်ကြည့် ဒေါသထွက်စရာ ကောင်းလှသည်။ သူ့အမေကို စားချင်လှပါသည်ဟု တမောင့်တမင်မှာ ထားရသော ကိုထွန်းကျော်က စေတနာဗရပွဖြင့် မိမိချကျွေးထားသည်ကိုတော့ လက်ဖျား

နှင်မှ တိုထိသွားပုံ မရခြင်းမှာလည်း ဘယ်ဘက်ကနေပြီး ကြည်ကြည် သည်းခံချင်စရာ တစ်စက်ကလေးမျှ ရှာမရတော့ပါချေ။

“ဒီမှာ အမယ်ကြီး၊ တော်သာကို တော်အိမ်မှာပဲ ခေါ်ကျွေးရင် ကောင်းမယ်၊ ကျုပ်တော့ဖြင့် ရှင့်သားကို စကားလည်းမပြောချင်ဘူး၊ ကျွေးလည်းမကျွေးဘူး”

ဒေါသကို အတော်ကြီး ထိန်းချုပ်၍ ထာရဟန်ဖြင့် နှင်းခင်က ပြောလိုက်တော့မှ ဒေါ်အေးငွေမှာ ကြောင်တက်တက်ကလေး ဖြစ်သွားရ လေသည်။

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ မနှင်းခင်ရယ်၊ လူလေးကများ”

ဒေါ်အေးငွေသည် ထိတ်ရမလို လန့်ရမလိုနှင့် နှင်းခင်မျက်နှာကို အဖြေရှာမရနိုင်သလို ကြည်ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း မေးလိုက်ရှာသည်။ သည်လိုတော့လည်း ပြောရခက်ကြီးပင် ဖြစ်နေပြန်လေ၏။ နှင်းခင်က သည်အဖြစ်ကို မပြောပြနိုင်တိုင်း ထပ်လောင်း၍သာ စိတ်တိုမိပြန်သည်။ သို့နှင့် မျက်နှာကလေးစူအောင့်အောင့်ဖြစ်လျက် ဘာဆိုတာ ပြန်မပြော တော့ပဲနှင့်ပင် ခေါင်းအုံးစွပ်ပန်းများကို ဆက်လက်ထိုးချုပ်နေလေသည်။

ဒေါ်အေးငွေမှာလည်း နှင်းခင်ထံမှ စကားရလိုရငြားဖြင့် နှင်းခင် အနီးမှာရှိနေသော ပန်းထိုးပြီးသား ခေါင်းအုံးစွပ်ကလေးများကိုသာ တစ်ခုစီ တစ်ခုစီ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုရင်း စောင့်စားနေရသည်။ ကြာသင့်သည်ထက် ကြာသွားတော့သည်တွင်မူ ဆက်လက်၍ သည်းခံစောင့်ဆိုင်း၍ မတတ်နိုင် တော့သော ဒေါ်အေးငွေမှာ သူယူလာသော ကြက်ဥကြော် ပန်းကန်ကလေးကို ပြန်ယူလျက် ဝမ်းနည်းစွာပင် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားရရှာလေ၏။

* * *

“ဦးလေးဖိုးမှန် မနိုးသေးဘူးလား နိုးရင်ပြောလိုက်စမ်းပါ၊ ကျုပ် လက်မှာ တံစဉ်ထိသွားလို့”

ဒေါ်အေးငွေ ပြန်သွားပြီး၍ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော

နှင်းခင်မှာ မကြာမီအတွင်းတွင် နောက်ဖေးဆောင်မှတက်လာသော ကိုထွန်းကျော်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ ပြီးတော့ “ ဦးလေးဖိုးမှန် မနိုးသေးဘူးလား။ ” ဟူသောစကားသံကိုပါ တစ်ဆက်တည်း ကြားလိုက်ရသော်လည်း အရေးမစိုက်ဟန်ပြုကာ မျက်လွှာကို အသာချထားလိုက်လေသည်။ သို့တိုင်အောင် “ ကျုပ်လက်မှာ တံစဉ်ထိသွားလို့ ” ဆိုသည်နှင့်အတူ သူ့ရှေ့ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ တစ်စက်တစ်စက် ကျရောက်လာသော သွေးစက်များကို တွေ့ပြန်သော အခါတွင်ကား သူ၏ဒေါသများမှာ ပြယ်လွင့်ပျောက်စင်ကုန်ကြပြန်လေသည်။

“ သွေးတွေနဲ့ပါလား၊ မှန်းမှန်း နှင်းခင်ကြည့်စမ်းမယ်၊ ဘယ်လောက်များသွားလဲဟင် ”

နှင်းခင်က ပျာပျာသလဲကလေးနှင့် ပြောဆိုချဉ်းကပ်သွားသည်တွင်မူ ကိုထွန်းကျော်သည် မျက်နှာကိုတစ်ဖက်သို့ ခပ်လွှဲလွှဲလုပ်ထားလိုက်သော်လည်း ညာလက်ဖြင့်အုပ်ကာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ၏ဘယ်ဖက်ဖမိုးမှ ဒဏ်ရာကိုတော့ ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်ကိုဖယ်ပြီး ပြသလိုက်ပေသည်။

“ ဟင်း...သွေးတွေချည်းပဲ၊ မြင်တောင်မမြင်ရပါလား တစ်ခုခုတော့ လုပ်ဦးမှ ”

“ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အမေလုပ်ပေးပါလိမ့်မယ်။ ဦးလေး ဖိုးမှန်ကိုသာ ပြောလိုက်ပါ၊ ကောက်ရိတ်ဖို့ကို လူစားသွင်းပြီး ”

“ အို...ရှင်အမေဆီရောက်အောင် ပြန်နေလို့ ဖြစ်ဦးမှာလားရှင် ”

နှင်းခင်သည်စကားဆုံးအောင် နားမထောင်နိုင်တော့ဘဲ၊ စိတ်မရှည်သံကလေးနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပင် အော်ပစ်လိုက်တော့လျက် ကိုထွန်းကျော်၏ လက်မောင်းကိုသာ အရအမိ ဆွဲကိုင်လိုက်ကာ အလယ်ခန်းဆီသို့ ဇွတ်တရွတ် ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

“ ဟင်း...မနည်းပါပဲလား ခုထိတောင် သွေးမတိတ်သေးဘူး ငြိမ်ငြိမ်နေဦး ”

ဒဏ်ရာကို ရေခွေးခွေးဖြင့် ဆေးကြောလိုက်သည်တွင် လက်တစ်ဆစ် ခန့်နီနီနီနက်ရှိုင်းကာ လက်သုံးသစ်ခန့်ရှည်လျားနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သွေးများကတော့ မတိတ်သေးပေ။ နှင်းခင်သည် ဒဏ်ရာကို ရေနံဆီနှင့် ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဆုပ်နယ်ပြီးမှ သွေးဆေးမှုန့်များနှင့် ထပ်သိပ်ပြီး အဝတ်ဖြင့် စည်းနှောင်ပေးလေသည်။ သူ့လက်ချောင်းကလေးများမှာလည်း သွေးများဖြင့် လိမ်းကပ်ပေကျ၍ သွားလေ၏။ အားလုံးကုန် ကိစ္စပြီးတော့မှပင် နှင်းခင်က သူ့လက်ချောင်းကလေးများကို ကြည့်ကာ ရင်ဖိုမိလေသည်။

“ကိုထွန်းကျော်ရဲ့သွေးတွေ”

သူသည် ခပ်တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်ကာ စိုက်ကြည့်နေပြီးတော့မှ သူ့လက်ကို ဆေးကြောပစ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟေ့ ထွန်းကျော်”

သည်အသံကတော့ ယခုမှ အိပ်ရာကထလာသော ဦးဖိုးမှန်၏အသံ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်လက်မှာ တစ်ခုထိသွားလို့ပါ။ အဲဒါ ကောက်ရိတ်ဖို့ကို လူစားသွင်းပြီး ကျွန်တော့် လုပ်ခထဲက နေ့တွက်နဲ့ နှိမ်ယူဖို့လာပြောတာ”

“အိုရှင်...နှိမ်ယူနေစရာမလိုပါဘူး။ ရှင်အနာသာ ရှင်ပျောက်အောင် လုပ်စမ်းပါ”

နှင်းခင်က ဦးဖိုးမှန် မပြောရမီမှာပင် ဝင်ပြောပစ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုထွန်းကျော်ကတော့ သူ့ကို ခပ်စူးစူးပြန်ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းကို အနည်းငယ်မဲလိုက်လေ၏။ နောက်မှ

“ထူးစွဲအတိုင်းသာ လုပ်စမ်းပါ။ သူများအမအစကို ကျုပ်မယူလို ပါဘူး” ဟု အသံခပ်မာမာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

နှင်းခင်၏ မျက်နှာကလေးမှာ ရဲတက်သွားလေ၏။ သူသည် ချက်ချင်းပင် မျက်နှာကလေးကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲပစ်လိုက်မိလေသည်။ ပြီးတော့ ဟိုတစ်ခါက ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော အကြောင်းတစ်ရပ်ကိုလည်း သူ့စိတ်

ထဲမှာ ပြန်လည် သတိရမိသွားပြန်လေသည်။

ဦးဖိုးမှန်တစ်ယောက် ပန်းနာထနေ၍ မြို့သို့တက်ကာ သူဈေးဝယ် မသွားနိုင်သောအခါက ဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စမှာ အောင်သိန်းကို မြင်လှည်း နှင့်လွတ်လျှင်ကိစ္စပြီးနိုင်လောက်သော်လည်း နှင်းခင်က အောင်သိန်းကို ဝယ်တတ်မည်မထင်၍ စိတ်မချဟုဆိုကာ ကိုထွန်းကျော်ကိုပါ တမင် ထည့်လွှတ်လိုက်သည်။ နောက်ပြီးတော့ ကိုထွန်းကျော်၏ ရှည်လှပြီဖြစ်သော ဗိုလ်ကေကိုပါ တစ်ခါတည်းညှပ်ခဲ့ရန် သေသေချာချာမှာထားပြီးမှ လိုအပ်သောငွေကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ကိုထွန်းကျော်ကလည်း ဆံပင်ကိုတော့ ညှပ်လာခဲ့ပါ၏။ သို့ရာတွင် ကုန်ကျသောငွေကို တွက်ချက်ပြီး ပိုသမျှပြန်အပ်သော အခါတွင်မူ သူ၏ ဆံပင်ညှပ်ခကို ထည့်သွင်းတွက်ပြခြင်း မရှိပေ။ သို့ကြောင့် မိမိက မေးမြန် ကြည့်ရာ “ဆံပင်ညှပ်ခလောက်တော့ ကျုပ်အမေကလည်း ပေးလိုက် နိုင်ပါသေ တယ်” ဟု ဘုကျကျပြန်နှက်ခဲ့သည်။ နနက်ပိုင်းက ကိုထွန်းကျော် ပြုမူပုံနှင့် သူ့ မိခင်ကြီး ကြက်ဥကြော်လာပို့ပေးပုံမှာလည်း ဘယ်လောက်များ မခံချင်စရာ ကောင်းလိုက်ပါသနည်း။

နှင်းခင်သည် ဒေါသကို ထိန်းမရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာပြန် သောအခါ ဦးဖိုးမှန်နှင့် ကိုထွန်းကျော်တို့ ဘာတွေ ဆက်လက်ပြောဆိုနေ ကြသည်ကိုပင် သတိမထားနိုင် မကြားနိုင်တော့ပဲခြေကို ဆောင့်နင်းလျက် အိမ်ရှေ့ခန်းကို ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ပြီးတော့ စောစောက သူထိုင်နေသော နေရာတွင် ပန်းထိုးလက်စဖြစ်သော ခေါင်းအုံးစွပ်ကို ရှာသောအခါတွင်လည်း ခေါင်းအုံးစွပ်မှာ ရှာမတွေ့ပဲ ဖြစ်နေပြန်သည်။

“နှင်းခင် ခေါင်းအုံးစွပ် မရှိတော့ဘူး၊ စောစောက ဒေါ်အေးငွေ တစ်ယောက်တည်း လာတာပဲ”

နှင်းခင်သည် ဒေါသထွက်လက်စနှင့် စိတ်ထဲမှာ တွေ့ရာတွေကို အကျယ်ကြီးအော်ပြောပစ်လိုက်သည်။ ထိုစကားမှာ မိခင်ကို ချစ်ခင်လေးစား

လှသည် ကိုထွန်းကျော်အား အသည်းကို ဆွဲမွှေလိုက်သလို ဖြစ်သွားပုံရလေ၏။ ကိုထွန်းကျော်သည် ဦးဖိုးမှန်နှင့် စကားပြောနေရာမှ သုတ်သုတ်ပါအောင် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“စကားကိုကြည်လည်းပြောပါ မနှင်းခင်၊ ကျုပ်အမေကို သူခိုစွဲချင်တာလားဟင်၊ ကျုပ်တို့ ဒီအစားထဲက မဟုတ်ဘူးဗျ၊ လူတိုင်းသိတယ်”

ကိုထွန်းကျော်က နှင်းခင်ရှေ့မှာ စုံရပ်ပြီး တုန်ယင်စွာ ဟစ်အော်ပြောဆိုနေစဉ်တွင်မှ ဦးဖိုးမှန်က လိုက်လာခဲ့နိုင်သည်။ ပြီးတော့ အဖျားကော့ထောင်နေသည့် သင်ဖြူစအောက်တွင် ရှိနေသော ခပ်ဖြူဖြူအရာတစ်ခုကိုလည်း သူလာရင်းနှင့် မြင်နေရသောကြောင့်-

“ရှာလည်းကြည့်ပါဦး နှင်းခင်ရာ ဟိုအောက်က ဖြူဖြူဟာ ဘာတုံးဟ” ဟု မေးလိုက်သည်။

နှင်းခင်ကလည်း သင်ဖြူစကို လှန်ပြီးကြည့်လိုက်ရာ သူပျာယိပျာယာနှင့် ချထားခဲ့မိဟန်တူသော ပန်းထိုးလက်စခေါင်းအုံးစွပ်ကို အပ်ချည်စတန်းလန်းဖြင့် တွေ့ရလေတော့၏။ သို့ပေမဲ့ နှင်းခင်က ချက်ချင်းပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါမဟုတ်ပါဘူး၊ နှင်းခင်ပြောတာက ပန်းထိုး ပြီးသားပါ၊ အားလုံးငါးခုဟာ အခု လေးခုပဲ ရှိတော့တယ်၊ ဒေါ်အေးငွေကလွဲရင်လည်း ဒီနေ့ဘယ်သူမှ မလာဘူး”

“ခင်ဗျားစော်ကား လှချည်လားဟင်၊ ဒါကို ကျုပ်အမေက ခြေသုတ်ဖို့တောင် ယူမှာ မဟုတ်ဘူးသိရဲ့လား”

“ရှင်ဘာပြောပြော ပျောက်တာဟာတော့ ပျောက်ပြီးသားပဲ၊ ရှင့်အမေလာတယ် မလာဘူးဆိုတာလည်း ရှင်ပြန်သွားရင် မေ ကြည့်ပေါ့၊ သူကိုင်နေတာလည်း နှင်းခင်မြင်လိုက်သားပဲ”

“တော်တော့နော် ခင်ဗျား ပြောရင်းဆိုရင်း လွန်လာပြီ”

“နေကြစမ်းပါဦးကွာ၊ အေးအေးဆေးဆေး အကျိုးသင့်အကြောင်း

သင့် ပြောကြစမ်းပါ။ အဖိုးတန်တဲ့ပစ္စည်းလည်း မဟုတ်ပါဘူး။”

ဦးဖိုးမှန်ကတော့ ပြောရာပြောကြောင်း ဝင်ပြောရရှာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် နှင်းခင်တို့အတွက်တော့ အဖိုးမတန်ပါဘူး။”

“ဘာပြောတယ်၊ ကျုပ်တို့အတွက်ကတော့ ဘယ်လိုပြောချင်သေးလို့လဲ၊ သူ့ဘယ်လောက်စော်ကားနေသလဲဆိုတာ ဦးလေးဖိုးမှန်ပဲ နားထောင်ကြည့်စမ်းပါ။ ဒါမျိုးနဲ့ ဆက်ဆံပြီးတော့ ကျွန်တော် အလုပ်မလုပ်ချင်တော့ဘူး၊ အို ဒီအိမ်မှာ ဒီတစ်ခါနောက်ဆုံးပါပဲ”

ကိုထွန်းကျော်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

* * *

ရက်ပေါင်းကတော့ အတော်ကလေး ကြာညောင်းခဲ့လေပြီ။

နှင်းခင်မှာလည်း ကိုထွန်းကျော်တစ်ယောက်ကို သူရင်းငှားအဖြစ်က တကယ်တမ်း လက်လွတ်ဆုရှုံးလိုက်ရသောအခါမှာပင် တအုန္ဓေးနှွေးနှင့် မေ့မရ ပျောက်မရဖြစ်လာလေတော့သည်။ သည်အခါမှာပင် ကိုထွန်းကျော်၏ ရိုးသားခြင်းနှင့် စည်းကမ်းစောင့်ထိန်းခြင်းတို့မှာလည်း ဂုဏ်ဒြပ်ထင်၍ လာကြသည်။

နောက်ပြီးတော့ ကိုထွန်းကျော်အတွက် ရည်မှန်းလျက် တခုတ်တရ ချက်ပြုတ်ရပုံတွေ၊ ကိုထွန်းကျော်မျက်နှာကို တစိမ်စိမ်ကြည့်ပြီး စကားကို အပေါက်အစရှာကာ စပ်ဟပ်ပြောဆိုရတာတွေ၊ ကိုထွန်းကျော်က တစ်ခါတလေ ပြန်ကြည့်လိုက်လျှင် ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးပြီး ကြည်နူးသွားရတာတွေကို တစိမ်စိမ်တွေ ထင်မိကာ ဒါကလေးတွေ မရှိသောအခါ ဟာလာဟင်းလင်းနှင့် ခြောက်သွေ့သွားပုံမှာလည်း သိသာလွန်းလှအောင် ဖြစ်နေသည်။

ဤအထဲမှာ ဦးဖိုးမှန်တစ်ယောက်က ပန်းနာထလာပြန်ပြီး နေ့ည မပြတ် တရစပ်ကြီး ဆိုသလို စောင့်ကြပ်ပြုစုနေရပြန်သောအခါ၊ နှင်းခင်မှာ

ပို၍ငြီးငွေ့ စိတ်ပျက်မိရပြန်လေ၏။ “ဒီအဖိုးကြီးကလည်း သေနိုင်ခဲ့လိုက်တာ” ဟု၍ပင် စိတ်ထဲမှ ငြူစူအောက်မေ့မိလာတတ်သည်။

သည်အခါမျိုးတွင် နှင်းခင်၏ စိတ်ဖြေစရာမှာ ရတတ်သမျှသော အချိန်ကလေးတွင် သူ့ကိုယ်ကို အစွမ်းကုန် ပြင်ဆင်ခြယ်သရန်နှင့် နောက်ဖေးခြံထဲမှာဆင်းပြီး သူ၏စိုက်ပျိုးခင်းများကို ပြုစုရန်၊ ရေတွင်းကလေးမှာသွားပြီး သူကြည်နူးခဲ့ဖူးသည့် ဖြစ်ရပ်ကလေးကို အရိပ်ထင်ကြည့်ရန် လောက်သာ ရှိလေသည်။

ထိုနေ့မှာတော့ ဦးဖိုးမှန်သည် သူ၏ရောဂါအနည်းငယ်သက်သာသွားသဖြင့် နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ နှင်းခင်မှာလည်း တူရွင်းအငယ်စားကလေးတစ်ခုကို ယူဆောင်ကာ နောက်ဖေးခြံထဲမှာ မုန်လာဥတူးရန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

စိမ်းစိုညိုမှောင်နေသော ငှက်ပျောပင်အုပ်များကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ပင်တိုင်းစေ ဝေဝေစည်စည်သီးပွင့်နေသော ခရမ်းပင်တန်းများကို တွေ့ရလျှင် ကိုထွန်းကျော်ကို သတိရမိသွားပြန်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိနေသော ရေတွင်းကလေးကလည်း သူ့ကို ဆီးကြိုဖိတ်ခေါ်နေသယောင်ယောင် အောက်မေ့မိပြန်၏။

သို့သော် သည်တစ်ခါတော့ နှင်းခင်မှာ သူ့စိတ်အလိုကို သူငြင်းဆန်လိုက်ကာ မုန်လာခင်းများရှိရာသို့ပင် တန်းတန်းမတ်မတ် ထွက်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ နက်ဖြန်အောင်သိန်းမြို့သို့သွားလျှင် လက်ဆောင်ပေးလိုက်ရန် လိုအပ်နေသည်မို့ အချိန်ရခိုက်မှာ ခပ်သွက်သွက်ပင် တူးဖော်လေ၏။ သို့ရာတွင် သူလိုသလောက် မရသေးမီမှာပင် တူရွင်းချက်က ဒေါက်ခနဒေါက်ခန ချော်ထွက်ခါ ပုလင်းကွဲကြီးတစ်ခုနှင့် ကန်လန်ခနေပြန်သည်။

နှင်းခင်က ပုလင်းကွဲကြီး နံဘေးမှ မြေများကို အနည်းငယ် ဆွပေးလိုက်ကာ ထောင်စိုက်နေသော အပေါ်ပိုင်းကို လက်ဖြင့်နဲ့ပြီး

ဆွဲယူ လိုက်လေ၏။ အဆင်မသင့်ချင်တော့ ပုလင်းကွဲရှပြီ နှင်းခင်း၏ လက်ညှိုးကလေးတစ်ခုလုံးမှာ သွေးများဖြင့် ချင်းချင်းနီ၍ သွားရှာလေသည်။ ရုတ်တရက်သော် နှင်းခင်းသည် နာရမှန်းပင်မသိလိုက်၊ သူ့လက်မှ စီးကျ နေသောသွေးများကို စိမ်းစိမ်းကြည့်လျက် တံစဉ်ထိသွားသော ကိုထွန်းကျော်၏ လက်ဖမိုးကိုသာ အမှတ်ရနေမိလေသည်။

သူကပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကိုင်တွယ်ပြုစုပေးလိုက်ပုံနှင့် သူ့လက်ကလေးမှာ ကိုထွန်းကျော်၏ သွေးများဖြင့် ပေကျလိမ်းကပ်နေပုံများကိုလည်း ပြေးမြင်မိသည်။ “ခုအနေမှာ ငါ့သူ့ကိုပြုစုပေးသလိုသာ ကိုထွန်းကျော်က ပြုစုပေးမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ” ဟူ၍လည်း မဖြစ်နိုင်တာကိုမှ မှန်းဆတမ်းတမိသေးသည်။

သည်လိုနှင့် အတန်ကြီးကြာသွားတော့မှပင် နှင်းခင်းက သတိဝင်လာကာ မနီးမဝေး ရှိ ကဒူ ပင်မှ ကဒူရွက်များကို ခူ ယူချေမွပြီ သွေးမတိတ်သေးလော သူ့လက်ညှိုးကို ပွတ်နယ်ပေးရလေ၏။ ပြီးပြန်တော့ သည်အနာကလေးတွက် တစ်စက်ကလေးမျှ ဂရုစိုက်စရာမလိုတော့ဟန်ဖြင့် တူရွင်းကလေးကို လက်ညှိုးနှင့်မထိရအောင် ခပ်ဖွဖွကိုင်ပြီး အနည်းငယ်ဆက်လက် တူးဆွ၍ပင် နေလိုက်ပြန်သေးသည်။

* * *

ထိုအနာအတွက် ဂရုစိုက်ရန် လိုအပ်ကြောင်းကို နှင်းခင်းအသိအမှတ်ပြုမိသည်မှာတော့ အချိန်နှောင်းခဲ့လေပြီ။

“ဘယ်နှယ်လဲမနှင်းခင်း သဘောတူမယ် မဟုတ်လား” ဟု ဦးဖိုးမှန်၏ မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာသန်းဖေက မေးလေတော့မှပင် နှင်းခင်း၏ ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်နှင့် တုန်လှုပ်လာရလေသည်။ လက်ညှိုး နေရာတွင် ငုံးတိတိဖြစ်နေသော အင်္ဂါမစုသည့် လက်တစ်ဖက်ကိုလည်း တွေးမြင်မိကာ ရွှံ့ကြောက်ထိန်လန့်သွားမိသည်။ “ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း” ဟု မောဟိုက်ပင်ပန်းစွာသာ အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်မိလေ၏။ ဒေါက်တာသန်းဖေနှင့် ဦးဖိုးမှန်

ကတော့ စိတ်ပျက်လက်လျှော့စွာနှင့်သာ တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် တွေ့တွေ့ဝေဝေ ကြည်နေကြတော့သည်။ ဤအချိန်၌ ပေါ့ပေါ့လျှော့လျှော့ နေလာခဲ့သော နှင်းခင်၏အနာမှာ ၄-၅ ရက်အတွင်းတွင် ငန်းမန်းလိုက် ပြီး အဆမတန် ရောင်ကိုင်း၍ နေတော့ကာ အဖျားဝင်ပြီး အလူးအလဲ ခံနေရချိန် ဖြစ်လေ၏။ ဦးဖိုးမှန် ပင့်ခေါ်ထားသော ဒေါက်တာသန်းဖေကတော့ လက်ညှိုးကိုဖြတ်ပြီး ကုလိုက်ရန်သာတိုက်တွန်း ပြောဆိုနေပေသည်။

“နှင်းခင်က လိမ္မာသားနဲ့ကွယ်၊ ဒေါက်တာပြောတာကို သဘော တူလိုက်စမ်းပါ”

ဦးဖိုးမှန်ကလည်း အမျိုးမျိုး ချော့မော့၍ပင် ပြောနေရှာပါ၏။ ပြောလွန်းမကပြောလုတော့မှပင် ညည်းညူလူးလွန်း၍ နေရှာသော နှင်းခင်မှာ ဦးဖိုးမှန်ကို အားနာလာတော့ဟန်ဖြင့် မျက်လွှာကလေးပင်လှန်ပြီး ခပ်စူးစူး ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ တစ်ချက်မျှ ပြူးယောင်ပြုလိုက်ခါ “မထူးတော့ ပါဘူး၊ မကုချင်ပါနဲ့” ဟု လေသံသဲ့သဲ့ကလေးနှင့် ဆိုလိုက်သည်။

“ကဲ...ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးခဲ့မယ်ဗျာ၊ နက်ဖြန်လည်းလာသေး တာပေါ့”

ဆရာဝန်ဦးသန်းဖေကတော့ တတ်စွမ်းနိုင်သလို ပြုစုကုမရန် ဝတ္တရားရှိနေသေးသည့်အတိုင်း ဆေးထိုးပေးခဲ့ပြီးမှပင် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားရလေသည်။

* * *

နောက်ဆုံးတွင်တော့ အလှအပကြိုက်သူကလေးကို လှလှပပ သင်္ကြိုဟ်လိုက်ရန်သာ ဦးဖိုးမှန်၏ ဝတ္တရားတစ်ရပ်ဖြစ်လာလေတော့၏။

တကယ်တမ်းမှာ ဦးဖိုးမှန်လိုချင်တာသည် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က မသေပါဘဲနှင့် လှပနုနယ် ငယ်ရွယ်သန်စွမ်း လှသေးသော လှမပျို နှင်းခင် ကလေးက ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် သေဆုံးသွားရခြင်းမှာလည်း အင်မတန်မှ တရားသဝေ ရယူဖွယ် ဖြစ်နေရပေသည်။

ကန်ဦးသုသာန်တွင်းမှ အလျဉ်းသင့်သလို တစ်စုစီ တစ်သိုက်စီ တဖွဲဖွဲပြန်ထွက်လာနေကြကုန်သော အသုဘပို့ဆောင်သူ ပရိသတ်များမှာ လည်း သည်အကြောင်းကိုသာလျှင် စုတ်တသတ်သတ်နှင့် ဖွဲ့နွဲ့ပြောဆို၍ လာနေကြသည်။

အချိန်မှာ ညနေ ၄ နာရီခွဲခန့်ရှိနေပြီဖြစ်ရာ ဆောင်းလများ၏ သဘာဝအတိုင်း နေမင်းရောင်ရှိန်သည်ပင်လျှင် မှေးမှိန်ဖျော့တော့ခဲ့လေပြီ။

တစ်စတစ်စနှင့် လူသံများကင်းမဲ့လာခဲ့သော ကန်ဦးသုသာန်တွင်း မှာလည်း ကောင်းမွန်သပ်ရပ်သော ပန်းရံလက်ရာကလေးဖြင့် ဖွေးဖွေး ဖြူလျက်ရှိသော နှင်းခင်၏ အသစ်စက်စက်အုတ်ဂူကလေးသာလျှင် ထူးခြား အားနွဲ့စွာကျန်ရှိရစ်ဟန် မှတ်ထင်ရပေသည်။ အကိုင်းအခက်တွေ ဖားဖား ဝေဝေနှင့် သည်နေရာတစ်ဝိုက်ကို အုပ်မိုးလျက်ရှိသော ကုက္ကိုပင်ကြီးကတော့ အသစ်စက်စက် ရောက်ရှိလာသူကလေးကို ဖြေသိမ်ပေးလိုဟန်ဖြင့် ရော်ရွက်ဝါကလေး အနည်းအပါးကို ကြီချဖြန့်ဖြူပေးနေရှာသည်။

သည်အတွင်းမှာ အရာအားလုံးထက် ပိုမိုစိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်နေ ပြန်သည်မှာကား၊ စောစောက အသုဘပို့ဆောင်သူများတွင် မပါဝင်ဘဲ၊ ယခုမှသာ တစ်ယောက်ထီးထီး တစ်သီးတသန့် ရောက်လာနေသော လူရွယ်တစ်ဦးကို တွေ့မြင်နေရခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။ ထိုလူသည် သူ့လက် ထဲမှာ တစ်ပွေတစ်ပိုက်ကြီးပါလာသော ဆောင်တော်ကူးပန်းများကို ဂူကလေးပေါ်တွင် ကြီဖြန့်တင်လွှမ်းလိုက်လေ၏။ ပြီးတော့မှ အဖြူအဖြူချင်း ပေါင်းစပ်ခါ တစ်မျိုးသော ပသာဒကို ဆောင်နေသည် အုတ်ဂူကလေးကို လည်းကောင်း၊ “မနှင်းခင် အသက် (၂၀)”ဆိုသော အုတ်ဂူ၏ ခေါင်းရင်း ဘက်မှ စာတန်းကလေးကိုလည်းကောင်း တသလွမ်းဆွတ်စွာ ကြည့်နေရှာ လေသည်။

အကယ်၍ ထိုလူရွယ်မှာ ကိုထွန်းကျော်ပင်ဖြစ်နေကြောင်းကိုသာ နှင်းခင်တစ်ယောက်က သိရှိနိုင်ဦးမည်ဆိုလျှင်တော့ သူ့ခမျာမှာ ဘယ်

လောက်များ ကျေနပ်နှစ်သိမ်း၍ သွားရှာပေလိမ့်မည်နည်း။

သို့ရာတွင် ကိုထွန်းကျော်ကတော့ “မင်းခုံမင်းတဲ ပျော်စရာတွေကို သံသရာတစ်လျှောက်လုံးမှာ ရှာချေဦးတော့ နှင်းခင်ရေ...” ဟူ၍သာ တစ်ခွန်းတည်းသော နှုတ်ဆက်စကားကို ဆိုလိုက်လေသည်။

ခဏနေတော့မှ ကိုထွန်းကျော်သည် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ရွာအပြန်လမ်းကလေးကို တစ်ယောက်တည်း လေးတွဲစွာ လျှောက်လာ ခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်မှာ အမှောင်ထုကတော့ စိုးမိုးစ ပြုပေပြီ။

[ရှုမဝ၊ မတ် ၁၉၅၉]

ထိုသူတစ်ဦး၏ စုံဆယ်ဖြာ

(၁)

မြဲရှုပ်မဏ္ဍပ်ပါတီ ခရိုင်ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးပိန်ညောင်မှာ အင်မတန်မှ ဦးနှောက်
ခြောက်စရာ ကောင်းသော အခက်အခဲကြီးတစ်ရပ်အတွက်၊ ဘေးကျပ်နံ့ကျပ်
ဖြစ်နေရှာလေသည်။

သို့ရာတွင် ဦးပိန်ညောင်မှာ အရူးလည်းမဟုတ်၊ နွားလည်းမဟုတ်
ရသည်မှာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ သူ၏ဖြူဖြူသွယ်သွယ် တည်တည်
ခန့်ခန့်ရှိနေသော ဥပဓိရုပ်နှင့် မြဲရှုပ်မဏ္ဍပ် ဥက္ကဋ္ဌကြီးဆိုသော ဂုဏ်ပုဒ်ကို
ဖက်စပ်မိနေသည်ကပင် နွားနှင့်အရူးဟု ဘယ်လိုမှမဆိုရက်စရာ။ ပြီးတော့
သူသည် သည်ထက်ပို၍ စိတ်ချနိုင်လောက်သော သက်သေအထောက်
အထားများကိုလည်း ပြင်းခနဲပြင်းခနဲ ဆွဲထုတ်ကာ လက်တွေ့အားဖြင့်
အခိုင်အလုံတင်ပြနိုင်သူ ဖြစ်လေ၏။ သို့ကြောင့်လည်း သူက “ကျုပ်တို့ဟာ
နွားလည်းမဟုတ်ဘူး အရူးလည်းမဟုတ်ဘူး” ဟု စကားဟောင်းကို ပဲတင်
ထပ်ကာ အောင်အောင်မြင်မြင် ဟစ်ကြွေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သည်တစ်ခါမှာတော့ သူစိတ်အညစ်ကြီး ညစ်ရ
ပေပြီ။ ဤအခက်အခဲကို သူဘယ်လို ဖြေရှင်းပေးရမည်ပင်မသိ။ ဆဖြူငုတ်

ကလေးများ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ရောနှောနေသည် သူ၏ကတုံး ဆံတောက်ကလေးမှာပင် ကုတ်ဖွရလွန်း၍ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေရရှာသည်။

သည်နေရာတွင် အကယ်တိသာ ဇနီးသည်ဒေါ်ဖက်တီး၏ ဝမ်းကြော တိုက်မှ လူလားမြောက်ပြီးသော သာ ရွှေဥတစ်ယောက်ကို အော်တိုမက်တစ် နည်းဖြင့် ဒါရိုက်ဟစ်ဖွားမြင် ပေးလိုက်နိုင်မည်ဆိုပါလျှင်လည်း သည် ပြဿနာမှာ အကောင်းတက့အကောင်းဆုံးသောနည်းဖြင့် ဖြေရှင်းသွား နိုင်ပေမည်။ ယခုတော...

ဦးပိန်ညောင်ခများမှာ အကြံရလိုရငြားဖြင့် ကုလားထိုင်ကို စားပွဲနား မှဆွဲရွှေ့သွားကာ ပြတင်းပေါင်တွင် မေးထောက်၍ထိုင်ရင်း မိုးတစ်စိမ့်စိမ့် ရွာနေသည် အပြင်လောကဓာတ်ကြီးကို အငေးသားကြည့်နေမိလေသည်။

ထိုခဏတွင် “ကြ...ကြ” ဟု ဆွဲဆွဲငင်ငင် အော်လိုက်သည်နှင့်အတူ ကြတောင်းကြီ ကို ခေါင်းပေါ်ရွက်လာသည့် ဈေးသည်မကြီးတစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေရာ သူ့စိတ်တွင်းမှာ ထောင်းခနဲ ဒေါပွသွားလေ၏။ “မကြနိုင်ဘူးဟဲ့၊ မကြတတ်လို့ဟဲ့” ဟူ၍သာ ကုန်း၍ကုန်း၍ ဟစ်လိုက်ချင် တော့သည်။

(၂)

ဦးပိန်ညောင်တစ်ယောက် အခက်ပွေရခြင်း၏ အစမှာ သူ၏ သားကြီး ဩရသဖြစ်သောစီနီယာ ပိန်ညောင်ကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော် ကြီးသို့ ပို့လွှတ်မိရာမှ ဖြစ်ပါသည်ဟုဆိုပါလျှင်လည်း မှားနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

သည်အရင် ခေတ်ကောင်းစဉ်ကဆိုလျှင်ဖြင့် ဦးပိန်ညောင်နှင့် ဇနီးသည် မစ္စက်ပိန်ညောင်ခေါ် ဒေါ်ဖက်တီးခေါ် ဒေါ်ဘုတ်ဆုတို့မှာ ထမင်းကြမ်းခဲကို ယပ်မခတ်သော်လည်း ငါးပိဖုတ်ငရုတ်သီးစပ်စပ် ကလေးနှင့် မြှုပ်ကာ၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းခါးခါးပူပူနှင့် ရှူးရှူးမြည်အောင်

သောက်နေ ရလျှင် တင်းတိမ်နိုင်စွမ်းသော ပကတိမောင်လူအေးနှင့် ခင်သန်းမြင့် (အဲလေ ဟုတ်ပါဘူး) မောင်လူအေးနှင့် မအေးသာကြီးများပင် ဆိုနိုင် လောက်ပါသည်။

သို့ရာတွင် အမိအဖများ သိတော်မူကြသည့်အတိုင်း ဆန်ကောတွင် ဆီးဖြူလုံးကဲ့သို့ ဆိုသော တစ်ဘောင်တော်ကြီး၏အရ လူအပေါင်းတို့ ယောက်ယက် ဆန်နေကြရသည့် သမယကြီးတွင် သူတို့မှာလည်း ထာဝစဉ် ရပ်တည်၍မနေနိုင်ကြရှာ။

အင်္ဂလိပ်ပြေး၍ ဂျပန်မဝင်မီမှာ မြို့လူထုတွေ တောရပ်မှီခိုကြပြီး နောက်၊ ဂျပန်ရောက်၍ အနည်းငယ် အနည်ထိုင်စပြုပြီဖြစ်သော ကာလမှာ မြို့ပြန်ဝင်ကြရသောအခါကပင် အဆိုပါ ဦးပိန်ညောင်တို့တစ်တွေလည်း ရွာတန်းရှည်ကြီးမှသည် ဖာတစ်တန် အထုပ်တစ်ဖက်ထမ်းကာ မြို့လူထုနှင့် အတူရောနှောပါလာခဲ့ကြရသည်။

သူတို့သည်လို ရွှေ့ပြောင်းလာကြခြင်း၏ အကြောင်းရင် ကိုတော့ ဦးပိန်ညောင်တို့က နိုင်လွန်ဝတ်ထားသည်ထက် လုံခြုံအောင် လျှို့ဝှက်ထား ကြသည်။ သို့သော် ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသော သို့မဟုတ် အနီးစပ်ဆုံးသောဌာန တို့မှ ပေါက်ကြားလာသော သတင်းတစ်ရပ်အရဆိုလျှင်တော့၊ သူတို့တွင် ပြည်တော်သာ အုန်းသီးလောက်မက ကိုကိုကြီး၊ ကိုကိုလေးကျွန်းက အုန်းသီးချောချောလောက်ရှိသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို တစ်ညလျှင် တစ်ဆယ့် သုံးကြိမ်လောက် ထထစမ်းနေရသည်မှာ အိပ်ပျက်လွန်းသောကြောင့်ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုအဆိုကိုရွာတန်းရှည်ကြီး မိမိလောင်မိက (ဦးပိန်ညောင်တို့ အဘိုးလက်ထက်မှာ ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်) အုန်းလေးဖက်ချ သွပ်မိုးအိမ်ကြီး ကို မြင်ဖူးလိုက်သော လူအပေါင်းတို့ကလည်း ကောင်းကောင်းကြီး ထောက်ခံချက် ပေးကြသည်။

သို့နှင့် သူတို့တစ်တွေသည် မြို့ထဲမှာ အိမ် မကြီးမငယ် တစ်လုံးကို

ငှာရမ်း ကာအိမ်နံဘေးတွင် အေးကျင်းကောင်းကောင်းတူးပြီး မြို့လူထုများ နည်းတူ ဗုံးရှောင်ရခြင်းအတတ်ကိုလည်းကောင်း၊ “ယောဒေါရှိ” နှင့် “အာရိကတော” တို့ကို သံယောင်သံဖမ်းအားဖြင့်လည်း ကောင်း တတ်မြောက် လာကြကာ သားသမီးများကိုပင်လျှင် မြို့ကျောင်းမှာ အပ်နှံထားနိုင်သော အခြေသို့ ရောက်ခဲ့ရလေသည်။

(၃)

သို့ပေမဲ့ ထိုအခါသမယမှာ ဦးပိန်ညောင်ရော (ထိုစဉ်က ဒေါ်ဖက်တီးမခေါ်ဆိုသေးသည်) ဒေါ်ဘုတ်ဆုံပါ ထမင်းကို ကောင်းကောင်း မစားနိုင်ကြပေ။ ဟင်း မကောင်း၍ မဟုတ်ပါ။ ဆိုခဲ့ပြီးသည်အတိုင်း ငါးပိနှင့်သာ အဖော်လုပ်ရမည်ဆိုလျှင်(ဂျပန်ခေတ်မို့ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း စစ်စစ်မသောက်ရ၍) ဒန်ကျွဲစေ့နှင့် ထိကရုံးရွက်တွေကိုပဲ ရေနွေးပူပူမှာ ခပ်သောက်ရပါစေ၊ သူတို့လျှာအတွက် ကိစ္စမရှိရိုးအမှန် ဖြစ်သည်။ သူတို့အတွက် ကိစ္စရှိနေသည်မှာတော့ ဟိုး ကိုကိုကျွန်းက အုန်းသီး လောက် အထုပ်ကြောင်သာ ဖြစ်လေ၏။

ဟိသစွဲ မှန်လှသည်။ ထိုအခါက တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ဟိုရုပ်ရှင်ကားထဲမှ ကိုယ်ပျောက်ဆေးကို ခေတ္တမျှ ငှားယူသုံးစွဲနိုင်၍ ညအခါ ဦးပိန်ညောင်တို့ နေအိမ်ကို ချဉ်းကပ်ကြည့်ရှုနိုင်စွမ်း ရှိသည်ဆိုပါစို့။

မျက်တွင်းအနည်ငယ် ချောင်ကျနေသော်လည်း ဆင်ပိန်ကျွဲလောက် တော့ ရှိနေသေးသော ဒေါ်ဘုတ်ဆုံကြီးက ကြုံလိုဖျော့တော့ နေရှာသည် ဦးပိန်ညောင်၏ အနီးသို့ကပ်ကာ လေသံသဲသဲကလေးဖြင့် “ရောနေတာ ကွမ်းသီးလုံးလောက်တောင် မကတော့ဘူးတော်ရဲ့” ဟု စိတ်မချမ်းမြေ့စွာနှင့် ဆိုပေမည်။ သည်အခါမှာ ဦးပိန်ညောင်ကလည်း

“အေး လက်သီးဆုပ်လောက်သာ ရောသွားရင်တော့ ခက်ရချည် ကွာ” ဟု ဆီမန်းမန်းသလိုနှင့် မသက်မသာကြီး ဆိုလိုက်လိမ့်မည်။

ပြီးတော့ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတွေကို ပြိုင်တူချလိုက်ကာ မှိုင်ပုံတော်ကြီးနှင့် မှိုင်နေကြတော့သည်မှာ ကြည်ရှုရသူကိုပါ သူတို့၏စိတ်မချမ်းသာ ရောဂါကြီး ကူးစက်ပြီး ကပ်ပါမလာခဲ့လျှင် ကျေးဇူးတင်လောက်သည်။

သို့ကလို တပိန်ပိန်တလိမ်လိမ်နှင့်ပင် နေမင်းရောင် ခေတ်ဆိုးကြီးကို ကျော်လွန်လာခဲ့ရပြီးနောက်မှ အများလူထုနှင့်အတူ လွတ်လပ်သော ပြည်ထောင်စုသမ္မတနိုင်ငံတော်သာအဖြစ်ကို ခံယူကြရသည်။ ဤအခါ၌မူ သူတို့၏ (ပြည်တော်သာ အုန်းသီးအငယ်စားလောက်သာ ရှိတော့သော) အထုပ်ကို ဦးပိန်ညောင်ကိုယ်တိုင် မျက်စိမှိတ်ကာ အကြိတ်ကာထက်ခြမ်းခွဲ လိုက်လေတော့၏။

ပြီးတော့ ထိုအုန်းသီးတစ်ခြမ်းစာနှင့် မျှတသော ဆိုင်ခန်းမကြီး မငယ်တစ်ခုကို ဈေးနားခပ်နီးနီးမှာ ဖွင့်လေသည်။ စားသောက်နေထိုင်ကြ သည်မှာတော့ ရှေးကနည်းအတိုင်း...။

(၄)

ဦးပိန်ညောင်၏ ကြရည်ဖန်ရည်ကပဲ စွမ်းလိုလား၊ ဘဝသံသရာ အဆက်ဆက်မှ ကံတရာကပင် ထမ်းပို့သလားတော့ မဆိုနိုင်၊ သူတို့တွင် ဖြစ်ရှိနေသော ဆိုင်ခန်းအပြင် မကြာမီ သူတို့၏ အုန်းသီးလောက်ကြီး မှာလည်း ကိုကိုကျွန်းမှ တစ်လုံးစာလောက်ပင် ပြန်ပြည့်သွားလေ၏။ သည်အခါမှပင် သူတို့တစ်တွေလည်း ငါးသန်သေးနုပဲ ရေလုံပြုတ်ဆိုတာကို စားရကောင်းမှန်း သိသွားကြသည်။

ပြီးတော့ ထူးခြားချက်များ စတင်လာခဲ့ပုံမှာ ယင်း အခိုက်အတန့် အတွင်းမှာပင် (နောင်အခါတွင် စီနီယာပိန်ညောင်ဟု တွင်လတ္တံ့သော) သူတို့၏သာကြီး ဩရသသည် တက္ကသိုလ်ဝင် စာမေးပွဲကြီးကို အောင်မြင် သွားခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအခါတွင် ဦးပိန်ညောင်ကိုယ်တိုင် သစ်ပင်ပေါ်တက်မကြည့်ရဘဲ

နှင့် အမြင်ကျယ်လာပြီဖြစ်သည်ပြင် အများကလည်း တိုက်တွန်းကြသည်နှင့် ထိုသားကြီး ဩရသကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးသို့ ပို့လိုက်ကြသည်။ ထိုသားကြီး၏ အောက်မှ “အေမေသူဇာ” နှင့် “ထွေးမေဖြူပြာ” တို့ကလည်း ခေကြသည်မဟုတ်။ (၇)ဆင့်နှင့် (၈)ဆင့်သို့ရောက်ကာ တက္ကသိုလ်စော် နံလှပြီ ဖြစ်ပေသည်။

ဤနေရာတွင် သူတို့၏အမည်နာမများအတွက် စာရင်းရှင်းရန် လိုအပ်ပြီဟု ထင်မိ၏။ အဆိုပါ “အေမေသူဇာ” “ထွေးမေဖြူပြာ” တို့မှာ တော၏သမီးမှ ဆင်းသက်ဆက်နွယ်လာကြသည်မို့ နာမည်ရင်း မဟုတ်တန် ရာသည်ကိုတော့ စာရှုသူတို့ တွေးထင်ပြီး ဖြစ်တန်ရာသည်။ မှန်လည်း မှန်ပါ၏။ ယခုလောလောဆယ်မှာ တက္ကသိုလ်စော်နံလှပြီဖြစ်သော ခေတ်၏ သမီးများ ဖြစ်ပေသမို့သာ သူတို့၏ရှိရင်းစွဲ မအေ၊ မထွေးများအပေါ်မှာ မေသူဇာ မေဖြူပြာ တို့ဖြင့် ကွန်လိုက်လွန်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပြီးတော့ သည်မျှနှင့်မတန် “ကျွန်မတို့ အမေကိုလည်း ဝလွန်းလို့ ဒေါ်ဘုတ်ဆုံခေါ်နေကြတာတဲ့ရှင်၊ ဟိုလည်းလုပ်လို့စီးဆိုတဲ့ သီချင်းများကို များ တွေ့မိရင်း သိပ်စိတ်ဆိုးဖို့ ကောင်းတာပဲရှင်၊ ယဉ်ကျေးမှု နားလည်တဲ့ မြို့အရပ်မှာဆိုရင်တော့ ဒေါ်ဖက်တီးလို့ပဲ ခေါ်ကြမှာပေါ့နော်” ဟူ၍လည်း သူတို့၏ နှုတ်စလျှာစကလေးများကို ပြကြသေးသည်။ သို့ကြောင့် အလိုက်သိသူအချို့က စတင်ခေါ်ဝေါ်သမှုဖြင့် ဒေါ်ဘုတ်ဆုံကိုယ်တိုင်မှာပင် ဒေါ်ဖက်တီးဖြစ်လာပြန်၏။

သည်အထဲမှာ မိဘများက ကြာသပတေးသားမို့ နေ့သင့်နံသင့်ယူ ၍လည်းကောင်း၊ ဝသန်ဦးမှာ ရွှင်မြူးကြသည် ဖားအော်သံကလေးများကို နာခံကာ မွေးဖွားခဲ့ရသူမို့လည်းကောင်း “မောင်ဖား” ဟု မှည်ခေါ်ထားခဲ့ လေသည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်သားကြီးကလည်း-

“အဖေရာ ကျွန်တော်ကို ဒီနာမည်ကြီး မှည့်မယ့်အစား ငဘတို့ ဖိုးလုံးတို့ မှည့်ထားတာကမှ ဘဝနဲ့ နီးစပ်ဦးမှာ” ဟု ညည်းတွားသမှု

ပြုလာခဲ့ပြန်သည်။ ကြာတော့ ဦးပိန်ညောင်မှာပင် နားအကြားရကပ်လာလေ တော့၏။

“ဟို လျှာရှည်တတ်တဲ့ မိန်းမသားတွေက ရှိပါစေ၊ ဒီကောင်က ပါဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ၊ မင်းမှာ ဒီနာမည်နဲ့ပဲ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတောင် ရောက်ရပြီမဟုတ်လား၊ ငါတို့တော့ ဘယ်တော့မှ မပြင်ဘူးဟေ့၊ ဒီပိန်ညောင် နဲ့ပဲ အုန်းသီးနှစ်လုံးစာလောက် ထုပ်နေရတာ” ဟု အော်ငေါက်မိရာ

“ကျွန်တော်က နာမည် လှမလှ ရွှေနေတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ဘဝနဲ့ မနီးစပ်လို့ ပြောနေတာပါ၊ အဖေနာမည်မျိုးဆိုလည်း အရေးမကြီး ပါဘူး။ စီနီယာ ပိန်ညောင်ပဲ ခေါ်ကြပါစေပေါ့” ဟု သူ့ကိုယ်သူ ဇွတ်အတင်း ကင်ပွန်းတပ်လိုက်ပြန်သည်။

သို့နှင့် သားအထွေးဆိုး မောင်ခွေးပုမှာပင် လက်ဖက်မကျွေးရာ ဘိသိက် မသွန်းရပါဘဲနှင့် ဂျူနီယာ ပိန်ညောင်ဘဝသို့ အလိုလိုရောက်ရှိ လာရခြင်း ဖြစ်လေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဦးပိန်ညောင်မှာတော့ စီနီယာ ပိန်ညောင်တစ် ယောက် ဝိဇ္ဇာဖြစ်ကာ အုန်းသီးတစ်ခိုင်စာလောက် ဖန်ဆင်းပေးမည် နေ့ရက်ကိုသာ မျှော်လင့်တောင့်တနေမိသည်။

သို့ရာတွင် မျှော်လင့်ချက်များ မပြည့်ဝချင်လေတော့ စီနီယာ ပိန်ညောင်သည် ဝိဇ္ဇာမခိုရ်ရ မိကပင် “စိမ့်ကြီးမြိုင်ကြီး” ပါတီနှင့် ပေါင်းကာ မြေလျှိုးသွားလေတော့၏။ ဦးပိန်ညောင် မျှော်မှန်းထားသည် အုန်းသီးခိုင် ကြီးမှာလည်း အပင်ရင်းပါ ပြုတ်ထွက်ကာ လေထဲမှာ လွင့်စဉ် ပျောက်ကွယ် သွားရလေပြီ။

(၅)

“လူကြီးမင်း ဦးပိန်ညောင်ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဗြိဂ္ဂဟမဏ္ဍပ်အဖွဲ့ ကြီးအတွက် ရန်ပုံငွေများ ကောက်ခံနေပါတယ်။ ခပ်များများထည့်ဝင်တော်

မူပါ ခင်ဗျား”

ဧရာမ ငွေဖလားကြီးကို ရင်ခွင်မှာပိုက်ကာ သည်လူစုတစ်တွေ အိမ်ပေါ်ကိုတက်လာစမှာဖြင့် ဦးပိန်ညောင်မှာ မကောင်းတတ်လွန်း၍သာ ရောယောင်သွေးသောက် ပြုံးလိုက်ရသေးသည်။

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ထည့်ရတာပခင်ဗျာ”

ပြီးတော့လည်း သူသည် မချိသွားဖြူကလေးနှင့်ပင် အခန်းထဲသို့ ထလာခဲ့ရ၏။ ထို့နောက် စွန့်ခြင်းကြီးငါးပါးအနေနှင့် အားတင်းလိုက် ကာ ၅ ပြားစေ့ ငါးစေ့တိတိကို ယူထွက်လာခဲ့ပြီး စက္ကူတွေချည်းအထပ် လိုက်ရှိနေသော ငွေဖလားကြီးထဲကို ဟန်ပါပါ ကြံထည်လိုက်သည်။ ဤတွင် ...

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ရဲ့ ဗြဲရှုပ်မဏ္ဍပ်ကြီးကို စော်ကား တာပေါ့လေ” ဟူသော ခြင်္သေ့ဟောက်သည်နှင့်တူစွာသော အသံကြီးကို ကြားရတော့သည့်အပြင် ...

“ဟွန်း ... ဟွန်း ... သားတော်မောင်တစ်ယောက်လုံးက စိမ်ကြီး မြိုင်ကြီးပါတီထဲမှာဆိုတော့လည်း ကျုပ်တို့ရဲ့ ဗြဲရှုပ်မဏ္ဍပ်ကို မခန့်လေးစား ပြုဝံ့ပေမပေါ့ဗျာ” ဟူသော မိုးခြိမ်းသည်နှင့်တူစွာ အသံကြီးကိုလည်း ထပ်မံ၍ ကြားရပြန်လေ၏။

ဦးပိန်ညောင် တစ်ယောက်မှာတော့ ထိုခြင်္သေ့ဟောက်သံ၊ မိုးခြိမ်း သံများ၏အလယ်မှာ ဇက်ကလေးပုဝင်နေရရှာသည်။ သူတို့တစ်တွေ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ဆင်းထွက်သွားကြသည်ကိုလည်း ဘာစကားမျှမဆို လိုက်နိုင်။ ထိုနေ့ညတစ်ညလုံးမှာလည်း ကောင်းစွာအိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့တော့ ပေ။ သည်တစ်ခါ အိပ်မပျော်နိုင်သည်မှာမှ ယခင်တောမှာနေစဉ် ... ကိုကိုကျွန်းက အုန်းသီးခန့်ကို ထထစမ်းနေရသည်ထက် ပိုဆိုးသည်။ ထိုစဉ်က စိတ်မလုံနိုင်တိုင်း ထိုအုန်းသီးခန့်ကို တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ ရွှေ့ပြောင်းထားနိုင်သေးသည်။ ယခုတော့ သူ့ရင်ထဲ အသည်းထဲ ကလီဇာ

ထဲကကို ဖြစ်ရှိလာသောအကြောက်ထုပ်။

ဒီအကြောက်ထုပ်ကိုဖြင့် သူ ဘယ်နေရာမှမရွေ့ ပြောင်းနိုင်။ လူခြံ
ရာလည်းမရှိ။ စစ်အတွင်းက ဒက် - ဒက် - ဒက် - ဝုန်း - ဝုန်း - ဝုန်း တို့ကမှ
အေးကျင်းကောင်းကောင်းတွင် ခိုကို ရာရှိသေးသည်။ ယခုတော့ ခြင်္သေ့
ဟောက်သံနှင့် မိုးခြိမ်းသံကြီးများက သူ့နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေတော့
သလိုပင်။ သည်အကြောက်ထုပ်ကြီးကလည်း သူ့ရင်ထဲမှာ ကန်လန်ကြီး
ခံနေသည်။ မအောင်နိုင်၊ မခံသာနိုင်ဖြစ်လာတော့သည့် နောက်ဆုံးတွင်
ကား ... “အုန်းသီးတစ်လုံးစာလောက်ဖြင့် ကုန်ချင်ကုန်သွားပါစေ၊
သည်အကြောက်ထုပ်ကြီးကိုတော့ ရှင်းပစ်လေမှ” ဟူ၍သာ စိတ်မသက် မသာကြီး
အကြားမှ ဆုံးဖြတ်ချက် ချရရှာတော့သည်။

ဤအကြံကို ဒေါ်ဖက်တီးသို့ တိုင်ပင်လေသောအခါ၌လည်း သူလိုပင်
အကြောက်ထုပ်ကြီးကို မထွေးနိုင်မအန်နိုင် ဖြစ်နေရရှာသည်။
ဒေါ်ဖက်တီးကလည်း နှမြောတုန်ခိုက်စွာသော အကြားမှပင် သဘောတူညီမှု
ပေးလေသည်။ သို့နှင့် နံနက်မိုးသောက် အလင်းသို့ရောက်လာသည်တွင်မူ
ဦးပိန်ညောင်သည် (သူတို့အုန်းသီးထဲမှ ထွက်လာဟန်ရှိသည့်) အထုပ်
ခပ်ကြီးကြီး တစ်ထုပ်ကို ကိုင်စွဲကာ ခြင်္သေ့ဟောက်သံနှင့် မိုးခြိမ်းသံကြီးများ
ရှိရာသို့ ဝပ်တွားပန်ထွာရရှာလေတော့၏။

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ လူကြီးမင်းတို့ကလည်း ဟဲ... ဟဲ...
ကျွန်တော် မနေ့က ကျီစားတာကို ဟဲ...ဟဲ တကယ်မမှတ်ပါနဲ့ခင်ဗျာ
ဟဲ...ဟဲ... ဟဲ...။ တကယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်သား ဖြစ်ရတာလဲဟဲ ဟဲ
ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်ကဆိုရင်လည်း ဟဲ...ဟဲ...
ခင်ဗျာတို့ရဲ့ ဖြဲရှုပ်မဏ္ဍပ် အဖွဲ့တော်ကြီးကလွဲရင် အဟဲ...ဘာကိုမှ
သဘောကျတဲ့ကောင် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ဟဲ...ဟဲ”

ဦးပိန်ညောင်က သူတတ်သမျှ မှတ်သမျှသော အန္တရာယ်ကင်း
ဂါထာတော်ကြီးကို ရွတ်ဖတ်ပြီးတော့မှ သူယူလာခဲ့သော အထုပ်ခပ်ကြီးကြီး

ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ထည့်ဝင်လှူဒါန်းလိုက်သည်။ ရုတ်တရက်သော် ခြင်္သေ့ဟောက်သံကြီးနှင့် မိုးခြိမ်းသံကြီးတို့၏ မျက်လုံးအစုံတို့မှာ ပုစွန် မျက်လုံးများပမာပင် ပြူထွက်လာကြသေးသည်။ ပြီးတော့မှ ကပျာကသီ ဣန္ဒြေဆည်ပစ်လိုက်ကြကာ သူတို့၏ မျက်နှာများကို သကာရည် ခပ်ထူထူကြီး လူးပြလိုက်ကြလေသည်။

“အဟဲ...ဟဲ ဦးပိန်ညောင်ကို ကျွန်တော်တို့ ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ၊ ဒီမြို့ထဲ ဒီခရိုင်ထဲမှာဖြင့် ခင်ဗျားလောက် ရက်ရောနိုင်သူ ရှာမှရှားပါပဲ”

သည်တစ်ခါတော့ မိုးခြိမ်းသံကြီးနှင့် ခြင်္သေ့ဟောက်သံကြီးများမှ ထူးခြားစွာ ဖားအကြီးစားများ၏ အသံကဲ့သို့ ပြောင်းလဲသွားကြလေ၏။ ဦးပိန်ညောင်ကလည်း “ငါတို့၏ အကြောက်ထုပ်ကြီးမှာ လိုသည်ထက် ပို၍ ကြီးနေခြင်းပေးလား” ဟူ၍ သံသယဖြစ်မိသလိုလို ရှိလေသည်။ သို့ပေမဲ့ ယခုလို ဖားအကြီးစားမယား၏ အော်သံမျိုးကိုတော့ သူ၏ ကလီစာထဲကပါ သဘောကျ လက်ခံချင်သေးသလိုလို။

သည်လိုနှင့် မကြာမြင့်သော ကာလအတွင်းမှာ ဗြဲရှုပ်မဏ္ဍပ်အဖွဲ့ တော်ကြီးဖြင့် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် ထပ်မံဆက်သွယ်ရပြန်သည်တွင်မူ မတော် တဆ မိုးခြိမ်းသံခြင်္သေ့ဟောက်သံကြီးများကို ကြားရလေဦးမည်လားဟု ကြိုကြိုတင်တင်စိုးရိမ် စိတ်မချ ရှိလာပြန်ခြင်းနှင့် ဖားကြီးကြီး အသံကလေး မျိုးကို အူထဲအသည်းထဲက လက်ခံလိုပြန်ခြင်းတို့ဖြင့် ရောထွေးကာ ဦးပိန်ညောင်က ရှေးနည်းတူရက်ရောလိုက်ရပြန်သည်။

“ဦးပိန်ညောင်ခင်ဗျား ကျွန်တော်များရဲ့ အဖွဲ့တော်ကြီးမှာ အမှု ဆောင်တစ်နေရာ လက်ခံတော်မူပါ”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဖားကြီးကြီးငယ်ငယ်တို့၏ အသံများသည် တိုးတက်သည်ထက် တိုးတက်လာကြလေ၏။ ဦးပိန်ညောင်ကလည်း “အင်း...ငါ့နောက်ဖက်မှာ ရာဇပလ္လင် ကပ်ပါနေတာ ငါ စောစောက မသိရပါကလား” ဟု ဘဝဂ်ကို လှမ်း မြင်နေသောစိတ်ဖြင့် လက်ခံခေါင်းညိတ်

ပစ်လိုက်သည်။ ဒေါ်ဘုတ်ဆုံခေါ် ဒေါ်ဖက်တီးကတော့ သူတို့မှာ အုန်းသီး တစ်လုံးလောက်နီးနီး လျော့နည်းသွားရခြင်းကို မရွှင်လန်းနိုင်သောစိတ်ဖြင့် မျက်စောင်းထိုး၍ နှုတ်ခမ်းစုလေသည်။

သိုသော် သိုသော် ထိုမျက်စောင်းထိုးခြင်း နှုတ်ခမ်းစုခြင်းတို့မှ အပြုံးပန်းတွေ တစ်ပွေ့ကြီး တစ်ပွေ့ကြီးထွက်လာလောက်အောင်ပင် ဦးပိန်ညောင်က စွမ်းရည်သတ္တိ ပြနိုင်ခဲ့လေသည်။ သူသည် သိပ်မကြာသော ကာလအတွင်းမှာ ခရိုင်ဥက္ကဋ္ဌကြီး အဆင့်အတန်းကိုလည်း တက်လှမ်းနိုင် ခဲ့၏။ ပြီးတော့ ဟို သာဝမာသဗျအသင်း ဖြန့်ကြဲရေးဌာနနှင့် ပွေ့သတ်အဖွဲ့ စသည်တို့မှာ ဒိုးလိုမွေ့လိုက်နိုင်ရုံမျှမက ကြီးကျယ်မြင့်မားလှစွာသော ပုဂံကျွဲ၊ ငမိုးငှဲတို့နှင့်ပင်လျှင် ဆက်သွယ်ပေါင်းသင်း မိသွားသည်။

ခပ်တိုတိုပြောရမည်ဆိုလျှင်တော့ သူသည် တစ်လုံးစာလောက် ဖြန့်ဖြူးဆက်သလိုက်လျှင် (အုန်းသီးပြောတာပါနော်)နှစ်လုံးစာမက အစားပြန်ရနိုင်သည်ဆိုသော “နှစ်ထပ်ကိန်းရင်းနှင့်တိုးသည်” ဖော်မြူလာ ကြီးကိုပင်လျှင် ရရှိသွားပြီး ဖြစ်ပေသတည်း။ သို့ကြောင့် အပြုံးပန်းတွေ တစ်ရုံလုံးပွင့်ပြီးနေသော ဒေါ်ဖက်တီးမှာပင် ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီမျှစွာ အဖွဲ့တော်ကြီးထဲမှာ ပါဝင်ထမ်းရွက်ဖော် ရလာခဲ့တော့သည်။

သည်အခါတွင်(အခြေအနေရ) လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပူပူနှင့် ငါးပိဖုတ် ငရုတ်စပ်စပ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ငါးသန်သေးနပ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဝေးရာသို့ ရှဲကြလေ၏။ သူတို့နေရာမှာ ပင်လယ်ငါ မျိုးစုံတို့သာမက သူတို့၏ ဖော်မြူလာထဲတွင် ပါရှိဟန်တူသော ရေခဲသေတ္တာကြီးနှင့် ပုလင်းမျိုးစုံ ဖိရိုကြီးတို့ပါ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ယခင် အငှားနေအိမ်မှ ပြောင်းရွှေ့ပြီးကာ ကိုယ်ပိုင်တိုက်အိမ်ကြီး ကလည်း အကြီးကြီး၊ စားပွဲသောက်ပွဲ စည်းဝေးဧည့်ခံပွဲကြီးတွေ ကျင်းပလိုက် ကြသည်မှာလည်း ဂရီး ဂရီး။ သူတို့ပိုင်နှင့် သူတစ်ပါးပိုင် မော်တော်ကား အခံစားကြီးများကလည်း တဝီးဝီး။ အဲဟိုဈေးနားမှာ မမှတ်မိလောက်အောင်

တိုးချဲ့ကြီးထွားနေသည် ဆိုင်ခန်းကြီးကိုထား၍၊ ရွှေမြို့တော်ထဲမှာပင် ကိုယ်စားလှယ်များနှင့် လုပ်ကိုင်နေသော လုပ်ငန်းကြီးများကလည်း တဟီးဟီး။

အီး... တယ်ပြီ တော့ နိပ်လှစွာသော ဗြိရုပ်မဏ္ဍပ်ကြီး၏ အာနိသင် များပါပေတကား။

(၆)

အင်မတန်မှ သာယာဖြောင့်ဖြူးနေသည့် အခြေအနေထဲတွင် ဦးပိန်ညောင်သည် ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ်နှင့် တစ်စုတစ်ခုသော အရာကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေရပြန်လေ၏။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါ။ ဝမ်းလျား မှောက်နေရာမှ ခေါင်းထောင်လာသော ဟို ဘယ်လက်ရုံးတပ်ပေါင်းစုကြီး ကြောင့် ပါပေတည်း။

အကယ်၍သာလျှင် ထိုဘက်လက်ရုံးတပ်ပေါင်းစုကြီးသည် ဗြိရုပ် မဏ္ဍပ်ကြီးကို ကျော်လွန်အောင် ထခုန်လိုက်မည်ဆိုပါက...။

ဦးပိန်ညောင်သည် သူ၏အုန်းသီးကြီးများနှင့် ဖော်မြူလာကြီးအား ထိခိုက်ခရမည်ကို အစိုးရိမ်ဆုံး ဖြစ်လေ၏။ ပြီးတော့ သည်ဘယ်လက်ရုံးထဲမှ ခြင်္သေ့ဟောက်သံ၊ မိုးခြိမ်းသံမျိုးကို သံတူပြုတတ်သူတွေရှိမှဖြင့် ဟူ၍လည်း တွေးရွံ့မိသည်။

ဘယ်လက်ရုံးကြီးမှာလည်း ထောင်ထလာသော သူ၏ဦးခေါင်းကို ဟိုဟိုသည်သည် လှုပ်ရှားစပြုလာ၏။ ကြာလျှင် ထမခုန်ပါဘူးဟု မဆိုနိုင်၊ ဟုတ်သည် “သီဟိုဠ် လက်ဖက်သစ်” “ဗလာ ဗချာ” လို အဖွဲ့အစည်း မျိုးဆိုလျှင်တော့ဘာမှ မထောင်းတာ။ ယောက်ဖ ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်နှင့် နှမသုံး ဝမ်းကွဲလောက်မှ မွေးစားသည့် တူတော်မောင်တစ်ယောက်ကို လိုလိုမည်မည် ခြေစောင်လက်စောင့် သဘောလောက် ထည့်သွင်းထားရန်နှင့် ကိစ္စပြီးနိုင်သည်။ ဤအလားအလာအများကြီးရှိသော ဘယ်လက်ရုံးကြီး

မျိုးကို လျစ်လျူရှုနေ၍တော့ မဖြစ်။

သို့ကြောင့် ဆယ်တန်းတွင် တဖုတ်ဖုတ်လိမ်လဲနေသော သူ့သား အငယ် ဂျူနီယာပိန်ညောင်အား ကျောင်းမှထွက်စေလိုက်ကာ ဤဘယ်လက် ရုံးထဲသို့ဝင်ပြီး အင်တိုက်အားတိုက် ဆောင်ရွက်စေရလေသည်။ မှတ်ချက်= သူတို့သားအမိ သားအဖချင်းမှာပင် စကားဟဟ မပြောကြ။

ဤအချိန်တွင် အေးမေသူဇာ၊ ထွေးမေဖြူပြာတို့မှာလည်း တက္ကသိုလ် သို့ရောက်ရှိကုန်ကြလေရာ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးပိန်ညောင်က စီနီယာ ပိန်ညောင် ကဲ့သို့ စိမ်ကြီးမြိုင်ကြီး၊ ပါတီနှင့်ပေါင်းကာ မြေမလျှိုးကြရန်နှင့် ကျောင်း တော်၏ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုစီမှာတော့ ကိုယ်ကြိုက်နှစ်သက်ရာမှာ တစ်ဖွဲ့စီ ခွဲ၍ ပါဝင်ကြရန်ကို သြဝါဒပေး၍ လွှတ်လိုက်သည်။ သူ့ဖခင်ကျေးသော ပင်လယ်ငါးကို ဖန်တစ်ရာတေအောင် စားဖူးကြသည် သမီးနှစ်ယောက် ကလည်း ဤသြဝါဒအတိုင်းပင် တစ်သဝေမတိမ် လိုက်နာကြသည်။ (အကယ်၍ သည်သမီးနှစ်ယောက် ကျောင်းမှထွက်လာကြလျှင်လည်း အလုပ်ကို လုပ်သည်ဖြစ်စေ မလုပ်သည်ဖြစ်စေ အမျိုးသမီးအသင်းအဖွဲ့ ကြီး နှစ်ဖွဲ့မှာ တစ်ယောက်စီခွဲ၍ ပါဝင်ကြစေရန်ကိုတော့ ဦးပိန်ညောင်က ရည်စူးပြီး ဖြစ်သည်)

ဤလိုနှင့် သူတို့တတွေ အတော်ကြီးနေသားကျသွားပြီသည်၏ နောက်ပိုင်းတွင် ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ်နှင့်ဖြစ်ကာ သူတို့၏ ဗြိရုပ်မဏ္ဍပ်ကြီးမှာ ဟက်တက်ကြီး ကွဲ၍သွားပြန်လေ၏။ ကွဲပုံကလည်း အတော်ယဉ်သည်။ တစ်ဖက်ဖက်ကို ပြိုကွဲသွားပုံမျိုးတော့မဟုတ်၊ တစ်ဖက်တွင် “စင်ကြယ်သော ဗြိရုပ်မဏ္ဍပ်ကြီး” ဟူ၍ တစ်ဆောင်ပေါ်လာသည်နှင့်အတူ အခြားသော တဖက်မှာလည်း “နိစ္စရူဝ ဗြိရုပ် မဏ္ဍပ်ကြီး” ဟူ၍ တသီးတခြားပေါ်လာသည်။

ဦးပိန်ညောင်တို့ကား မဖြုန်ရေးချမဖြုန်။ သူနိုင်ငါနိုင်အကဲခတ်ရ အလွန်ခက်နေသော ကြားကာလ၏ အချိန်အတွင်းမှာပင် မဖြုန်။ ဦးပိန်ညောင် က စင်ကြယ်ဗြိရုပ်မှာ ပါဝင်၍၊ ဒေါ်ဖက်တီးက နိစ္စရူဝ ဗြိရုပ်တွင်

ပါဝင်လိုက်ခြင်းဖြင့် သည်ပြဿနာကို လွယ်လွယ်ကလေးနှင့် ဖြေရှင်းလိုက်ကြသည်။ ရွပ်ရွပ်ချွံချွံလည်း စွမ်းဆောင်ပြုကြ၏။

ဦးပိန်ညောင်က အသံချဲ့စက်တပ်ဆင်ထားသည့် ကားကြီးဖြင့် မြို့ထဲသို့ လှည့်ကာဒေါ်ဖက်တီးတို့ နိစ္စရူဝ ဗြဲရုပ်၏ ညောင်မြစ်ကြီးကိုတူးပြီး ပုတ်သင်ဥတွေကို ဖော်ပြလိုက်သောအခါ ဒေါ်ဖက်တီးကလည်း အလားတူ ကားတစ်စီးဖြင့်လှည့်၍ ဦးပိန်ညောင်တို့၏ စင်ကြယ်မြဲရုပ်မှ ဘုရားဖူးရင်း တူးထားကြသည့် လိပ်ဥတွေကို အကုန်ဖော်လေသည်။

မြို့လူထုတွေမှာ အလွန်လျှင်အကဲခတ်ရ ခက်ကုန်ကြလေ၏။ အချို့လူများကတော့ သူတို့၏ ပြင်ပအပြုအမူကို သံသယရှိ၍ အိမ်တွင်းရေးရာ နေထိုင်ကြပုံများကို အကဲခတ်ကြည့်ကြလေသည်။

သို့ရာတွင် ဥက္ကဋ္ဌကြီးပင် လုပ်နေသေးသော ဦးပိန်ညောင်မှာ ဒါလောက်ကိုဖြင့် ကွက်ကျော်မြင်တတ်ပါသေး၏။ ဒေါ်ဖက်တီးနှင့်သူတို့ သား အဖသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လုံးဝစကားမပြောဘဲနှင့်လည်း နေကြသည်။ ဆူပူစောင်းမဲ၍လည်းနေချင်နေသည်။ ဒါကတော့ “ချစ်ရမှာ ခက်တယ်” ဇာတ်လမ်းကြီးကို ခင်းပြနေခြင်းဖြစ်လေ၏။ ရံခါတော့လည်း “လမ်းစပေါ်ပြီ” ပြဇာတ်ကြီးကို အစမ်းတိုက်ကြည့်နေကြကြောင်းဖြင့် ကြည်ကြည်သာသာ ရယ်ရယ်မောမောပင် တွေ့ရတတ်သည်။ များသောအား ဖြင့်တော့ မြို့မိမြို့ဖများ နှစ်သက်ပုံရသော “ချစ်ရမှာ ခက်တယ်”ကိုပင် နာနာဖိ၍ သရုပ်ဆောင်ကြလေသတည်း။

ဒါကြောင့်ပင်လည်း ဦးပိန်ညောင်က လက်သီးလက်ရုံးတန်းတဲ့ကာ သူတို့သည် နွားကြီးလည်းမဟုတ်၊ အရူးကြီးလည်း မဟုတ်ရပါသည့် အကြောင်းကို ပဲ့တင်ထပ်ကာ ကြွေးကြော်နိုင်ခြင်းဖြစ်လေ၏။ တစ်ပုံစီနဲ့၍ တစ်နည်းစီ ဆင်နေကြသော ဒေါ်ဖက်တီးနှင့် သူ၏သားသမီးများကို ဖြင်းခနဲ ဖြင်းခနဲဆွဲထုတ်ကာ သက်သေခံ အခိုင်အမာနှင့်လည်း ပြနိုင်အား ပေသည်။

(၇)

အခက်တကာအခက်ဆုံးမှာ ယခုမှသာ စတင်လေ၏။ ထိုအခက်အခဲမှာလည်း ကာလအတန်ကြာက စကားမပြောဘဲ၊ ယခုမှသာ စကားတစ်လုံးစနစ်လုံးစ ပြောကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် နိုင်ကြတော့သော သူတို့သားအဖ၏ ဆွေးနွေးပွဲမှ စတင်ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘယ်လက်ရုံး တပ်ပေါင်းစုကြီးလည်း အဖေတို့ရဲ့ ဗြိဂ္ဂဟဏ္ဍပ် လမ်းစဉ်ကိုများ လိုက်ချင်လာပြီလားမသိဘူး အဖေရေ၊ အတွင်းမှာ လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ်နဲ့ ဖြစ်နေကြတယ်။ လက်လယ်တပ်ဦးပါတီ နဲ့လည်း အတော်သဘောကွဲလွဲနေကြတယ် အဖေရဲ့”

“ဟေ ဒါ ဘာခက်သလဲကွဲ့၊ ဘယ်ဖက်က အင်အားသာမယ် ဆိုတာကို စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေရုံပေါ့”

“ဒါလည်း မလွယ်လှဘူးအဖေရဲ့၊ လက်လယ်တပ်ဦးဘက်မှာ လက်သူ ကြွယ်ပါတီနဲ့ လက်ညှို့ လက်မ လက်သန်း ပါတီတွေကပါ ပါနေကြပြီ၊ တစ်ဖက်မှာလည်း လက်ဖျံလက်မောင်းနဲ့ လက်ဝါးအုပ်စုကြီးတွေ ရှိနေကြတယ်”

“ဪ...ဒါဖြင့် အင်အားမျှနေပုံပေါ့၊ စောင့်ကြည့်ဦးလေကွာ”

ဒါက ပထမအကြိမ်ဖြစ်သည်။ ဒုတိယအကြိမ်သို့ နောက်ထပ် ဆိုက်ရောက်လာပြန်၏။

“အဖေရေ...လက်လယ်တပ်ဦးကိစ္စတော့ အေးသလောက်ရှိသွားပြီ။ ဟို တံတောင်ဆစ်ပါတီနဲ့ လက်ဝါးပါတီက ခေါင်းဆောင်ကြီးချင်း စကားများနေကြပြန်ပြီဗျ။ ပြီးတော့ လက်မောင်းရင်းအဖွဲ့နဲ့ လက်ကောက်ဝတ်အုပ်စုတို့ချင်းလည်း သိပ်မတည်ကြဘူးတဲ့။ အဲဒါ ဘယ်လမ်းစဉ် လိုက်ရမယ် ဆိုတာ ကြိုတင်စဉ်းစားထားပါဦး”

သည်တစ်ခါတော့ ဦးပိန်ညောင်မှာ အတော်ပင် အခက်အခဲကြီးတွေ ရှာရသည်။ “အင်း...ဒါလောက်ဖြစ်လာရင်တော့ ကွဲများကွဲဦးတော့မှာလား”

သည်ပြဿနာကိုဖြင် လွယ်လွယ်နှင့် ဖြေရှင်းနိုင်ပုံမပေါ်၊ စားပွဲဆီမှ ရွှေပြောင်းကာ ပြတင်းပေါင်မှာ မေ့ထောက်၍ စဉ်းစားသော်လည်း အဖြေမထွက်သေး။ သူ့ကို စောင့်ချိတ်သလို “ကြံ...ကြံ” ဟု အော်သွားသော ကြံသည်မကြီးကိုပင် ဒေါပွမိရသေးသည်။ “ကြံနိုင်ဘူးဟဲ့၊ မကြံတတ်လို့ဟဲ့” ဟူ၍သာ ကုန်း၍ ကုန်း၍ ဟစ်လိုက်ချင်တော့၏။

သည်လိုနှင့် ကြာသည်ထက် ကြာသွားတော့မှ သူ့ဦးနှောက်၏ချောင်ကြားထဲမှာ ခိုကပ်နေသော သိပ်မလတ်ဆတ်တော့သည့် အကြကလေး တစ်ခုကို ရသွားသည်။ သည်တော့မှပဲ

“ဟေး...ဂျူနီယာ ပိန်ညောင်ရေ လာစမ်းပါဦးဟ” ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်ရသည်။ သားတော်မောင်မှာလည်း သူ့ဖခင်ကြီးကို လေးစားစွာ အနီးသို့ ကပ်လာလေ၏။

“အခု လောလောဆယ်မှာတော့ ဒီလိုလုပ်ဦးလေကွာ၊ တကယ်လို့ ကွဲကြပြီဆိုရင် ဘယ်ဖက်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုက်ရာတစ်ခုခုကို လိုက်လိုက်တာက ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ပြီး ခဏနေတော့မှ ကျွန်တော် မှားပါကြောင်းဆိုတာ ကြေညာပြီး တစ်ဖက်ကို ပြောင်းယူလိုက်တာပေါ့။ ဒီလို မကြာခဏ ပြောင်းနေရင် မှာပဲ သူတို့ရဲ့ တကယ်အင်အားအမှန်တွေလည်း ပေါ်လာလိမ့်မပေါ့ကွာ၊ ဒီတော့မှပဲ ဒို့သားအဖတွေလည်း သာကူကျိုသောက်ကြသေးတာပေါ့”

“အင်း...အဖေကပြောတာ အလွယ်သား၊ ဒါပေတဲ ဒီဘယ်လက်ရုံး တပ်ပေါင်းစုက အဖေတို့ရဲ့ ဗြိဂ္ဂပ်မဏ္ဍပ်ကြီးလို ကွဲလိုက်စေလိုက်နဲ့ ဟိုကပ် ဒီကပ်လုပ်လို လွယ်မယ်မထင်ဘူးဗျ။ ဒီပြင်နည်းကလေးများ မရှိတော့ဘူးလား သိပ်ခက်တာပဲ”

ဂျူနီယာ ပိန်ညောင်က ညည်းညည်းတွားတွားနှင့် ထွက်သွားသော အခါ ဦးပိန်ညောင်မှာလည်း သူ့ခေါင်းက ဘဲမြီးကလေးကို ထပ်မံ၍ ကုတ်ဖွမိပြန်သည်။

ဤနေရာတွင် ဒေါ်ဖက်တီး၏ ဝမ်းကြောတိုက်မှ လူလားမြောက်ပြီး
 သော သားရွှေဥ တစ်ယောက်ကို အော်တိုမက်တစ်နည်းဖြင့် ဒါရိုက်ဟစ်
 ဖွားမြင်ပေးလိုက်နိုင်မည် ဆိုလျှင်လည်း သည်ပြဿနာမှာ အကောင်းတကာ
 အကောင်းဆုံးနည်းဖြင့် ဖြေရှင်းသွားနိုင်ပေမည်။

ယခုတော့ ဦးပိန်ညောင်မှာ ဘေ ကျပ်နံကျပ်နှင့် အခက်တကာ
 အခက်ဆုံး ဖြစ်နေရသည်မို့ ဒေါ်ဖက်တီးတစ်ယောက် ဤလို မဖွားမြင်နိုင်
 သေးသည့် ကြားကာလမှာ ဤဘယ်လက်ရုံးတပ်ပေါင်းစုကြီး ကွဲအက်တော်
 မမူပါမည့် အကြောင်းကိုသာ စုံဆယ်ဖြာဖြင့် ပန်ထွာဦးတင်လျက် နေရ
 ရှာပါလေသတည်း။

[ရှုမဝ၊ ဧပြီ ၁၉၅၉]

တိမ်တောင်သဖွယ်

“ကြက်ဥအရောင်တိမ်တောင်သဖွယ် မင်းရေးကျယ်” ဟူသော စကားတစ်ရပ် ရှိပေရာ ကျွန်မအနေနှင့်တော့ မင်းရေးသာမက စာပေရေးရာ မှာလည်း ထိုကဲ့သို့ပင် အသိခက်လှသည်ဟု ထင်မြင်မိပေသည်။

ကျွန်မအနေနှင့် စာပေရေးရာ စာပေမူအတွက် ယနေ့တိုင် အသိခက်နေသော အကြောင်းတစ်ရပ်မှာ “စာပေထုတ်လုပ်နိုင်သည်စွမ်းအား” ပင် ဖြစ်ပါသည်။ မင်စက်ကျရာ ဝတ္ထုဆောင်းပါး ကဗျာ ဖြစ်နိုင်စွမ်းရှိနေသော တကယ့် ပညာပါရမီရှင်ကြီးများမှာ စာပေတစ်ပုဒ်ကို မည်သို့ဖြစ်ရှိပေါ်ပေါက် စေနိုင်စွမ်း ရှိကြသည်ဟု မသိရစေကာမူ ကျွန်မတစ်ဦးတည်း အတွက် ဆိုလျှင် အင်မတန်မှ အမှန်းအဆခက် အသိခက်လှသော အခြေအနေ၌ တည်ရှိပါသေးသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်မ၌ စာရေး၍ အင်မတန်ကောင်းမည့် အကြောင်းအရာကလေးတွေ အသင့်ရှိနေတတ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် မည်မျှ ကောင်းမွန်သော အကြောင်းအရာကို ဖြစ်ပါစေ စိတ်က လိုလိုချင်ချင် ရေးချင်စိတ် ပေါ်မလာဘဲနှင့် ကျွန်မရေး၍မဖြစ်ပါ။ ဒါလောက်ကောင်းနေ တဲ့ အကြောင်းအရာကလေးတစ်မျိုးကိုမှ အကွက်ဆင်ပြီး ရေးမချနိုင်ကောင်း လားဟု စာရွက်နှင့် ကလောင်ကို အတင်းဆွဲပြီး သဲသဲမဲမဲ ကြိုးစားကြည့်

သော်လည်း စိတ်ထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့မရေးချင်လျှင် တကယ်ကို ရေးမရပါ။
ထိုအခါ မျိုးတွင် “ကလောင်ကြီး တရွယ်ရွယ် ရေးမယ်လို့ခဲ၊
ရွှေဉာဏ်ရှင်ကလောင်မှူးမှာ ဦးနှောက်မို့စွဲ” ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို စာချိုးတစ်ပုဒ်
နှင့် သရော်ပြောင်လှောင်ကာပင် ဩချယူရတတ်ပါသည်။

ကဲ-ဒါဖြင့် လိုလိုချင်ဖြစ်လာအောင် ဘယ်လိုစောင့်ယူရသလဲ၊
ဘယ်လို အခြေအနေအချိန်အခါမျိုးမှာမှ လိုလိုချင်ချင် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့
ဖြစ်လာတတ်သလဲဆိုလျှင်လည်း ပြောရခက်ကြီးပင် ဖြစ်နေပြန်ပါသည်။
အမှန်ကတော့ ထိုအချိန်အခါမျိုးမှာ စောင့်ယူ၍လည်း မရပါ။ ဖြစ်ပေါ်
လာမည့် အခြေအနေအချိန်အခါကိုလည်း ကြိုတင်ခန့်မှန်း တွက်ဆ၍
မရတတ်ပါ။

ကိုယ်အတွေးနှင့်ကိုယ် တွေးကြည်မိသည်မှာ အလျဉ်းသင့်သော
အချိန် တစ်ချိန်တွင် ဦးနှောက်တွင်း၌ သိုမှီးထားသော မှတ်ဉာဏ် (ဝါ)
အသိတရားနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းအရာအမြင်
အတွေးကြောင့် မနောဟဒယသို့ ရိုက်ခတ်လာသော ခံစားမှုသည် (လျှပ်စစ်
ဓာတ်ဖိုနှင့် ဓာတ်မပေါင်းစပ်မိသွားသလို) ပေါင်းစပ်လိုက်မိသောအခါတွင်
စာပေထုတ်လုပ်မှုစွမ်းအားသည် လျှပ်ပြက်လိုက်သကဲ့သို့ လင်းခနဲလက်ခနဲ
ပေါ်ထွက်လာတတ်သည်ဟုပင် ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါသည်။

ဤသို့ဆိုသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်အမြင် အတွေးအကြောင်းအရာ
တစ်ခုခု၏ ပယောဂကြောင့် စာပေထုတ်လုပ်မှု စွမ်းအားပေါ်ပေါက်လာရ
သည်ဆိုလျှင် ထိုအမြင်အကြား အတွေးအကြံကို ချရေးခြင်းပင် စာပေအမည်
ခံလိုက်ပေပြီလော၊ စာရေးဆရာ ကလောင်ရှင်တို့သည် စာပေထုတ်လုပ်မှု
စွမ်းအားကို ရရှိစေရန် ထိုအမြင်အကြား အတွေးအကြံ အကြောင်းအချက်
မျိုးတွေကိုပင် ပစ်ပုပြီး အားကိုးသမှု ပြုနေရပေသလောဟု စောကြော
မေးမြန်းစဖွယ် ဖြစ်ရှိလာပြန်ပေသည်။

အမှန်မှာ ထိုအဆင် ထိုအစိတ်အပိုင်းသည်ပင်လျှင် “ပညာခန်း”

ဖြစ်ပါ၏။ ဤနေရာတွင် ကျွန်မအသည်းစွဲလောက်အောင် မှတ်မိနေသော စာရေးဆရာ ကိုသန်းဆွေ (နာမည်ကျော် အလွမ်းဆရာ)၏ စကားကလေး တစ်ခွန်းကို ထုတ်ဖော်တင်ပြချင်ပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာ သစ်သားတုံးတစ်တုံး၊ ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ကို တွေ့ရပြီဆိုပါတော့၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ သစ်သားတုံးအကြောင်းကို ရေးမလား၊ ဖန်ခွက် အကြောင်းကို ရေးမလား၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့တော့ သစ်သားခွက် တစ်ခွက်အကြောင်းကို ရေးချင်တယ်”

ဤစကားကလေးမှာ အတိုဆုံးနှင့်အနက်နဲ့ အသိမ်မွေ့ဆုံး အရှင်းဆုံး သရုပ်ဖော်စွမ်းသော စကားကလေးပင် ဖြစ်ပါ၏။ ဤဥပမာတွင် သစ်သား တုံးမှာတကယ်ရှိသည်၊ ဖန်ခွက်မှာလည်း တကယ်ရှိသည်။ သစ်သားခွက် ကလေးကား တကယ်ရှိရာသည် မဟုတ်ပေ။ သစ်သားတုံးနှင့် ဖန်ခွက်ကို အကြောင်းပြုကာ သစ်သားခွက်ကလေးကို မိမိ၏ စိတ်ဓာတ်ခံစားမှုဖြင့် ဖန်တီးယူလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

မျက်လှည့်ပွဲများတွင် လက်ကိုင်ပဝါ စီးကရက် စသည်များကို လက်ထဲမှ ဖျောက်ပစ်လိုက်ပြီး လေထဲမှ ပြန်ဆွဲယူပြသလို တကယ် မဟုတ်သောတကယ်မဖြစ်သောအရာကို သရုပ်သဏ္ဍာန်နှင့်တကွ ပေါ်ပေါက် ကာ တကယ်ဟု ထင်မြင်ရအောင် ဖန်တီးပြုလုပ်ပြသခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ ထို “ဖန်တီးမှု”သည်ပင် “ပညာ”ဖြစ်ပါ၏။

သို့ဖြစ်လျှင် ဖန်တီးမှုမဟုတ်ဘဲ တကယ်အကြောင်းအရာကို တကယ်ရေးချလိုက်လျှင်ကော ပညာမခေါ်ထိုက်တော့ပြီလောဟု စောဒက တက်ဖွယ် ကျန်ရှိပေသေးသည်။ ဤသို့တည်း မဟုတ်သေးပါ။ တကယ် အကြောင်း အရာကို တကယ်ရေးသင့် ရေးထိုက်ဖြစ်လာ၍ ရေးချလိုက်ခြင်း သည်လည်း ပညာသဘော သက်ရောက်ဝင်ဆံ့နိုင်သည်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ထိုတကယ် အကြောင်းအရာသည် တစ်နေရာမှာ တကယ်ဖြစ်ခဲ့သည် မှန်စေဦး၊ ထိုအကြောင်းအရာကို ပရိသတ်ရှေ့မှောက်သို့ အရောက်ဆွဲယူလာ

ကာ စာလုံးများဖြင့် စီချယ်ပြီး ပုံသဏ္ဍာန်ထင်ဟပ်စေသည်ကတော့ စာရေးဆရာကလောင်ရှင်တို့၏ ပညာစွမ်းပင်ဖြစ်ချေသည်။

ဥပမာ လူထုဦးလှ၏ “လှောင်ချိုင့်တွင်းမှ ငှက်ငယ်များ”သည် ထိုဇာတ်လမ်းပါ ဇာတ်ဆောင်သူတို့၏ ဘဝအထွေထွေကို အပိုအလိုမရှိ ရေးခြယ်ထားခြင်းဟုဆို၏။ တစ်ဖန် ထိုအထဲမှ ဆက်ရန် ရှိနေသေးသော “အားလုံး ကောင်းကြရဲ့လား”၏ ဇာတ်လိုက်ကျော် ချစ်သဲအကြောင်းကိုလည်း “ဆယ်ကြိမ်မြောက် အလည်ရောက်ခြင်း”အမည်ဖြင့် ဆရာမြသန်းက ရေးချယ်တင်ပြထားပြန်သည်။ ဤတွင် စာရေးဆရာတို့၏ ပညာစွမ်းကို ကွယ်ဝှက်ထိန်ချန်ကာ အကြောင်းအရာကိုက စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်နေလို့ပါဟု ဆိုနိုင်ဦးမည်လော။

တကယ်အကြောင်းအရာ တကယ်အဖြစ်အပျက်ပင် မှန်ပါစေ စာရေးဆရာသည် ဖော်တန်တာကို အရင် ဖော်ပေးရ၏။ မြှုပ်တန်တာကို မြှုပ်ထားရ၏။ အင်မတန် ရုန်ရင်းညစ်ညမ်းသော အကွက်မျိုးကိုပင် ပညာစွမ်းဖြင့် ပြေပြစ်နုနယ်စေရ၏။ မီးပွင့်မည့် ခလုတ်တိုက်မည့် စာသားများကို ကျွမ်းကျင် နိုင် နင်းစွာ ဘရိတ် အုပ် နိုင် ရ၏။ တကယ်တော့ ရသစာပေမြောက်အောင် ရေးနိုင်စွမ်းမှာ ခက်ခဲလှသော ပညာတစ်ရပ်သာ ဖြစ်ပါသည်။ မည်မျှကောင်းမွန်သော အကြောင်းအရာပင်ဖြစ်ပါစေ စာရေးဆရာ၏ သရုပ်ဖော် အမွှမ်းတင်မှုပေါ်မှာ ခိုမှီမှုတည်၍သာ အကောင်ထည်ပေါ်လာနိုင်စွမ်းခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

စာရေးသူတို့၏ စွမ်းရည်မှာလည်း သူ့ဉာဏ်နှင့်သူ သူ့ဟန်နှင့်သူ ဆိုသလို အထွေထွေအပြားပြားပင် ရှိနေပါသေးသည်။ ကြက်သာဟင်းဟု အမည်ပညတ်ချက် တစ်မျိုးတည်းနှင့် ခေါ်တွင်နိုင်စေကာမူ ဟင်းစပ်ပုံ၊ ချက်ပြုတ်ပုံ၊ အချိန်အဆချင်း လက်ရာချင်းကွာခြား၍ အရသာတစ်မျိုးစီ ပေါ်ပေါက်နိုင်သလိုပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်မသည် ရေးထားသည့်အကြောင်းအရာ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ထက် အကွက်ဆင်ကာ သရုပ်ဖော်အမွှမ်းတင်

ထားသော စာပေရေးသားမှုအပေါ်မှာ အခါများစွာပင် အရသာယူ၍ ခံစားမိဖူးခဲ့ပေသည်။

ကျွန်မအနေနှင့် တကယ်အဖြစ်တကယ်အကြောင်းအရာကို ရေးမိဖူးသည်မှာတော့ နှစ်ကြိမ်မျှသာရှိပါသေး၏။ မမေ့တဲ့နိုင် အခန်းမှ ရေးဖူးသော “သိချင်စမ်းပါတိ” နှင့် “ခရီးဆက်ကြပါစို့” ဆောင်းပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။ သို့တိုင်အောင် ခရီးဆက်ကြပါစို့မှာ အဆာပလာ အမွမ်းအမတွေ ပါရှိနေသေး၍ တကယ်အကြောင်းရာကို တကယ်ဇာစ်ဇာစ်မြစ်မြစ် ဖော်ထုတ်ရေးသားခဲ့ခြင်းမှာ “သိချင်စမ်းပါတိ” စာမူတစ်ခုတည်းသာဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

ထိုစာမူကို ရေးရသည်မှာလည်း မလွယ်ကူလှပေ။ ကျွန်မသည် တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည် နေရာဒေသ တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည် အချိန်ဆီ သို့ရောက်အောင် လွန်ခဲ့ပြီးသော ၉ နှစ်ကျော် ၁၀ နှစ်ခန့်ဆီသို့ မရောက်အရောက်ဆိုသလို မောကြီးပန်းကြီ ပြန်သွားခဲ့ရ၏။ အဖြစ်အပျက်မှာ ကျွန်မတစ်သက်တွင် မမေ့နိုင်လောက်ပါဟု ဆိုသည်တိုင်အောင် ကျွန်မ သတိရသည်မှာ သာမန်မျှသာရတတ်လေ့ရှိပါသည်။ ရံဖန်ရံခါ အကြောင်းအရာ၏ တစ်စိတ်တစ်ဝက်လောက်ကိုသာ အလေးအနက်ထားကာ ပြန်တွေးမိတတ်၏။

ထိုတစ်နေ့ကတော့ ကျွန်မသည် ထိုအကြောင်းအရာများကို စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် စေ့စေ့ငှငှ အသေးစိတ် အကွက်ချပြီး ပြန်တွေးနေမိ၏။ ဟိုယခင် ၉ နှစ် ၁၀ နှစ်ခန့်ကအတိုင်း ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားမှုပေါ်ပေါက်လာကာ ရင်ထဲမှာ ရိုက်ခတ်လာတော့မှသာ ရေးချင်ဇောနှင့် အလောတကြီး ကောက်ရေးရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဤလို ရေးချင်မှုအပေါ်မှာ “ဇော” ကပ်လာပါမှလည်း ရေးသားသည် အကြောင်းအရာထဲမှာ အသက်ဝင်လာတတ်သည်။

သို့ကြောင့်လည်း ဆွေ့ရိပ်လွမ်းရိပ် ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ အလွမ်းဝတ္ထုကို ကောက်ရေးလျှင် အလွန်လက်တွေ့ပြီး အသက်ဝင်လာ

တတ်သည်။ ရွှင်လန်းမြူးကြွနေသော အခါများတွင် သောကွက်ဟားကွက် ကလေးတွေကို မိမိရရ ရေးနိုင်စွမ်းသည်ဟု ယေဘုယျအားဖြင့် အမှတ် သညာ ပြုထားရပါ၏။ “ယေဘုယျ”ဟု ထည့်သွင်း အသုံးပြုသည်မှာတော့ “ခြွင်းချက်” ရှိနေသေးသောကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ဓာတ်သည်လည်း ကောင်း၊ စာရေးသူ၏ ဉာဉ်သည်လည်းကောင်း၊ စာပေမူသည်လည်း ကောင်း မမှန်းဆနိုင်ဖွယ်ရာပင် ဆန်းကြယ်လှသည် မဟုတ်ပါလား။

ရဖန်ရံ ခါ အင်မတန် စိတ်ညစ်ညူးထိုင်းမှိုင်း နေသည့်အထဲမှာ ပင် ဟားကွက် သောကွက်တွေမှာ အရွဲ့တိုက်သကဲ့သို့ ထင်းခနဲလင်းခနဲ ပေါ်ပေါက်လာတတ်သလို တွေ့မြင်ကြားသိလိုက်သည့် အကြောင်းအရာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ကျကျ အတွေးအခေါ်မျိုး ပေါ်ပေါက်ချင်လည်း ပေါ်ပေါက် တတ်ပေသေးသည်။ ရံခါတွင်လည်း ဆန့်ကျင်ဘက်မဟုတ်သည်တိုင်အောင် အကွေ့အကောက် အလိမ်အတွန့်တွေနှင့် ပုံစံတစ်မျိုး ဖြစ်သွားတတ်သည်။ တစ်ခါတလေတွင်မူ အသည်းခိုက်မျှ ထိခိုက်ခံစားမှု ပေါ်လာမှ ရေးချင်သည့် စွမ်းအားကို ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်တော့ ဘာမဟုတ်တာကလေးနှင့်ပင် ရေးချင်အားက ပေါ်ပေါက်တတ်သည်။

ကျွန်မ၏ နုနယ်လှသေးသော စာရေးသက်အတွင်း၌ အမှတ်တရ ဖြစ်စေတတ်လောက်သော အခြေအနေအကြောင်းအချက်တစ်ရပ်ကို တစ်ကြိမ်သောအခါက တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးပါ၏။ ထိုအချိန်က ပတ်ဝန်းကျင်အခြေ အနေနှင့်ပေါ်ပေါက်ဖြစ်ရှိလာသော စာပေထုတ်လုပ်မှုစွမ်းအားကို ဆက်စပ်၍ မပြမီ ရေးသားလိုက်မိသော ဝတ္ထုကလေးကို ပထမဦးစွာ ဖော်ပြချင်ပါ၏။ ထိုဝတ္ထုတိုကလေး ၏ အမည်ကတော့ “ဝမ်းတစ်ထောင်” ဖြစ်ပါသည်။

*

ဝမ်းတစ်တောင်

နံနက်ဝေလီဝေလင်းအချိန်၊ ကြိုးစားပမ်းစား မီးဖိုဆောင်တွင်းမှ အလုပ် များနေသော အတင်သည် ရေနွေးအိုးမှ ထွက်လာသည့် အခိုးအငွေ့ကလေးများကိုကြည့်ရင် သူ၏အိပ်ချင်မပြေသေးသော မျက်လုံးကို အခါခါပွတ်သပ်ပြီး သမ်းဝေနေလေသည်။ အခန်းတွင်းမှ “အဟမ်း” ဟု ချောင်းသံပေး၍ လှုပ်ရှားသော အသံကိုကြားရမှ မျက်စိကျယ်လာကာ ပေါင်မုန့်တစ်လုံးကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး စားငယ်နှင့်လှီးနေတော့၏။

သူသည် မိုးမလင်းမီ အချိန်ကလေးမှာ ဇိမ်နှင့်နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်နေလိုသေး၏။ သို့သော် သူ၏ လင်တော်မောင် အဆင်သင့် ပွဲတော်တည်နိုင်ရန် ဤသို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်နေရသည်မှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှပင်။ သူ့လင်တော်မောင် ပင်စင်ရ အငြိမ်းစား ရာဇဝတ်အုပ်မင်း ဦးစိုးတင်မှာ နံနက်လင်းလျှင်လင်းချင်း ဆာလောင်မွတ်သိပ်တတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဦးစိုးတင်မှာ ပင်စင်လခအပြင် မိဘများ အမွေပေးခဲ့သော တိုက်တစ်လုံးကို ငှား၍ရသော တစ်လလျှင် ၈၀ ကျပ်မျှသောငွေကိုပါ မီးဖိုဆောင် စားသောက်မှုတွင်သာ တွင်တွင်ကြီး အသုံးပြု၍ နေလေသည်။ သူ၏ ပထမမယားကြီးမှာ နောက်သုံးနှစ်လောက်က ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ထိုနောက် အိမ်ရှင်မ မရှိ၍ အစားအသောက်ကျပ်တည်းခက်ခဲမှုဒဏ်ကို ကြာရှည်ခံနိုင်စွမ်း မရှိသောကြောင့် မကြာမီအတွင်းပင် အိမ်ထောင်သစ် ထူပြန်သည်။ ထို ဒုတိယမယားသည် သူ၏ ဇီဇာကျယ်လွန်းလှသော မီးဖိုဆောင် တာဝန်ကို မထမ်းဆောင်နိုင်၍ စိတ်ချင်းအခန်းမသင့်ဖြစ်ကာ ကွဲခဲ့ကြပြီးသည်တွင်မှ ယခုအတင်နှင့် တတိယအကြိမ် အိမ်ထောင်ပြုပြန်သည်။

အတင်ကား အတော်ပင် စိတ်ရှည်သည်ဟု လူအများချီးမွမ်းသံကြားရ၍ သဘောကောင်းသည်ဟုလည်း အသိအမှတ်ပြုကြသည်။

“အတင်ရေ ရေနှေးဆူပြီလားကွာ”

မျက်နှာသုတ်ပဝါ လည်တွင်ပတ်၍ ဗိုက်ကြီးရွဲရွဲ ဗိုလ်ကေစုတ်ဖွားနှင့် အိပ်ရာမှထလာသော ဦးစိုးတင်က မေးလေသည်။

“ဆူပြီလေ ဆူလိုကော်ဖီတောင်ဖျော်ပြီးပြီ”

“အေးအေး သိပ်လည်းမချိုစေနဲ့နော်၊ ပေါင်မုန့်ကော ကြက်ဥနှစ်ပြီး ကြော်သေးသလား”

“ကြော် တုန်းပဲ”

“ပဲပြုတ်လည်း ဝယ်ထားလိုက်ကွာ”

“နံ့ပြားနဲ့စားမှာလား နံ့ပြားပါဝယ်ရမလား”

“ထမင်းကြမ်းနဲ့ပဲ ကြော်ပေးပါကွာ၊ နံ့ပြားမဝယ်ပါနဲ့တော့၊ ငါ သိပ်ဆာနေတယ်။ ညက ငှက်ပျောသီးထစားဖို့ဟာ မစားရဘူး”

“ကဲ...မျက်နှာသစ်တော့လေ၊ ပူပူနွေးနွေး စားရသောက်ရအောင်” ဟု ပြောမှ ဦးစိုးတင် အိမ်သာခန်း ဝင်သွားလေသည်။ ထိုနောက်မှ မျက်နှာသစ်ရင်း

“ညက ပုစွန်သုပ် စားကောင်းတယ်ကွာ၊ ဒီမနက်လည်း ပုစွန်သုပ် ပါဦး၊ ဝက်သားလဲ သုံးထပ်သာကောင်းကောင်း ကြည့်ဝယ်ပါကွာ၊ မနေ့က ဝက်သားများ စားရတာ တင်းမတိမ်လိုက်တာ” ဟု ပါးစပ်မှ အမျှင်မပြတ်ပြောကာ မျက်နှာသုတ်၍ အသင့်ပြင်ထားသော စားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး စားသောက်နေလေသည်။

ပြီးလျှင် အလယ်ခန်း ကြောင်အိမ်ကိုဖွင့်၍ ဘူးတစ်ခုထဲမှ ချိုချဉ် ချောကလက်များကို နှိုက်ယူကာ အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းရှိ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ပြီး တဖြူဖြူစားနေလေ၏။

မကြာမီ အတင် ဈေးမှပြန်လာရာ “ရခဲရဲလားကွာ၊ ဪ... ပန်းဂေါ်ဖီတွေလည်း ပါသကိုး၊ ဟန်တယ်ဟေ့ ဝက်ခြေထောက်စွပ်ကို ပန်းဂေါ်ဖီခတ်” ဟု ပြောရာမှ မီးဖိုတွင်းသို့ ဝင်လိုက်လာပြီး ထမင်းစားပွဲမှ

ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ကာ၊ ဘယ်ဟင်းကို ဘယ်လိုချက် ဘယ်ဟာကို ဘယ်လိုကြော်နှင့် စီမံခန့်ခွဲနေသည်။

အတင်သည် အကျဲလက်ကိုပင်တင်ပြီး စဉ်းတီတုံးကိုဆွဲကာ ဝက်သား ခုတ်လေသည်။ သူ၏ကျောပြင်တွင် စိုရွဲသောချွေးများမှာအကျိနှင့် ကပ်နေ၍ အသားများအကွက်လိုက် အစင်းလိုက်ပေါ်လွင်နေသည်။ နဖူးတွင် လည်း ချွေးပေါက်ချွေးစုကလေးများ အစီအရီနှင့်-

“ဝက်သားကို အသားချည်း သတ်သတ်ယူပြီး ပြုတ်ကြော် လုပ်ထား ဟေ့၊ ကျန်တာ တစ်ဝက်ကို သရက်သီးကုလားတယ်နဲ့ အချဉ်ချက်၊ တစ်ဝက်ငါးပိနဲ့ချက်၊ စွတ်လုပ်ရင် ပန်းဂေါ်ဖီကို မနူးစေနဲ့နော်၊ စားခါနီးမှ ခတ်စားမယ်၊ မီးအေးအေးနဲ့ ဆူနေပစေ၊ လိမ္မော်သီးဘာလို မဝယ်ခဲ့ သလဲကွဲ့၊ အေးလေ တော်ကြာမှ သွားဝယ်ပေါ့ကွာ၊ လက်ဖက်နဲ့စားဖို့ ရွှေပုစွန်ခြောက်ကုန်နေတာကော ဝယ်ခဲ့သေးသလား” နှင့် အဆက်မပြတ် ပြောဆိုနေသော စကားများကိုလည်း အတင်သည် လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းမှ အဖြေပေးနေရသည်။

ဤကဲ့သို့ ကျယ်ဝန်းလှသော အစားမျိုးကို နံနက်မလင်းမီက ထ၍ လုပ်ကိုင်ရသည်မှာ နေ့မီးညမီးဆက်၍သာ နေတော့သည်။ ဤတွင်မူ မကသေး အချို့သောဂျာနယ်များမှ ထူးပေဆန်းပေဆိုသော စားဖွယ်ဆိုသော စားသောက်ဖွယ်ရာများကိုလည်း ကတ်သီးကတ်သတ် ချဲ့ထွင်ရှာဖွေ လုပ်ကိုင်ခိုင်း၍ စားသောက်သည်။

အတင်မှာ မီးဖိုတွင်သာ နေကုန်နေ၍ အခြားအိမ်မှုကိစ္စများကို သိမ်းဆည်းရန် အချိန်မရသဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင် ခေါင်းအုံး၊ ခြင်ထောင်၊ စောင်စသည်တို့မှာ မနက်ကထလာသည်အတိုင်း၊ ဖရိုဖရဲကစဉ်ကရဲ ဖြစ်နေ သော်လည်း ညအိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် ထိုအတိုင်းပင် ဝင်အိပ်လိုက်ကြသည်။ အဝတ်အစားများကိုလည်း (၇)ရက်တစ်ပတ်ကြာ၍ ချွေးစော်နံ့လွန်း ညစ်လွန်းမှသာ လျှော်ရသည်။

ဖုန် အမှိုက် စက္ကူ စာအုပ် စသည်တို့လည်း မည်မျှပင် ရှုပ်ထွေး
နေစေကာမူ ဦးစိုးတင်၏ အပြစ်တင်ခြင်းကို မခံရ။ အစားအသောက်ဘက်
တွင် လစ်ဟင်းလျှင်သာ အကြိမ်အမောင်းခံရတတ်သဖြင့် တစ်အိမ်လုံးတွင်
ဘယ်လိုနေနေ မီးဖိုဆောင်ကိုသာ ဂရုစိုက်ရတော့သည်။

အတင်မှာ မိန်းမသားဖြစ်သည့်အလျောက် အဝတ်အထည်အဆန်း
အပြားကလေးများမြင်လျှင် ဝတ်ချင်ဆင်ချင်စိတ်ပေါ်လာ၍ တစ်ခါတစ်ရံ
“အတင်ဖို့ ဝယ်ပေးပါလား” ဟု ပူဆာမိသည်တိုင်အောင် “အဝတ်ပဲကွာ
ထမီ ၃-၄ ထည်ရှိရင် တစ်နှစ်စာလောက်တာပဲ” ဟု ပြန်ပြောလေ့ရှိသည်။

ထိုစကားမျိုးအတွက် အတင်စိတ်ကောက်သွားလျှင်လည်း လေအေး
ကလေးဖြင့် မျက်နှာချိုသေးလျက် “ခုလငွေပိုတော့ ဝယ်ဝတ်တာပေါ့ကွာ၊
ကြိုက်တာသဘောရှိ ဝယ်ဝတ်ပေါ့ ဟုတ်လား” ဟု ချောမောတတ်ပါသေး
သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ပင်စင်လခနှင့် တိုက်လခမှာ ပိုသည်ဟု ဘယ်တော့မျှ
မရှိ။ မီးဖိုဆောင်စားစရိတ်နှင့်ပင် ကုန်လေပြီ။

ထို့ကြောင့် အတင်သည် ဦးစိုးတင်အပေါ်မှာ မကျေနပ်မှုဖြစ်ပေါ်
နေသည်။ သားတွဲလွဲသမီးတွဲလဲမရှိဘဲနှင့် သူတစ်ယောက်အတွက်မှာ
ထိုင်ရသည်မရှိ၊ ထဘီတိုတိုဝတ်၊ အင်္ကျီလက်မောင်းပင့်ကာ ချွေးဒီဒီးကျ
အောင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လုပ်ဆောင်ရသောကြောင့်လည်း ကြာရှည်လုပ်ကိုင်
ဆောင်ရွက်နိုင်ရည် ရှိမှရှိပါမည်လားဟု တစ်ခါတစ်ခါ တွေးမိပြန်သည်။

ဤကဲ့သို့ အလုပ်များနေစဉ်တွင် “လိမ္မော်သီး စားချင်တယ်ကွယ်
ဝယ်ချည်ပါဦး၊ လက်သုပ်တစ်ခုခုလည်း ဝယ်ခဲပါ” လုပ်နေပြန်သဖြင့်
ဈေးသို့တစ်ခေါက် ပြေးရပြန်လေသည်။

စားသောက်ပြီ စီးသည့်အခါ ပန်းကန်ခွက်ယောက် ဆေးကြောနေဆဲ
“လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနဲ့ လက်ဖက်သုပ်ယူခဲကွာ” ဆိုသဖြင့် တစ်ခုပြီးတစ်ခု
ဆက်၍ ကျွေးမွေးရသည့် ဒုက္ခက တစ်ဖက်နှင့် စိတ်မောလူမောဖြစ်ကာ
သက်ပြင်းချမိပြန်သည်။

ဝေလီဝေလင်းက ထ၍ စားဖို့သောက်ဖို့ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ကျွေးပြီး၍ အိပ်ရာသို့ အပန်းပြေဝင်တော့မည့် အချိန်တွင်လည်း “သန်းခေါင်ထမင်း စားရအောင်ကွာ မအိပ်ပါနဲ့ဦး၊ ညနေက ထမင်းစားစောလို့ ဆာလာပြန်ပြီ” ဟု ပြောကာ ည (၉)နာရီလောက်တွင် ချက်ခိုင်းပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ကြက်ဘဲ ရောင်းသော အိမ်များသို့ မီးဆွဲတစ်ခုနှင့် သွား၍ ဝယ်သည်မှာလည်း ၄ ရက် တစ်ခါ ၅ ရက်တစ်ခါ ဆိုသလို လုပ်ရလေသည်။

ဤမျှ အလုပ်များလှသည့် မီးဖိုတွင် အတင်တစ်ခါက နေမကောင်း၍ နှစ်ရက်သုံးရက် မီးဖိုသို့မဝင်နိုင်သည်အခါ သူ့အား ခင်မင်သော ရဲသားကလေးတစ်ယောက်၏ မိန်းကလေးကို ခေါ်၍ခိုင်းလေသည်။ ထိုမိန်းကလေးမှာလည်း သူ့ချေးထူသလောက် မလုပ်နိုင်၊ သူကလည်း တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး ခိုင်းရမည်ကို အားနာနေ၍ ၂ ရက် ၃ ရက်အတွင်း အတော်ပင် စိတ်တိုင်းမကျ စိတ်အိုက်ပြီလျှင် နေမထိထိုင်မထိ ဖြစ်ခဲ့ရဖူးလေသည်။

ထမင်းချက်လည်း မငှားနိုင်၊ ငှားသည်တိုင်အောင်လည်း သူ့ဇီဇာကျယ်သလောက် မလုပ်နိုင်၍ ပြေးမည်မှာ သေချာနေသည်။ အများနည်းတူ စားသောက်ချိန်တွင် ထုံးစံအတိုင်း ဝတ္တရားအတိုင်း ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရုံအပြင်သန်းခေါင်သန်းလွဲတစ်ရေးနိုး မိုးမလင်းမီ အချိန်များတွင် တစ်ခါနှစ်ခါလည်းမဟုတ်၊ ၃-၄ရက်ခြားသို့မဟုတ် နေ့ဆက်လုပ်ပေးရမည့် အလုပ်ကို မည်သူလုပ်ပေးလိမ့်မည်နည်း။ သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာကား စည်းကမ်းမသတ်ဘဲထားလျှင် ထားတိုင်းလုပ်တိုင်း ကျယ်ဝန်းလှပေသည်။

ထိုနေ့တွင်ကား အတင်သည် ထဘီဆန်းကလေးတစ်ထည် ဝယ်ပေးရန်ပူဆာသော်လည်း “အဝတ်က အရေးမကြီးပါဘူးကွာ” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် စိတ်ရောကိုယ်ပါ မကြည်မသာ ဖြစ်နေ၍ မီးဖိုတွင် စိတ်မပါတော့ဘဲ ငြီးငွေ့ထိုင်းမှိုင်းနေသောကြောင့် ဦးစိုးတင်၏ အဆူအပူ ခံရသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်နေရာ ဧည့်သည်တစ်ယောက်နှင့်အတူသန်းခေါင်ထမင်း

ကျွေးရသဖြင့် ည ၂ နာရီလောက်မှ အိပ်ရာဝင်ရသည်အခါ ကိုယ်တော် မြတ်မှာ အရက်ရှိန်ကလေး တဖိန်းဖိန်းနှင့် အိပ်ပျော်သွားသော်လည်း အတင်မှာ မအိပ်နိုင်၊ သူ့ဘဝသူ့အဖြစ်ကိုသာ တွေး၍ ဆွေးနေတော့သည်။

*

“အတင်ရေ...ဟေ...အတင်” ဟု မီးဆွဲကိုင်ကာ ဟိုကြည့် သည်ကြည့်ခေါ်လိုက်သော ဦးစိုးတင်သည် ခါတိုင်းနေ့များကဲ့သို့ ဝေလီ ဝေလင်းအချိန် မီးဖိုတွင်း၌ အတင်အလုပ်လုပ်နေမည်အထင်နှင့် အဆင်သင့် စားသောက်ရန် ထလာခြင်းမျှဖြစ်ရာ မီးဖိုတွင် မီးလည်းမရှိ၊ အတင်ကိုလည်း မတွေ့ရသောကြောင့် စိတ်ပူပန်ပြီး ခေါ်လိုက်မိခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့တိုင်အောင် ဘာတစ်ခွန်းမျှ တုံ့ပြန်သံမကြားရ၍ စိတ်ပျက်လက် ပျက် ထမင်းစားပွဲတွင်ထိုင်ချလိုက်မှ အနံ့လက်နှစ်သစ်၊ အလျား တစ်တောင် ခန့်ရှိ ပိတ်စကလေးနှင့် ရစ်ပတ်ထားသော စာခေါက်ကလေးတစ်ခုကို ရယူဖတ်ရှုရလေတော့သည်။

ကိုစိုးတင်

လူတိုင်းလူတိုင်းတို့၌ သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွာအတွက် နေ့စဉ် နှင်အမျှ လုပ်မှုဆောင်တာများ အဘယ်မျှ များပြားလှသည်ဟု ဒုက္ခ အရပ်ရပ်ကို သိပြီးဖြစ်လေရာ ကိုစိုးတင်အဖို့ ထိုမျှမကအောင် တာဝန် ကြီးလေးလှသောကြောင့် သင်္ကာမကင်းရှိ၍ ညက အိပ်ပျော် နေစဉ် ဝမ်းဗိုက်ကို တိုင်းကြည့်မိရာ ပူးတွဲပါပိတ်စနှင့်အညီ တစ်တောင်နီးနီးရှိနေသဖြင့် ကျယ်ဝန်းများပြားလှသော ဝမ်း တစ်တောင်၏ တာဝန်ကို မထမ်းဆောင်နိုင် သောကြောင့်ထွက်သွား ပါပြီ။

အတင်

*

ကဲ...ဝတ္ထုပြီးတော့ ရေလက်စဆောင်းပါးကို ပြန်ကောက်ပါဦးမည်။ ထိုဝတ္ထုကလေးကို ကျွန်မသည် ၁၉၄၈ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလထဲမှာ ရေးခဲ့၍ ထိုနှစ် နိုဝင်ဘာ ၂၀ ရက်နေ့ထုတ် ဂျာနယ်ကျော်အုပ်တွဲ၁၄ အမှတ် ၁ တွင် “အထွေ” ဟူသော ကလောင်အမည်ဖြင့် ပါရှိခဲ့ပေသည်။ ထိုဝတ္ထုကလေးကို ကျွန်မရေးခဲ့သည် အချိန်တွင်ကား ကျွန်မသည် အပြင်းအထန် မမာမကျန်း ဖြစ်နေချိန်ပေတည်း။ သေမှာပဲဟု တစ်အိမ်သာ လုံးက အတွင်းကျိတ်ထင်မြင်ယူဆနေကြရာမှ အနည်းငယ်ပြန်လည် ထူထောင်စကလေးသာ ဖြစ်ပေသေးသည်။

ထိုစဉ်က မမာလိုက်သည်မှာ ထမင်းကိုဝေး၍ ဘာအစာမျှ မဝင်ခဲ့သည်မှာပင်(၅)လကျော်မျှ ကြာရှည်၏။ တစ်နေ့လုံးအဖို နွားနို့အဝက်သား ကုန်ရန်ကိုပင် မနည်းကြီး ကြိုးစားအားပေး၍ တိုက်ကျွေးနေခဲ့ရသေးသည်။ လူမှာအရိုးပေါ်အရေတင်တမျှ ပိန်ချူးနေ၏။ မေမေနှင့်တကွသော အစ်မများမှာ အစားအသောက်ကို ကျွန်မမစားချင်စားချင်အောင် ကြိုးစား နေကြရှာ၏။ အနည်းငယ်ထူထောင်နိုင်လာသောအခါ မုန့်ဟင်းခါးသုပ် အနည်းငယ်ကစ၍ စားသည်။

နောက် ထမင်းကိုစားပါမည်ဟု ကျွန်မကတိပေးသောနေ့မှာကား ဆရာကြီး မဟာဆွေ၏ “ရတီမှန်” ဝတ္ထုကို ဖတ်ရှုပြီးဆုံးသည် အချိန်တွင် ဖြစ်ပေသည်။ ဤမျှ မကျန်းမမာဖြစ်နေသော်လည်း လုံးဝ မလှုပ်ရှားချင်၊ မျက်စိမဖွင့်ချင်သည် အချိန်များမှအပ စာကိုတော့ ကျွန်မ အင်မတန် ကြိုးစားပမ်းစား ဖတ်ရှုလျက်ပင် ဖြစ်သည်။

“ထိုင်နေလည်း နေမကောင်းဘူး၊ အိပ်နေလည်း နေမကောင်းဘူး၊ ဘယ်လို နေလို့မှ နေမကောင်းဘူး၊ စာဖတ်နိုင်လို့ ဖတ်နေရင် နည်းနည်းသက်သာတယ်” ဟု ကျွန်မပြောလေ့ရှိသဖြင့် တစ်အိမ်လုံးက ခွင့်ပြုထားကြပါသည်။

ရတီမှန်ဝတ္ထုထဲတွင် ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ် ပြင်ဆင်ထားပုံပါရှိ၏။

ငရံ့အကွင်းအကွင်းကြီးတွေကို ကြော်ပြီးမှ ငရုတ်ကြက်သွန် ခရမ်းချဉ်သီးနှင့် ဆီသတ်ပြီး ပြန်ချက်ထားသော ဟင်းတစ်ခွက်၊ ဒန့်ဒလွန်ဟင်းချိုပူပူတစ်ခွက်၊ ပြီးတော့ ဘာတွေပါသေးသည်ကို ကျွန်မကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ချေ။ ကျွန်မက ထိုစာအုပ်ကို အစ်မများလက်သို့ အပ်လိုက်ကာ “ဒီထဲကအတိုင်း ချက်ပေးရင် အပူထမင်းစားကြည့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ အစ်မများက ချက်ချင်းပင် ဝမ်းသာအားရ ချက်ပြုတ်စီမံပေးကြသည်။

ထမင်းပွဲ အသင့်ပြင်ပြီး၍ ကျွန်မကို စားစေသော အခါတွင်လည်း အစ်မများက “မဟာဆွေစာဆိုရင် ကောင်းတာချည်းပဲဆို၊ မဟာဆွေစီစဉ် ထားတဲ့ ထမင်းဟင်းလည်း ကောင်းရမှာပဲပေါ့၊ တို့လည်းလက်စွမ်းကုန်ချက် ထားတာပဲ” စသည်ဖြင့် ကျွန်မရယ်ရွှင်လာအောင် ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုနေ ကြသည်။ သို့ရာတွင် မျက်စိအမြင်မှာ စားချင်စဖွယ်ရှိသော ထမင်းဟင်းလျာ များသည် ကျွန်မလျှာပေါ်မှာ ဘယ်လိုမျှ အရသာမတွေ့နိုင်။ ဘယ်လိုမျှ စားမဖြစ်နိုင် တော့ဘဲ လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

အစ်မများ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ထမင်းပွဲကို ပြန်သိမ်းကြသော အခါတွင် ကျန်မသည် ထိုင်ငိုငိုတွေးတောနေမိ၏။

“ငါ့ခုလောက် ဇီဇာကြောင်နေတာကို ညီအစ်မချင်းတွေမို့သာပဲ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်သာ ဒါလောက်ချေးများနေရင် မိန်းမလုပ်တဲ့လူက မကြာခင် ပစ်ထွက်သွားတော့မှာ”

ထိုအတွေးကို တွေးမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် ဝင်းခနဲလက်ခနဲဖြစ်ကာ စာရေးချင်စိတ်တွေ ဖျိုးဖျိုးဖျတ်ဖျတ် တက်ကြွလာ ကြ၏။ ကျွန်မသည် အချိန်အနည်းငယ် ဆက်လက်တွေးတောပြီးလျှင် အိပ်ရာနံဘေးစာခုံထဲမှ စာရွက်တွေကို ဆွဲယူကာအိပ်ရာထဲမှာပင် ကာယကံ မြောက်ရေးဖြစ်တော့လေသည်။ ရေးရင်းနှင့်လည်း လေးလံရီဝေနေသော ဦးခေါင်းကို မကြာခဏ နှိပ်နယ်ပေးရသေး၏။ သည်ထဲက မရေးနိုင်လောက် အောင်ဖြစ်လာပြန်လျှင် စာရွက်တွေ ဘေးဖယ်ပြီး လှဲအိပ်လိုက်ရသေး၏။

သုံးရက်တိုင်တိုင် ကြိုးစားတော့မှ ဝမ်းတစ်တောင်ဝတ္ထုပြီးဆုံးသွားသည်။ ကျွန်မက အစ်မများလက်သို့အပ်ကာ ဂျာနယ်ကျော်သို့ ပို့စေလိုက်ရ၏။

သည်အဖြစ်ကို ပြန်လှန်တွေ့တော့မိတိုင်းမှာပင် ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် လှုပ်ရှားမိပေသည်။ သာယောင့်သာယာအချိန်အခါ အခြေအနေမျိုးလည်း မဟုတ်၊ စိတ်ထဲမှာလည်း သာယာရွှင်လန်းမှုမရှိ၊ လူအနေနှင့်လည်း အနည်းငယ်မျှ သက်တောင့်သက်သာ မရှိသော ဤအခါမျိုးမှာပင် စာပေ ထုတ်လုပ်မှု စွမ်းအားသည် လှုပ်ရှားပေါ်ပေါက်၍ လာတတ်သေးသည်မှာ အံ့ဩစဖွယ်လည်း ဖြစ်နေပါ၏။

ကျွန်မကဲ့သို့စာပေဝါ နုနယ်သေးသူ၊ အတွေ့အကြုံနည်းပါးသေးသူ တစ်ဦးမှာပင် မမျှော်လင့် မထင်မှတ်စကောင်းသော အချိန်အခါ အခြေအနေမျိုးမှာ ဤလိုဖြစ်တတ်သေးပါလျှင် မင်စက်ကျရာ ဝတ္ထုဆောင်းပါး ကဗျာဖြစ်စေနိုင်စွမ်းသော ဆရာဆရာကြီးများတွင်ဆန်းကြယ်ထွေထွေသော ဖြစ်စဉ်များကို မည်မျှဖြစ်ရှိတွေ့ကြုံဖူးကြလေမည် မသိပေ။

ထိုဆရာဆရာကြီးများ ဖန်တီးတင်ပြထားသော စာပေများထက် ထိုဆရာဆရာကြီးများ၏ စာပေထုတ်လုပ်မှုစွမ်းအားကို ဖြစ်ပေါ်စေသော အကြောင်းအချက်များသည် ပိုမို၍ စိတ်ဝင်စားစဖွယ် ဖြစ်စေလိမ့်မည်ဟု ထင်မိပါ၏။ တစ်ခါတလေတော့ ကျွန်မအနေနှင့် ထိုအကြောင်းအရာ အတွေ့အကြုံမျိုးကိုပင် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် သိချင်မိလေသည်။

“ကြက်ဥအရောင် တိမ်တောင်သဖွယ် မင်းရေးကျယ်” ဟု ဆိုစမှတ် ပြုကြရာ စာပေရေးရာ စာပေမှုတို့သည်လည်း ထိုမျှမကပင် ကျယ်ဝန်း နက်နဲဆန်းပြား သိမ်မွေ့လှပါချေ၏တကား။

[ရှုမဝ၊ ဇန်နဝါရီ ၁၉၆၁]

လုံရန်ရွာနှင့် ခန္တီတောင်

(၁)

လွတ်လပ်သော မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရ လက်ထက်အခါဖြစ်သည်နှင့်အမျှ ချင်းတောင်လည်း တိုးတက်လာခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် မြောက်ပိုင်းချင်းတောင်ခရိုင်မှာ ပိုမိုတိုးတက်သည်ဟု ထင်ရသည်။ ရှေးအင်္ဂလိပ်အစိုးရ လက်ထက်ဆီက လားဝန်တင်နှင့်သာ သွားလာရသောလမ်းနှင့် ခြေကြောင်း ခရီးလမ်းတို့သည် ယခုအခါ မော်တော်ကားလမ်းကြီးတွေ ဖောက်လုပ်ထားပြီးဖြစ်နေ၏။

အစိုးရရုံးစိုက်ရာ တီဒင်-ဖလမ်း-ဟားခါမြို့တို့သည် တစ်မြို့နှင့် တစ်မြို့ မော်တော်ကားဖြင့် ဧိမ်ကလေးနှင့် ရောက်နိုင်ကြသည်။ ထိုမျှ မကသေး၊ ထွက်ကုန်ဟူ၍ မည်မည်ရရ ပြစရာမရှိဘဲ အစိုးရဌာနလည်း မဟုတ်ဘဲလျက် အချို့သော တောရွာများသို့ပင် ကားလမ်းတွေ ဖောက်ထား တတ်ကြသေး၏။

ချင်းတောင် အလယ်ပိုင်း၌ရှိသော ဟားခါးဆပ်ဒီဝီစံမြို့ကို ဖလမ်းမှ တောင်စူးစူးသို့ ဖောက်ထားသော လမ်းသစ်ကြီးမှ သွားရ၏။ ထိုလမ်းသည် ချင်းတောင်ပထဝီဝင်တွင် ကျောရိုးတောင်ဟု ခေါ်ကြသော အလယ်ဗဟို တောင်မြင့်ကြီးကို အရှေ့ဘက်မှ ကပ်မြှောင်၍ ဖောက်လုပ်ထားလေသည်။

အဆိုပါ ကျောရိုးတောင်ကြီးသည် ဟိမဝန္တာတောင်ကြီးဆီမှ

သွယ်တန်းဆင်းလာခဲ့သော တောင်ဖြစ်၏။ မဏိပူပြည်၊ အာသံပြည်တို့၏ အရှေ့ဘက်မှ တစ်စပ်တည်း ထွက်လာခဲ့ရာ ချင်းတောင်လွန်လျှင် ရခိုင်ရိုးမ တောင်ကြီးအဖြစ်နှင့် ပုသိမ်မြစ်ဝသို့ ဆင်းသည်အထိ တည်၏။ အခြား တောင်မြောင်တို့ကဲ့သို့ ချောင်တွေချောက်တွေဖြတ်၍ ပြတ်သော နေရာ မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ချင်းတောင်ရှိ လူတို့က ထိုကျောရိုးကြီးကို ဟိမဝန္တာ တောင် နှာမောင်းကြီးဟု ခေါ်စမှတ်ပြုလေသည်။

ဖလမ်းမှ ဟားခါးသို့သွားသော ကားလမ်းနှင့် အနောက်ဘက် ဘေးတွင် လှပီတောင်ကြီးနှင့် ရိမ်မှုးတောင်ကြီးနှစ်လုံးတို့သည် တောင်ထူးကြီး များဖြစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် တောင်သဘာဝ၏ ထူးထွေချက်ကို စိတ်ဝင် စားစွာ လေ့လာမှု နည်းပါးသူတို့မှာတောင်ထူးများဟု ခြားနားသိကြမည် မဟုတ်ပေ။

လှပီတောင်ကြီး၏ တောင်ဘက်တွင် တစ်ဆက်တည်းတည်လျက် ဖြူဖွေသော ကျောက်စိုင်အထွတ်ကြီးတွေ အဆင့်ဆင့်နှင့် ခန္တီခေါ်သော တောင်ကြီးရှိသေး၏။ ထိုတောင်၌ ရှေးက ရသေ့ရဟန်း သူတော်သူမြတ်တို့ နေထိုင်သွားဖူးသော ကျောင်းသင်္ခမ်းဟောင်းများ ရှိလေသည်။

ထိုတောင်ကြီး၏ အရှေ့တောင်ဘက်ခြေတွင် တောအုပ်ခြားပြီးလျှင် ကားလမ်းမကြီးကို ကပ်မြှောင်၍ လုံရန်းရွာကလေးရှိ၏။ ရွာဟုဆိုရ သော်လည်း အိမ်စုမရှိပေ။ တောင်ယာခင်း ကိုယ်စီနှင့်နေကြသော တဲအိမ်ပြောက်ကျားမျှသာ မြင်ရပေမည်။ ထိုရွာကလေးသည် ချင်းရွာမဟုတ်၊ ဟိမဝန္တာနယ်စပ်မှ ကပ္ပိလဝတ်ပြည်သားဟု ခေါ်ကြသော နေပါလီလူမျိုး ဂေါ်ရခါးများ စုပေါင်းနေကြသည် နွားကျောင်းသားရွာ ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ထိုရွာကလေးမှ လူများသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ရှိနေကြ၏။ တောင်ကလူ မြောက်သွား မြောက်မှလူက တောင်သို့လာလျက်၊ တစ်အိမ်ဝင် တစ်အိမ်ထွက်နှင့် လိုက်လံပြောသူကပြော၍ အပြန်အလှန် မေးကြဖြေကြသည်။ သူတို့၏ခလေ့ငယ် ဝသီကြောင့်၊ တိုးတိုးသာသာ

ပြောကြသည်လည်းမဟုတ်။ အသံကျယ်ကြီးတွေနှင့် အော်ဟစ်ပြီး အဝေးကြီးက ကြားနိုင်လောက်အောင် အရေးတကြီးကဲ့သို့ ပြောနေကြ၏။ ဘေးလူတို့အမြင်မှာ သူတို့၏နေပါလီစကားကို နားမလည်သောကြောင့် ဘာအကြောင်းကို ပြောကြ၍ ဘာလုပ်ကြမည်နည်းဟု ခန့်မှန်း၍ မရကြပေ။

တစ်ခါတစ်ရံ ဝံပုလွေအုပ်ကြီးများသည် ရွာအနီးသို့လာ၍ နွားငယ်များကို ဖမ်းယူစားတတ်သောကြောင့် ထိုအကြောင်းများပင်လော။ သို့မဟုတ် မိုးရွာစေ့နေစဉ် ရဲခါလာတတ်သော (၉)တောင်ကျော်ကျားကြီးများ အနောက်ဖက်တောင်ကြီးပေါ်၌ တွေ့မြင်ကြ၍ပေလော။ ဤသို့လည်း မဟုတ်တန်ရာ၊ သူတို့၏မျက်နှာမှာ ကြောက်ရွံ့သောအသွင်မရှိကြ။ အကယ်၍ ဝံပုလွေအုပ်တို့ ကျားတို့ဖြစ်ခဲ့လျှင် သေနတ်ပြင်သူပြင် ခုတ်ကရီ ဝင်သူ ဝင်လျက် စားလှလေးမြား ကိုင်သူကိုင်၍ အမဲလိုက်မည် အသွင်ကို မြင်ကြဖွယ်ရာ ရှိသည်။

ဟိုယခင် အင်္ဂလိပ် လက်ထက်က အထက်ချင်းတွင်း ကင်းတပ်မြို့ကို ရေဝင်သည်ဟု အကြောင်းပြကာ၊ မြေမြင်ရာမော်လိုက်ရွာကို ရွှေ့ပြောင်းမြို့တည်သည်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ကုန်ကျပေလိမ့်ဦးမည်။ ထို့ကြောင့် ဤကိစ္စစိုင်းရှင်ထွက်ဖို့တော့ ဝေးပါသေးရဲ့ဟု ချင်းတောင်ရှိ ဗမာများနှင့် မြော်မြင်တတ်သော ချင်းအချို့က တွေးဆနေကြဆဲ ရှိသေးသည်။

သင်းဖြင့် ဘာကြောင့်ဒီလောက် အရေးတယူလှုပ်ရှားနေကြသလဲဟု မနေနိုင်သူ တစ်ဦးက မေးမြန်းကြည့်၍ သိရသည်မှာကား အာသံနယ်ခြားတောင်မှလာသော ချင်းခရီးသည်တစ်ဦးထံ ပါလာခဲ့သော စာတစ်စောင်ရ၍ ဖြစ်ကြောင်း သိရပေတော့သည်။ ထိုစာသည် လုံရန်းရွာနေ စာတိုက်ဗိုလ်ပင်စင်စားကြီး ကေဘဟာဒူးထံသို့ အိန္ဒိယနယ်ခြားတောင်၌ သီတင်းသုံးနေသော ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးက ပေးသောစာဖြစ်၏။ စာအိတ်ပေါ်တွင် အင်္ဂလိပ်စာနှင့် ချင်းစာရော၍ ရေးထားသော်လည်း အတွင်းစာမှာ မြန်မာစာဖြင့် ရေးထားလေရာ၊ အံ့ဩ၍ အမျိုးမျိုးတွေးဆနေကြလေသည်။

စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးသည် ဗမာစာတတ်ဖြစ်သော်လည်း အိန္ဒိယ နယ်ခြား တောင်မှပေးသောစာဖြစ်၍ အတွေးရခက်နေ၏။ စာအိတ်ပေါ် မှာတော့ “ဦးသောင်းအုပ် ပြန်ကြားရေး အရာရှိ၊ ဖလမ်းမှ တစ်ဆင့်ပေး လိုက်ကြောင်း တွေ့နေပြန်ရာ ပေးသူကို အမှန်တွေ့မရအောင် လှံချာ လိုက်နေကြသည်။

“အာသံနယ်ခြားတောင်မှ ပေးစာဟာ ကုလားဘုန်းကြီးများ ဖြစ်လေမလား၊ ကုလားဘုန်းကြီးဖြစ်လျှင်လည်း နေပါလီစာသော်လည်း ကောင်း၊ ဟိန္ဒူစာသော်လည်းကောင်း ရေးရမယ်၊ စစ်တကောင်း ဘန်ဂါလီ ဘရူးဝါ ဘုန်းကြီးတွေဖြစ်လျှင်လည်း ဘန်ဂါလီ စာသော်လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ်စာသော် လည်းကောင်း ရေးကြမှာပဲ၊ မြန်မာစာတော့ ရေးတတ်ကြ မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ သူတို့ဘွဲ့တွေက ဗုဒ္ဓဒတ္တ၊ ဇိနရတန စတဲ့နာမည်တွေသာ ကြားဖူးပါတယ်။

“အဟုံ လူမျိုးနှင့် ရှမ်းဘုန်းကြီး၊ ကချင်ဘုန်းကြီးတွေတော့ဖြင့် မြန်မာစာတတ်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဘွဲ့တွေက ဦးကောဝိန္ဒဘိက္ခု၊ ဦးဝိသုဒ္ဓဘိက္ခု ဆိုတဲ့ ဘွဲ့နောက်က ဘိက္ခုဆိုတာလေးတွေ ပါရှိလေ့ရှိ ကြတယ်။

“တကယ်လို့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်များ တစ်ပါးပါး မှန်သည်ပဲထားဦးတော့ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီး ‘ကေ ဘဟာဒူး’ဆိုတဲ့ နာမည်ကို သူတို့သိကြမယ် တဲ့လား” ဟု အနည်းနည်း တွေးဆကြ၏။

နောက်ဆုံး၌ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးသည် ထိုစာကို ဆွဲယူကာ လှရန်းရွာ ကလေး၏ မြောက်ဘက်တစ်မိုင်ခန့်ဝေးသည် တောင်ကြီးတစ်ကျွေ အတွင်း၌ ရှိသော ပိုးမွေးမြူရေး နည်းပြဆရာ မြန်မာလူမျိုး ကိုမြသောင်းထံ ထွက်သွားလေသည်။

ဝဝဗိုလ်ရွဲကြီးနှင့် စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးသည် မောကြီးပန်းကြီးနှင့် ကိုမြသောင်းထံ ရောက်လာလျှင် စာရွက်ကိုပြကာ...။

“ဒီမယ်ဗျာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက စာတစ်စောင်ပေးလို့ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး ဖြစ်နေကြတယ်။ ဘယ်ကဘုန်းကြီးမှန်းလဲ မသိဘူး။ မြန်မာပြည်မှာ ဆရာတော်တွေကလဲများပါတယ်။ ဘယ်ဆရာတော်တဲ့လဲ ကြည့်ပေးစမ်းပါဦး” ဟု ပြောရ၏။

ကိုမြသောင်းမှာလည်း စာရွက်ကို ကိုင်ကြည့်ခါမျှနှင့်ပင် သိလိုက်၏။ စာတိုကလေးမျှဖြစ်၍ ကြာရှည်ဖတ်နေရန်လည်း မလိုပေ။

“ဒီမှာပေးတဲ့ ဆရာတော်ရဲ့ဘွဲ့ ပါသားပဲ ဘာဘူကြီးရဲ့ ဒီမယ်” ဟု ဘွဲ့ကို လက်ထောက်၍ပြ၏။ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးမှာ မြန်မာစာတတ်သော် လည်း လုံးဆင့်ပါဠိစာမျိုးဖြစ်၍ မဖတ်တတ်ပေ။ ထိုဘွဲ့နာမည်ကို ကိုမြသောင်းက ရွတ်ဆိုပြမှ “ဪ...အရင်က ကျုပ်တို့နဲ့တူတူနှစ်အကြာ ကြီး ဖလမ်းမှာနေသွားတဲ့ ဆရာတော်ကြီးလား” ဟု ဝမ်းသာအံ့ကြည်နှင့် မျက်နှာရွှင် ပြုံးသွားတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ စောဦး ချင်းတောင်ပေါ်ကြွလာပြီး ဘုရားတွေတည် သိမ်တွေသမုတ်နဲ့ သာသနာပြုသွားတဲ့ ဆရာတော်ကြီးလေ၊ အိန္ဒိယနယ်စပ် ကြွသွားပြီး အာသံနယ်ခြား တောင်ကြီးမှာ သီတင်းသုံးတာ နှစ်အတော် ကြာသွားပြီ”

“ဪ...သိပြီ သိပြီ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဆီစာပေးတာကို”

“သူ့စာက (ပြာသိုလဆန်း ၉ ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေရောက်မည်) ဆိုတော့ ဒီနေ့ ညနေရောက်မှာပဲ၊ ညတည်းခိုဖို့နေရာ ပြင်ဆင်ထားဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

“ဒါက ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဘယ်ဆရာတော်လဲ၊ ဗမာလား၊ အာသံ ဘုန်းကြီးလားဆိုတာသာ ခွဲခြားသိချင်တာပါ၊ ကောင်းပြီ ကျုပ်ပြန် လိုက်ဦးမယ်၊ ခင်ဗျားလည်းလာခဲ့ပါ၊ ဂေါ်ရခါးတွေအားလုံး ကျုပ်သွားဖိတ် ထားမယ်”

စာတိုက်ဗိုလ်မွတ်တားကြီးသည် ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် လမ်း

တစ်လျှောက်ရှိ ဂေါ်ရခါးအိမ်များကို ညနေသူ့အိမ်သို့ လာရောက်ရှိခိုးကန်တော့ကြရန်၊ တရားနာကြရန် ကြိုကြိုက်ခဲသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ကြွလာတော့မည်အကြောင်း အိမ်စေဝင်၍ ဖိတ်လေသည်။ သူ့အိမ်မှကျော်လွန်၍လည်း တောင်ပိုင်းအဆုံးစွန်သော သူကြီးဟောင်း ဂန်ဂါမဏီအိမ်အထိ သွား၍ ဖိတ်လိုက်သည်။

သူ၏သားမက် မန်းဘဟာဒူးနှင့် လာထိန်အဘိုးကြီး ဘုန်းဘဟာဒူးတို့ အိမ်များကိုလည်း အရေးတကြီး လှမ်းခေါ်၍ သူ၏ဆောက်လုပ်ပြီးကာစ လူမနေသေးသော သွပ်မိုးအိမ်သစ်ကြီးပေါ်ကို ဆရာတော်ကြွလာလျှင် ခေတ္တကျောင်းအမှတ်နှင့် သီတင်းသုံးရန်အတွက် ပြင်ဆင်ထားစေသည်။ သူနားလည်သမျှဖြင့် လိုလေသေးမရှိစေရန် နောက်နေ့နံနက် ဆွမ်းကပ်ရေးကိစ္စပါ စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

ထို့နောက် အဝတ်များ သပ်ရပ်စွာလဲ၍ ချမ်းအေးလှသောကြောင့် မီးလင်းဖိုတစ်ခုနှင့် မိလူရင်း ဘယ်ဆီကကြွလာလိမ့်မလဲဟု အနောက်ဘက် တောင်မြင့်တောအုပ်ကြီးဆီသို့ တမျှော်မျှော်ကြည့်ကာ စောင့်နေလေသည်။

(၂)

ညနေတွင် တောင်မြင့်ထိပ်ဖျားတို့၌ နေရောင်ခြည်ဝင်းပနေဆဲ အချိန် အရပ်လေးမျက်နှာကို ကောင်းစွာမြင်ရခိုက်တွင် လုံရန်းရွာသားတို့ စောင့်မျှော်နေကြသော ဆရာတော်ကြီးသည် အနောက်ဘက်ရှိ တောင်မြင့်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းကြွလာလေသည်။ နောက်မှ ချင်းဒကာတစ်ဦးသည် အိပ်ရာလိပ်ပိုး၍ လိုက်ပါလာသည်။

“ဟိုမယ် - ဟိုမယ်” ဟု လှမ်းမြင်ကြသူတို့က အဆင်ဆင်ကြွေးကြော်၍ ပြောကြလေရာ သူတို့ဘာသာစကားနှင့် ညံစီသွားတော့သည်။ ဟိန္ဒူ အဖိုးကြီး ဒန်းစိန်က သွားရမည့်နေရာသို့ ချင်းစကားနှင့်ပြော၍ လမ်းညွှန် လိုက်၏။

စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးအိမ်သို့ နယ်ခြားဆရာတော်ဆိုက်ရောက်သွား
 သောအခါ မီးလင်းဖိုနှင့်ထိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထားသောနေရာသို့ ပင့်၍
 ဝမ်းသာအားရ ရှိခိုးကြသည်။ လုံရန်ရွာကလေးရှိ နေပါလီအမျိုးသားတို့
 သည် စကြာမင်းကိုမျှော်နေကြသော လေးကျွန်းသားတို့ထံသို့ စကြာမင်း
 ကြီးသည် ကောင်းကင်မှ စကြာရတနာကြီးစီးကာ ဆိုက်ရောက်လာသကဲ့
 သို့ ဝမ်းသာအားရ ရှိနေကြသည်။ တစ်ယောက်က တစ်ယောက်သို့
 လှမ်းခေါ်အော်ဟစ်ပြောကြသည်။ တောင်မှမြောက်သို့လည်း ကောင်း၊ မြောက်မှ
 တောင်သို့လည်းကောင်း သွားရောက်သတင်းပို့ကြသည်လည်း အမော
 တကောပင်။

ထိုရွာကလေးသည် မုဆိုးမအိမ်နှင့် မုဆိုးဖိုအဖိုးကြီး တစ်ဦးတည်း
 နေသောအိမ်ပါထည်တွက်ပါမှ အိမ်ပေါင်း ၁၉ - အိမ်မျှရှိသော်လည်း
 မြောက်ဖျားစွန်းအိမ်မှ တောင်အဆုံးစွန်းအိမ်အထိ တစ်မိုင်ခန့်ဝေး၏။ ထို့ကြောင့်
 ရွာအဆုံးကို ခေါက်တုလျှောက်ရလျှင် ဆင်းရတက်ရ ကွေ့ရ ကောက်ရနှင့်
 အတော်မောရသည်။

ချင်းတောင်မှာ အထူးချမ်းအေ သောဌာနဖြစ်သည့်အပြင် ဆောင်း
 ရာသီ၏အခေါင် ပြာသိုလဖြစ်သောကြောင့် ညအခါတွင် အလွန်ပင်စိမ့်မြ
 ၍နေပေသည်။ သို့ရာတွင် ချမ်းအေးသည့်ဒဏ်ကိုခံလျက် လင်စုံ မယားစုံ
 လာ၍ ရှိခိုးကြသည်။ ငှက်ပျောသီး၊ လိမ္မော်သီး စသည်လှူကြသည်။
 ကလေးငယ်များကိုပါ ချီပိုးခေါ်ယူခဲ့၍ ရှိခိုးစေကြသည်။ မုဆိုးဖို မုဆိုးမ
 တို့ကလည်း တစ်ဦးတည်းလာ၍ ရှိခိုးကြသည်။

ထိုရွာမှ ထိုဒကာများနှင့် ထိုဆရာတော်ကြီးကား ခုမှတွေ့ကြသူ
 များမဟုတ်ပေ။ ရှေးပဝေဏီ အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထက်ကစ၍ အတူနေ
 ပါရမီဖြည့်ဖက် ဆရာဟောင်း ဒကာဟောင်းများဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်
 ဤမျှ ဝမ်းသာကြသည်။ မြတ်နိုးလိုလားကြသည်။

ကြွကြိုက်သောအခါ လှူဒါန်းရန်ဟု ကြေးလင်ပန်းငယ်ကလေး

တွေနှင့် တိုတိုတိတိထည်၍ ယူလာကြသည်။ ငှက်ပျောသီး၊ ကြိသကာ၊ လိမ္မော်သီး၊ သကြားလုံးနှင့် မုန့်ထုပ်ကလေးများလည်း ပါ၏။ ၅ ပြား စေ၊ ၁၀ ပြားစေကလေးများလည်း မြင်ရ၏။ ဆန်ကလေးက နည်းနည်း၊ နနွင်းမှုန့်၊ မဆလာ စသည်ဖြင့် တိုတိကလေးတွေ စု၍နေ၏။ ပူရီမုန့် လည်းပါ၊ ပန်းကုံးလည်းပါသေးသည်။ ဆရာတော်ကြီးအနီးမှ စားပွဲပေါ်တွင် စုပုံ၍ထားကြသည်။ ရှိသမျှကို ကြံဖန်လှူကြရာသည်။ အမျိုးပေါင်းကဖြင့် စုံပါပေ။ ဘယ်ဟာမှ များလှသည်ကားမဟုတ်၊ ဖယောင်းတိုင် ၂ တိုင် ၃ တိုင်မီးခြစ်တစ်လုံးစသည်တို့ ဖြစ်၏။

ညစာစားပြီးချိန်တွင် ဝင်လာမစဲတဖွဲလွဲလာကြရာ၊ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီး၏ ဆောက်လုပ်ပြီးခါစ အိမ်သစ်ကြီးပေါ်တွင် လူပရိသတ် ပြည်လျှံသွားသည်။ ရှေ့ရောက်သူက မီးဖိုအနီးနေရ၍ နောက်ရောက်သူကတော့ မီးဖိုနှင့်ဝေးရာမှာ ထိုင်ကြရသည်။ ထိန်လင် သော ဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင် နှုတ်ခမ်းမွှေးကောင်းကောင်းနှင့် သန်မာထွားကျိုင်း ခဲညားသော ယောက်ျားကြီးများ၊ ဝဖြိုးသောခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဗမာလိုထဘီဝတ်၍ စောင်ခြုံပေါ်မှ ပုဝါဖြူကလေးတွေ ခြုံထားရသာ ဂေါ်ရခါးမများ၊ အနွေးထည် ဘောင်းဘီကလေးတွေနှင့် ဘုစုခရကလေးများ ဆုမိကြလျှင် တစ်ယောက်တစ်ပါး စပ်ဖြင့် စကားတွေ ဆူညံသွားတော့သည်။

စကားပြောအရာတွင် ကုလားလူမျိုးများသည် ဗမာက ပုံခိုင်းရလောက်အောင် များသောလူမျိုးပေဟု ဆရာတော်ကြီးက ထိုပရိသတ်ကို ကြည်ကာ ပြုံးမိပေသေးသည်။

ဆရာဒကာဆုမိကြလျှင် ကွဲကွာနေသော ဆွေမျိုးတစ်ဦးသည် နှစ်ပေါင်းကြာမြင်ပြီးမှ မမျှော်လင်ဘဲ ရွာပြန်ရောက်လာသကဲ့သို့မခြား များစွာ အားရနှစ်သိမ့် ကြသည်။ အာသံဗုဒ္ဓဘာသာတို့ကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းကြီးတွေလျှင် နားလည်သည်ဖြစ်စေ နားမလည်သည်ဖြစ်စေ တရားနာလျှင် ကုသိုလ်ရသည်ဟူသော နှလုံးသွင်းနှင့် တရားဟောပါဟူ၍

မလျှောက်တတ်။ ဘင်္ဂါလီဗုဒ္ဓဘာသာများကဲ့သို့ ရှိခိုးကန်တော့၍ ငါးပါးသီလ ခယူတတ်ခြင်းလည်း မရှိရှာကြ။ ၎င်းတို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဆိုရစေကာ ဘောင်းဘီရှည်ပေါ်မှ ဗမာလူချည် ထပ်ဝတ်ထားသူကဲ့သို့ ဟိန္ဒူဘာသာ ပေါ်မှ ဗုဒ္ဓဘာသာ တင်ထားခြင်းမျှသာ ရှိရှာကြသေး၏။

ဆရာတော်ကြီးသည် ထိုအကြောင်းကို နားလည်ထားသောကြောင့် သီလခံရန် တရားနာရန် မတိုက်တွန်းပေ။ ပုဂ္ဂိုလ်ခင်က တရားမင်မြဲ ဟူသည်ကို နှလုံးသွင်းကာ ဆိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

ဒကာ ဒကာမများသည် ဆရာတော်ကြီးကို ကြည်ညိုကြသကဲ့သို့ ဆရာတော်ကလည်း ယင်းဒကာ ဒကာမများကို ကရုဏာ မေတ္တာထား၏။ တွေ့ဆုံခိုက်တွင် ဘုရားစကား တရားစကားပြောရသည်ထက် သူတို့သိချင် နေကြသော အိန္ဒိယပြည်အကြောင်း၊ အာသံပြည်၊ မဏိပူပြည်အတွင်း၌ နေထိုင်စားသောက်ရေးအကြောင်းတို့ကို မေး၍ ဖြေရသည်က များပေသည်။

အာသံပြည်နယ်စပ်၌ စစ်ရိပ်စစ်ငွေ သန်းနေကြောင်း၊ အာသံပြည် တွင် ဆန်စပါးရှားကြောင်း၊ ဒီမာပူ၌ တွေ့ခဲ့ရသော ဂေါ်ရခါးများက ဘုန်းကြီးကိုမြင်လျှင် ခြေသလုံးဖက် ငိုကြွကြောင်း၊ မြန်မာပြည်မှ ထွက်ခဲ့မိ၍ ယခုမှမှာ မှန်းသိကြောင်းနှင့် မြန်မာပြည်နေရဖူးသော ဂေါ်ရခါးများအိန္ဒိယ၌ မနေတတ် မလုပ်ကိုင်တတ် ဖြစ်နေကြပုံအကြောင်းများ၊ မဏိပူပြည်တွင် ကရင်သူပုန်အတွင်းက ထွက်ပြေးမှားရှာကြသော ဂေါ်ရခါးများ ဆင်းရဲ ဒုက္ခရောက်နေပုံအကြောင်း။

အိုင်ဂျာလဲနယ်ကြီးတွင် ၃-နှစ်တိုင်တိုင် ဆန်စပါးမရကြပုံ၊ ကြွက်ဘေးကြီးသင့်ကြပုံ၊ အိန္ဒိယအစိုးရက မြန်မာပြည်မှ ဆန်တွေဝယ်၍ လေယာဉ်ပျံနှင့်ချပေးရပုံ၊ “လူရှင်” လူမျိုးတွေလည်း အစာငတ်၍ သေကြရ တော့ မလို ဘေးကြုံနေ၍ မြန်မာပြည်တွင်းသို့ တသဲသဲ ဝင်လာနေကြပုံ စသော အကြောင်းတို့ကို ဆရာတော်ကြီးက အမိန့်ရှိလေရာ အားလုံးငြိမ်၍ နားထောင်နေကြသည်။

“ကိုင်း ကြားကြပြီလားကွ၊ မြန်မာပြည် မနေတော့ဘူး။ အာသံပြည် သွားမယ်။ မဏိပူသွားမယ် တကဲကဲလုပ်နေကြတဲ့သူတွေ ဟိုကျရင် ငတ် သေဖို့သာရှိတယ်” ဟု တစ်ယောက်က ထပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ သူတစ်မျိုး ငါတစ်ဖုံနှင့် စကားသံတွေ ဆူညံလာပြန်သည်။

သူတို့အချင်းချင်း ပြောဆိုဝေဖန်ကြရာတွင် “ခုအချိန်မှာ ဆန်စပါး ပေါများ၍ ထမင်းဝဝစားနေနိုင်တာ မြန်မာပြည်ပဲရှိတယ်” ဟူသော အဓိပ္ပာယ် ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ဟိုသည်သွားမည် ကြံရွယ်မိသူများပါ သူတို့အကြဖျက် သိမ်း၍ သေသည်အထိ မြန်မာအစိုးရ၏ သစ္စာကိုခံယူကာ မြန်မာပြည် တွင်းမှာဘဲ နေကြတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ဤအကြောင်းသိရပြီးလျှင် သူတို့မှာ စိတ်ပူနေကြရသော တိုင်းရင်း သား မှတ်ပုံတင်လက်မှတ် စီတီဇင်းကိစ္စကို လျှောက်ကြပြန်သည်။ ဤ ကိစ္စမှာ လွန်ခဲ့သော ၁၂-နှစ်ကာလက ဆရာတော်ကြီး ဖလမ်း၌ သီတင်း သုံးနေတုန်းကပင် အစိုးရ ဥပဒေအတိုင်း လက်မှတ်ထိုး၍ ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ငွေ ၃၀-စီ သွင်းထားကြပြီးဖြစ်သဖြင့် စိုးရိမ်ဖွယ်ရာမရှိကြောင်း၊ ဆရာတော် ကြီးက ရှင်းလင်းအမိန့်ရှိသောအခါ နှုတ်ခမ်းမွေးခံခဲ့ကြီးတွေနှင့် အနွေး ထည် ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ထားကြသော ဂေါ်ရခါး ဒကာကြီးများသည် ထကချင်လောက်ခမန်း မျက်နှာရွှင်လာကြ၏။ ဝမ်းမြောက်လှသောကြောင့် မရိုးမရွပင် ဖြစ်နေကြသည်။

၎င်းတို့မှာ ရန်ကုန်ဆိုင်ရာရုံးမှ ဂေါ်ရခါးများကို (စီတီဇင်း)လက်မှတ် ထုတ်ပေးရန် ညွှန်ကြားပြီးကြောင်း မိတ္တူစာရထားပြီး ဖြစ်ကြသော်လည်း ဖလမ်း ရုံးမှ ထုတ်ပေးသေးချေ။ မပေးရုံမက အက်ဖ်အာရ်စီ လက်မှတ် ယူရမည်။ လူတစ်ယောက်ကို ငွေ ၅၀-ပေးရမည်စသဖြင့် ဘာအရာရှိ ညာအရာရှိ ဆိုသူတို့က မကြာခဏလာ၍ စကားထွေရာပြောကာ အလှန့်ခံ ရပေါင်း များပြီဆို၏။ အချို့ကလည်း စီတီဇင်း လက်မှတ်လိုချင်လျှင် ထောပတ် ဘယ်လောက်စီပေးပါ။ အရက် ၄၀-အတွင်း ရစေမည်ဆို၍လည်း

ပေးခဲ့ကြရပြီ၊ ကြက်ပေးရမည်၊ ဝမ်းဘဲပေးရမည်၊ ကြက်ဥပေးရမည် စသည်ဖြင့် တောင်းဆိုကြ၍လည်း ပေးရပေါင်းများလှပြီဆို၏။

ဂျန်းဂလီဝါလား တောသားလူရိုးများ ဖြစ်ကြရှာသော ဂေါ်ရခါး များထဲတွင် ဤမှတ်ပုံတင် လက်မှတ်တစ်ခု အကြောင်းပြုကာ အခွန်အမျိုးမျိုး ထုတ်စားနေကြသူရှိသလောက် ပေးကြရသူ ခများမှာလည်း မြန်မာပြည် တောရွာအချို့၌ တောခိုတွေ ဆက်ကြေးပေးရပုံနှင့် တစ်သားတည် ကျနေ ဟန်တူသည်ဟု ဆရာတော်ကြီးက ပြုံးလေသည်။

သို့ရာတွင် ဤဆရာတော်ကြီးရောက်လာလျှင် နောက်ထပ်ဤကိစ္စ အတွက် အခွန်ကောက်သူ ပေါ်တော့မည်မဟုတ်။ အဆိုပါ လက်မှတ်လည်း မကြာခင် ထုတ်ပေးလိမ့်မည်ဟု ဂေါ်ရခါး ဒကာအားလုံးတို့က ယုံကြည် စိတ်ချ သွားကြသည်။

ထို့နောက် သူတို့ရွာအထက်က တောင်ကြီးတွင် ကြိုက်ရာနေရာ တစ်ခုခု၌ သီတင်းသုံးရန် ကမ္မဋ္ဌာန်းနှင့် ပျော်မွေ့ဖွယ်ကောင်းသော ရှေး အခါက ရသေ့ရဟန်း သူတော်သူမြတ်တို့ သီတင်းသုံးသွားကြဖူးသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီတွေ နေသွားကြဖူးသည်ဟူလည်းကောင်း၊ လူပြောသူပြောများသော ကျောက်ဂူကြီးငယ်များစွာရှိကြောင်း၊ ကြိုက်ရာ နေပါ။ သို့မဟုတ် တောင်ကြီးပေါ်က စမ်းချောင်းနံဘေး တစ်နေရာ၌ ကျောင်းဆောက်ပေးပါမည်။ ဆွမ်းဒကာခံပါမည်ဟူ၍ လျှောက်ထားကြ၏။ ဆရာတော်ကြီးသည် ကြာမြင့်စွာကပင် ဤတောင်ကြီးကို တစ်နေ့နေ၌ ငါနေမည်ဟု ကြံရွယ်လျက်ရှိသောကြောင့် ထိုဒကာ၏ ပင်လျှောက်ချက်ကို လက်ခံလိုက်လေသည်။

နောက်ရက်တွင် တောင်ကြီးပေါ်တက်၍ သယံဇာတဂူလိုဏ်များကို ကြည့်ကြရန် သဘောတူ တိုင်ပင်လိုက်ကြသည်။

(၃)

ဒကာများသည် အတန်ညဉ့်နက်မှ ဓာတ်မီးတစ်လုံး ထွန်းထားခဲ့ပြီး

အသီးသီးပြန်သွားကြသည်။ သွပ်မိုးအိမ်သစ်ကြီးပေါ်တွင် တစ်ပါးတည်း ကျန်ရစ်သော ဆရာတော်ကြီးမှာ ခရီးပန်းသောကြောင့် မှေးခနဲ အိပ်ပျော် သွား၏။ သို့ရာတွင် ကြာရှည်မပျော်ပေ။ ပါခဲ့သော စောင်နှစ်ထည်နှင့် ဤလုံရန်းဒေသမှာ မလှလောက်နိုင်၊ အလွန်ချမ်းသောနေရာဖြစ်၏။ ဖလမ်း နေသူတို့ပင် ဤလုံပီ လုံရန်းဆိုလျှင် ချမ်းအေးသောကြောင့် ညစခန်းတည်းခို ရန် ကြောက်ကြသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ချမ်းအေးလှ၍ အိပ်မပျော်သော်လည်း များစွာ သော နှစ်ကာလတို့ပတ်လုံး တောင်တန်းအရပ်ရပ်၌ လှည့်ပတ်ခဲ့ဖူး၍ ဥတုရာသီအမျိုးမျိုး ဒဏ်ခံခဲ့ရဖူးပေါင်း များနေသဖြင့်သာ တော်ပေတော့၏။

သို့ရာတွင် တကယ်ချမ်းလွန်း၍ ကျိန်းစက်မပျော်သောကြောင့် ဘယ်စောင်းညာပြန်နှင့်ပင် မိုးသောက်ရတော့သည်။ ဝီရိယကောင်းသော ဂေါ်ရခါး ဒကာတို့သည် မိုးလင်းလျှင် ဆွမ်းလက်ဖက်ရည်အသင့် ရောက်နေကြ၏။ “အရှင်ဘုရား ဆွမ်းအရင်စားမလာ၊ လက်ဖက်ရည် အရင်သောက်မလာ” ဟု လျှောက်လာကြသည်။

စင်စစ်မှာ ဆွမ်းကပ်လိုကကပ်နိုင်၏၊ လက်ဖက်ရည် အရင်ကပ် လိုက ကပ်နိုင်၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်းသံဃာတို့နှင့် ဆက်ဆံမှုထက် ဗြဟ္မဏ ပုဏ္ဏားများနှင့် ကုလားရီရိုများ၊ ဆာဒူးများသာ ထာဝစဉ်လို ဆက်ဆံနေကျဖြစ်သောကြောင့် ဆရာတော်၏ဆန္ဒကို တောင်းဆိုခြင်းဖြစ် သည်။ ဒကာတို့ စကားကိုနားလည်သော ဆရာတော်သည် သင်တို့ကပ်ချင် ရာ ကပ်ကြလေဟု မကွဲမပြား မပြောပေ။ “ဆွမ်းရောက်နေလျှင် ဆွမ်း အရင်ကပ်ကြပါ၊ အေ့ကုန်လိမ့်မယ်။ ပြီးမှ လက်ဖက်ရည်ကပ်ကြပေါ့” ဟု အမိန့်ရှိလိုက်၏။

ဤသည်လျှင် နောင်အခါ ထူးတစ်ရပ်ကဲ့သို့မှတ်သားကာ ထိုဒကာ တို့သည် မြန်မာဘုန်းကြီးဆိုလျှင် နနက်တွင်ဆွမ်းကပ်၍ ပြီးမှလက်ဖက်ရည် ကပ်ခြင်းကို ပြုကြပေတော့မည်။

ဆွမ်းစားခြင်း ကိစ္စပြီး၍ နေအတန် မြင့်တက်လာလျှင် သူကြီးဟောင်း ဂန်ဂါမဏိသည် ခုတ်ကရီးကိုခိုင်း၍ တောင်ပေါ်က ဂူကြီးများကို လိုက်လံပြရန် ရောက်လာ၏။ ထို့နောက် (လာထိန်း ဘရာဘီဟောင်း) ဒန်းဘီလ်ဆိုသူ လူထွားကြီးသည် သေနတ်တစ်လက်ထမ်း၍ ရောက်လာ၏။ ထို့နောက် ဘရာဘီဟောင်း ဘုန်းဘဟာဒူးသည် တံဇြေတစ်ခုကိုခိုင်း၍ လည်းကောင်း၊ နွားကျောင်းသားကလေး ဂေါပါလသည် လေးကိုခိုင်း၍ လည်းကောင်း ရောက်လာကြသည်။

ဤသို့လျှင် စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးပါလိုက်၍ ဆရာတော်ကြီးအား ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ရန် ကောင်းမည်ဂူများ၊ ကျောင်းသခမ်းဆောက်လုပ်ရန် သင့်လျော်မည် နေရာများကို ကြည့်ရှုရန်ပင်၍ လုပ်ိတောင်ကြီးက စတင် တက်ကြသည်။

ဂေါရခါးများသည် တောနှင့်တောင်ကိုတော့ အတော်နိုင်နင်းကျွမ်းကျင်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် အသက် ၆၀ ကျော် အဘိုးကြီးတွေ ချည်း ဖြစ်ကြသော်လည်း တောင်ဆင်းတောင်တက်၊ တောတိုး၊ ချောက်ကမ်းပါး ဆင်းတက်ရခြင်းတို့မှာ ပေါ့ပါးသန်စွမ်းလှသည်။ မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းကြီးတွေနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးခံခံ၊ ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ကာ၊ အချို့ကခေါင်းစွပ်၊ အချို့က စစ်သားဦးထုပ် ဆောင်းထားကြသည်မှာ ကြည့်လိုကောင်းလှသည်။

ငယ်စဉ်က ခုတ်ကရီးနှင့် ဂေါရခါးကြီးတွေ ကြောက်စရာကောင်းကြောင်း တစ်ဆင့်စကားကြားဖူးရာ ယခု လက်တွေ့မှာဖြင့် မဟုတ်ပါလား။ ချစ်ခင်နှစ်သက်စရာကောင်းသော ငါ့ဒကာရင်းကြီးတွေပင် ဖြစ်နေကြပါလား ဟု ဆရာတော်ကြီး စိတ်ထဲက နှလုံးပြုလိုက်မိသည်။

ဆရာတော်ကြီးကို အထူးလိုလားကြကြောင်းမှာဖြင့် ထင်ရှားလှသည်။ အဆင်းရဲ အပင်ပန်းခံ၍ ဤတော ဤတောင်ကြီးကို ကြီးကြီးစားစား လိုက်ပြကြသည်။ အချို့နေရာ၌ လမ်းကြောင်းကလေးပမာ

ရေးရေးတွေ ရ၏။ အချို့နေရာ၌ တောတိုရ၏။ အချို့နေရာ၌ တောချုပ်ပိတ် ပေါင်းတိုဖြင့် ထူထပ်လှရာ သွားလာ၍ပင် မဖြစ်ပေ။

ဆောင်းရာသီ နံနက်ပိုင်းဖြစ်၍ ဆီးနှင်းများလည်း စိုရွဲနေအောင် ကျထားသည်။ တောချုပ်နွယ်များလည်း ယုက်သန်းနေရာ တိုး၍ပင်မပေါက် နိုင်။ အဘိုးကြီး ဂန်ဂါမဏိသည် ရှေ့ဦးကဦးဆောင်ကာ ခုတ်ကရီးနှင့် လမ်းထွင်ရှာသည်။

အဘိုးကြီးဒန်ဘီးက သေနတ်ကြီးထမ်း၍ ရန်မူမည့် တောတိရစ္ဆာန် ရိုင်းများကို ကြည့်ရသည်။ ကျား၊ ဝက်ဝံ၊ မျောက်ဝံ၊ စပါးကြီးမြွေစသည်တို့ ရှိကြသောကြောင့် ရင်ဆိုင်တွေ့လျှင် အချိန်မီကာကွယ်ရန် ဖြစ်ပေမည်။ အဘိုးကြီး ဘုန်းဘဟာဒူးကမူ တံစဉ်တစ်လက်နှင့် ရှေ့မှဆီးနေသော နွယ်များကို ဖြတ်ရှာသည်။

စာတိုက်ဗိုလ် အဘိုးကြီးမှာ ဝသလောက် အားမရှိရှာပေ။ “ကျုပ် တစ်သက်လုံး ကုလားထိုင်မှာထိုင်ပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့ရတာ သောက်သုံး မကျဘူး။ သူတို့ဟာ တစ်သက်လုံး ခရီးသွားလာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြလို့ အခု အသက် ၇၀-နား ကပ်နေကြပေမဲ့ ကျုပ်ထက် ကျန်းမာသန်စွမ်းသေး တယ်” ဟု ပြောရှာ၏။ သူများနောက်မှ ဖြည်းနှေးစွာပင် မောလျက်သား လိုက်နေရသည်။

သူတို့၏ ပင်ကိုလေးနှင့် ဤသို့သော တောတောင်ခရီးမှာ လိုက်လျောပေသည်။ အတူတူခရီးသွားချင်း စကားပြောကြရာ တိုးတိုး သာသာ နှစ်ကိုယ်ကြားမဟုတ်၊ အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်နှင့် အဝေးကြီးက ကြားရအောင် ပြောတတ်ကြသည်။ ကျားတို့၊ ဝက်ဝံတို့ ရှိလျှင်လည်း သူတို့အသကြာ ရသည်နှင့် ကြောက်လန့်ထွက်ပြေး ပုန်းနေကြပေမည်။ သို့မဟုတ် ကိုက်ချင်သော သားကောင်ဖြင့်လည်း အသင့်စောင့်နေရင် ကြိုတင်အသိပေးထားသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

ထိုဂေါ်ရခါးများသည် နှစ်ပေါင်း ၄၀-ကျော် ကာလပတ်လုံး

ဤတောင်ခြေ၌ နေထိုင်ခဲ့ကြသူများဖြစ်၍ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ နွားကျောင်းခြင်း၊ ဆိတ်မောင်းခြင်း၊ သစ်ဝါးခုတ်ခြင်း၊ ရဲခါအမဲလည်ခြင်း အမှုတို့ကြောင့် ဤတောင်ကြီး များပေါ်သို့ အကြိမ်ကြိမ် တက်ရောက်နေကြသည်။ မရောက် ဖူးသေးသော နေရာဟူ၍ မရှိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ဘယ်နေရာ၌ ဘာရှိ သည်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ သိနေကြသည်။

မနေညက မီးလှူရင်းပင် သူတို့တွေ့ဖူးသမျှ သယံဇာတ၊ ကျောက်ဂူ လိုက်မျိုးစုံအကြောင်းကို ကြိုတင်လျှောက်ထားကြသည်။ ယခုလည်း သွား၍ ဖြစ်နိုင်သမျှသော ကျောက်ဂူများကို ဆရာတော်ကြီးအား လိုက်လံလှည့်လည် ပြကြသည်။

ကျောက်စိုင်ကြီးများ နဂါးပါးပျဉ်းကဲ့သို့ မိုးနေသောလိုက်ဂူ၊ အဝကျဉ်း၍ အတွင်း၌ လိုက်ဖွဲ့ နေသောဂူ၊ တောင်ကြီးအတွင်း ဥမင်ပေါက် ၌ မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးသည်အထိ မြေအောက်မှသွားနိုင်သောဂူ၊ လင်းနို့ နှင့်ဝက်တို့အိမ် ဖြစ်နေကြသောဂူ၊ စမ်းရေတစ်စက်စက်ကျနေသောဂူ စသည်ဖြင့် များစွာရှိ၏။ ထို့ပြင် ကုလားဘုန်းကြီးများ နေသွားသော နေရာများနှင့် ပန်ဂျပ်ရေသေ့တို့ နေသွား ဖူးသော ကျောင်းဟောင်းနေရာများ ကိုပါ အပင်ပန်းခံ၍ လိုက်ပြကြသည်။

သို့ရာတွင် ရှေးကရေသေ့ရဟန်းတို့ သီတင်းသုံးသွားဖူးသည်ဆို သော အဩဖွယ်ရာကောင်းသည့် ဂူကြီးများကိုမူ ယခုဆောင်းဥတု၌ မသွားနိုင်သေး၍ ချန်ခဲ့ကြရသည်။ နွေရာသီ တပေါင်းလပြည့်ကျော် မတ်လ အခေါင်လောက် ဥတုရာသီကောင်းချိန်မှ တစ်ခါသွားကြရန် သဘောတူ တိုင်ပင်ကာ ပြန်ဆင်ခဲ့ကြသည်။

အချို့နေရာ၌ ကျောက်သွေထွက်သော ကျောက်ကမ်းပါး စောက် ကြီးများလည်းရှိ၏။ ဘယ်သူမှ တက်မယူနိုင်ကြပေ။ ကျောက်ကမ်းပါး မြင့်တို့၌ ပျားအုကြီးတွေ လှည်းဘီးပမာဏ စွဲနေကြသည်လည်း များစွာ တွေ့ခဲ့ကြသည်။ ထူးဆန်းသော ဂမုန်းပင်များ၊ နတ်ဆေးပင်များလည်း

ပေါ၏။ နားလည်သော ဂေါ်ရခါးကြီးတွေက ထိုဆေးပင်ကို မည်သို့မည်ပုံ အကျိုးအာနိသင်ရှိကြောင်း ပြောပြကြသည်။ အရွက်ထိလျှင် မခနိုင်အောင် ယားယံစေတတ်သည့် ဖက်ယားပင်ခေါ် အဆိပ်ပင်တွေလည်း အချို့နေရာ၌ ကြောက်မမန်းလိလိ ထူထပ်လှသည်။

ရောက်ခဲ့သမျှ အချို့ဂူကြီးများမှာ ရေတွေထွက်နေ၍ မဝင်ဝံ့ကြ။ အချို့ဂူမှာ မှောင်လွန်းနေ၍ ဂူအတွင်း၌ ဝက်ဝံရှိနေသလော၊ ဘာလော ဟူ၍ မမြင်နိုင်ပေ။ စိုစွတ်ထိုင်မှိုင်းသော ဒေသဖြစ်သည့်ပြင်၊ တောတောင် ထူထပ်သောအချိန်လည်း ဖြစ်နေသောကြောင့် ဘယ်နေရာ၌ ဂူရှိကြောင်း လောက်သာ ကြည့်ခဲ့ရသည်က များ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဆရာတော်ကြီး သဘောကျဖြစ်မည်နေရာကို ညွှန်းကြ၏။ ဒကာများလည်း နေ့စဉ် ဆွမ်းဝတ်ပြုနိုင်အောင် ရွာနှင့်လည်း မနီးမဝေးပင် ကျသည်ဆို၍ သွားရောက်ကြည့်ကြသည်။

ထိုနေရာကား စမ်းချောင်းတစ်ခု၏ နံဘေး တောအုပ်ကြီးကို နောက်ခံ ဘေးစည်းပြုကာ ကွက်လပ်မြေပြန့် ကလေးကဲ့သို့ တည်နေသော ခန္တီ တောင်ကြီး၏ ခြေရင်းဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် တောင်အခြေ၊ တောအုပ်အခြေ၊ မြေ၊ ရေ၊ စသည်ကြည့်ရှုပြီးလျှင် အမြဲတမ်းနေရန် ကျောင်းသင်္ခမ်းတည်ရန် လျှောက်ပတ်သော နေရာဖြစ်သည်ဟု အမိန့်ရှိ၍ ခန္တီတောင်၌ အတည်ပြုလိုက်ကြသည်။

ကျောက်ဂူများမှာ ဥတုရာသီ ကောင်းသောအချိန်၌ ရံခါကမ္မဋ္ဌာန်း သွားထိုင်ရန်အတွက် ရှာကြကြည့်ရှုခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် ဆရာတော်ကြီးသည် တစ်ပါးတည်း ခရီးဆက်လက် ကြွသွားလေသည်။

(၄)

နောက်ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ အဆိုပါ ဆရာတော်ကြီး သည် လုရန်းရွာသို့ ပြန်ကြွလာခဲ့သည်။ နယ်ခြားတောင်သို့ တစ်ဖန်ကြွပြီး သူ၏အိပ်ရာလိပ်၊ စာအုပ်၊ စာတမ်းစသည့် ပရိဘောဂ ကလေးများကိုယူ

ဆောင်ကာ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လှရန်းရွာ ဂေါ်ရခါး ဒကာများသည် ကြွရောက်လာမည်နေ့ရက်ကို အသေအချာ မသိကြပေ။ ထို့ကြောင့် အထူးတလည် ကြိုဆိုခြင်းမရှိ။ အထူးတလည် လူစုလူဝေးနှင့် ကြိုဆိုခြင်းကို မနှစ်သက်သော ဆရာတော်ကြီး ဝါဒနှင့်တော့ လျှော်သကဲ့သို့ရှိ၏။ နယ်ခြားတောင်မှ ဝေးလံသော ခရီးကြမ်းကြီးကို သက်တော်ဝါတော်ကြီးခါမှ တစ်တောင်ဆင်းတက်နှင့် မောပန်းစွာ ခြေကျင်ကြွခဲ့ရ ရှာသောကြောင့်လည်း အတန်မှောင်ပြီးမှ ထိုရွာသို့ ဆိုက်ရောက်လာ၏။ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီး တစ်ဦးမှလွဲ၍ မည်သူမျှ မသိကြပေ။

ညဉ့်အခါ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် လည်ပတ်လေ့မရှိကြ။ ချမ်းအေးသော ဒေသဖြစ်၍ နေဝင်လျှင် မိမိတို့အိမ်မဲဥံသာနေလေကြသည်။

ဆရာတော်ကြီးကို ယခင်ကျိန်းခဲသော သွပ်မိုးအိမ်သစ်ကြီးပေါ်ဥံပင် စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးက ပင်ယူနေရာချပေးကာ မီးဖို၍ယူလာရှာသည်။ လိုက်ပို့သော ချင်းဒကာကိုလည်း ထမင်းချက်၍ ကျွေးရှာ၏။ ဒီတစ်ခါတော့ အမှန်ပဲ ကိုယ်တော်ကြီး တို့ရွာဆိုက်ရောက်လာခဲ့ပြီဟု ဝမ်းသာအားရ ရှိနေလေသည်။

နောက်ရက်မှာ ဆရာတော်ကြီး ပြန်လည်ကြွရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း သိကြရ၍ ထိုညတွင် ဒကာအချို့ လာရောက်ရှိခိုးကာ ဝမ်းမြောက်စကား ပြောလာကြသည်။ ကျောင်းဆောက်ရန်အတွက်၊ စည်းဝေးကြမည် အကြောင်းကိုလည်း လျှောက်ကြ၏။

ဆရာတော်ကြီး ရောက်သောနေ့သည် ပြာသိုလပြည်၏ အဖိတ်နေ့ဖြစ်ရာ လပြည့်နေ့တွင် စည်ဝေးကြမည့်အကြောင်း လျှောက်ထားကြ၍ ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် ပြာသိုလပြည့်ကျော်တစ်ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့သည် ငါ၏ မွေးနေ့မွေးရက်လည်း ကိုက်သည်။ အသက် ၅၀-ပြည့်နေ့လည်းဖြစ်သည်။ ဤအတွက် ကုသိုလ်တစ်ခုခု ပြုချင်သည်ဟု ဆရာတော်ကြီးက အမိန့်ရှိ

သောကြောင့် စည်းဝေးပွဲတွင် ဆရာတော်ကြီး၏ သက်တော် ၅၀ မြောက် မွေးနေ့လက်ဖက်ရည်ပွဲလည်း တစ်ပေါင်းတည်း စီစဉ်လိုက်ကြသည်။

ပြာသိုလပြည်ကျော်တစ်ရက် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် နံနက်စာစားပြီး ချိန်မှ စ၍ ဆရာတော်ကြီး ခေတ္တစကျောင်း အိမ်သစ်ကြီးသို့ ဂေါ်ရခါးဒါယကာ ကြီးငယ်တို့သည် တဖွဲဖွဲရောက်လာကြသည်။ ဒကာမများသည်လည်းကောင်း၊ ကလေးသူငယ်များသည်လည်းကောင်း၊ ဆက်ကာရောက်လာကြလျက် ဆရာတော်ကြီးကို ရှိခိုးကြ၊ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ယခင်နည်းအတိုင်းပင် ငှက်ပျောသီး၊ ကြံသကာ၊ ရှောက်ချိုသီးစသော လှူဖွယ်ကလေးကိုလည်း အချို့က ယူဆောင်လာကြသေး၏။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် လုံးရန်းရွာကလေး၌ ရှိသမျှ ကျား-မ ကြီးငယ် အားလုံးတို့သည် နွားကျောင်းသမား ဂေါ်ပါလတို့မှတစ်ပါး အိမ်ရှိလူကုန် ထွက်လာကြ၍ မြန်မာမြေပြန့် တောရွာများမှ သားရှင်ပြု အလှူပွဲကလေး တမျှ စကားသံတွေလည်း ဆူညံလှ၏။ လူတိုင်း၏ မျက်နှာတိုင်းသည် ရွှင်၍ပြုံး၍ အားရနှစ်သက်နေကြ၏။

အကြောင်းမှာ သူတို့ အားကိုးအားထားပြုသော မြန်မာဆရာတော် ကြီး သူတို့ရွာအနီး၌ အမြဲသီတင်းသုံးတော့မည်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ထိုဆရာတော်ကြီး ရောက်ခါရှိသေး၊ မွေးနေ့ပွဲအတွက် ပူရီမုန့်နှင့် လက်ဖက် ရည်ကို တဝကြီး စားသောက်ကြရမည် ဖြစ်သောကြောင့်လည်းကောင်း ဖြစ်ပေသည်။ တကယ်တော့ သူတို့သည်လည်း လူစုလူဝေးနှင့် ပျော်တတ် ကြသော ပုထုဇဉ် ကပ္ပိလဝတ်သားတို့သာ ဖြစ်ပေ၏။

သို့ဖြင့် တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် အော်ခေါ်နိုင်မှ အနိုင်နိုင်ကြားရသော တောင်ယာတစ်ခင်းလျှင် တစ်အိမ်ကျစီ ဆောက်လုပ်တည်ထားကြသည့် နေပါလီရွာကလေးသည် အခါတိုင်းတွင် တစ်နေဝင်တစ်နေထွက် နွား လွတ်ခြင်း၊ နွားသွင်းခြင်း၊ ဆိတ်မောင်းခြင်း၊ ထင်းထမ်းခြင်း၊ တောင်ယာ လုပ်ခြင်း၊ ခရီးသွားခြင်းတို့နှင့်သာ နေ့စဉ် အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့ကြရာ ငြီး

ခြောက်ခြောက်ကြီး ဖြစ်နေကြခိုက်တွင် ပူရီမုန့်စားရမည် လက်ဖက်ရည် ပွဲကလေးကိုပင် ဘိုးတော်ကြီး ဘုရားထီးတင်ပွဲတမျှ ထင်မှတ်ရှာကြသည်။

ထို့ကြောင့် လူပျိုလူလင်ကလေးများကလည်း သစ်လွင်သော ဘောင်းဘီများ၊ သို့မဟုတ် မြန်မာပုဆိုးများကို ဝတ်ဆင်လာကြ၍ လူမပျိုမကလေးများကလည်း လှပသောအကျို လုံချည်များကို ဝတ်ဆင်ကာ ဇာပဝါကလေးတွေခြံပလျက် ပေါင်ဒါများပင် ရိုက်လာကြသေးသည်။ လူကြီးပိုင်းမှ နှုတ်ခမ်းမွှေးခံညားသော ဂေါ်ရခါးကြီးများသည် သပ်ရပ်ဆုံးသော လောင်းကွတ် ကုတ်အကျို ဘောင်းဘီလုံချည်တို့ကို ဝတ်ဆင်ခဲ့ကြ၍ သားသည်မိခင် အိမ်ရှင်မများကလည်း အသစ်လွင်ဆုံးသော အဝတ်များ ဝတ်ဆင်လျက် သားသမီး ဘုရားရတို့နှင့် တွဲတိတွဲလောင်း လာကြသည်မှာ ပျော်စရာကြီး တစ်မျိုးဖြစ်နေ၏။

ထိုပရိသတ်တွင် ထူးခြားသည်ကား မြန်မာလေယောက် ပါဝင်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည် ချင်းတောင်ရောက်ပြီး ချင်းမနှင့်အိမ်ထောင်ကျနေသူများဖြစ်ရာ လုံရန်းရွာ၏မြောက်ဘက်၌ စိုက်ပျိုးရေးဌာန အလုပ်သမား ဂန့်ဂေါသား ကိုသိန်းမောင်နှင့် ပိုးမွှေးမြူရေးဆရာပန်းသာ ကိုမြသောင်းတို့နှစ်ဦး အလုပ်ကိုယ်စီနှင့် ရှိကြသည်။

လုံရန်းရွာ၏ တောင်ဘက်၌ ကန်ထရိုက်တာကြီးတစ်ဦး၏ ငှားရမ်းချက်ဖြင့် ထုံးဖုတ်လုပ်နေကြသော ပခုက္ကူသား ကိုလှသိန်းနှင့် ကိုထွန်းအောင်တို့သည် ယာယီတဲကလေး ထိုး၍နေကြသည်။ စင်စစ်မှာ ထိုမြန်မာငှာဦးသည် လုံရန်းရွာတွင် စာရင်းဝင်များ မဟုတ်ပေ။

ကိုသိန်းမောင်သည် ၎င်းတို့ရွာစွန်နှင့် တစ်ခေါ်လောက်ဝေးသော တောင်ဆွယ်တစ်ခု၌နေ၍ ကိုမြသောင်းမှာ တစ်မိုင်ခန့်ဝေးသော တောင်ကွေ့ကြီး၌ နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုလှသိန်းနှင့် ကိုထွန်းအောင်တို့မှာ ‘တီးဖြင့်’ ခေါ်သော ချင်းရွာမှ ခေတ္တလာရောက် လုပ်ကိုင်ခြင်းမျှ ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဘုမ္မစိုးနတ်တို့မှာ စတုမဟာရာဇ် နတ်ဘုရားများ မဟုတ်

ကြစေကာ စတုမဟာရာဇ် နတ်ဘုစာရင်းဝင်ဖြစ်သောကြောင့် လောကပါလ နတ်မင်းကြီး လေးပါးတို့ကခေါ်သော စည်းဝေးပွဲကို တက်ရောက်ကြသည် နည်းတူ သူတို့ရွာနယ် နိမိတ်အတွင်း လာ၍နေကြသူများဖြစ်သောကြောင့် သူတို့၏ဖိတ်ကြားသော စည်းဝေးပွဲကို တက်ကြရသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးများဖြစ်ခြင်း၊ ရှေးဟောင်းမူလ သာသနာပြု ဆရာတော်ကြီးများ ကြွလာခြင်းတို့မှာ ၎င်းတို့လည်း ဝမ်းမြောက်ကြသောကြောင့် အစစပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ရေး ကိစ္စအတွက် ဝမ်းသာအားရလာကြသည်။

ဂေါ်ရခါးများသည် သူတို့အချင်းချင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ကျားဝင်ကိုက်၍မှ မသိနိုင်လောက်အောင် စကားတွေဖောင်၍ ဆူညံနေကြစဉ် ထိုမြန်မာ လူငယ်လေးဦးတို့သည်လည်း ဆရာတော်ကြီးထံပါး၌ တောကြီး တောင်ကြီးထဲ ထူးကဲစွာတွေ့ဆုံ ဖူးကြရသည်ကို ဝမ်းမြောက်မဆုံး စကား ပြော၍မဝနိုင် ဖြစ်နေကြသည်။ ထိုအခိုက် ပူရီမုန့်ကြော်သူ၊ လက်ဖက်ရည် ဖျော်သူတို့ကလည်း တပျော်တပါးကြီး ဆူညံရွှင်မြူးနေကြ၏။

လာလာသမျှ ပရိသတ်များကို စာတိုက်ဗိုလ်ကြီး ကတ္တာဘဟာဒူး က ဧည့်ခံစကား ပြောရသည်ကား အမောပင်။ မုန့်နှင့်လက်ဖက်ရည်ကို ဝလင်အောင် စားသောက်ကြပြီးလျှင် ဆရာတော်ကြီးရှေ့သို့ စုရုံးလာကြကာ စည်းဝေးပွဲ စကြတော့သည်။ စည်းဝေးပွဲဆိုသော်လည်း သဘာပတိတွေ ဥက္ကဋ္ဌတွေ၊ အတွင်းရေးမှူးတွေ မပါချေ။ ကောင်းမှုကုသိုလ်တစ်ခုပြုကြဖို့ စုပေါင်းတိုင်ပင်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးက စတင်၍ ယခုကျုပ်တို့ရွာ၌ ဤဆရာတော်ကြီး ကြွရောက်လာတာ အားကြီးဝမ်းသာစရာကောင်းကြောင်း၊ မိဘသဖွယ် ဆရာသမားဖြစ်၍ အရာရာအားကိုးအားထားကြီး တစ်ခုရကြပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဆရာတော်ကြီး၏ အရည်အချင်း စွမ်းအင်သတ္တိကိုမူ အားလုံးသိကြပြီဖြစ်၍ အထူးပြောစရာမလိုကြောင်း၊ အခု ကျုပ်တို့က ကျောင်းဆောက်ပေးရန်နှင့် ဆွမ်းဝတ်ချက်ကပ်ရေးကိစ္စသာ တိုင်ပင်ကြဖို့ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

ထိုနောက် ဖလမ်းမြို့သူကြီးဖြစ်နေသူ ထိုရွာကလေး၏ သူကြီးလည်း ဖြစ်သော ပရင်းဘဟာဒူးက ကျောင်းဆောက်ရေးနှင့် ဆွမ်းပို့ရေးကို မည်သို့မည်ပုံ စီစဉ်လျှင်ကောင်းကြောင်း အကြံပေးကြရန် တောင်းပန်ရာ အကြံပေးကြသည်မှာ ဆူညံ၍နေအောင် အသံတွေ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

လူကြီးများက ကျောင်းကို ဆရာတော်ကြီး နှစ်သက်သလို မြက်မိုး မြေထရံကာနှင့် နေပါလီပြည်ရှိ ထာကိုဘာရီ ဘုရားဝတ်ကျောင်းပုံအတိုင်း ဆောက်လုပ်ကြရန် အကြံပေးကြခြင်း၊ ဆွမ်းကိစ္စကို တစ်နေ့တစ်ကြိမ်ကျ အလှည့်ထား၍ တစ်ပါးစာ အလှအလောက်ပို့ကြရန် အကြံပေးရာ အားလုံး သဘောတူလက်ခံ အတည်ပြုလိုက်ကြသည်။

ဆွမ်းအလှည့်မှာ မြောက်ဖျားဆုံး ကိုမြသောင်း အိမ်ကစ၍ တစ် အိမ်ပြီးတစ်အိမ် မိမိတို့ တာဝန်ပြီးလျှင် နောက်တစ်အိမ်သို့ ပြောကြားရမည်။ မေ့လျော့နေ၍ မပြောမိလျှင် ထိုသူက ၂-ရက်ဆက် ချက်ပို့ရမည်။ တာဝန် ကျသူက မေ့လျော့၍ ဆွမ်းမပို့ဘဲနေလျှင် ဆရာတော် ထိုနေ့အတွက် ဆွမ်းမစားရဘဲ နေလိမ့်မည်။ သည်လို ပေါ့လျော့သူကို တစ်နေ့တွက် ကျုပ် ဒဏ်ငွေ ၁၀-တပ်မည်။ ခင်ဗျားတို့ သဘောကျသလားဟု သူကြီး ကမေးရာ အားလုံးက သဘောတူတယ်ဟု ဖြေကြ၏။ အချို့က ဒီလို ဆွမ်းလှည့်ကျလျက်နှင့် မေ့နေသူကို ဒဏ်သာမက ဝိုင်းရိုက်ဖို့တောင် ကောင်းသေးတယ်ဟု ဆိုလိုက်သေး၏။

ထိုနောက် စားပွဲကုလားထိုင် အိပ်ရာ ခုတင်စသည် လိုသောပရိ ဘောဂများလည်း ရှာကြထားရှိရန် အချင်းချင်းတိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် လိုရင်း ကိစ္စပြီး၍ ထွေရာလေ ပါး စကာ တွေဖောင်နေအောင် ပြောကြပြန်လေသည်။

မွေးနေ့လက်ဖက်ရည်ပွဲမှာ လာသမျှပရိသတ် အဝအလင်စားပြီး၍ ပူရီမုန့်တွေ၊ လက်ဖက်ရည်တွေ ပိုလျှင်ပင်နေသေး၏။ ပရိသတ်များ စဲ သွားလျှင် ဆရာတော်ကြီးသည် “အင်း၊ ငါ၏မွေးနေ့ဒါနကား ဝမ်းမြောက် ဖွယ် အောင်မြင်သွားလေပြီ။ ဘယ်သူ့ဆီမှလဲ အလှူမခံရ၊ ကြံသမျှလည်း

မြောက်၊ သက်ရွယ်ကြီး ကုလားအဘိုးကြီးတွေကို ကျွေးမွေးရလေပြီ” ဟု ဥဒါန်းကျူး လျက် နှစ်သိမ်နေလေသည်။

ကျောင်းသခံမိန်းကို ပြာသိုလပြည်ကျော် ၄-ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် နေ့ကောင်းရက်သာဖြစ်သည်ဟူ၍ သူတို့ဘာသာ သတ်မှတ်ကြပြီးလျှင် မူလရွှေချယ် သတ်မှတ်ထားသော ခန္တီတောင်ခြေ၌ စတင်ဆောက်လုပ် ကြ၏။ ထိုနေ့ကား မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေးအောင်ပွဲ ၁၄-ကြိမ်မြောက် ကျင်းပသောနေ့ ဖြစ်လေသည်။

ကျောင်းဆောက်ရာသို့ ကြိုက်သလိုစီစဉ် အမိန့်ရှိရန် ဆရာတော် ကြီးပါပင်၍ ကြွရောက်လာ၏။ သို့ရာတွင် ဘာမျှစီမံညွှန်ကြားရန်မရှိပေ။ သဒ္ဓါတရား စိတ်အားထက်ထက်သန်သန်နှင့် ဆောက်လုပ်နေကြပုံကို စကပ်ပင်ကြီးအောက်မှ မီးလှုံ၍လည်းကောင်း၊ ကျောက်ဖြာကြီးပေါ်မှ နေဆာလှုံ၍လည်းကောင်း အားရစွာ ကြည့်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။ ရခါ ဤသို့ကောင်းပါသလားမေးလျှင် အချားကောင်းပါတယ်။ သဘောကျ သလားဟုမေးလျှင် ကုချိဟဲ သဘောကျပါတယ် ဟူ၍လောက်သာ ပြောရ သည်။

သူကြီးဟောင်း ဂန်ဂါမဏိက အစစဦးစီး၍ ညွှန်ပြ၏။ ၎င်းညွှန်သည် တွင် စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးနှင့် လက်သမားတတ်သူ ၂-ဦးတို့က အနည်းငယ် ဖြည့်စွက်ကြသည်။ ကျောင်းပုံစံလည်း ထူးထွေခက်ခဲလှသည် မဟုတ်ပေ။

နွယ်ကြိုးတစ်ချောင်းယူ၊ သူကြီး၏ ၂-လံခွဲနှင့် တိုင်း၊ ဆောက်မည် မြေနေရာ၌ လေးဖက်ညီညီချ၊ ငုတ်လေးခု လေးထောင့်မှရိုက်၍ တွင်းတူး ကြသည်။ အလယ်တည့်တည့်၌ ခေါင်းတိုင်ရှည်ကြီးတစ်လုံး စိုက်လိုက်ကြ သည်။ ထို့နောက် ဘေးတိုင်ခွတို့အပေါ် ယောက်တင်၍ လေးဖက်ပြည်စုံ လျှင် အလယ်ခေါင်တိုင်သို့ အုန်းလက်သဖွယ် အခြင်များ စုထိုးချည်လိုက် ကြသည်။

ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က ဝေသာလီ ကောသမ္ဘိပြည်တို့၌

ဆောက်ထားလေ့ရှိကြသော “ကုဋာဂါရသာလာယံ-စုထိုးကျောင်း၌” ဟူသော ဝိနည်းပါဠိတော်လာ စကားကို ဒါမျိုးပေပဲဟု ဆရာတော်ကြီးက သဘောပေါက်လိုက်ပေသည်။ ခေါင်တိုင်၏ ထိပ်ဖျားကိုလည်း အထွတ်သဖွယ်လှပအောင်ရစ်၍ ထားကြသေး၏။ အားလုံးပြီး၍ မြက်မိုးပြီးသော အခါ ထိုခေါင်တိုင်၏ အထွတ်သည် စေတီ၏ ပိန္နဲတိုင်ကဲ့သို့ ၎င်းတို့မနေတော့ဘဲ အပြင်၌ ထီးတိုင်ကလေးကဲ့သို့ ပေါ်ထွက်နေလေသည်။

သူတို့ဆောက်လုပ်နေကြပုံကို အားရဖွယ်ရာ ကြည့်၍ကောင်းလှသည်။ တိုင်တွင်း တူးသူကတူး၊ သစ်သားခုတ်သူကခုတ်၊ တောထဲမှ သစ်သားတွေ ထမ် သူကထမ်း၍ နွယ်တွေကို ငင်သူကငင်၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်၌ တောချုံ မြက်သစ်ပင်များကို ရှင်းလင်းသူက ရှင်းကြသည်။

နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးတွေကိုယ်စီနှင့် ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်နေကြပုံမှာ သန်စွမ်းသော အတ္တဘောရိသလောက် စိတ်အားလုပ်အားလည်း မြန်ဆန်ကြသည်။ အားလုံး သက္ကလတ်ဘောင်းဘီတိုရှည်နှင့် အနွေးထည်အင်္ကျီများ ဝတ်ထားကြသည်။ သိုးမွေးခေါင်စွပ် ကိုယ်စီဆောင်ကြ၏။ အပြားထူသော ခါးပတ်ကြီးများ ပတ်လေ့ရှိကြသော်လည်း အချို့ကား သူတို့၏ နေပါလီ မူမပျက် ပိတ်စရှည်ကြီးကိုလုံး၍ ခါး၌ ၂-ပတ်၊ ၃-ပတ်ခွေကာ စည်းထားတတ်သည်။

အသားမည်းသူဟူ၍ မရှိသကဲ့သို့ ဖြူယောင်၊ နီယောင် ကြည့်ကောင်းသော အသွင်ရှိကြ၏။ နှုတ်ခမ်းမွေးဖြူ၊ မျက်ခုံးမွေးဖြူနှင့် အဘိုးကြီးတို့သည် ငယ်ရွယ်သူတို့နှင့်မခြား သန်စွမ်းကြပုံမှာ အားကျစရာပင် ကောင်းသေး၏။

သူတို့အိမ်မှ ထွက်လာစဉ်ကပင် လုပ်လိုက်မဟဲ ကိုင်လိုက်မဟဲ ဟူသောစိတ်ခွဲနှင့် သတူးရွင်း၊ ခုတ်ကရီ၊ ပေါက်ဆိန်၊ ပေါက်ပြားတို့ကို အသီးသီးလက်စွဲလျက် ပါလာခဲ့ကြသည်။

သစ်သားထည်ကို ၂-ရက် ဆောက်ပြီးကြလျှင် ၃-ရက်မြောက်နေ၌ တစ်အိမ် မြက်တစ်ထမ်းစီ ပိုး၍ယူလာခဲ့ကြသည်။ သစ်သားဆောင်ပုံ

ကိုင်းရာတွင် လူငယ်လူလတ်များကို အပေါ်တက်စေ၍ လူကြီးများက အောက်မှပြောပြပေးကြသည်။ မြက်မိုးသောအခါ လူငယ်များကိုမခိုင်းဘဲ လူကြီးများ ကိုယ်တိုင်တက်၍ စေ့စေ့စပ်စပ် တင်းတင်းမိမိရှိအောင် မိုးကြသည်။ ဂေါ်ရခါးတို့ကား ညနေ မှောင်ရီစ ချမ်းလှမှ အိမ်ပြန်ကြ၏။ တစ်နေ့ကုန် မခိုမကပ် လုပ်လေ့ရှိကြသည်။

မြက်မိုးပြီးလျှင် အခန်းဖွဲ့၍ ဘေးပတ်လည်မှာ သစ်သားချောင်းစီကာ တန်းချည်၍ ကာကြသည်။ ထို့နောက် ကျောက်ခဲလွတ်သောမြေကို ရှာ၍ ရေနင့်ဖျော် နင်းနယ်ပြီးလျှင် ရွံ့မံကြသည်။ အတွင်းအပြင် ရွံ့မံလိုက်သောအခါ အုတ်တိုက်ကလေး လိုလိုနေ၏။ ဝိနည်းပါဠိတော်၌ ဥလ္လိတ္တာ၊ အာလိတ္တာ ကျောင်းဆိုသည်ကား ဤအရာပင်ဖြစ်သည်ဟု ဆရာတော်ကြီးက သိနားလည်လိုက်သည်။

ဤသို့လျှင် ရံခါရပ်နား၍ ဆောက်လုပ်ကြရာ ၁၂-ရက်ကြာလျှင် တံခါးပေါင် တံခါးပိတ်နှင့်တကွ အားလုံးပြီးမြောက်သွားလေသည်။ တပို့တွဲလဆန်း ၁၃-ရက် စနေနေ့တွင် ကျောင်းပြီးစီးသောကြောင့် ကျောင်းတက်ပွဲအနေနှင့် မုန့်၊ လက်ဘက်ရည်တို့ဖြင့်ကျွေးမွေးကာ ဆရာတော်ကြီးအား ပို့ဆောင်၍ လှူဒါန်းကြသည်။ မြန်မာတို့ကဲ့သို့ ရေစက်ချခြင်း တရားနာခြင်းတော့ မရှိပေ။

ကျူထရ်သည် သားအဖက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်အား ဝါးကျောင်းဆောက်လှူသကဲ့သို့ အလှူဝတ္ထုနှင့် အလှူခံပြည်စုံ၍ စေတနာမြောက်လျှင် အလှူမြောက်တော့သည်သာ။ လိုရင်းမှာ စေတနာကောင်းနှင့် ရွှင်လန်းစွာလှူခြင်းသည် အကျိုးပေးကောင်းသည်ပင်။ ဆရာတော်က ကျောင်းတရားတော ဟောပြသေး၏။ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးက တစ်ဆင့်ဟောပြလေသည်။

(၅)

နေ့လယ်အချိန် ဒါယကာတို့ ပြန်သွားကြသောအခါ ဆရာတော်ကြီး

တစ်ပါးတည်း ဆောက်လုပ်ပြီးခါစ မြေထရံရွံ့များမှ မခြောက်သေးသော ကျောင်းသခံမ်းသစ်ကလေးကိုကြည့်၍ နှစ်သိမ်းနေလေသည်။ အလောင်းတော် သုမေဓာရသေ့သည် နတ်ဖန်ဆင်းပေးသော ကျောင်းသခံမ်းကိုရ၍ ဝမ်းမြောက်နေသကဲ့သို့ ဂေါ်ရခါ ဒါယကာတို့ ဖန်ဆင်းပေးလှူကြသော ကျောင်းကလေးကို သူ့အလိုရှိသော တောင်ကြီးပေါ်က တောအုပ်အတွင်း၌ ရ၍ ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးနေလေသည်။

အလောင်းတော် သုမေဓာရသေ့သည် နတ်ဖန်ဆင်းသော ကျောင်းသခံမ်းကိုရပြီးလျှင် ၇-ရက်အတွင်း၌ စျာန်အဘိညာဉ်ကိုဖြစ်စေအောင် တရားအားထုတ်သကဲ့သို့ မကြာလက်ငင်း တရားထူးရအောင် မစွမ်းနိုင်စေကာ ငါလည်း ဤကျောင်းသခံမ်း၌လိုအပ်သော တရားများကို မနေမနားကြိုးစား၍ ပါရမီဖြစ်အောင်တော့ အားထုတ်သွားမည်ဟု ထိုဆရာတော်ကြီးစိတ်၌ နှလုံးပိုက်ထားလေ၏။

ဒါယကာတို့တာဝန်ကား ကျေပွန်ရှာပေ၏။ ကျောင်းဆောက်လုပ်လှူဒါန် ပြီးလျှင် နေ့စဉ် တစ်အိမ်ကျစီလှည့်၍ ဆွမ်းဝတ်ချက်ပို့ကြသည်။ ဆွမ်းပို့သူက လက်ဖက်ရည်သော်လည်းကောင်း၊ နွားနို့ကျိုချက်ပြီးသော်လည်းကောင်း၊ အဆင်သင့်ပါခဲ့သည်။ ဆွမ်းပို့သူသည် ဆရာတော်ကြီးစိတ်ကြိုက်အတိုင်း ဒကာကြီးများသာ ဖြစ်ကြသည်။ လူရွယ်များနှင့် ဒကာကြီးများကလွဲ၍ ဒကာမများလာပို့ရန် ထုံးစားမထားပေ။ ဆွမ်းပို့သူက ဆရာတော်ကြီး ရေချိုးရန် ရေနွေးကျိုပေးခြင်းစသော ဝေယျာဝစ္စများပါ တစ်နေ့အတွက် အပြီးအစီး ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီးမှ ပြန်သွားလေ့ရှိသည်။

ဆွမ်းဝတ်လှည့်မှာ အိမ်ခြေမများလှပေ။ ဂေါ်ရခါ ၁၀-ဦးတွင် ဆင်းရဲလွန်းသော ၂-အိမ်ချန်၊ တစ်အိမ်နှင့် တစ်ယောက်တည်းရှိသော ဟိန္ဒူအဘိုးကြီး တစ်အိမ်ပါ ချန်ခဲ့၍ ၁၆-အိမ်သာရှိ၏။ ကိုမြသောင်းနှင့် ကိုသိန်းမောင်တို့ ၂-အိမ်ပါ နှင့်မှ ၁၈-အိမ်သာရှိသည်။

နယ်ခြား တောင်ကြီးတွင် နေရာများစွာလှည့်ပတ်၍ နေထိုင်ခဲ့စဉ်က

ပိန်းဥ၊ မျောက်ဥ၊ ပြောင်းဖူး၊ ဆပ်ဆန်၊ ဖရုံသီးပြုတ် စသည်ဖြင့် ကြမ်းတမ်းသော ချင်းစာတွေ စားနေခဲ့သည်မှ ယခုလို ဆွမ်းနှင့်ဟင်းနှင့် ဂေါ်ရခါး ဆွမ်းစားရသောအခါ ထိုဆရာတော်ကြီးသည် ပိန်ကြုံနေရာမှ တစ်လခွဲအတွင်း သိသိသာသာကြီး ဝဖြူးလာလေတော့သည်။ “အင်း၊ ငါတော့ ခုမှချမ်းသာပေတော့” ဟု စိတ်ထဲက ကျူးရင့်မိရှာသေးသည်ဆို၏။

သို့ရာတွင် တစ်နေ့တစ်အိမ်ကျပို့သော ဆွမ်းဖြစ်၍ နေ့စဉ်ပုံသော အချိုးကျတော့ မဟုတ်ပေ။ အချို့အိမ်က ကောင်း၍၊ အချို့အိမ်က ညံ့တတ်သည်။ ဆင်းရဲချမ်းသာ ခြားနားခြင်းရှိရသည်။ အချို့အိမ်က ဟင်း ၅-မျိုး၊ ၆-မျိုးလောက် ချက်လာခဲ့၍ အချို့အိမ်ကျတော့ ၂-မျိုးခန့်မျှပါလာသည်။

မြောက်ဖျားမှတောင်သို့ စဉ်တန်းနေသော အိမ်တို့သည် ဆွမ်းလှည့် ၃-၄ပတ်လောက်စားပြီးလျှင် ဆွမ်းဟင်း၏ အချို့အစားကို မှန်း၍သိထားပြီး ဖြစ်လေတော့သည်။ ချင်း-မြန်မာ နှစ်အိမ်မှာ ငါးပိန်ဟင်းမျိုးဖြစ်၍ ကျန် ၁၆-အိမ်မှာ ဆားဟင်းချည်းဖြစ်၏။ ဂေါ်ရခါး ဆွမ်းဟင်းတို့မှာ အိမ်တိုင်းစေ့ ပဲဟင်းတစ်ခွက်တော့ မူသေပါ၏။ ထိုပဲဟင်းမှာလည်း နနွင်းခတ်ပါဟု မှာရန်မလို။ ဟင်းဟူသမျှ ဝါထိန်နေအောင် ခတ်လျက် ပါသည်။ မဆလာကလေးလဲ မမေ့ပါနှင့်ဟု သတိပေးရန်မလို၊ ပါသည် ချည်းပင် ဖြစ်၏။

ထိုပြင် ဘုန်းကြီးက ငရုတ်သီး ကြိုက်တတ်လိုပါ။ ငရုတ်သီးလေးလည်း ထည့်ခဲ့ပါဟု အမိန့်ပေးရန်မလို။ အချို့အိမ်ကဟင်းမှာ တရှဲရှဲနေအောင် စားရသည်အထိ စပ်ပါပေ၏။ အချို့ကလည်း ငရုတ်သီးကြော်သင်းတောင့်ကလေး ၃-၄တောင့်နှင့် ဆားကလေးပုံ၍ ပါလာတတ်ကြသည်။ များများလည်း မဟုတ်ပေ။

ကုလားတို့ထုံးစံမှာ လူတစ်ယောက်စာကို မျှရုံအတိုင်းအထွာနှင့် စားလေ့ရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတစ်ပါးကို ပေးရာ၌လည်း စနစ်ကျသည်။

တစ်ယောက်စာပြီး အကျန်ကိုလည်း အခြားတစ်ယောက်က မစားကြပေ။ ဘုန်းကြီးကို ဆွမ်းပို့ရာ၌လည်း စနစ်တကျပင်ဖြစ်ရာ အချို့အိမ်တို့က စနစ်ကျ လွန်းအားကြီး၍ တစ်ခါတစ်ရံ ဆွမ်းမဝ ထမင်းမလောက် ဖြစ်နေတတ်၏။

ပဲဟင်းတစ်ပန်းကန် အခြားဟင်းရွက်စိမ်းကြော်ကလေးက နည်းနည်း၊ ဆားနှင့်ငရုတ်သီး ၃-တောင့်ဆွမ်းက ရေသောက် ကြေးဖလား ငယ်ကလေးနှင့် တစ်လုံးပို့လျှင် တစ်နေ့မှ တစ်ထပ်တည်းစားရသော ဘုန်းကြီးမှာ ဘယ်ဝိုင်မလဲဟု ဆရာတော်ကြီး စိတ်ထဲက ဆိုမိရှာသည်။ သို့ရာတွင် လိုသမျှ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးကို အမိန့်ရှိရန် မှာကြားလျှောက်ထား ကြ၍ တစ်ခါတစ်ရံ ဆွမ်းမဝကြောင်း ပြောရတော့သည်။

ထိုအခါ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးက နှိုးဆော်ရ၏။ “အိမ်တိုင်းစေ ဆွမ်း နို့ဆီဘူးနှစ်လုံးကျ ချက်ပို့ကြပါ။ တို့ဆရာတော်က ပိန်ပိန်ပုပုကလေး မဟုတ်ဘူး။ အရပ် ၆-ပေခန့်မြင့်တယ် မင်းတို့ ဆွမ်းပို့ကြတာကနည်းလို့ တစ်ခါတစ်ရံ မဝဘူးတဲ့” ဟု တိတိလင်းလင်း ပြောပြတိုက်တွန်းလိုက်ရ လေသည်။ ထိုသည့်နောက်တွင် ဆွမ်းတွေစားမကုန် ၍ နေ့စဉ်ကျောင်းရှေ့က ကျောက်ခွက်ကြီးထဲသွား၍ စွန့်ရသေး၏။

ဆွမ်းများမှာ အချို့အိမ်က ကြမ်းထော်လှသော ဆန်မျိုးဖြစ်၍ အချို့အိမ်က ဒီလောက်မဆိုးလှ၊ ဆင်းရဲသော နွားကျောင်းသားရွာမျှဖြစ်ရာ ဆန်ဈေးကြီးလှသော ဤဒေသတွင် ပြောင်းဖူးဆတ်ဆန်ထက်တော့ တော် သေး၏ဟု နှလုံးပိုက်ရသည်။ ဟင်းနည်းခြင်းများခြင်းနှင့် အချက်ကောင်း ခြင်း မကောင်းခြင်းတို့မှာ ဆင်းရဲချမ်းသာကြောင့်သာ ကွာခြားသည်မဟုတ်။ မပြုပြင်တတ်ခြင်းနှင့် စေတနာကလည်း ကွာခြားခြင်းဖြစ်မည်ဟု ဆရာတော် ကြီးက တွေးဆမိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဆွမ်းစားရင်း ပဲဟင်းကို ခပ်သောက်လိုက်လျှင် “အောင်မယ်လေးဗျာ ငန်လိုက်တာ၊ မုန့်ညင်းရွက်ကြော် စားလိုက်ပြန်လည်း

အောင်မယ်လေးဗျာ၊ စပ်လိုက်ငန်လိုက်တာ”ဟု အောင်မယ်လေး တယူရ လောက်အောင် တွေ့ရသလို အချို့နေ့ကျတော့လည်း “ဟင်... ပဲဟင်းက ဆားလည်းမပါဘူး။ ဟင်... မုန့်ညင်းရွက်ကလည်း ပေါ့သွပ်ကြီး”ဟု ညည်းရ လောက်အောင် တွေ့ရတတ်၏။

သို့ရာတွင် “ဒီကုလားမတွေနယ် ဆားတွေ နင်းကန်ခတ်ထားတယ်၊ ဒီကုလားအိမ်နယ် ဆားမေ့ခဲ့ပြန်တယ်၊ ရှော်ပေ့ကွာ”ဟု ဘယ်အခါမျှ အပြစ်တင်ခြင်း၊ ရှုံ့ချခြင်းမပြုပေ။ “ငါ လူပြည်လာ၍ လူဖြစ်လာခြင်း သည် အကောင်းစားရန် လူဖြစ်လာသည်မဟုတ်၊ မြတ်သောတရား အား ထုတ်ရန် ပါရမီဖြည့်ရန်အတွက် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်”ဟု နှလုံးပိုက်ထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဆရာတော်ကြီး စိတ်တွင် အေးချမ်းစွာ ထားတတ်၏။ ပူပူရလည်းစား၊ အေးလည်းစား၊ ကြမ်းလည်းစား၊ နုလည်းစား၊ ဆားငန် လည်းစား၊ ဆား ပေါ့လည်းစား၏။ ဘာမျှမပြောပေ။ ဘာမျှမရသောအခါမျိုး ကြုံခဲ့လျှင်လည်း မစားဘဲနေနိုင်သော သတ္တိထူးရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်၏။

ထိုဆရာတော်ကြီး၏ နှလုံးသွင်းမှာ မည်သည့်အရာမျိုးကိုမဆို အကောင်းဘက်ကသာကြည့်၍ ကောင်းကျိုးရှာနေသူဖြစ်၏။ ဤကျောင်း ဒကာ၊ ဆွမ်းဒကာတို့သည် ငါ၏ဆွေမျိုးများ မဟုတ်ကြ။ လူမျိုးပင် ခြား ကြသေး၏။ သံသရာခရီးသည်ဘဝ ပဝတ္တိကာလ၌သာ တွေ့ကြုံရခြင်း ဖြစ်သည်ဟူ၍ ထိုဒကာ ထိုရွာအပေါ် မေတ္တာတရားသာပွားလျက် နေတတ် သည်။

ဆွမ်းဟင်းလျာများသည် ဆားငန်လာခဲ့လျှင် “ဪ... ချမ်းသာကြ ပါစေ၊ ဒီအိမ်က ဆားဝယ်ပြီးစမို့ ဆားရှိလာသောကြောင့် ဖြစ်ပေမည်။ ဆားပေါ့လာခဲ့လျှင်လည်း ဪ... သူတို့ခမျာ ဆားကုန်နေရှာ၍ဖြစ်ပေ မည်။ ငါ့အတွက်မို့သာ ဆားနည်းနည်းပါရှာသည်၊ သူတို့အတွက်မှာ ဆားမပါဘဲ စားနေကြရှာလိမ့်မည်။ ချမ်းသာကြပါစေ”ဟု အညီအမျှ မေတ္တာစိတ်ကို ညွှတ်စေ၏။

ငရုတ်သီး စပ်ခဲလျှင်လည်း “ဪ... ဒီအိမ်မှာ ငရုတ်သီးရှိနေ၍
ဖြစ်ပေမည်။ ချမ်းသာကြပါစေ” ငရုတ်သီး လုံးဝမပါလျှင်လည်း “ဒီအိမ်မှာ
ငရုတ်သီး ပြတ်နေရှာ၍ဖြစ်ပေမည်။ ချမ်းသာပါစေ” ဟု မေတ္တာပို့လိုက်၏။

အချို့အိမ်က မုန့်ညင်းရွက်ဟင်းကြ၊ မုန့်ညင်းရွက်ကြော်၊ မုန့်ညင်း
ရွက်ချဉ်၊ မုန့်ညင်းရွက်နှင့် ပိန်းဥဟင်း၊ မုန့်ညင်းရွက်နှင့် အာလူးရောကြော်
စသည်ဖြင့် မုန့်ညင်းရွက် ဇာတ်လိုက်ချည်းထား၍ ပို့သေးရာ ထိုမုန့်ညင်းရွက်
ကလည်း စားတိုင်း ခါးသောအရသာ ဖြစ်နေပြန်သောအခါ “ဪ...
ဟင်းတွေကလည်း ခါးလိုက်တာ၊ ချမ်းသာကြပါစေ” ဟု နှလုံးပြု၏။

အချို့အိမ်က ပဲဟင်း၊ ဂေါ်ဖီကြော်၊ ပန်းမုန့်လာကြော်၊ အာလူးကြော်၊
ထောပတ်၊ မလိုင်၊ လိမ္မော်သီး၊ ဖယောင်းတိုင်၊ မီးခြစ်စသည်ဖြင့် မများ
သော်လည်း စုံအောင်ယူလာ လှူတတ်ကြ၏။ ထိုအခါကျတော့ “သည်အိမ်က
စားနိုင်သောက်နိုင်ပုံရ၏။ ချမ်းသာကြပါစေ၊ တိုးတက်ကြီးပွားကြပါစေ” ဟု
ဆုတောင်းလိုက်၍ တောင်ယာဆန်နီတာလ ဆွမ်းမာခေါက်ခေါက်ကြီးနှင့်
ပဲဟင်းရေလုံပြုတ်တစ်ခွက်၊ ငရုတ်သီးသုံးတောင့်နှင့် ဆားကလေးနည်းနည်း
ပို့လာသောအိမ်မျိုး ကြိုရပြန်တော့လည်း “ဪ... အတော်ဆင်းရဲပုံရရှာ၏။
ချမ်းသာကြပါစေ၊ ပြည့်စုံလုံလောက်ကြပါစေ” ဟု အခါတိုင်းနေ့ထက်ပင်
ကရုဏာထား၍ သူ့အတွက် ကုသိုလ်ကြီးအောင် ပိုပြီးတရားအားထုတ်နေ
တတ်ပေသေးသည်။

စုစုချုပ်မှာ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး တစ်ရက်နှင့်တစ်ရက်ခန့် တည်နေစေ
ခြင်းငှာ ဝမ်းမီးစာ ကျွေးနေရခြင်းမျှဖြစ်သည်ကို တရားရှင်ဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်
အဖို့မှာ စားနေရေးနှင့်စပ်၍ ဆင်းရဲချမ်းသာကို ရှုလေ့ရှိကြသည် မဟုတ်ပေ။
တစ်နေ့ကျလျှင် ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီး စွန့်ပစ်ထားခဲရမည်ဟူသော မရဏာ
နုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို မြဲမြံစွာမြင်တော်မူပြီး ဖြစ်ကြလေသည်။

(၆)

ပုထုဇဉ်လူသားတို့၏ သဘာဝသည် ခြိုးခြံစွာနေလေ့ရှိသည်ဆိုလျှင်

ပိုလှူချင်ကြ၍ အကောင်းမကြိုက်သူမှ အကောင်းကျွေးချင်တတ်ကြသည်။
ထိုဆရာတော်ကြီး အသားမစားသည်ကို အချို့က ဆွမ်းပို့ရသည်ပင်
အားမရ၊ သူတို့စားသလို အသားဟင်းမျိုးနှင့် ပိုလှူရမှ အားရကျေနပ်သည်ဟု
ဆိုကြသေး၏။

ထိုရွာရှိ ဂေါ်ရခါးတို့သည် ဗြဟ္မဏ အောက်ဇာတ်လေးမျိုးရှိကြရာ
အသားမျိုး လုံးဝမစားသူ၊ ဆိတ်သားနှင့် ချေသာသာစားသူ၊ ဆိတ်၊
ကြက်၊ ဝမ်းဘဲကိုစားသူ၊ ဝက်သားပါ စားသူဟူ၍ အသီးသီးရှိကြ၏။
သို့ရာတွင် နွားသားကိုကား မည်သူမျှ မစားကြချေ။ သူတို့စားသလို စား
စေချင်သော စေတနာနှင့် ဆွမ်းပို့လှူလိုသူများလည်းရှိသောကြောင့် တစ်ကြိမ်
နှစ်ကြိမ် နိဗ္ဗာန်ဆော်ဖြစ်သော စာတိုက်ဗိုလ်ကြီး ဘဟာဒူးထံသို့ အချို့က
ပြောလာကြသေးသည်။

“မြန်မာဘုန်းကြီးတွေဟာ အသားဟင်း စားကြတယ်ဆိုတာ
ကျုပ် သိပါတယ်။ ဒီဆရာတော်ကျမှ မစားဘူးဆိုတာ မယုံဘူး။
ခင်ဗျား က ကာဆီးကာဆီး ပိတ်ပင်ထားနေလို့ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ကျုပ် ဘာမှမတားမြစ်ရပါဘူး။ သူ့ဘာသာကို
မစားတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့က အလကားပြောနေကြတယ်။ မြန်မာဘုန်းကြီးတွေ
အကြောင်းဘာသိလို့လဲ၊ အသားစားကြပေမယ့် မစားတဲ့ဆရာတော်တွေ
လည်း ရှိသေးတယ်ဆိုတာသိရမယ်။ အထူးသဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့ တောဝင်
နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များနဲ့ ထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ အသားကိုရွံ
မုန်းလေ့ရှိကြ တယ်။ ဒါကိုလဲ နားလည်ရမယ်”ဟု စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးက
ပြန်လည်ပြောပြမှ ကျေနပ်သွားကြလေသည်။

ထို့နောက်မှာမူ မည်သူမျှ စောဒက မတက်တော့ဘဲ အသီးအရွက်
ဟင်းဖြင့်သာ နှစ်သက်စွာနှင့် ပို့ကြတော့သည်။ စင်စစ်မှာ သူတို့စားသလို
စားစေချင်သော သဒ္ဓါတရားကြောင့် မေးခြင်းဖြစ်လေသည်။ တစ်နည်း
အားဖြင့် မြန်မာဘုန်းကြီးတွေ အသားဟင်းစားကြတာ မှန်သော်လည်း

၎င်းတို့ထင်သည်အတိုင်း အားလုံးမဟုတ်ဘူးဆိုသည်ကို လက်တွေ့ သိစေခြင်း ပဲဟု ဆရာတော်ကြီး စိတ်၌ ကျေနပ်လိုက်ရသည်။

ငါသည် ချင်း၊ ကချင်၊ နာဂ၊ ကယားစသည်တို့ကို သာသနာပြုရ သည်မှာ ကြာလေပြီ။ ဂေါ်ရခါးများကိုလည်း ဘာသာအနေနှင့်သာ တရား ဟောပြောခဲ့ရသေးသည်။ ယခုမှ သူတို့ရွာထိုင်၍ လက်ပွန်းတတီး သာသနာ ပြုခွင့်ရပေတော့သည်ဟု ဝမ်းမြောက်သည့်ပြင် လိုလိုလားလား ကျောင်း ဆောက်ပေးခြင်း၊ နေ့စဉ် ဆွမ်းဝတ်တာဝန်ယူခြင်း ပြုကြသည်ကိုပင် ဆရာတော်ကြီးက ကျေးဇူးတင်မဆုံး ရှိရှာလေသည်။

ဂေါ်ရခါးများကား မြင့်မြတ်သော ဘာသာရေးကို ဒုံးဝေးကြသူများ မဟုတ်ပေ။ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဖွားတော်မူရာ လုမ္ဗနီ အင်ကြင်းတောသည် ၎င်းတို့၏ နေပါလီ နယ်တွင်းမှာရှိ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ မူလတည်ရာ ဒေသရင်းသာဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

၎င်းပြင် ရှေးပဝေသဏီမှစ၍ ယခုတိုင် တောထွက်ခြင်း၊ တရား ကျင့်ခြင်းစသော သူတော်သူမြတ်တို့၏ အလေ့ထုံးစံ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဘာဝနာ အား ထုတ်သူတို့သည် ၎င်းတို့၏ဒေသ၌ အမြဲတမ်း ရှိနေသောကြောင့် ဂါမဝါသီထွက် တောရနေခြင်း၊ တောတောင်ခိုမှီ၍ ယောဂါဝစရ အလေ့ ထုံခြင်းမျိုးကို နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာ ချီးကျူးတတ်သော လူမျိုးများဖြစ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုဆရာတော်ကြီး ကြွရောက်လာသည်ကို သူတို့အဖို့ အခွင့်ကောင်း ကြုံကြိုက်ရခြင်းဘဲဟု နှလုံးရွှင်ပျကြလေသည်။ ထိုယူဆချက် လည်း မမှားပေ။ ထိုဆရာတော်ကြီးသည် ယခုနှစ်တွင် နယ်ခြားတောင်ကြီးမှ လမ်းသုံးသွယ်ချထားပြီ ဖြစ်သည်ဆို၏။

အာသံပြည်တွင်းဝင်၍ နီကျေးလေးတောင်မှဖြတ်ခါ ဟိမဝန္တာသို့ တက်သွားရန်တစ်လမ်း။ ဘွဲ့နူးမြစ်ကမ်းပါးမှမြှောင်၍ ဂစ္ဆပနဒီသို့သွားရန် တစ်လမ်းနှင့် ယခုနေရာတောင်ကြီးသို့ တစ်လမ်းဖြစ်ရာ အကြောင်းညီညွတ် ချင်တော့ အာသံပြည်ဘက် ဟိမဝန္တာ တောင်ခြေတို့မှာ စစ်ရိပ်စစ်ငွေ့သန်းနေ

သောကြောင့် သွားရန်မသင့်။ ဂစ္ဆပနဒီဘက်၌လည်း နယ်ခြားအခြေအနေတွေ မကောင်းလှ။ ၎င်းပြင် ကြွက်ဘေးကြီးသင့်နေ၍ ဒုဗ္ဗိက္ခန္တ ရကပ်ကြီး ဆိုက်နေကြသည်မှာ ၃-နှစ်တိုင်တိုင်ရှိလေပြီ။ ထိုကြောင့် အဆိုပါလမ်း နှစ် သွယ်ကို ဖျက်၍ ယခုနေရာ တတိယလမ်း သွယ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။

ခေတ်ကာလကား တစ်မျိုးတစ်မျိုး ပြောင်းလွဲနေလေတော့ရာ သံသရာမှ ထွက်မြောက်ရေးအတွက် ပါရမီဖြည့်အလုပ်နှင့် ပျော်ပိုက်သူတို့မှာ လည်း အခြေအနေအရ သင့်လျော်သောနေရာကို ရွေးတတ်ရန် လိုပေသေး သည်။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းဟူသကဲ့သို့ ဤရွာအနီးမှ ဤတောင်ကြီးသို့ ရောက်လာခြင်းသည် ငါ၏မေတ္တာတန်ခိုးကြောင့် နတ်များက ကောင်းရာညွှန်ကြား ပို့လိုက်ကြခြင်းပေလောဟူ၍လည်း ဆရာတော်ကြီးစိတ်၌ နှစ်သိမ်မိလေသည်။

ကျောင်းနှင့်ရွာလည်း မနီးလွန်း မဝေးလွန်း ပေ။ ကျောင်းမှလှမ်းကြည့် လျှင် ရွာမှအိမ်များကို မမြင်ရ။ ရွာမှလည်း ဆရာတော်ကြီး၏ ကျောင်း သင်္ခမ်းကို လှမ်းမျှော်ကြည့်၍ မမြင်နိုင်။ ရွာနှင့်ကျောင်းကြားတွင် တောအုပ် နှင့်ချောင်းချောက် လျှိုတစ်ခုခြားနေ၏။ ရွာမှထွက်၍ တောင်ကမူ တော အုပ်တစ်ခုကို ကျော်ပြီးလျှင် စမ်းရေအမြဲ စီးဆင်းနေသော ချောင်းကို တွေ့ရ၏။ ထိုချောက်ကို ဖြတ်ဆင်းပြီးလျှင် တောင်ကလပ်ကဲ့သို့ မော့၍ ဘက်ရ၏။ ယင်းသို့တက်ပြီးမှ ပြန်ပြုသော ကျောင်းနေရာသည် မြောက် အရပ်မှ မြင့်မားသော ခန္တီတောင်ကြီးဖြစ်၍ ကျန် ၃-ဘက်မှ တောအုပ်နှင့် စမ်းချောင်းများ၊ လျှိုများ ပိုင်းရံနေကြသည်။

နတ်တို့ဖန် ရေကန်အသင့် ကြာအသင့် ဟူသကဲ့သို့ ရေအထွတ်မှာ ကျောင်းတံစက်မြိတ်နှင့် ၄-လံကွာလောက်တွင် ကြည်လင်သော စမ်းချောင်း ကလေးသည် ဥတုရာသီမရွေး အမြဲတမ်း စီးဆင်းလျက်ရှိ၏။ ထင်းအတွက် ကား နေရာတကာ ထင်းနှင့်အပြည့်ရှိ၏။ လူသံသူသံဆိတ်သောကြောင့်

တရားနှင့်ပျော်မွေ့ရန် အကောင်းဆုံး နေရာပေဟု ဆရာတော်ကြီးသည် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်၍ နေလေသည်။

သာယာသော နွေဥတုတွင် ငှက်မျိုးစုံ မြည်ကျူးကြ၏။ ရွှေသွေးရောင် ငှက်တောင်ခါ၊ ဖိုးခေါင်၊ ယောက်ဖခွေးခေါ်၊ ငှက်တော်၊ လင်းပြာ စသည်ဖြင့် တောအလုံးကို ကြည်နူးဖွယ် ဖြစ်စေကြသည်။

စွယ်တော်ပန်း၊ စကပ်ပန်း၊ ဇလပ်နီပန်း၊ ရေတမာပန်း၊ ကြွေပန်း၊ စကျင်ပန်း၊ နွယ်ပန်းများနှင့် သစ်ခွပန်း၊ ဂမုန်းပန်းမျိုးစုံတို့ကလည်း ရာသီအလိုက် ကျောင်းသခမ်းကလေး၏ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ ပွင့်ဖူး၍ နေကြ၏။ လေယူရာ ပါခဲ့ကြသော ပန်းရနံ့တို့သည် ကျောင်းရှေ့ထွက်၍ စကြိန်သို့တက်လျှင် တသင်းသင်းနှင့် ကန်တော့ကြသကဲ့သို့ ဆရာတော်၏ နှာဝတွင် မွှေးကြူစေကြသည်။

ဤသို့လျှင် သာယာသောဥတု၊ ကြည်နူးဖွယ်သော ငှက်ကျေးတို့ မြည်ကျူးသံ၊ သင်းပျံ့သော ပန်းရနံ့တို့ကို ရှုမြင်နားထောင် ရှိုက်ရှုရသော အခါ မန်လည်ဆရာတော်၊ လယ်တီဆရာတော်၊ ဗန်းမော်ဆရာတော် ဘုရားကြီးတို့ကဲ့သို့ပင် ငယ်ဝါသနာအလျောက် တစ်ခါတစ်ရံ ကမ္မဋ္ဌာန်း အကြားမှ ရှေးသူတော်စင်တို့၏ ဟိမဝန္တာ၌ နေထိုင်ကြပုံကို မှန်းမျှော် လွမ်းချင်သလိုလိုဖြစ်မိ၍ စာတိုတစ်ပုဒ် ရေးစပ်ထားလိုက်လေသည်။

“ဧကစာ တောပျော်နိဗ္ဗိန္ဒ”

နိက္ခမံ တောမှီတဲ ဘဝဟာမို့ စိတ်အကြ လောကီကို မဆပြီဘု၊ (အိုကွယ်) ဇောမနသီ အရကိုတဲပြောပြချင်။ ဈာန်ယဉ်မွေ့ ပါလို အလေ့ ဘာဂီဆင်တဲ၊ လာဘီရှင် ဗုဒ္ဓလောင်းတို့လို၊ ပျော်အောင်း ဟေမဝါ၌၊ ဧကစာ ဂူချောင်နန်းကို၊ မှန်း၍မေမြော်မြင်။ အသစ်အသစ်တွေ ပြောင်းသလိုပ၊ အနှစ်နှစ်တွေလည်း ဟောင်းခဲ့ ပြီမို့၊ ခေတ်ကောင်းကိုတဲ လာမည်ထင်၊ ဪ... ကြာခင်ပြီဘု အောင်ဆုပွဲ။ ဒုလ္လဘရယ်လို အရတော်စွာကြုံတဲ၊ ဤလူဘု

ဤဌာနဆီက၊ ဘဝအခြေတည်၍၊ တောရပ်မို့ ပါရမီစခန်းတွေနှင့်
ဇောမနပ်ကြည် လာဘီတို့လှမ်းသလိုပ၊ ထွက်ငြမ်းပြေ ဆုရည်ချက်
ကိုကွယ်၊ မှန်းလျက်စိတ်စွဲ။

ဟိမဝန္တာတွင် ဧကစာကျင်နေသော ဆရာတော်ဘုရား၏ ဆွတ်ပျံ့
ကြည်နူးဖွယ်သော အတွေ့အကြုံများသည် နှလုံးသားကို ရိုက်ခတ်လာပေ
သည်။

နှလုံးသားကို ထိတွေ့အောင် ခံစားမှုကို ပေးစွမ်းသောဖြစ်စဉ် ဖြစ်
ရပ်ကလေးများကို ဝတ္ထုပီသသည်ဟူ၍လည်း ကျွန်မ ထင်ပေသည်။
ဝတ္ထုသည် ဝတ္ထုမည်ကာမဟုတ်ဘဲ တစ်ဘာသာ ထူးခြားနေသည်ကိုလည်း
ကျေနပ်နှစ်ခြိုက်မိရသည်။

စာဖတ်သူတိုင်းလည်း ကျွန်မကဲ့သို့ အယူအဆချင်း ခံစားမှုချင်း
တူညီချင်မှ တူညီကြပေမည်ဖြစ်သော်လည်း မိမိခံစားတွေ့ထိရသမျှကို
စာဖတ်သူတို့ ရှေ့မှောက်သို့ အရောက်ပေးပို့နိုင်ခွင့် ရသည်ကိုပင် ကျွန်မ
ဝမ်းသာမိလေသည်။

သို့သော် စာဖတ်သူတို့အနေနှင့် ဆရာတော်ဘုရား၏ ဘွဲ့အမည်ကို
သိချင်ကြသည်ဆိုလျှင်ကား ဖော်ပြနိုင်ရန် အခွင့်အရေး မရှိသဖြင့်
နှစ်ပေါင်းကြာမြင့်စွာကပင် ချင်းတောင်၊ ကချင်တောင်၊ နာဂတောင်၊
အာသံပြည် စသည်တို့တွင် ဆင်းရဲပင်ပန်းခံ၍ သာသနာပြုနေသော
စွန့်လွှတ်ခြင်းကို မြတ်နိုးလေ့ရှိသည် နိုင်ငံကျော် ဆရာတော်ကြီးပါပဲဟူ၍သာ
သာမန်အားဖြင့် ဖော်ပြနိုင်မည် ဖြစ်ပါသတည်း။

[ရှုမဝ၊ ဇွန် ၁၉၆၁]

ဖူးစာကံအကြောင်းရယ်

ဘယ်တုန်းကမျှ အမျိုးသမီးထုနှင့် မျက်နှာကြောမတည့်ခဲ့သော လှငွေ တစ်ယောက် ပြုန်းစားပြင်းစားကြီး မိန်းမရသွားပြီ ဆိုသောအခါ ကြားကြား သမျှသော အသိမိတ်ဆွေအပေါင်းမှာ အနည်းနှင့်အများတော့ အံ့အားသင့် သွားကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။

သူ့ဆရာ အရင်းဖြစ်သော ဝန်ထောက်မင်းကတော့မူ သူ့တပည့် ကျော်လှငွေ မိန်းမရသွားခြင်းအတွက် “ဒီကောင်ဖူးစာက မအေပေးဖူးစာ ပါကွာ” ဟု တဟားဟားရယ်မောပြီး မှတ်ချက်ချလေသည်။

သူ့အကြောင်းမှာ စိတ်ဝင်စားစရာတော့ အကောင်းသားပင်တည်း။

* * *

“တစ်ဆိတ်တော် တစ်ဆိတ်ကလေး ပြောပေးစမ်းပါ သူကြီးရယ်။ ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကျုပ်ကို တောင်းပန်မနေနဲ့။ ခင်ဗျားဟာခင်ဗျားပဲ သွားပြော”

“ဪ... မပြောရဲလို့ တောင်းပန်နေတာပေါ့ သူကြီးရဲ့။ ကပ် စရာမရှိတာကို မကပ်စမ်းပါနဲ့တော်။ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့”

“ဘာကြီးခိုးခိုး မပြောနိုင်ဘူးဗျာ။ တစ်ခါတည်း ခင်ဗျားတို့ဟာ

ခင်ဗျားတို့ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စတွေကိုသွားပြောလို့ ဌာနပိုင်ကြီးက ကျုပ်ကိုတောင် အရူးအောက်မေ့လိုက်ဦးမယ်”

ဗန်းမော်တဘက် အသစ်ကလေးကို အစည်ညီ လေးချိုးခေါက်ကာ ခေါင်းပေါ်တင်ထားသော အဝတ်နွမ်းနွမ်းနှင့် ပိန်ပိန်ပါးပါး အသားလတ် လတ် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က တစ်စုံတစ်ခုသော ကိစ္စအတွက် သူကြီး မင်းအား ကပ်ရပ်ပူဆာလျက်ရှိသည်။

နှုတ်ခမ်းမွေးကားကာ ခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင်နှင့် ဗိုက်ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ရှိ သော သူကြီးမင်းကတော့ သူ့ရုပ်ရည်နှင့် လိုက်လျောညီထွေစွာ ဆင်ယင် ထားသော မာစရိုက်ပုဆိုး ရှားရောင်ခံ အဖြူအစင်း ကွက်ကျဲကြီးကို တမမ သိမ်းဆည်းရင်းမှ ငြင်းဆန်မာန်မဲ၍သာနေသည်။

သူတို့ ပြောဆိုနေကြသည်မှာ သူကြီးမင်း၏အိမ်ကပြင် ဖိနပ်ချွတ် ခန်းတွင်ဖြစ်ရာ အိမ်ပေါ်ဆင့်မှထိုင်နေသော ဌာနပိုင်ကြီးကမူ ကောင်းစွာ ကြားနေရ၏။ သို့နှင့် “ဘာပြောချင်လို့လဲ သူကြီးမင်း” ဟု လှမ်းမေးလိုက် မိသည်။

“ဟာ... ကျွန်တော် ဘာမှမပြောချင်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ဒီအဒေါ်ကြီး အလကား လာရှုပ်နေတာ”

သူကြီးက ဤသို့တိုင်တန်းလိုက်သည်တွင်မူ မိန်းမကြီးမှာ ကြောက် အားဖြင့် ပြူးကလူး ပျာကလာ ဖြစ်သွားရှာတော့သည်။

“ဪ... အင်း၊ ဘာကိစ္စလဲဗျ အဒေါ်ကြီးက”

အဒေါ်ကြီး၏ အရိပ်အကဲကိုကြည့်၍ ဌာနပိုင်ကြီးက တိုက်ရိုက် မေးလိုက်ပြန်သည်တွင်ကား အဒေါ်ကြီးမှာ ပို၍ဣန္ဒြေပျက်သွားရှာ၏။ မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့် ယခုချက်ချင်း ထွက်ပြေးတော့မည်ဟန်မျိုးပင် ပေါက်လာသည်။ သို့သော် ဤသို့ထွက်ပြေးနိုင်ဝံ့လောက်သော သတ္တိမျိုး လည်း ရှိဟန်မတူ။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ မျက်စိကလေး ပျာကလတ်နှင့် ရုပ်ရှင်ထဲက အလွမ်းမင်းသမီးကြီးတစ်ယောက်၏ အိုဗာအိုက်တင် သဘော

မျိုးနှင့်ပင် တူနေတော့သည်။

အလိုက်အထိုက် ကြည်နေတတ်သော ဌာနပိုင်ကြီးမှာ ရယ်ချင်စိတ်ကို ချုပ်တည်းကာ ပြုံးရုံမျှပြုံးရင်းနှင့် ဖော်ဖော်ရွေရွေ ခေါ်ပြောရလေ၏။

“ကဲ လာလေဗျာ အဒေါ်ကြီး။ ဒီအပေါ်မှာလာပြီ။ ခင်ဗျား ပြောချင်တာတွေပြောစမ်းပါ။ ကျုပ်လည်း အမှုကိစ္စကလေးမကိုင်ခင် ပျင်းနေတာနဲ့ စကားပြောမယ့်သူမျှော်နေတာ အဆင်သင့်ပဲ”

ဌာနပိုင်ကြီးသည် ကတ္တီပါနားကွပ်ထားသော သင်ဖျာချောပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး တင်ပျဉ်ခွေပေါ်မှာ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးတင်ကာ တစ်တောင်နှင့်ထောက်၍ ထိုင်နေရာမှ ခေါင်းရင်းဘက်သို့ အနည်းငယ်တိုးရွှေ့ပြီး နေရာပေးလိုက်သည်။ သို့တိုင်အောင် အဒေါ်ကြီးကတော့ နေရာမှ မရွေ့သေး။

“ကဲ...ခင်ဗျားဟာက ဘယ်လိုလဲ၊ ခေါ်တော့လည်းသွားတာ မဟုတ်ဘူး”

သူကြီးက စိတ်မရှည်သဖြင့် ဝင်ပြောတော့မှသာ အဒေါ်ကြီးသည် မရဲတရဲနှင့် တလှုပ်လှုပ်ကလေး တိုးရွှေ့လာပြီး ဌာနပိုင်ကြီး၏ ရှေ့တည့်တည့်ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကျုံ့ကျုံ့ရုံရုံကလေး ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး။ ဘယ်သူနဲ့ မသင်မတင် ဖြစ်လာသလဲ။ အိမ်က အဘိုးကြီးတွေကပဲ နှိပ်စက်သလား၊ တရားဥပဒေနဲ့ အကျုံးမဝင်တောင် ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေလို သဘောထားပြီး နားထောင်ရတာပေါ့ဗျာ”

“မ မဟုတ်ပါဘူး ဌာနပိုင်ကြီးရဲ့။ ကျွန်မ သားကို ဆုံးမပေးစေချင်တာပါ”

“ဪ... ဪ... အဒေါ်ကြီးသားက ဘယ်အရွယ်ရှိ ပလဲ၊ တော်တော် ဆိုးသလား၊ အဆုံးမ မခံလိုလား”

“ဘယ်ငယ်တော့မှာလဲ။ အသက်ပဲ နှစ်ဆယ်ကျော်လာပါပြီ။ ဆိုးတာတော့ မပြောနဲ့တော့။ သူ့အဖေ မရှိတဲ့နောက် ကျွန်မ စကားကိုလည်း”

ဘယ်တော့မှ နာမထောင်ခဲ့တဲ့အပြင် အမျိုးမျိုး စိတ်မချမ်းသာအောင် လုပ်နေတာပါပဲ”

“အင်း... အဖေ မရှိရှာပဲကို၊ ကောင်းပြီလေ။ ဘယ်လိုဆုံးမရမယ် ဆိုတာ ချင်ချိန်ရအောင် သူ့ဆိုပုံ ဆိုးနည်းကလေးများလည်း ပြောပြစမ်း ပါဦး”

ဌာနပိုင်ကြီးသည် လိုက်လိုက်လျောလျောပင် ပြောဆိုမေးမြန်းနေ၏။ သို့သော် အဒေါ်ကြီးမှာမူ အတန်ကြာမျှ ငြိမ်ကုပ်ပြီး နှုတ်ဆိတ်နေတော့ လေသည်။

ဌာနပိုင်ကြီးသည် အကျိုအိတ်ထဲက စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိရှုဖွာရင်းနှင့် စကားအဆက်ကို စောင့်နေရာမှ အနီးတွင်လာထိုင်သော သူကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ သူကြီးက အရိပ်အကဲသိစွာပြုလျက် ဝင်ပြောလိုက် ရလေ၏။

“သူ့သားအကြောင်းက ပြောစရာတွေ များလွန်းနေတာနဲ့ ဘာစ ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေဟန်တူပါတယ်။ ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ ဒီကောင်ဟာ သူ့အဖေ သေသွားပြီးတဲ့နောက် အမေတစ်ယောက်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လုပ်ကိုင်မကျွေ့ တဲ့ပြင် အမွေခဏခဏတောင်းသတဲ့”

သူကြီး စကားအဆုံးတွင် “ဟုတ်ရဲ့လားဗျ အဒေါ်ကြီး”ဟု ဌာန ပိုင်ကြီးက လှမ်းမေးလိုက်မှ အဒေါ်ကြီးက မျက်လွှာအနည်းငယ် ပင်ကြည့် ကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အမွေက တော်တော်များများ ကျန်ခဲ့သလား”ဟု ဌာနပိုင်ကြီးက ဆက်မေးလိုက်ပြန်သည်။

“မများပါဘူး။ နွားကလေးတစ်ရှဉ်း ကျန်ခဲ့တာ၊ တစ်ကောင်ကို သူ ဆိုင်တယ်ဆိုပြီး အတင်းဆွဲယူပြီး အမဲသားပေါ်ပစ်တယ်။ အဲဒီကရတဲ့ ပိုက်ဆံကလေးလည်း သူ့ဟာသူ သုံးဖြုန်းပစ်လိုကုန်တာပဲ”

“ကျွတ်... ကျွတ် တော်တော်ဆိုးသားပဲကိုး။ ဒါကို ကျွန်တော်က

ဘာလုပ်ပေးစေချင်သလဲ၊ ထောင်ချရမလား”

ဌာနပိုင်ကြီးက စုတ်များပင်သပ်တဲ့ကာ ညည်းညည်းတွားတွား ပြောရင်းမှ အဒေါ်ကြီးကို စိတ်စမ်းသလို မေးလိုက်သည်။

“ဟင်... အင်၊ ဒါလောက်ထိတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ဌာနပိုင်ကြီးရယ်။ ကျွန်မသားက အမေအပေါ်မှာဆိုတာ၊ တခြားလူတွေနဲ့ဆို အလွန်ကောင်း၊ ရွာက သာရေးနာရေးဆို သူမပါ ပြီးတာမဟုတ်ဘူး။ တယောလည်း ထိုးတတ်ပါတယ်။ သီချင်းများ ဆိုလိုက်ရင်လည်း အသံဝါကြီးနဲ့ ဟောဒီက သူကြီး အသိပါ”

သားကို ဆုံးမစေလိုပါသည်ဆိုသော မိခင်က သားဘက်မှ ပျာပျာ သလဲ ကာကွယ်ပြန်သောအခါ ဌာနပိုင်ကြီးသည် ပြုံး၍နေမိ၏။ မိခင် တစ်ယောက်၏မေတ္တာကို သဘောပေါက်မိသောစိတ်ကြောင့်လည်း ရင်ထဲ တွင် ကြည်နူးရွှင်ပျ၍လာသည်။

“ဟော... ဟော ပြောရင်းဆိုရင်းပဲ အသက်ရှည်ဦးမယ်။ လှငွေ လှငွေ”

ထိုခဏမှာ သူကြီးက အိမ်ပေါက်ဝဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဗျို့ အမေ”ဟု ခပ်စူးစူးဟစ်လိုက်သော လူရွယ်တစ်ယောက်၏ အသံကိုလည်း ဆက်တိုက်ပင်ကြားရသည်။

“ခေါ်လိုက်ဗျာ သူကြီးမင်း”ဟု ဌာနပိုင်ကြီးက ခိုင်းလိုက်၏။

“ဟောကောင် လှငွေ၊ ခဏဝင်ဦးကွာ”ဟု သူကြီးက လှမ်းခေါ်လိုက် သည်။

ပေါ်ပလင်နီညို၊ ရှပ်လက်ရှည်၊ ချည်ကြမ်းပုဆိုးနှင့် မျက်နှာထား တည်တည်မှန်မှန်ရှိသော လူရွယ်တစ်ယောက်သည် ခပ်အေးအေး အမူအရာ နှင့်ပင် ဝင်ရောက်လာ၏။ သူ့ရှပ်မှာ မခေလှပေ။ အသားလတ်လတ်၊ အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း၊ မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ နှာတံပေါ်ပေါ်ရှိသည်။

မျက်လုံးအနည်းငယ် ကျဉ်းပုံနှင့် မျက်ရစ်တည်နေပုံက တရုတ်ဆန်၏။ နှုတ်ခမ်းလည်း အနည်းငယ်ထူသည်။

ဌာနပိုင်ကြီးက လှငွေ၏ ဥပဓိရုပ်ကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေဆဲတွင် လှငွေကပင် စကားစလိုက်၏။ သူကား ပတ်ဝန်းကျင်ရှိလူများကို အနည်းငယ်မျှ ဂရုစိုက်ပုံမရပေ။

“ဘာဟင်းချက်ထားသလဲ အမေ။ ကျုပ် ထမင်းဆာလှပြီ”

“ဘာမှမချက်ဘူး”

စိတ်တိုနေဟန်တူသော သူ့အမေကလည်း ခပ်ဆတ်ဆတ်ပင် အော်ငေါက်လိုက်၏။

“ဟီ... ဟီ ဘာမှမချက်ရင် အမေပဲ ငတ်မှာပေါ့။ ကျုပ် စားဖို့တော့ မပူပေါင်”

လှငွေသည် အပေါ်ပိုင်း ကြက်သီများမတပ်ဘဲထားသဖြင့် အသားပေါ်နေသော အကျိုရင်ဘတ်ကြားသို့ လက်လှိုင်းနှိုက်လိုက်ရာ သူ့လက်ထဲတွင် စာကလေး အသေကောင် သုံးကောင်မျှ ပါလာလေသည်။ လက်ခုပ်ထဲမှာပါလာသော ထိုစာကောင်ကလေးများကို သူ့အမေရှေ့သို့ ထိုးပြလိုက်ပြီးမှ “ဒါကြော်စားရင် ကျုပ်တစ်ယောက်စာတော့ ရတာပဲ” ဟု ဆက်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းက ဒါလောက်ပဲသိသလား။ မင်း အမေကဖြင့် မင်းကို ပြောမနိုင် ဆိုမရမို့ ဆုံးမပေးပါလို့ ဟောဒီဌာနပိုင်ကြီးကို လာတိုင်နေတာ သိရဲ့လား”

သူကြီးမင်းက ခပ်ထန်ထန် ဝင်ပြော၏။ လူငယ်က ပါးနှစ်ဖက်မှာ အရစ်အစင်းထင်လာအောင် မဲ့ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့အမေကို ခပ်စူးစူးကြည့်၍ မေးနေ၏။

“ဒီမှာ အမေ ကျုပ်ကို အမေက မွေးထားတာ၊ ဆုံးမစရာရှိရင် အမေ ဆုံးမပါလား။ ရိုက်ချင်ရိုက်၊ သတ်ချင်သတ်၊ အမေ့သဘော။

ဒီပြင် ဘာမှမဆိုင်တဲ့လူတွေကို ဘာလုပ်ဝင်ပြီး ဆုံးမခိုင်းရတာလဲဟင်။ ကျုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ဌာနပိုင်ကြီးမှာ ဒီကောင်ဟာ ဘယ်လိုသတ္တဝါ အမျိုးအစားလဲ၊ သူ့အစွမ်းအစ ဘယ်မျှအထိ ထွက်လာမလဲဟူသော စူးစမ်းစိတ်ဖြင့် လှငွေကို ဝေးကြည့်နေ၏။ သူကြီးမင်းကတော့မူ စိတ်မရှည်နိုင်ဟန်ဖြင့်

“ဟကောင်ရ၊ တစ်ဆိတ်ရှိရင် မင်းမှာ ဒီအမေတစ်ယောက်ကိုနိုင် တိုင်း ညှဉ်းဆဲဖို့ပဲ တတ်တော့သလားဟင်။ ပြောရင်းဆိုရင်းမှာပဲ မင်းဟာ က မလွန်လွန်းဘူးလား” ဟု ဝင်ပြောလိုက်သည်။

အဒေါ်ကြီးကလည်း “ဟုတ်ပတော်၊ ပြောဆိုနေတဲ့ အထဲကများ” ဟု ဆောင်ကြီးအောင်ကြီးပြောဆိုကာ သူကြီးကို ထောက်ခံလိုက်သည်။

လှငွေကား ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ မဲပြုံးပြုံးလျက် သူ့အမေ နှင့်သူကြီးကို တစ်ပြန်စီကြည့်နေသည်။

“စကားဆိုတာ ကိုယ်လိုချင်တာကို တစ်လုံးချင်း ကောက်ပြောရတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ အကျိုးနဲ့ အကြောင်းနဲ့ကို ဆက်စပ်ပြီးတော့လည်း ကြည့်တတ် ရသေးတယ်။ အခုဆို လှငွေဆိုတဲ့အကောင်ဟာ အမေဆီက နွားကလေး တစ်ကောင်ကို အတင်းအမွေတောင်းတယ်။ အမဲပေါ်ပစ်တယ်၊ သုံးဖြုန်းပစ် တယ်ဆိုတာတွေ ဌာနပိုင်ကြီးကို ပြောပြီးရောပေါ့ ဟုတ်လား”

စကားအဆုံးတွင် လှငွေသည် ဌာနပိုင်ကြီးဘက်သို့ မျက်နှာ လှည့်လာ၏။

“ဟုတ်တယ်။ သူတို့ကတော့ မင်းကို ဒီအတိုင်း ပြောကြတာပဲ” ဟု ဌာနပိုင်ကြီးက ပြောလိုက်သည်။ လှငွေက

“သူတို့ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မငြင်းလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုအခြေအနေကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရသလဲ။ လှငွေဆိုတာ ဘယ်လိုကောင်မျိုး လဲဆိုတာပါ ထည့်သွင်းတွက်ချက်ကြည့်ဖို့ ပြောချင်တာပါ”

“ကြည့်လေ သေနာကောင်။ အဲသလို ဆင်ခြေဆင်လက်တွေ

လေရှည်တာတွေကြောင့် နင်နဲ့ စကားပြောလိုမဖြစ်တာ”

“မဖြစ်ရင် မပြောနဲ့ပေါ့။ ကျွန်တော်ကလည်း အမေ့ကို မပြောချင် ပါဘူး။ တစ်ဖက်သတ်စကားသာ ကြားရသေးတဲ့ ဌာနပိုင်ကြီးကိုသာ နှစ်ဖက်စလုံးရဲ့ စကားကိုနားထောင်ပြီး ဆုံးမချင်သလို ဆုံးမနိုင်အောင် ပြောရမှာပါ”

ဤတွင် သူ့အမေ၏ မျက်စောင်းမှာ လှငွေအား အတုံးလိုက်အတစ် လိုက် မှန်စေတော့မည်လောက် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကြီးမင်း၏ မျက်နှာ မှာလည်း ရဲတက်လာ၏။

“မင်းက လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ကို မင်းနဲ့စကားအဖက် လုပ်ပြီး ပြောစရာများ အောက်မေ့နေပြန်သလားဟေ။ ဒါလောက်တော့ ရိုင်းစိုင်းမလာနဲ့ကွ” ဟု ခပ်ထန်ထန် အော်ငေါက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဪ... ဒီလိုဆိုလည်း အမေတို့ ဦးလေးတို့ကသာ ကျွန်တော့် အပေါ် မှာ တစ်ဖက်သတ် အနိုင်ယူပြီး ယဉ်ကျေးနေကြပေါ့။ ကျွန်တော် သွားပါ့ မယ်”

လူရွယ်သည် မကျေမချမ်းနှင့်ပြောဆိုကာ ဆတ်ခနဲ ထသွားတော့ လေ၏။

“ဟုတ်သားပဲ သူကြီးရာ။ သူပြောချင်တာ ပြောပါစေဦးတော့။ ဟေ့ သူငယ် လာလေကွာ၊ လာစမ်းပါဦး”

တစ်ခဏချင်းအတွင်းမှာ ခြံပေါက်ဝသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သော လှငွေအား ဌာနပိုင်ကြီးသည် အိမ်ရှေ့ကပြင်ထိထွက်ပြီး လှမ်းခေါ်လိုက် ပြန်၏။ လှငွေက တုံ့ခနဲရပ်သွားကာ စဉ်းစဉ်းစားစား အနေမျိုးဖြင့် ပြန်ကြည့်လေသည်။ လိုလိုချင်ချင် ခေါ်ငင်နေပုံရသော ဌာနပိုင်ကြီး၏ အမူအရာကို တွေ့ရတော့မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်လျှောက်လာ၏။

သူ့ကြီးမင်းကတော့မူ အိမ်အပေါ်ဆင်သို့ လှငွေ ထိုင်မိသည်ဆိုလျှင် မနှစ်မြို့သော မျက်နှာထားဖြင့် ထထွက်သွားလေသည်။ သူသည် အလုပ်မရှိ

အလုပ်ရှာကာ နံရံမှ ကပ်ထောင်ထားသော အုန်းတမြက်စည် အရိုးရှည်ကြီးကို ဆွဲယူသွားပြီး မြေကြီးပေါ်မှာ တရဲရဲသိမ်းနေ၏။ လှငွေ၏အမေ လုပ်သူကလည်း ထမသွားသည့်တိုင် မျက်နှာထား စူအောက်အောက်နှင့်ပင်။

“ကဲ...မင်း ပြောချင်တာတွေ ပြောစမ်းပါဦး” ဟု ဌာနပိုင်ကြီးက စကားစပေးလိုက်သည်။

လှငွေက ခေါင်းငုံ့ထိုင်လျက်မှ “ဟုတ်ကဲ့။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတော့ ပြောစရာ မရှိပါဘူး” ဟု ပဏာမပျိုးပြီး စကားရပ်ထားသည်။ ခဏနေမှ ဌာနပိုင်ကြီးကို အကြည့်ချင်းဆုံကာ မော်ကြည့်ရင်း စကားဆက်လေ၏။

“ကျွန်တော်က တောသားပါ။ အသက်လည်း ၂၃-နှစ်ရှိလာပြီ။ ဒါပေမဲ့ တောအလုပ်ဆိုလို့ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်တတ်ခဲ့ဘူး။ ဒါဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ဘာတစ်ခုမှ မခိုင်းရက် မစေရက် ထားခဲ့ကြတဲ့ အမေတို့ကြောင့်ပဲ”

“အေး။ မခိုင်းရက် မစေရက်တာကိုပဲ နင်က အခုအပြစ်ပြောပြီ မဟုတ်လား။ တော်စမ်းပါ လှငွေရယ်။ နင်လည်း မြန်မြန်သေမှ၊ ငါလည်း မြန်မြန်သေမှ အေးမှာပါ”

လှငွေ အမေသည် လှငွေ စကားကို ကြားဝင်၍ပြောရာမှ စောစောက ဘေးမှာချထားသော ဗန်းမော်တဘက်ကလေးကို အခေါက်လိုက်ကောက်ယူပြီး ခေါင်းပေါ်တင်ကာ သွားဟန်ပြင်လိုက်ရင်း “ကျွန်မတော့ ဆွမ်းခဲလားချိန်နီလို့ ဆွမ်းလောင်းဖို့ ပြန်ဦးမှ” ဟု ဌာနပိုင်ကြီးထံ ခွင့်ပန်သလိုလို ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။ ဌာနပိုင်ကြီးကား “ကောင်းပြီလေ။ ပြန်ပါပြန်ပါ။ ကျွန်တော် ကြည့်ပြောလိုက်ပါမယ်” ဟု ဖော်ဖော်ရွေရွေပင် ပြောလိုက်၏။

လှငွေမှာ ထွက်သွားသော သူ့အမေအား မျက်နှာသေကလေးဖြင့် ဝေကြည့်ကျန်ခဲ့ရာမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ တစ်အောင်လောက်နေမှ အပြုံးယဲ့ယဲ့ကို အားယူပြီးလျက် ဌာနပိုင်ကြီးဘက်

သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“အမေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ကတော့ ဒီအကြောင်းကိုပြောလိုက်တိုင်း စိတ်ဝမ်းကွဲပြီး ကတောက်ကဆ ဖြစ်ရတာချည်းပါပဲ။ အစတုန်းကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ရအောင် အမေရော အဖေပါ အလိုတူ အလိုပါ ထားလာကြတာပါ။ အခု အဖေ သေပြီးတော့မှ အမေက ဗြူးစား ဗြင်းစားကြီး အလုပ်မလုပ်တတ်ရ ကောင်းလားလို့ဆိုလာတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်တတ်တော့မှာလဲ”

“ရပ်ထဲရွာထဲက လူတွေကလည်း ပေါ်ကြောသမားဆိုပြီး ကျွန်တော်ကို အစကတည်းက စပါးမွေးစူးနေကြတာပဲ။ အမှန်ကတော့ အမေတို့ ဗေဒင်ယူ တတ်တာကိုက မှားနေတာ”

“ဗေဒင်... ဗေဒင်က ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ”

“ကြာတော့ကြာပါပြီ။ ကျွန်တော် မွေးကင်းစက အမေအဖေ ကျွန်တော်ဘကြီးက ဟောခဲ့တဲ့ဗေဒင်ပေါ့”

“အဲ...ဆိုပါဦး”

“ကျွန်တော့်ဇာတာဟာ သိပ်ကောင်းသတဲ့။ မင်းပေါက်စိုဝင် ဖြစ်လာရမတဲ့။ မတော်တဆ အထိအခိုက် အငြိအစွန်း မဖြစ်ရအောင် အထူးစောင့်ရှောက်ပြီး မွေ ရမယ်လို့ဆိုတာပဲ။ ဒါကို အမေရော အဖေပါ ခြွင်းချက်မရှိ ယုံကြည်ကြတော့ လုပ်စရာရှိသမျှကို သူတို့သာ ကျူးလုပ်ကြ တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမခိုင်းဘူး။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့ ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့တာကိုတောင် ခွင့်မပြုခဲ့ဘူး”

“ဒီလိုအလုပ်မခိုင်းလို့ ဟိုက်စကူလေ ၊ မက်ထလစ်လေ ၊ ဘီအေ လေ များ သင်ပေးရင်လည်း ဟုတ်သာပေါ့။ ခုတော့ ရွာဦးကျောင်းမှာထား တာတောင် ဘုန်းကြီးက အရိုက်ကြမ်းတယ်၊ ဆွမ်းခရတာ နေလောင်ပြီး အသားမည်းကုန်မယ်လို့ ပရိတ်ကြီးအောင်ရပဲ သင်ခဲ့ရတယ်”

လှငွေသည် စိတ်ပါဝင်စားစွာ ပြောဆိုနေသကဲ့သို့ပင် ဌာနပိုင်ကြီး

ကလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေရင်းမှ ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်နေသည်။

“ဟော... မိုနှောင်းကတော့ အဖေ သေသွားပါလေရော၊ အမေဟာ ဒီတော့မှပဲ ငါ့မှာအားကိုးအားထား မရှိတော့ပါဘူး။ ဒီသားတစ်ကောင် ကလည်း အလုပ်ကို အဖြစ်ရှိအောင် မလုပ်ပါဘူးရယ်လို့ ကျွန်တော့်အပေါ် မှာ တပူပူတဆူဆူ ဖြစ်လာတော့တာပါပဲ။ ဘယ်ဘိုးဘိုးအောင်ကမှလဲ တောင်ဝှေး တစ်ချောင်းလာပေးတာ မဟုတ်တော့ ကျွန်တော်က ဘာလုပ် တတ်ဦးမလဲ”

“ဒါနဲ့ အမေ့ဆီမှာ အမွေတောင်းရောလား”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ခင်ဗျာ။ အစီအစဉ်အတိုင်းက ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အရင်းအနှီးကလေးရှိရင်လည်း တစ်ခုခုကို ကြိဖန် လုပ်ရင်းနဲ့ မုဆိုးစိုင်းသင်ဆိုသလို အလုပ်ကသင်ပြပြီး ဟန်ကျပန်ကျ ဖြစ်လာကောင်းရဲ့ဆိုပြီး အရင်းအနှီးကိုသာ ကျွန်တော်က အရင်တောင်း တာပါ”

“ဒါကို အမေက လွယ်လွယ်ကူကူ ထုတ်မပေးဘူး။ ငွေရရင် ဘာလုပ်မှာလဲလို့ချည်း မေးနေတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဒါကိုမပြောနိုင် ဘူး၊ ငွေရမှ ကြည့်လုပ်ရမှာလို့ပဲ ပြောနိုင်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ နေ့ရက်ကြာလာပြန် တော့လည်း ဒီကောင် ဘာမှလုပ်ဖော်မရဘူး။ စားဖို့သာ တတ်တယ်ဆိုတဲ့ ဂါထာကို အမေက ပြန်ရွတ်ပြန်တာပဲ”

“ဒီလိုပြောတော့လည်း ကျွန်တော်က မခံချင်ဘူးလေ။ ဘာမှအကြံ အဖန်မပြုရ၊ လုပ်ကိုင်မကြည့်ရဘဲနဲ့ အသားလွတ် ပြောခနေရတော့ ဘယ်မှာကောင်းမှာလဲ။ ဒါနဲ့ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အရင်းအနှီး ရှာရမှာပဲဆိုပြီး တောင်းတာ အမေက မပေးတော့ အတင်းဆွဲယူရတာပေါ့”

“နောက်ပြီး ရွာနီးချုပ်စပ်မှာ လည်ရောင်းပါတယ်။ အမေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပိတ်ပင်သတင်းလွှင့်ထားသလဲ မသိဘူး။ နွားကို ဝယ်မယ့်သူ ဘယ်သူမှမရှိဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်အဖော် ၄-၅ ယောက်က

မင်း သဘောမတူရင် မျက်နှာလွဲနေ။ ငါတို့ ငွေဖြစ်အောင် ကြည်လုပ်လိုက် မယ်ဆိုပြီး လုပ်ပေးကြတာ။ အမဲသားဖိုးက နွားတစ်ကောင်တန်ဖိုးတော့ အပြည့်အဝ မရဘူးပေါ့”

“အင်းပေါ့လေ။ ဒါနဲ့ ဘာဆက်လုပ်ရသလဲ”

ဌာနပိုင်ကြီးကား စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်ရုံမျှမက အချို့ နေရာတွင် ခွန်းထောက်လိုက်၍ပင် ပေးနေသေးသည်။ လှငွေကလည်း သူ လုပ်ခဲ့သမျှတို့ကို လုံးစေ့ပါတ်စေပင် ပြောပြလေ၏။

သူ့အပြောအရမှာ လက်ထဲသို့ ငွေကလေး အသင့်အတင့် ရောက် လာသည့်တိုင် ဘာလုပ်ရမည်ကို ရုတ်တရက် မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးဟုဆိုသည်။ သို့နှင့် လက်ထဲကငွေကို ကြာကြာထားရလျှင် အသုံးလွယ်ကာ တတိတတိ နှင့် ပျောက်ပျက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်မိသောကြောင့် လောလောဆယ်အကြံ အစည် မတည်သေးမီအတွင်း ခွေးလည်ပတ် လက်စွပ်ကလေးတစ်ကွင်း လုပ်ဝတ်ထားလိုက်သည်။

ဒါကို သူ၏ ရည်ရွယ်ရင်း အကြံအစည်အား အကင်းမပါး မရိပ်စား မိနိုင်လေသော သူ့အမေက နွားသတ်ပြီး ရွှေဝယ်ဝတ်သည်အထိ မိုက် တွင်းနက်ရ ကောင်းလားဟူ၍ လူတကာကို လည်ပြောသည်။

သူကလည်း မပြီးခင် မြန်မာ မမြင်စေနဲ့ ဆိုဘိအလား အကြံအစည် မမြောက်မီအတွင်း သိုသိပ်တတ်သော ပညာရှင်ကြီးများ၏ထုံးကို နှလုံး မူကာ ပြောသမျှ ဆိုသမျှကို တတ်နိုင်သလောက် သည်းခံပြီး နေလာရသည်။ ယောက်ျားတို့လုံ့လ သေခါမှလျှော့ရမည်ဆိုသော စကားအရ စိတ်ထဲက အကြံအစည်ကိုကား ဘယ်သောခါမျှ မလျှော့ခဲ့။

သို့နှင့် ၁၀-ရက်ခန့် ကြာသောအခါ မိမိ မတောက်တခေါက်တတ် ထားသော တယောထိုးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကျင့်ရလျှင် ကောင်းမည်၊ သည် အလုပ်နှင့် နာမည်ကျော်လာသောအခါ ရန်ကုန်တက်ပြီး လေဒီယိုထဲမှ အသံလွှင့်ရသည်အထိ တိုးတက်လာလိမ့်မည်။ ဓာတ်ပြားများ သွင်းရလျှင်

လည်း အလှူမင်္ဂလာဆောင်မှအစ အသုဘအဆုံး ‘လော်စီကာ’ကြီးတွေနှင့် အရပ်တကာ လည်ဖွင့်ကြသည်အထဲမှာ မိမိဓာတ်ပြား ပါပါလာပြီး နာမည် ဂုဏ်သတင်းမှာ မလိုချင်အဆုံး ကျော်စောဦးမည်။ ပိုက်ဆံတွေလည်း ပစ်စလက်ခတ် ရလိမ့်မည်ဟုတွေ့မိကာ ခွေ့လည်ပတ်လက်စွပ်ကိုရောင်း၍ တယောပြားတစ်လက် ဝယ်လိုက်သည်။

လက်ဦးတော့ ရွာထဲက တီးဝိုင်းမှာတင် အဆိုရောအတီးပါ ကျင့်သား ရအောင် ကျင့်နေရသေး၏။ နေ့စဉ်မှန်မှန် တစ်လလောက် လေ့ကျင့်ပြီး သောအခါမှ မြို့သို့တက်သွားသည်။ သို့သော် သွေးကြီးမွေးကြီးနိုင်လှသော မြို့သူမြို့သားများမှာ မိမိ၏အနုပညာကို မည်သို့မျှ ဂရုစိုက်ဖော် မရချေ။

ဤအတွင်းမှာ တချော်တလွဲကိုသာ အဓိပ္ပာယ်ကောက်တတ်လေ့ ရှိသော အမေကလည်း “အဖေ သေတာ ဘယ်လောက်မှ မကြာသေးဘူး။ လက်စွပ်ဝတ်ပြီး ဟန်ရေးပြရတာနဲ့ တယောကလေး တကျွီကျွီလတ်လျား လတ်လျား လုပ်ရတာနဲ့ ပျော်နိုင်အားပါပေတော်။ ထမင်းတစ်လုပ် စားရ ဖို့အတွက် အမေတစ်ယောက် ဘယ်လောက်ပူနေရတယ်ဆိုတာတော့ စိတ်ကူးထဲတောင် ထည့်မတွက်ဘူး” စသည်ဖြင့် သူ၏ထာဝစဉ် ဆူပူခြင်းကို အမွမ်းတင်စရာ ရလာပြန်သည်။

သို့အတွက် စိတ်အပျက်ကြီးပျက်လာကာ တယောကို ရောင်းပစ် လိုက်ပြန်၏။ သည်တစ်ခါတော့ ဆူလွယ်နပ်လွယ် အရမြန်သော အလုပ် ကိုသာ လုပ်ပါတော့မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်မိသည်ကြောင့်လည်း ဆံပင်ညှပ် ကိရိယာတစ်စုံကို ဝယ်ယူလိုက်ရသည်။

ဤနေရာတွင် သူ ကိုယ်သူမို့ ပြောသည်မဟုတ်။ သူ့ဉာဏ်ကလည်း အထက်သာပင်ဖြစ်သည်ဟု လှငွေက ဆိုသည်။ ပထမဦးစွာ ရွာထဲက ကလေး ၃-၄ ယောက်ကို မုန့်ဝယ်ကျွေးပြီး ချော့မော့စမ်းသပ်လိုက်လျှင် ပင် ဆံပင်ညှပ်သည့် အတတ်ပညာကို သူ အတော်ကျွမ်းကျင်လာသည်။

ထိုအခါ စစ်၏အကြွင်းအကျန် ကျောပိုးအိတ် တစ်လုံး ထဲတွင်

ဆံပင်ညှပ် ကိရိယာများကိုထည့်ကာ နဖူးကချွေး ခြေမကျလောက်သည် အထိ ရွာစဉ်လျှောက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ရွာငယ်နေပုဒ်များသာ ဖြစ်ကြသည်မို့ အလုပ်က သိပ်မတွင်ကျယ်ပေ။ သည်အပေါ်မှာ ငွေစ ကြေးစလည်း သိပ်မထွက်နိုင်ကြ။ သို့ကြောင့် သူသည် ဘဝတူများလည်း သက်သာစေ၊ သူလည်း အလုပ်ရစေခြင်းငှာ သူ၏ ဆံပင်ညှပ်ခအတွက် ဆန်၊ အုန်းသီး၊ ဘဲဥ၊ မြေပဲ စသည် ရတတ်ရာရာများဖြင့် ညှပ်ပေးသည်။

သို့ကလောက် သူက အပင်ပန်းခံကာ အလုပ်လုပ်သည့်တိုင်အောင်လည်း အမေ့ထဲတွင် မျက်နှာကောင်းမရသေး။ သူ အလေးအပင်ခံကာ သယ်ယူလာရသော အုန်းသီးများကိုပင် “ဒီအုန်းသီးက ဘာလုပ်ဖို့လဲ” ဟု ဆောင်ကြီးအောင်ကြီး မေးတတ်သည်။ “ဒါကို အုန်းထမင်းချက်ပြီး ကြက်သားဟင်းနဲ့ စားကြတာပေါ့ အမေရ” ဟု သူက ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ပြောသည်ကိုလည်း အကောင်းမထင်။ သားက အုန်းထမင်းချက်နိုင်အောင် လုပ်ပေး၍မှ အမေလုပ်သူက ကြက်သားမစိုက်နိုင်ဘူး ဆိုသေးသည်။

နောက်ပြီး “ဒီအလုပ်ကောင်း အလုပ်မြတ်ကြီးနဲ့ တစ်သက်လုံး စားလောက်သောက်လောက် ဖြစ်တော့မှာပဲ။ လက်ဖျားငွေသီးနေတာတော့ မြင်ယောင်ပါသေးရဲ့” စသည်ဖြင့် အထွေအငေါ စကားတွေကိုလည်း ထွင်ထွင်သုံးလေသည်။

နားပူလွန်းမက ပူလာသောအခါ သူသည် အလုပ်တစ်ခုပြောင်းလုပ်ရန် စီစဉ်ရပြန်လေ၏။ သူ၏ ဆံပင်ညှပ် ကိရိယာများကိုရောင်းချပြီး (အချိန်မှာလည်း မိုးဖြိုင်ဖြိုင် ကျလာပြီဖြစ်ရာ ကာလဒေသနှင့်အညီ) ငါးထောင်သည် ကိရိယာ ‘ကျား’ တစ်ခု ဝယ်လိုက်ရလေသည်။

သို့သော် ကံမကောင်း အကြောင်းမလှချင်လေတော့ တမံများ ရိုးများထဲတွင် စွမ်းစွမ်းတမံ ငါးရှာခြင်းဖြင့် ငွေတစ်ဆယ်-ကိုးကျပ်မျှ ရရှိ ပြီးသည့်နောက်တွင် သူသည် အအေးမိပြီး အပြင်းဖျားလေတော့သည်။

အမေအဖို့လည်း သူ့လုပ်စာနှင့် ဆေးကုခ မမျှတော့ပါဘူး ဆိုသည်

ကို ပြောစမှတ်ပြုရ ပြန်လေသည်။ သူကား နေသေးသပ ချုံထဲကဆိုသလို သာ စိတ်ထဲမှကျိတ်ခဲ တေးမှတ်ထားလိုက်သည်။

သေကမရောက် သက်မပျောက်၍ ဆယ်ရက်မျှနှင့် အိပ်ရာထဲမှ ထလာနိုင်သည်တွင်ကား သူသည် ငါးဖမ်းသည်ကျားကို ရောင်းလိုက်ပြန် ကာ အမေရိကန် ဥစားကြက်မကြီးနှစ်ကောင်ကို ဝယ်မွေးလေသည်။

သို့သော် ဤအလုပ်နှင့်လည်း အကျိုးပေးပုံမရပေ။ သူ့ကြက်မ များသည် သူ့အကျအနလုပ်ပေးသော ဥကျင်းကို အသုံးပြုရန် ရက်စနိုး လေသလားမသိ။ သူတစ်ပါး၏ အိမ်တော်တကာမှာသာ လည်၍ဥလေ၏။ နောက်ဆုံး သူ သည်းမခံနိုင်တော့သော အခါတွင်ကား ကြက်မနှစ်ကောင်မှာ ဟင်းအဖြစ်သို့ ရောက်သွားပေတော့သည်။

ဤတွင် အရင်းအနှီး လက်မဲ့ဖြစ်သွားတော့သော လှငွေတစ်ယောက် က ဘဇာကိုများ ကြဖန်လုပ်ကိုင်ရပါဦးမည်နည်း။

အထက်ပါ ပြဿနာတစ်ရပ်ကို အကြွင်းထားခဲ့ကာ သူ၏ဖြစ်တော် ပုံကို လှငွေက နိဂုံးချုပ်လေသောအခါ ဌာနပိုင်ကြီးသည် မနောဟဒယမှ သဘောကျသွားဘိအလား အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် “ကဲ...မင်း အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ရမယ် ဆိုပါတော့။ မင်း အမေကို ဘယ်လောက်ပြန်ပေးမှာလဲ” ဟု မေးခွန်းထုတ်သည်။

လှငွေက “ဘယ်အလုပ်မျိုးလဲ၊ ဝင်ငွေ ဘယ်လောက်ရမှာလဲ၊ အတိအကျ ပြောနိုင်မှပေါ့” ဟု ဆိုသည်။

ဌာနပိုင်ကြီးက “ရဲသားလုပ်ရမယ်၊ လခ ၈ဝိ-လောက်ရမယ်” ဟု ပြောသည်။

“ပိုသမျှ ပြန်ပေးမှာပေါ့” ဟု လှငွေက ဆိုသည်။ သည်လို မပြတ်မသားတော့ မလိုချင်။ ၁၅-ဖြစ်စေ၊ ၂ဝိ-ဖြစ်စေ၊

လစဉ်မှန်မှန် ပြန်ပေးမည်ဟု ကထိပေးလျှင် အလုပ်သွင်းပေးမည်ဟု ဌာနပိုင်ကြီးကဆိုရာ လှငွေက ပေးပါမည်ဟု ဝန်ခံခဲ့သည်။ “ကဲ...ဒါဖြင့်

မင်း အဝတ်အစား ကလေးတွေယူပြီး ညနေ တိုအပြန်ကို လိုက်ခဲ့ဟု ဌာန ပိုင်ကြီးက အပြီးအပြတ် ပြောလိုက်သည်။

မကြာမီ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ရဲသားဝတ်စုံ အကျအနဝတ်ကာ ရှိုးတောင်တောင်နှင့်ဖြစ်လာသော လှငွေအား ရွာသူရွာသားအပေါင်းတို့ ရင်သပ်ရှုမော အံ့သြကြရလေပြီ။ လှငွေတစ်ယောက် စိုင့်ကော်၍ ချုံပေါ် ရောက်သွားပြီဟူ၍လည်း မှတ်ချက်ချနိုင်ကြလေပြီ။

သို့သော် လှငွေတွင် မကျေနိုင်လေသော အကျိတ်အခဲ အစွဲအလမ်း တစ်ခုကား ကျန်လေသေး၏။

ထိုအရာကား “ထမင်းငတ်ချင်ရင် လှငွေကိုယူ” ဟူသော ပျိုပျိုမေ တို့၏ လက်သုံးစကားနှင့် သမီးရှင်တို့၏ သဘောထားကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

မှန်၏။ ခွန်အားကိုး လုပ်ကိုင်စားသောက်ရသော တောသူတောင် သားတို့၏ သဘာဝကို လှငွေက ဆန့်ကျင်သမှု ပြုနေပေရာ ရွှေမိတို့၊ ဗွေတုတ်တို့၊ နှင်းနွယ်တို့၊ ငွေခင်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲတွင် လှငွေသည် သုံး၍မရသော လူပေါ်ကြော့သာလျှင် ဖြစ်နေသည်။ “ကောက်စိုက်ဖို့ လိုက်မလား၊ လိုက်မလား” ဟူသည်လောက်ကိုပင် ဘယ်လုံမပျိုကမျှ မေးဖော်မရ။

ဒါကို လှငွေကကော အညံ့ခံနေလိမ့်မည်လား၊ ဝေးသေးသည်။ “ကောင်မတွေကိုက ယောက်ျားမှန်ရင် သူတို့ကို လုပ်ကျွေးသမှုပြုဖို့ မွေးလာတယ် ထင်နေတာ။ ဟွန်း... ငါလိုကောင်တော့ ဝေးပါသေး၊ အလုပ်လုပ်ရင်ကော ငါ့ဝမ်း၊ ငါ့ခါးအတွက်သာ ငါ လုပ်နိုင်တော့မပေါ့။ သူများသားသမီးကို ဘယ်တော့မှ လုပ်မကျွေးဘူးဟ၊ ခြေသလုံးလာဖက်ပြီး ငိုတောင်းပန်တောင် လှငွေကို မရဘူး” ဟု တန်ပြန်ကြေညာချက်ထုတ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် လှငွေသည် ဘယ်မိန်းကလေးနှင့်မျှ မျက်နှာကြောမတည် သော လှငွေ ဖြစ်လာသည်။ မိန်းကလေး မြင်လျှင် သူက မိုက်ကြည့်သာ ကြည့်တတ်၏။ သူတို့ကို အကြောင်းမဲ့ မိုက်ကြည့်ကြည့်ခံရသော မိန်း

ကလေးများကလည်း သူ့ကို ချဉ်ကြရွံကြသည်။

ဟော... ယခုသော် သူတို့၏ ချဉ်ဖတ်တော်သည် လခစား ရဲသားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်မြောက်လာပေပြီ။ သင်းတို့ ဘာပြောချင်သေးသနည်း။

လှငွေသည် အမဲရိုးကို လက်ဝယ်ရရှိထားသော အောင်နက်တို့၊ ဂုတ်ကျားတို့တစ်တွေက မဲမဲရိပ်ရိပ် မြင်သမျှကို မာန်ဖီသည်နည်းတူပင် ပျိုပျိုရွယ်ရွယ် မိန်းမထုကြီးအပေါ်မှာ မာန်ဖီကာ ပို၍ပို၍ပင် မိုက်ကြည့်ကြည့်တတ်လာသည်။ ယခု မြို့ပေါ်ရောက်လာတော့လည်း “လင့်လုပ်စာကို အမြိုင်သား စားချင်သုံးချင်တဲ့အတတ်မှာ မန်းမြို့သူတွေက ပိုကဲသေးဗျာ” ဟူ၍ မှတ်ချက်တစ်မျိုး တိုးလာပြန်သေးသည်။

လှငွေ၏ ထိုဝါဒအစွဲအလမ်းကို တိုးတက်ခိုင်မာအောင် ဖြစ်လာပြန်သည်ကား ရွာမှာကျန်ခဲ့သော သူ့အမေ နောက်အိမ်ထောင် ထူလိုက်ခြင်းပေတည်း။

“ကြည့်လေ၊ မိန်းမဆိုတဲ့ သတ္တဝါမျိုးလောက် ယောက်ျားတွေ အပေါ်မှာ အညွန့်ရူးစားချင်တာ ဘယ်မှာရှိသေးသလဲ။ ကျုပ်အမေကအစ ဒီအတိုင်းပဲ။ ဒါကို အ လှမိုက်လှတဲ့ ငမိုက်သားတွေသာ ကုန်းရုန်းပြီး ခံကြပေါ့။ လှငွေတို့တော့ အလွတ်ကြီး၊ အနေသာကြီးပဲ” ဟုဆိုကာ သူ့အမေထံ လစဉ်ထောက်ပံ့နေကျ ငွေကလေးကိုပင် ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်သည်။

လှငွေသည် ရရှိသမျှသော သူ့လစာ ငွေထဲမှ ထမင်းလခပေးစားသည် ၃၅-ကို နုတ်ပြီးနောက်တွင် ပိုသမျှကို တစ်ထိုင်တည်းနှင့် တက်တက်ပြောင်အောင် ဖဲချချင်လည်း ချပစ်လိုက်သည်။ သောက်တတ်သော အပေါင်းအဖော်များကိုခေါ်ကာ တစ်ထိုင်တည်း သောက်စားပစ်ချင်လည်း ပစ်သည်။

အဝတ်အထည် မဝယ်နိုင်၍ ပေရေ စုတ်ပြတ်ညစ်ပေပြီး နေချင်လည်းနေသည်။ လစဉ်ပိုသမျှကို အဝတ်တွေချည်း ဆက်တိုက်ဝယ်ဝတ်ကာ သူ့ကိုယ်သူ သချင်လည်း သနေပြန်သည်။ သည်လို ကိုယ့်ပိုက်ဆံကိုယ်

သုံးချင်သလိုသုံးပြီး နေချင်တိုင်း နေလိုရသည်ဘဝအား လှငွေ ကောင်းကောင်းဂုဏ်ယူသည်။ ဘယ်မသတ္တဝါ၏ အချုပ်အချယ်ကိုမျှ မခံယူလိုဟု ရင်ကော့ပြီး ကြွားသည်။

သဘောကောင်းလှသော သူ့ဆရာ ဌာနပိုင်ကြီးမှာ “မတွေ့သေးခင်တော့ ပြောဦးပေါ့ လှငွေရာ” ဟူ၍သာ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ပြောရှာသည်။ ဌာနပိုင်ကြီးတွင် သားကလေးတွေချည်း သုံးယောက်ရှိရာ အကြီးဆုံးမှာပင် (၁၂)နှစ် ရွယ်မျှရှိသေးသည်။ လှငွေကိုကား ဘယ်လိုရေစက်ပါသည်မသိ။ မွေးစားသားပမာ တပည့်ရင်းချာပမာ တွယ်တာရှာသည်။ ၂-နှစ်တာမျှ သူ့လက်အောက်တွင် လှငွေကို အုပ်အုပ်ထိန်းထိန်း နေခဲ့ပြီးမှ ဌာနပိုင်ကြီးသည် အလုပ်ရွှေ့ပြောင်း သွားလေသည်။

လှငွေကား မိန်းမမုန်းဝါဒအတွက်သာ ပြောရန်ရှိသည်မဟုတ်။ အလုပ်လုပ်ရာ၌လည်း အတော်မိုက်ရှူးရဲနိုင်သည်။

တစ်ခါက လှငွေတို့ အစောင့်ကျသော ကင်းကတုတ်အနီး အိမ်တစ်အိမ်တွင် ဓားပြတိုက်သည်။ ဓားပြဆိုသော်လည်း အင်အားသေးသိမ်သည် မဟုတ်။ သေနတ် ၆-လက်လောက်နှင့် လူ ၁၀-ယောက်ခန့်ပါသည်။ လှငွေတို့ ရဲသားများမှာ သေနတ်ကိုယ်စီနှင့် အာလုံး ၃-ယောက်သာ ရှိ၏။ ပထမတော့ ကတုတ်တွင်းမှပင် လှမ်း၍ပစ်ခတ်ကြသည်။

ခဏကြာလျှင် လှငွေသည် ဘာအကာအကွယ်ကိုမျှ မယူဘဲနှင့် တစ်ယောက်တည်း စွတ်ထွက်လာပြီး အတင်းလိုက်ပစ်သည်။ သူ့လက်ချက်ဖြင့် လူဆိုး ၂-ယောက်ကျသည်။ သူ့ပခုံးအုံမှာလည်း ဒဏ်ရာရသည်။ မကြာမီ ရဲဘက်မှ အကူအညီများ ထပ်ရောက်လာ၍ ဓားပြများ လက်လွတ်ထွက်ပြေးကြသည်။ နောင်သော် ဓားပြများ အာလုံးကိုမိ၏။ လှငွေလည်း ရဲကြပ်ကြီး ရာထူးကို တိုးမြှင့်ခံရသည်။ သို့သော် ထိုရာထူးသည် ခြောက်လမျှထက် တာမရှည်နိုင်ရှာပေ။

ရဲကြပ်ဘဝနှင့် လခထုတ်ပြီးသော နေ့တစ်နေ့တွင် လှငွေသည်

“ရှိတဲ့ပိုက်ဆံကလေး ကုန်သွားအောင်” ဟုပြောကာ ဖဲဝိုင်းသို့ဝင်သည်။ သို့သော် ဖဲဝိုင်းတွင် လက်တိုင်းလိုပင် နိုင်၍ချည်းနေ၏။ မိုက်မိုက်ရမ်းရမ်း ပုံချကစားသည်တိုင် နိုင်မြဲနိုင်နေသေးသည်။ မိုးစင်စင်လင်းလင်း သူသည် အနိုင်နှင့်ပင် ပြီးလိုက်ရ၏။

သို့နှင့် “ဒီပိုက်ဆံ မကုန်မချင်းရိုက်မည်” ဟု စိတ်ပိုင်းကာ နောက်တစ်နေ့ နောက်တစ်နေ့တွေမှာပါ တာဝန်ကြီးတစ်ခုထားပြီး မိုးစင်စင်လင်းလင်းအောင် ဖဲရိုက်နေရသည်။ နေ့ဘက်မှာလည်း တာဝန်ကျ၍ မအိပ်ရချေ။ ၃-ရက်မြောက်သော် ညဘက်တွင် အလုပ်ကျလာ၏။ လှငွေကား အိပ်ချင်သည့်ဒဏ်ကို ဘယ်လိုမျှ မလွန်ဆန်တော့နိုင်။ ရဲတန်းလျား အိပ်ခန်းထဲတွင်သာ သိုးနေအောင် အိပ်ပစ်လေ၏။

အထက်အရာရှိက ထုချေလွှာတောင်းလေသော် ဖဲရိုက်ပြီး အအိပ်ပျက်၍ အိပ်နေပါသည်ဟုပင် ထုချေလေသည်။ သို့နှင့် အလုပ်ပြုတ်တော့ မည်ဆဲဆဲ ရှိနေရာတွင် လှငွေမှာ ကောင်းကွက်ကလေးများ ရှိပါသေ ကြောင်းကို ထောက်ပြကူညီပေးကြသည့် ရဲအုပ်၊ ရဲကြပ်များ ရှိနေခြင်းကြောင့်သာ ရဲကြပ်ဘဝမှ စုတေပြီး ရဲသားရိုးရိုးအဖြစ် တည်နေရခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ဤသို့ရဲသားသံသရာတွင် လှငွေတစ်ယောက် ပေပေတေတေ လည်ပတ်ခဲ့ရသည့် နှစ်ပရိစ္ဆေဒများကား နည်းသည်မဟုတ်။ ၆-နှစ်မျှပင် ကြာညောင်းခဲ့လေရာ သူ့ကို အလုပ်သွင်းပေးခဲ့သော ဆရာအရင်းအချာ ဌာနပိုင်ကြီးပင်လျှင် မြို့မရဲဝန်ထောက်ကြီးအဖြစ်နှင့် ဤမြို့သို့ တစ်ခေါက် တစ်ခါ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။

ရဲဝန်ထောက်မင်းသည် အသက် ၂၉-နှစ်ရှိလေသည့်တိုင် ဘယ်လိုမျှ မူမပြောင်းသေ သော တပည့်ကျော်လှငွေအား အိမ်မှာပင်ခေါ်၍ ထားရှာ၏။ “ငါ့ကောင်ကြီး ဘယ်တော့မှ ကျွတ်တန်းဝင်ပါ့မလဲ” ဟူ၍လည်း ညည်းရှာသည်။

သို့သော် မနေ့တစ်နေ့ကတွင်မူ လှငွေသည် ဗြုန်စားဖြင်းစားကြီး

ပင် မိန်းမရသွားလေ၏။ အများလူထုတို့ အအားသင့်လောက်စဖွယ်ပင် မြန်ဆန်လှပေသည်။

စိတ်ဝင်စားစဖွယ် ထိုဇာတ်လမ်းကို သိရှိလိုသူအချို့မှာ သူ့ဆရာ ရဲဝန်ထောက် မင်းကိုပင် ချဉ်းကပ်၍မေးရ၏။ ဆရာပြောပြသည့် ဇာတ်လမ်းကား...။

* * *

လွန်ခဲ့သော သုံးလေးရက်ခန့်က လှငွေသည် နံနက်အစောကြီး ထပြီ မော်တော်ဆိုင်ကယ် လျှောက်စီးဦးမည်ဆိုကာ ဝန်ထောက်မင်း၏ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ယူပြီးထွက်သွားသည်။

သူ ထုံးစံအတိုင်း အရမ်းအတော စီးသွားလိုက်သည်မှာ နေအတော် မြင့်လောက်မှ ဈေးပိုင်းသို့ ပြန်ရောက်လာတော့ရာ အသက် ၁၈ နှစ်ခန့်မျှ ရှိဦးမည်ဖြစ်သော တောသူမိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ရှေ့မှ ဖြတ်ကျော်လာရသည်။

မိန်းကလေးမှာ တံတောင်ဆစ်ကွေးတွင် လက်ဆွဲခြင်းကလေး ချိတ်လျက် ဈေးဝယ်လာဟန်ရှိရာ သူ၏အနီးမှ တရကြမ်း ပွတ်သပ်ဖြတ် ကျော်သွားသော လှငွေကိုတွေ့ရလျှင် မိန်းကလေးသည် နှုတ်ငြိမ်မနေတော့နိုင် “ဒီမအေပေးနယ် သောက်ရမ်းစီးသွားတာပဲ” ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် ရေရွတ်လိုက်သည်။

နားပါးလှသော လှငွေသည် ထိုအသံကိုကြားရလျှင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ပြန်ကွေ့ပြီး လှည့်လာ၏။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီးလျှင် ကောင်မလေး၏ရှေ့၌ မာန်ပါပါ ခါးထောက်ရပ်ကာ ထုံးစံအတိုင်း မိုက်ကြည်ကြည်သည်။

သို့သော် ကောင်မကလေးသည် အခါတိုင်းအခါတိုင်း လှငွေတွေ့နေကျ လုံမေပျိုမေတို့ကဲ့သို့ ချဉ်စူးစူး မျက်နှာထားဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်ကိုမတွေ့ရ။ တည်ကြည်ရိုးသားသော မျက်နှာပေးဖြင့်သာ သူ့ကို

ရဲရဲရင်ရင် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“ခုန နင် ဘာပြောသလဲ” ဟု ခပ်ထန်ထန်မေး၏။ ကောင်မလေးကား လုံးဝကြောက်ရွံ့ဟန်မပြု၊ မျက်နှာအမူအရာမပြောင်း။

“နင် သေမှာစိုးလိုဟဲ့ မအေပေရဲ့” ဟု ပြတ်ပြတ်သားသားဖြေလေသည်။

သည်အဖြေမှာ လှငွေ၏ဘဝင်ကို ခိုက်သွားသည်။ ပီတိတွေ စိမ့်ဝေလာသည်။ လောကမှာ ငါ သေမှာကိုစိုးရိမ်တဲ့ မိန်းကလေးလည်း ရှိသေးသကဲ့ဟု နစ်နစ်နဲနဲ သဘောပေါက်သွားသည်။ သူ့ဝသီပါဖြစ်ဟန် တူသော အဆဲကလေးကိုတော့ ပန်းပွင့်နှင့်ပေါက်သလိုသာ အောက်မေ့လိုက်မည်၊ နာကြည်းစရာမလို။

သို့ကြောင့် လှငွေ၏မျက်နှာမှာ ပြုံးဖြူကြီးဖြစ်လာပြီး “နေပါဦး။ ငါ့ဟာငါသေတော့ ဘာဖြစ်သလဲ” ဟု ဆက်မေးသည်။

“အလိုတော်... ရုပ်ကလေး သနရူပနဲ့ သက်သက်မဲသေသွားရင် နှမြောစရာကြီး” ဟူ၍သာပြောပြီး ကောင်မကလေးက ဆက်လျှောက်သွားသည်။ လှငွေလည်း မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို လက်နှင့်တွန်းယူပြီး ဘေးမှ လျှောက်လိုက်သွားသည်။ အသားညိုညိုနှင့် ရွက်ကြမ်းရေကျိုမျှသာ ရှိသော လုံမေပျို၏ရုပ်ရေမှာ မလှမှန်းသိလျက်နှင့်ပင် အလွန်ကျက်သရေ ရှိနေသည်ဟု ထင်မိ၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ ပီတိဖြင့် ပြည့်ကယ်နေ၍ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ စကားတစ်လုံးမျှတောင် မပြောနိုင်ဟု လှငွေက ဆိုသည်။

ဈေးသို့ရောက်လျှင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို အသိဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အပ်ခဲ့ပြီး ကောင်မလေး သွားရာနောက်သို့ ထက်ကြပ်လိုက်သွားသည်။ ကောင်မလေးမှာ အတော်ဆင်းရဲပုံရ၏။ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ ဆီ စသည်ဖြင့် ဝယ်ခြမ်းရာတွင် ဘာကိုမျှ များများစားစား မဝယ်နိုင်ရှာ။

သို့သော် ကောင်မလေးက “ငရုတ်သီး ဆယ်ပြားဖို့” ဟုဆိုလိုက်

လျှင် လှငွေက ဈေးသည်ကုလားကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြပြီး “တစ်ကျပ်ဖိုး ထည့်လိုက်ပါဗျ” ဟုဆိုသည်။ “ကြက်သွန်ဆယ်ငါးပြားဖိုး” ဆိုပြန်လျှင်လည်း “တစ်ကျပ်ဖိုး ထည့်လိုက်ပါဗျ” ဟူ၍ပင် လှငွေကဆိုသည်။ လှငွေ၏ အသိဖြစ်သော ဈေးသည်ကုလားကလည်း လှငွေ ပြောသလိုပင် လိုက်ထည့်ပေးသည်။

ကောင်မကလေးမှာ ပါလာသော ဆီပုလင်းသေးသေးကလေးကိုလည်း ဈေးသည်ထံမှ ပုလင်းကြီးနှင့်လဲပြီး ဆီ ၅၀-သာလောက်ဝယ်ထည့်သည်။ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် နားမလည်နိုင်ရှာသော မိန်းကလေးကိုမူ

“တိတ်တိတ်နေ၊ ငါ ကြည့်လုပ်မယ်” ဟု အာဏာသံပါပါ မိန်းဆိုထား၏။ ကြက်သား၊ ငါး စသည်တို့ကိုလည်း သူ့သဘောနှင့်သူ ဝယ်ထည့်သည်။ အားလုံးဝယ်ခြမ်းပြီးတော့မှ “ငါ နင်တို့အိမ်မှာ ထမင်းလိုက်စားမလို့” ဟုပြောပြီး လိုက်သွားသည်။

ကောင်မလေးနေသည်မှာ မြို့ဆင်ခြေဖုံး ရွာကလေးဖြစ်၏။ အိမ်ရောက်တော့ ကောင်မကလေးသာမက ကောင်မကလေး မိဘများပါ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဧည့်ခံသည်။ ထိုနေ့က ကောင်မကလေး ချက်ကျွေးလိုက်သော ထမင်းဟင်းလောက် အရသာရှိသော ထမင်းဟင်းမျိုးကို လှငွေ တစ်ခါမျှ မစားစဖူးသေးဟု ဆိုသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်ကား လှငွေသည် သူ့အမေထံသို့သွားကာ သူ့ကို မိန်းမတောင်းပေးပါဟု ခိုင်းတော့သည်။

သူ့အမေက “နင်ဟာ မိန်းမယူပြီး လူနဲ့တူအောင်ထားချင်မှ ထားဦးမှာ။ နင်ကို စိတ်မချရဘူး” ဟု ဆိုသေးသည်။

လှငွေမှာ သွားဖြူကြီးနှင့်ရယ်မောလျက် “အခုဟာက ဒီပြင်မိန်းမတွေနဲ့တူတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ သားတော်မောင်မှာ ပေချင်ကျွေးချင်လွန်းလို့ ခက်တောင်နေသေးတယ်” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ဤတွင် သူ့အမေက သိပ်ပြီးစစ်လား ဆေးလားလုပ်မနေတော့ဘဲ

လှငွေ အရင်ကပေးထားသော ငွေများထဲမှ သူ စုထားသည့် ငွေ ၁၀၀၀ ရှိကြောင်း၊ ဆရာဖြစ်သူ ဝန်ထောက်ကြီးကိုပါ တိုင်ပင်သင့်ကြောင်းဖြင့် ဝမ်းသာအားရပြောဆိုပြီး ငွေထုတ်ပေးလိုက်သည်။ သူ့တစ်သက်မှာ အမေ့ကို ဒီတစ်ခါပဲ ကျေရူးတင်ဖူးသည်ဟု လှငွေက ဆို၏။

ဤသို့ဖြင့် ဆရာလုပ်သူ ဝန်ထောက်မင်းမှာ မနေသာတော့ဘဲ ဖြစ်မြောက်အောင် ပြောဆိုစေ့စပ်ပေးရသည်။

“မင်း ကောင်မလေးနာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ” ဟုမေးသော်လည်း လှငွေ မဖြေတတ်ပေ။ သူ့မိဘတွေက “သမီး” လို့ခေါ်တာသာ ကြားခဲ့တယ်။ “နာမည်မမေးရသေးဘူး” ဟု ရယ်ကြဲကြဲနှင့်ဆိုသည်။ ဝန်ထောက်ကြီးကိုယ် တိုင် မေးယူတော့မှ “မစိန်တင်” ဟု သိရ၏။

ဝန်ထောက်ကြီးမှာ တပည့်ကျော်၏ဖြစ်ထွေကို ရယ်မောရင်းနှင့် ပင် မစိန်တင်အား “အဲဒါ နင်အဆဲကောင်းလို့ ဖြစ်လာရတဲ့ဇာတ်လမ်းပဲ။ ရှေ့လျှောက်ပြီး နာနာသာဆဲပေတော့” ဟု မြှောက်ပေးလိုက်သည်။

ကြားကြားသမျှသော လူအပေါင်းကိုလည်း “သူတို့ဖူးစာက မအေပေး ဖူးစာပါဗျာ” ဟူ၍ ကြေညာလေသည်။

ဪ... ဖူးစာကံအကြောင်းရယ်။

[ရှုမဝ၊ နိုဝင်ဘာ ၁၉၆၁]

သိက္ခာပုဒ်၏ အကျဉ်းသူများ

(၁)

ဇာတ်ပွဲခင်းမှာ ရှိသမျှသော ပရိသတ်အားလုံးသည် မှန်ဝါးဝါး အလင်းရောင် ကလေးအောက်တွင် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရမ်း၍နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ ဇာတ်စင် အောက် ဆိုင်းဝိုင်းမှ အသံများကလည်း အလှမ်းဝေးကွာသော အရပ်တစ်ပါးမှ လာနေသလို ခပ်သဲ့သဲ့နှင့် မသဲမကွဲ ဖြစ်လာသည်။

ဇာတ်ခုံပေါ်မှ အချစ်ချင်းပြိုင်နေကြသော မင်းသာ၊ မင်းသမီးတို့၏ အကဟန်နှင့် သီချင်းသံများသည်ပင် သူ၏အာရုံကို ကြည်လင်အောင် မစွမ်းနိုင်တော့ပေပြီ။

ဒေါ်ငွေရီသည် ဝါးခနဲ သံရှည်ဆွဲ၍သမ်းလိုက်ရာ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်စများ စီးထွက်လာလေသည်။

“ဪ... ငါနှယ် ကိုယ်ဒုက္ခကိုယ်ရှာလိုပဲ”ဟု အတွေးတစ်ချက် ဝင်လာသည်။ မှန်၏။ သူသည် ပွဲကြိုက်တတ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ ပေ။ ဇာတ်ပွဲမှာ သူတို့အိမ်နှင့် နီးလွန်းလှ၏။ အိမ်မှာနေသော်လည်း ဤ ပွဲခင်းမှ အသံဗလံများသည် လာရောက်နှောင့်ယှက်ကြမည်ပင်မို့ အိပ်၍ ပျော်နိုင်မည် မဟုတ်သည့် အတူတူဟုဆိုကာ သူ့ဘာသာ ပွဲခင်းထဲလာထိုင် နေမိခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဇာတ်မှာလည်း အရပ်ဇာတ်သာသာမျှဖြစ်သည်။ သို့သော် ပွဲသဘင်ကြည်လေ့မရှိသော ဒေါ်ငွေရီသည် ဇာတ်ပွဲ၏ ပထမပိုင်းကို စိတ်ဝင်စားသလို ရှိနေ၏။ ယခုခေတ်ပေါ် ‘အော်ပရာ’ဆိုသည် အခန်းများမှာ ငယ်စဉ်က တစ်ခါတလေ ကြည့်မိဖူးသော ဇာတ်ပွဲများနှင့်မတူဘဲ တစ်မျိုးဆန်းပြားနေလေသည်။ သို့နှင့်တစ်စတစ်စ အချိန်ကုန်လာခဲ့ရာ ယခုသော် မစုနိုင် မဟန်နိုင် အိပ်ချင်လာပေပြီ။

“ခုလောက်ရှိရင် သားကလေးလည်း အိမ်ပြန်ရောက်လို့ အိပ်ပျော်နေရောမယ်”

ဒေါ်ငွေရီသည် စိတ်ထဲမှ စကားတစ်ခွန်းပြောကာ နောက်ပိုင်းပရိသတ်ကို လည်ဆန့်၍ မျှော်ကြည့်လိုက်လေ၏။ အင်အားမသေးလှသော ပရိသတ်ထူကြီးက သူ ပြန်ထွက်ရမည်လမ်းကို တောင်ခနေပေသည်။ သူသည် ဤပရိသတ်ကို ဖောက်ထွင်ကာ ပြန်ထွက်ရန် ဝန်လေးနေမိပြန်၏။ မျက်စိကို လက်နှင့်ပွတ်ပြီး စိတ်မပါတပါနှင့်ပင် ဇာတ်စင်ပေါ်ကို အာရုံပြောင်းယူ လိုက်ရပြန်သည်။

တစ်ခဏမျှကြာလျှင် သူ့ပခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက် ရောက်လာ၏။ အံ့အားသင့်စွာနှင့် ဖျတ်ခနဲ မော်ကြည့်လိုက်ရာ ပြုံးနေသော (အသက် ၂၀-ကျော်ခန့်) လူရွယ်တစ်ဦးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိနေသည်။ ဒေါ်ငွေရီ၏မျက်နှာတွင် အပြုံးဓာတ်ကူးစက်ကာ ဝင်းပသွားလေ၏။

“ဟော... သား လိုက်လာတယ်” ဟူ၍လည်း နှုတ်မှ သွက်သွက် ဆိုမိသည်။ သားဖြစ်သူကား ပြုံးမြဲပြုံးနေရာမှ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“မေမေလည်း ပြန်မလိုပဲ။ ပရိသတ်ထဲ ဖောက်ထွက်ဖို့ ခက်နေတာနဲ့ နေရတာ၊ သား ရောက်လာတာ အတော်ပဲ၊ လာ သွားစို့”

“သွားပါ မေမေ။ မေမေ ပြန်ချင်ရင် ဟောဒီအရှေ့ဘက်သာ လှည့်ပြန်သွား၊ လူချောင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပွဲကြည့်ဦးမလို့”

“ဪ... သား နှယ်ကွယ်။ အခုပဲ ရုပ်ရှင်ကပြန်လာတာ မဟုတ်လား

ကွဲ။ ပွဲပါဆက်ကြည့်ရင် အအိပ်သိပ်ပျက်နေဦးမယ်”

“တစ်နှစ်မှ တစ်ခါလောက် ကြည့်ရတာပဲ မေမေရယ်။ နက်ဖြန်လည်း အလုပ်အားတဲနေကြီးပဲ”

“ကဲ... ကဲ ဒီလိုဆိုလည်း မင်း နေရစ်၊ နေမကောင်းနေတော့သာ ခက်ဦးမယ်။ တကယ်ပွဲကြည့်ဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်လာရင်လည်း ဘလေဇာကလေး၊ မာဖလာကလေးများ ယူလာရောပေါ့ဆို။ အခုတော့ လက်ပြတ်ဆွယ်တာ ကလေးနဲ့ မလုံမလဲကြီး”

“ကျွန်တော် မချမ်းပါဘူး မေမေရဲ့”

“အေး- မချမ်းတာက အရေးမကြီးဘူး။ နှင်းငွေ့တွေနဲ့ နှာစေးနေပါမယ်။ မေမေတဘက် ယူထားလိုက်”

“ဪ... မေမေရယ်”

သာဖြစ်သူသည် ငြင်းဆန်လိုဟန် မြည်တမ်းပြီးမှ အမေပေးနေသော သို့ မွေးထည် တဘက်ကို လှမ်းယူလိုက်လေ၏။

“ခေါင်းကို လုအောင်သာ ပတ်ထား၊ လှဖို့ထက် ကျန်းမာဖို့က အရေးကြီး တယ်။ ဒါထက် ဘယ်မလဲသော၊ သော့ပေ လိုက်ဦးလေ”

“ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်သွားကတည်းက တစ်ဖက်ခန်းမှာ အပ်ထားခဲ့တယ် မေမေ။ မေမေ ဒီလောက်ကြာကြာ ပွဲကြည့်လိမ်မယ် မထင်မိဘူး”

“ကြည့်ချင်လိုရယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ လာမိတဲ့လက်စနဲမို့ နေရတော့တာ။ ကဲ ပြန်မယ်”

ဒေါ်ငွေရီသည် လူတွေထဲမှ နည်းကြီး ကြဖန်တိုးလျှိုးပြီး ထွက်ခဲ့ရလေ၏။ ပွဲခင်းပြင်ဘက်ရောက်မှသာ ဟင်းချနိုင်လေတော့သည်။

ကောင်းကင်ထက်ဝယ် လရောင်ဟူသည် လုံ့ဝမရှိ၊ ဝို တဝါ မျှသော ကြယ်ရောင်ကလေးများကိုပင် နှင်းမှုန်များက ပိတ်ဆီးကာကွယ်ထားပေးသေးသည်။ ဒေါ်ငွေရီ ပြန်ရမည်မှာ တစ်ခေါ်လောက်သာ ဝေးသည်မို့ တော်ပါသေး၏။ နှင်းငွေ့ဖြင့် စိုထိုင်းနေသောမြေကို နင်းရသည်မှာလည်း

ဖိနပ်ပါလျက်နှင့်ပင် အေးစက်စေးထန်းနေသလို အောက်မေ့နေမိသည်။

မြို့တော်ရွှေဂူ၏ အတွင်းမှ လွန်မြောက်ကာ အသစ်တဖန် ချထားပေးသော ဤမြို့သစ်နေရာတွင် ကာလအတန်ကြာပြီဖြစ်သည့်တိုင် သူ့စိတ်သည် သိပ်ပြီအသာကျသေ ဟန် မတူပေ။ အောက်တန်းစာရေးမျှ သော အဆင့်အတန်းအတွက် ဘတ်စကား ၃-တန်ပြောင်းစီးမှ အလုပ်သွား ရရှာသော သာကလေအဖို့ကာ သနားစရာပင် ကောင်းလှပေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့သာအမိ ၂-ယောက်နေလို့ ဖြစ်ပါတယ်”

ဒေါ်ငွေရီသည် ဦးတည့်ရာ အတွေးရောက်သွားရာမှ ပျော့ကျအံ့ ဆဲဆဲ သူ့စိတ်ကိုတင်း၍ ထားလိုက်သည်။ လေအေးတစ်ချက် ဝင်မွှေ့လိုက် သဖြင့် သူ့မျက်နှာသည် စိမ်းခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ သူသည် လက်ဝါးနှစ် ဖက်ကို ခေါင်းထက်မှာ ဖြန့်တင် နှင်းမှုန်များမှ ကာကွယ်လိုက်ကာ ခပ် သုတ်သုတ် လျှောက်သွားလေသည်။

သုံးပင်နှစ်ခန်း ခနိအိမ်ကလေးသည် ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိလေ၏။ သူတို့နေသော အနောက်ဖက်မှာ တံခါးတွင် သော့တန်းလန်းနှင့် မှောင်မည်း လျက်ရှိပေသည်။ အရှေ့ဘက်တစ်ခန်းမှလည်း ဆိတ်ငြိမ်လျက်ပင်ရှိ၏။ သို့သော် သေးငယ်သော အလင်းရောင် အမျှင်တန်းကလေးတစ်ခုသည် တံခါးနှစ်ဖက်ကြားမှ ထိုးထွက်လျက် ရှိလေသည်။ တံခါးကို စေ့ရုံမျှ စေ့ထားသည် ထင်ရ၏။ အားလုံးသော အိမ်သာစုမှာတော့ အိပ်ကုန်ကြပြီ ထင်သည်။

ဒေါ်ငွေရီသည် အိပ်ပျော်နေသော လူစုအား နိုးကာ သူတို့အခန်းသော ကို တောင်းယူရန်အတွက် ဝန်လေးနေသည်။ အမှန်ကတော့ တစ်ဖက် ခန်းတွင်လင်မယား နှစ်ယောက်တည်းသာ နေပေသည်။ ယောက်ျားလုပ် သူသည် သံပုံ စက်တစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်သည်ဟု ဆို၏။ ဘယ်သို့သော အဆင့်အတန်းမျိုး အလုပ်မျိုးဟု မသိရစေကာမူ အတော်အတင့် ချောင် လည်စွာ နေထိုင်သုံးစွဲကြသည်ကိုကား ဒေါ်ငွေရီ သိပေသည်။

သူတို့သည် အချိန်အားများကို စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် အသုံးချ တတ်သည်မို့ ယောက်ျားကဖြစ်စေ မိန်းမကဖြစ်စေ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် မစောင့်လိုသည့် အချိန်အခါ များစွာမှာပင် သူတို့၏ အခန်းသော့ကို ဒေါ်ငွေရီတို့ထံ အပ်နှံထားခဲ့လေရှိကြ၏။ ဒေါ်ငွေရီကား အတော် အိမ်မြဲသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ယခု တချိတွင်မူ ဒေါ်ငွေရီတို့၏ အခန်းသော့သည် ထိုသူတို့လက်သို့ ရောက်ရှိလျက်ရှိနေ၏။ မိမိတို့ဘက်က ရံခါမို့ အားနာရန်မရှိပါဘူးဟု တွေးကာ မိမိ၏အာနာစိတ်ကို ဖြေလေသည်။

ဤတွင် နေလယ်ကမှ တစ်ဖက်ခန်းသို့ ရောက်ရှိနေသော မိန်းမ ငယ်နှင့် အစ်ကိုဆိုသူ လူရွယ် ဧည့်သည် ၂ ဦးဆီသို့ အတွေးရောက်ရှိ သွားပြန်သည်။ ဧည့်သည်တွေအတွက် အားနာစရာဖြစ်တော့မှာပဲ အနည်းငယ် စိုးရွံ့သွားမိပြန်၏။ အပြင်ဘက်တွင် ရပ်နေရမည်ကလည်း မသင့်လျော်လှပါချေ။

အချိန်အတန်လင့်သွားပြီ နောက်တွင်မူ ဒေါ်ငွေရီသည် တစ်ဖက်ခန်း ဆီသို့ အရဲစွန့်ကာ ချဉ်းကပ်လာလေ၏။ ထို့နောက် တံခါးခေါက်၍ အသံကို လက်ဖြင့် ခပ်ဆဆ ရွယ်လိုက်ရာ တံခါးသည် အကိုင်ကိုမျှ မခံယူလိုဟန်ဖြင့် ကျွီခနဲ မြည်ကာ အနည်းငယ် နောက်ဆုတ်သွားလေ၏။ အမှန်တော့ လေအနည်းငယ် ပင့်လိုက်၍ဖြစ်ပေမည်။ အပေါက်ဝမှာလည်း လက်တစ်ဝါးစာမျှ ပွင့်ဟသွားပေသည်။

ဒေါ်ငွေရီသည် တံခါးမှမြည်သော အသံမျှကိုပင် လန့်ဖျပ်သွားကာ သူ၏ကိုယ်ကို အခန်းတွင်းသို့ ကိုယ်စောင်းပစ်ဝင်လိုက်လေ၏။

အတွင်းသို့ ရောက်သော်ကာ သူသည် တစ္ဆေချောက်ခံရသည်ထက် ပင် တုန်လှုပ်သွားရပြန်လေသည်။ သည်ညသည် ဘယ်လိုများ ဖြစ်လေသည် မသိတော့ပေ။ ဒေါ်ငွေရီသည် သူ့မျက်လုံးကို မယုနိုင်သလို ပြူး၍ ကြည့်လေ၏။ သို့သော် ရှုခင်ကတော့ ပြောင်လဲ၍ မသွားပါချေ။

စားပွဲငယ်တစ်ခုပေါ်မှ ခပ်မှိန်မှိန် ထွန်းညှိထားသော ဂျပန်မီးအိမ်

ကလေးသည် အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှ အရာဝတ္ထုအားလုံးကို မြင်သာအောင် ဖော်ပြလျက် ရှိနေ၏။ အခန်းလယ်မှ တစ်ယောက်အိပ် ပိတ်ခြင်ထောင် တစ်လုံးကမူ မြင်ကွင်းတွင် ထင်းကနဲနေအောင် တွေးနေရပေသည်။ ခြင်ထောင်အမိုး ခပ်နိမ်နိမ်၏အောက်တွင် ဧည့်သည် မိန်းမငယ်၏ ဦးခေါင်းပိုင်းနှင့် ကိုယ်တစ်ခြမ်းသည် အပြင်သို့ ရောက်လျက် ရှိနေ၏။ သူ၏လည်ပင်း အောက်မှ ကန့်လန့်ဖြတ် တင်ထားသော ယောက်ျား လက်တစ်ချောင်းကပါ ခြည်ထောင်တွင်းမှ ပြုထွက်နေပေသည်။

ဒေါ်ငွေရီသည် မကြည့်ရဲမရှုရဲနှင့် မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်တာ မီးအိမ်တင်ထားသော စားပွဲငယ်ပေါ်မှ သူတို့၏ ခန်းသော့ကလေးကို မျက်စိစိုက်မိသွားပြန်သည်။ ဒေါ်ငွေရီသည် လှုပ်ရှားနေသော ရင်ကို လက်နှင့်ဖိကာ ခြေကို ဖော့နင်းပြီး အခန်းသော့ကလေးကို သွားယူ လိုက်လေ၏။ ထိုနောက် တစ်စုံတစ်ခုသော ဘေးန္တရယ်မှ လက်လွတ် ထွက်ပြေးလာရသည်အလား သူတို့အခန်းဆီသို့ သုတ်သုတ် ပြန်ပြေး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

အခန်းသော့ကို ကတုန်ကရင် ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် အိတ်ထဲမှာ ပါလာသော ဓာတ်ဆီမီးခြစ်ကိုခြစ်ကာ ထိုမီးခြစ်၏ အလင်းရောင်ဖြင့် ဘုရားစင်ရှေ့က စားပွဲကလေးပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ကို သွားယူ လေသည်။ ဖယောင်းတိုင်ကို မီးညှိပြီးမှ အခန်းတံခါးကို ပြန်သွားပိတ်လိုက် သည်။ သူစောစောက ခင်းထားခဲ့သော အိပ်ရာကလေးမှာမူ ပြန်ပျူးသပ်ရပ် စွာပင် ရှိနေဒါ။ ဒေါ်ငွေရီသည် အိပ်ရာထဲမှာ အမောတကော လှဲချ လိုက်လေသည်။

“အသံတစ်ခုခု ကြားလိုက်မိသလိုပဲ”

“အိုကွာ ကြွက်တွေနေမှာပေါ့။ ကောင်းကောင်းအိပ်စမ်းပါ”

တစ်ဖက်ခန်းမှ မိန်းမငယ်နှင့် အစ်ကိုဆိုသူ၏ အသံကို အချီအချ ကြားလိုက်ရ၏။ ဒေါ်ငွေရီသည် သူ၏ကိုယ်အတွက် မလုံမလဲဖြစ်သွားကာ

ဖယောင်းတိုင် မီးကလေးကို ဖျတ်ခနဲမှုတ်ပစ်ပြီး အိပ်ရာထဲမှာပင် ကိုယ်ကိုကျုံ့၍ ရုံ၍ ထားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်မကို တကယ်သနားပါ အစ်ကိုရယ်။ ကျွန်မ တကယ်ဘယ်ကိုမှ မသွားတတ်လို့ပါ”

“အေးပါကွာ။ မနက် ၄-နာရီအမီ မင်းတို့မြို့သွားမယ့် ရထားပေါ်ကို အရောက်လိုက်ပို့ပေးပါမယ် ဆိုမှပဲ”

မိန်းမငယ်၏အသံသည် ရှိုက်သံစွက်၍ လာပြန်၏။ ထို့နောက်တော့ ဆိတ်ငြိမ်သွားပြန်လေသည်။

“ဟွန်း... ခွေးမကလေးနဲ့ မအေပေးကောင်”

ဒေါ်ငွေရီသည် တစ်ဖက်ခန်းမှ နှစ်ယောက်လုံးကို စိတ်ထဲကရောမွှေပြီး ဆဲပစ်လိုက်လေသည်။ သူ သိရသလောက်မှာ ကောင်မကလေးသည် တစ်နေရာမှပြေလာသော အိမ်ပြေ မကလေးဖြစ်သည်။ အစ်ကိုဆိုသူကမူ နေ့လယ်ပိုင်းက တစ်ဖက်ခန်းသို့ ခေါ်ယူလာခဲ့စဉ်အထိ ကယ်တင်ရှင်ကြီးဖြစ်လေ၏။ ယခုတော့မူ...။

ဒေါ်ငွေရီသည် နှစ်ယောက်လုံး အပေါ်မှာ အပြစ်မြင်ကာ မုန်းစိတ်ပေါ်မိလေ၏။ သူ့အဖို့မှာ “လန်ဒန်မြို့ရဲ့ အိမ်ခေါင်မိုးတွေ လှန်ကြည့်နိုင်မယ်ဆိုရင် စိတ်ကူးယဉ်ထက် ဆန်းကြယ်တဲ့ဇာတ်လမ်းတွေ တွေ့မြင်နိုင်ပါတယ်” ဆိုသော ‘ဆာအာသာကိုနင်ဒွိုင်’၏ စကားမျိုးကိုလည်း မကြားစဖူးပေ။ ရန်ကုန်မြို့တော်၏ အိမ်ခေါင်မိုးတွေအောက်မှ ဖြစ်တတ်ပျက်တတ်သော ဇာတ်လမ်းများကိုလည်း သိပ်မယဉ်ပါမိပေ။

သို့သော် သူသည် သူ ငယ်စဉ်က မိခင်ကြီးနှင့် အတူနေခဲ့ရသော အဖြစ်ပျက်များကိုမူ အတွေ့ဆက်စပ်ကာ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

(၂)

တကယ်ဆိုတော့ မိန်းမဘဝဆိုသည်မှာ ကျိန်စာသင့်ထားသော ဒုက္ခသည်များ၏ အနှိမ်ခဘဝဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်လျှင် သင့်မည်ထင်သည်။

“ဟဲ့ ကောင်မငွေရီ၊ နင် မိန်းကလေးဟဲ့”

အသက်ကလေး အနည်းငယ် ရလာပြီဆိုလျှင်ပင် အမေသည် ဤစကားကို တဖွဖွပြောဆိုကာ သတိပေးလေ့ရှိလေ၏။

ဤလိုသတိပေး ခံရလောက်အောင် ပြစ်မှုတစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း သူ ကျူးလွန်ရသည် မဟုတ်ပါချေ။

သူတို့သည် သာအမိနှစ်ယောက်တည်း ခြံထွက်သီးနှံကလေး အနည်းငယ်နှင့် တောမှလာရောင်းသော ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို ဖောက်သည်ယူ၍ ဈေးထဲမှာ ဆိုင်ကလေး တည်ခင်းရောင်းချခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုကြရပေသည်။

ဤသို့ တောဈေးသည်များထံမှ ဖောက်သည်ယူ၍ ရောင်းချရာ၌ ဈေးထဲမှ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ထိုင်စောင့်နေခြင်းဖြင့် မမြတ်သာလှပေ။ ဈေးသို့မရောက်မီ မြို့အဝင် လမ်းထိပ်လောက်မှ စောင့်ကြိုဝယ်ကြခြင်းက ပို၍အကျိုးရှိပေသည်။ ထိုသို့ကြိုဆိုခြင်းမှာ စောလျှင်စောသလို အကျိုးရှိ၏။ အခြားသူများနှင့် အပြိုင်အဆိုင် ဝယ်ရခြင်းမှာ သိပ်မကောင်းပေ။ ထို့ထက် ပေါ်ဦးပေါ်ဖျား ဟင်းသီးဟင်းရွက်များအား ဈေးထဲတွင်နှုန်းထားမည်မျှနှင့် ရောင်းချနိုင်သည်ကို တောဈေးသည်များ မသိလေမှ ပို၍ကောင်းပေသည်။

ငွေရီသည်လည်း ရောင်းပါးဝယ်ပါး ဝလှပြီဖြစ်သော ဈေးသည် မလေးတစ်ဦးပင် မဖြစ်လေသလော၊ သူ့တွင်လည်း သူ့လောဘနှင့်သူ့အတွက် အချက်နှင့်ပင်ဖြစ်သည်။

တစ်ခါသော် ငွေရီသည် နံနက် ၃-နာရီ မထိုမီလောက်ကပင် ဟင်းရွက်ဖောက်သည် သွားကြိုရန် တလှုပ်လှုပ်တရွရွဖြစ်နေ၏။ သူများထက်ဦးအောင် ကြိုယူနိုင်ရန်မှလွဲ၍ တခြားဘာကိုမျှ စိတ်စောခြင်းလည်း မရှိပေ။ သို့သော် အမေသည် ဤမသိတတ်ရာပါမို့လာ ဟု ပေါင်တွင်းကြောကို ဆွဲလိမ်ခဲ့လေ၏။ “ဟဲ့ကောင်မ ငွေရီ၊ နင် မိန်းကလေးဟဲ့”

ဆိုသော ဂါထာဆောင်ပုဒ်ကိုလည်း ရေရွတ်လိုက်သေးသည်။

“ဖောက်သည်တွေ သူများ ဦးကုန်ဦးမယ် အမေရဲ့။ အမေပါ လိုက်ခဲ့ပါ။ သွားကြပါမယ်”

“ဘာ ငါကတော့ ဘာမို့လဲ။ လောကမှာ မုဆိုးမတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူများ လက်ညှိုးထိုးလွတ်အောင် ဘယ်လောက်စောင့်စည်းရတယ်ဆိုတာ ညည်း မသိပါဘူး”

ဤသို့ဖြင့် အမေသည် သမီးအတွက်သာမဟုတ်၊ သူ့ကိုယ်သူ အတွက်ပါ အလျှော့ပေး အညံ့ခံနေရသူ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိရပြန်လေ သည်။ မိန်းမဆိုသည်မှာ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် စင်စင်ကြယ်ကြယ် လုပ်စား ရမည်ကိုပင် လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်၍ မရနိုင်ပါတကားဟူသော စိတ်ပျက်ခြင်း မျိုးကို ထိုအချိန် အရွယ်ကပင် ငွေရီ သိထားရလေ၏။

တစ်ကြိမ်တွင်လည်း ညကြီသန်းခေါင်တွင် အမေ အလှူအလဲ အောင်လေသည်။ အိပ်မောကျနေသော ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုနို့ရန်လည်း ငွေရီရော အမေပါ အာနာနေကြသည်။ သိပ်အလှမ်းမဝေးလှသည့်တိုင် ဗိန္ဓောဆရာအိမ်သို့ ငွေရီတစ်ယောက်တည်း လွတ်ရမည်ကိုလည်း အမေ စိတ်မချပေ။ နောက်ဆုံးတွင် အမေသည် သူ့ကိုယ်ကို ငွေရီအား တွဲမို့ ပြီးလျှင် ဆရာအိမ်အရောက် ချွေးသီးချွေးပေါက်ကျအောင် ကြိုးစားလျှောက် လေ၏။ ဤပုံဤနည်းဖြင့် ဆရာကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ပင့်ခေါ်ပြီးမှပင် သာမိနှစ်ယောက်သာ ဟင်းချနိုင်ကြသည်။

ရံခါတွင်ကား ကိုယ်အိမ်သို့ ရောက်လာတတ်သည် ဧည့်သည်များနှင့် ပတ်သက်ကာ ခက်ရာခက်ဆစ်ကလေးတွေ တွေ့ကြုံရတတ်ပေသေး၏။ တစ်နေ့သောအခါမှာ ငွေရီအဖေနှင့် ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုသူ ရပ်ဝေးမှ ယောက်ျားဧည့်သည်တစ်ဦး ရောက်ရှိလေသည်။ ဧည့်သည်မှာ အလွန်ရိုး ဖြောင့်သူတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း အမေက ပြောပြလေ၏။ စားသောက် ဖွယ်ရာများကိုလည်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာပင် ဧည့်ခံသမှုပြုလေသည်။ သို့သော်

ညဦးပိုင်းတွင်မူ အမေသည် အရှေ့ပိုင်းမှ ကြီးတော်လှကြီးနှင့် ရွာလယ်မှ သူ၏တူတော်သူ ကလေးတစ်ယောက်ကို အိမ်မှာအဖော်လာအိပ်ရန် ငွေရီကို တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်သင်ကြားကာ အခေါ်လွှတ်လေသည်။

တစ်ခါတွင်လည်း အမေ မနှစ်မြို့သော ယောက်ျားဧည့်သည် တစ်ဦး ရောက်လာဖူးသေးသည်။ ထိုဧည့်သည်အား အမေသည် ဟန်ဆောင် ပန်ဆောင်နှင့်ပင် လောကွတ်ကျေပွန်အောင် ပြုလိုက်သည်။ မကြာမီ ကာလသားခေါင်း ကိုသူတော်ကြီး ရောက်ရှိလာကာ ထိုဧည့်သည်ကို စကားရောဖွဲရောနှင့် ကူညီဧည့်ခံနေပြီးနောက် သူ့အိမ်မှာ ခင်ခင်မင်မင် ပြုစုချင်ပါသေးသည်။ လိုက်၍စားပါ။ အိပ်ပါဟုဆိုကာ အတင်းခေါ်ဆောင် သွားလေသည်။ သူတို့မျက်ကွယ်ရောက်မှ “မောင်သူတော်ကို ငွေ ၃၀ ပေးလိုက်ရတယ်” ဟု အမေက တိုးတိုးပြောပြလေ၏။

အမေ ညည်တတ်ဆိုတတ်သော စာပိုဒ်ကလေး တစ်ခုကိုလည်း မှတ်မိပေသေးသည်။ “ကုမ္မာရီရွယ်၊ အငယ်ကာလ၊ မိဘစောင့်ရှောက်၊ ရွယ်ရောက်အိမ်ရှင်၊ ဖြစ်ခဲ့ကြင်သော်၊ လင်လျှင်မကင်း၊ စောင့်ကြလျှင်၏၊ အိုမင် တုံငြား၊ သားတို့စောင့်ကြ၊ မိန်းမတို့ချည်း၊ ကိုယ်ထီးဘယ်ခါ၊ မတည်ရာဘူး” ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

“ဒါဖြင့် အမေ ဘာကြောင့် နောက်အိမ်ထောင် မပြုသလဲ” ဟု သော မေးခွန်းကိုတော့ အမေသည် ဘယ်သောခါမှ အဖြေပေးလေ့မရှိပေ။ မျက်လွှာကို စင်းစင်းချကာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နှုတ်ဆိတ်နေတတ်လေရှိသည်။ ငွေရီ ၅ခင်မှာ ငွေရီ ၉-နှစ် သမီးက ကွယ်လွန်သွားသည်ဟု သိရပေသည်။

ဤသို့ အမေ၏ အထိန်းအအုပ်အောက်တွင် ၁၉-နှစ်ရွယ်မျှထိ နေထိုင်ပြီးသည်တွင်ကာ အမေသည် ငွေရီ တစ်ဦးတည်းကို ချန်ထား စွန့်ခွာသွားခဲ့ပြန်လေသည်။ ထိုအခါတွင် ငွေရီသည် အမေ ရွတ်ပြလေ့ ရှိသော စာပိုဒ်ကလေးနှင့်ဆန့်ကျင်ကာ ကိုယ်ထီးသာလျှင် နေခဲ့ရသည် မှာ ၆-နှစ်တိုင်တိုင် ဖြစ်ခဲ့ပေ၏။

... ထို ၆-နှစ်တာ ကာလအတွင်းမှာ ငွေရီ ဘာဖြစ်သနည်း၊ ဘာမျှ မဖြစ်ခဲ့ပေ။ ယင်းသို့ ဘာမျှမဖြစ်အောင် နေထိုင်ရခြင်းသည် လွယ်ကူသော ကိစ္စတစ်ရပ်ကား မဟုတ်ခဲ့ပါချေ။ ကိုယ်ဝမ်းစာ ကိုယ်ရှာစားရပေမဲ့ ဦးရီး၊ ဘရီး၊ အဒေါ်၊ ဦးလေး စသည့် ဆွေမျိုးနီးစပ် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူ၏ကိုယ်တစ်ကိုယ်ကို နေရာချထားရသည်မှာပင် စိတ်ပင်ပန်းစဖွယ် ဖြစ်ရလှပေသည်။ မတင့်တယ်ဘူး၊ တင့်တယ်သည်ကတစ်မျိုး၊ ဟိုမျက်နှာ ကြည့်ရ၊ သည်မျက်နှာထောက်ရ၊ ဟိုဘေး ရန်ရှောင်ရ၊ သည်အန္တရာယ် တွေးရစသည်တို့က တစ်ထွေနှင့် အဖုံဖုံအဝဝ ကြုံတွေ့ရပေသည်။

သူ ၂၅-နှစ်တင်းတင်းပြည့်လာသည် ဂျပန်ခေတ်ထဲတွင်မူ ငွေရီ သည် ကိုဖေခင်ဆိုသူ လူရွယ်တစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်လေ၏။ ငွေရီအနေနှင့် ကိုဖေခင်အား ချစ်ကြိုက်မိရခြင်းတော့ မရှိရပေ။ မေတ္တာရှိ သည် မရှိသည်လည်းမဆိုသာ။ သူ့အား မေတ္တာမျှရန် ကမ်းလှမ်းလာကြ သော ကြင်ဖော်လောင်းတို့အနက်မှ သင့်လျော်မည်ထင်သူတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းမျှ ဖြစ်ပေသည်။

ကိုဖေခင်မှာ အထက်အညာနှင့် ငွေရီတို့ မြို့ကလေးသို့ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် ကုန်ကူးနေသော အညာသား လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးအားဖြင့်ကား သင့်ရုံမျှသာ ရှိလေ၏။ သူတို့၏ မင်္ဂလာကိစ္စကို လူကြီးအနည်းငယ်မျှဖြင့် အကျဉ်းရုံး၍ အသိအမှတ် ပြုပြီးသည်နောက်တွင် ငွေရီသည် ကိုဖေခင်တို့ အညာမြေသို့ လိုက်သွားရလေသည်။

ကိုဖေခင်သည် ငွေရီအား ကြင်နာမြတ်နိုးစွာပင် စောင့်ရှောက်ခဲ့ လေ၏။ သူ့လိုပင် မိဘနှစ်ပါး မရှိသည်ပြင် သာ ချင်အရင်အချာလည်း နည်းသည်မို့ ဆွေရေးမျိုးရေလည်း မရှုပ်ထွေးရပေ။ သူ၏အိမ်ထောင်သည် ဘဝသည် သာယာဖြောင့်ဖြူ ခဲ့သည်ဟူ၍ပင် ဆိုနိုင်ပါပေသည်။ သို့သော် သူတို့၏ အိမ်ထောင်သက်တမ်းသည် သေကွဲကွဲခြင်းဖြင့် ပြိုလဲသွားရပြန် လေ၏။ အိမ်ထောင်သက် ၃-နှစ်ပြည့်ရုံမျှ ရှိသေးစဉ် ကိုဖေခင် သေဆုံး

သွားတောလေသည်။

ငွေရီသည် ၂-ခါလည်ရွယ် သားငယ်ကိုလက်ဆွဲကာ မူရင်းရပ်ရွာသို့ ပြန်ရောက်လာရပြန်၏။ သူ့မိခင်ကြီး၏နည်းတူပင် မုဆိုးမဘဝ၏ အခက်အခဲများစွာထဲမှာ ပြေလည်အောင် ရုန်းကန်ကြိုးစားပြီး နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

သားကလေး လူလားမြောက်လေမှပင် သူ၏ဘဝသည် တင့်တောင့်တင့်တယ် နေသာထိုင်သာ ဖြစ်လာသည်ဟုယူဆကာ နှစ်ထောင်းအာရ ဖြစ်ရတော့သည်။ သားကလေးကို ကြိုးကြိုးစားစား ကျောင်းထားခဲ့ရာ ၁၇-နှစ်ရွယ်မျှနှင့် ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ရ စာမေးပွဲကို အောင်ခဲ့၏။ ထို့နောက် “ရန်ကုန်မှာမှ အလုပ်ပေါ်တယ်၊ ရန်ကုန် ပြောင်းကြပါစို့” ဆိုသော သားကလေး၏ ဆန္ဒအရ ရန်ကုန် ပြောင်းရွှေ့လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

(၃)

ဒေါ်ငွေရီတွင် စောစောက အိပ်ချင်စိတ်များ ဘယ်ဆီရောက်ကုန်သည်မသိ၊ ဆွဲဆန့်တိုင်းရနေသော အတွေးတစ်စကိုသာ အရှည်အဝေး ဆွဲဆန့်နေမိသည်။

ထိုစဉ် တစ်ဖက်ခန်းမှ မသဲကွဲလှသော စကားတီတိုးသံ တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းကို ကြားရပြန်တော့မှ အိမ်ပြေးမကလေးကို သတိရသွားပြန်လေသည်။ သူ့ရင်သည် လေးလံကျပ်သပ်၍လာလေရာ ရင်ထဲမှာ ရှင်းလိုရှင်းငြား ဟု သက်ပြင်ကြီးတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရ၏။

“အင်း... ဒီကလေးမနယ် အန္တရာယ်ထဲကို မိုက်မိုက်မဲမဲ တိုးဝင်လာတာပဲ။ အေလေ၊ ဒါပေမဲ”

ဒေါ်ငွေရီသည် အိမ်ပြေးမလေးအပေါ်မှာ စိတ်ချဉ်ပေါက်သလို ရှိမိရာမှ သူ့ဘာသာသူပင် ဖြေတွေးလိုက်ပြန်သည်။ မိန်းမသားတစ်ဦး တစ်ယောက်အနေနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းရသည်မှာ လွယ်ကူလှသည်ကား မဟုတ်ပေ။ ယောက်ျားသားများထက် ပိုလွန်ကာ သိက္ခာကျင့်ဝတ်

တာဝန်များ ထမ်းဆောင်နေရသည်ကို ပတ်ဝန်းကျင်မှ သက်ညှာကြင်နာစွာ ကူညီပေးမနိုင်ရန် အလွန်လိုအပ်လှပေသည်။

အချို့သော မိန်းမများမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်၍မဟုတ်၊ မထိန်းနိုင်လောက်အောင် အခက်အခဲ တွေ့ရသည်လည်း မဟုတ်ပါဘဲနှင့် မထိန်းချင်၍ မထိန်းဘဲနေကာ ဘဝကို လက်လွတ်စပယ် ပြုကြသည်များ လည်းရှိပါ၏။ သို့သော် ထိန်းချင်ပါလျက် မထိန်းနိုင်လောက်အောင် အခြေအနေက တွန်းပို့ပေးနေ၍ အင်အားချို့တဲ့လာပြီး မိမိ၏ အမြတ်တနိုး ဘဝကို စွန့်လွှတ်မည်ဆိုလျှင်ဖြင့် ဆုံးရှုံးချက် နစ်နာလှပါလေသည်။ ရင်နာစရာ ကောင်းလှပါလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် ဤအခါမျိုးတွင် မျက်စိမှိတ်နေခြင်း၊ အဆင်း တွန်းပေးခြင်းမျိုးကို ပြုရက်သည်ဆိုပါက ထိုအဖြစ်ထက် စက်ဆုပ်စရာ ရှာတွေ့နိုင်တော့မည် မထင်ပေ။

အသက် ၂၀-မျှ ပြည့်သေးဟန်မတူသော တစ်ဖက်ခန်းမှ မိန်းမ ငယ်သည် သူ၏ဘဝတွင် ဘယ်လိုဆိုးရွားသော အခက်အခဲများကို ရင်ဆိုင်ရလေသနည်း။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟောဒီရန်ကုန် နယ်မြေကိုက ဒုစရိုက် အားပေးဖြစ် လှပါတယ်”

သူသည် ရန်ကုန်မြေကိုပင် အပြစ်မြင်မိပြန်လေ၏။ မှန်သလောက် လည်း မှန်ပေသည်။ နယ်တွင်သာဆိုလျှင် ကယ်တင်ရှင်ဟန်ဆောင်ယူ ထားသော ဒုစရိုက်ကောင်သည် ဤမျှအတင်ရဲနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ မြို့များရွာများကလည်း ကျဉ် မြောင်း၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မသိသူလည်း ရှာလှသည်။ ကောင် မှုဖြစ်စေ၊ မကောင် မှုဖြစ်စေ၊ တစ်နေရာမှပြုလုပ်လျှင် တစ်မြို့လုံး တစ်ရပ်လုံး သိစွမ်းနိုင်ကြ၏။ သို့ကြောင့်လည်း တော်ရတန်ရုံ မျှနှင့် ဒုစရိုက်ကိစ္စများ မဖြစ်လာကြပေ။

မြို့တော်ရန်ကုန်ကာ ထိုသို့မဟုတ်၊ နယ်မြေကျယ်ဝန်းသလောက်

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သိစွမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ ဒုစရိုက်မှုကို တွေ့နေဦးတော့လည်း မဆိုင်သလို လွှဲဖယ်နေတတ်ကြသည်။ ထိုအခါ ဒုစရိုက်မှု ကျူးလွန်ရန်ကို အတင်ရဲကြမည်သာ ဖြစ်ပေ၏။

“အို... အာလုံးကို မကောင်တော့ပါဘူး”

ဒေါ်ငွေရီသည် ဘာရယ်လို့ မဟုတ်တော့ဘဲ အာလုံးကိုသိမ်းကျူး၍ အပြစ်တင်လိုက်ပြန်လေသည်။ ထိုအခိုက် အိမ်ရှေ့မှ ဆူဆူညံညံ စကားသံများကို ကြားရလေ၏။ “မေမေ... မေမေ” ဟု ခေါ်နေသော သားကလေး၏ အသံကိုပါ ကြားရလေသည်။ အပြင်ဘက်တွင် အလင်းရောင်များ ပင်ပျိုနေပါပြီကော။

ဒေါ်ငွေရီသည် အိပ်ရာထက်မှ လူ့လဲထကာ သားကလေးကို တံခါးသွားဖွင့်ပေးလေ၏။ ပြုံးနေသော သားမျက်နှာကိုတွေ့ရလျှင် ရင်မှာ ချမ်းမြေ့သွားလေသည်။ သို့သော် သားကလေးနှင့်အတူကား အိမ်ထဲသို့ ပြန်မဝင်လိုက်နိုင်သေး။ ယခုမှ ပွဲကပြန်လာဟန်ရှိသော တစ်ဖက်ခန်းက လင်မယားနှစ်ယောက်တွင် မိန်းမလုပ်သူသည် သူ့ကို လှမ်း၍ပြုံးကာ “ပွဲကလည်း ကောင်းလိုက်တာ ဒေါ်လေးရယ်။ လွမ်းခန်းမှာ မျက်ရည်မဆည်နိုင်ဘူး” ဟု ပြောဆိုနှုတ်ဆက် နေပြန်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဤခဏမှာပင် “ညီမလေးကို ရထားလိုက်ပို့ လိုက်ဦးမယ်” ဟူသော ဧည့်သည်လူရွယ်၏ စကားသံကိုလည်း ကြားရ၏။ တဘက်ကလေးကို ခေါင်းမှာသိုင်ခြုံကာ ခေါင်းငုံ့ရပ်နေသော ဧည့်သည်မိန်းမငယ်ကိုလည်း ထိုဧည့်သည်အစ်ကို၏ အပါးမှာပင် တွေ့ရသည်။

မိန်းမငယ်၏ မျက်လုံးများမှာ နီမိုမို ဖြစ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ တစ်အောင့်မျှ အတွင်းတွင်တော့ ထိုသူနှစ်ယောက်သည် သူတို့အာလုံးကို နောက်ကျောခိုင်းကာ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ဒေါ်ငွေရီသည် ရင်ထဲမှာ ကျပ်သပ်လာသည်ကို သက်ပြင်းရှိုက်ကာ ရှင်းပစ်ရပြန်လေ၏။

“ညည်း မှန်ပါတယ်အေ။ ညည်းကို ငါ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်” ဟူ၍ လည်း စိတ်ထဲမှရွတ်ဆိုကာ မိန်းမငယ်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပေသည်။ မိန်းမငယ်သည် ယောက်ျား ၁၀၀-၏ ရင်ခွင်မှာ အိပ်စက်ရမည့် အန္တရာယ်ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်မှာ တစ်ညတာ အိပ်စက်ခြင်းဖြင့် ဖြေရှင်း လိုက်ရှာသည်ကို အသိဝင်မိ၍ ဖြစ်ပေ၏။

ထိုနောက်မှ ဖြည်းလေးစွာ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ သူ့ ကို နောက်ကျောပေးကာ အိပ်ရာဆီသို့ လျှောက်သွားသော သားငယ်ကိုတွေ့ရ လျှင်မူ သူသည် ပြင်းထန်စွာသော ဆန္ဒအာသာဖြင့် ဆုတောင်းတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဆိုလိုက်ပေသည်။ သို့သော် ဒေါ်ငွေရီအနေနှင့် ထိုဆုတောင်းကို ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ကြားသိစေလိုလိမ့်မည်တော့ မဟုတ်ပါပေ။

အကြောင်းသော်ကာ သူ၏ဆုတောင်းမှာ “ဘုရားသိကြားမလိုတော် ဒီသာကလေးကို တစ်လသာ အရွယ်ကတည်းက နို့ဘူးတိုက်ပြီး မွေးစားခဲ့ရ တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြပါစေနဲ့” ဟူ၍ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

[ရှုမဝ၊ ဧပြီလ ၁၉၆၂]

အဟောင်းတလည်လည်

ယုသည် သွယ်လျကျစ်လျစ်သော ခါးကလေးကို ဘယ်ညာယိမ်း နွဲ့၍ အညောင် ဖြေလိုက်ပြီ နောက် သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်မှ လက်ကိုင်အိတ် ကလေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

အတွင်းတွင် အကန့်အခန်းကလေးများဖွဲ့၍ လှပသေသပ်စွာ ပြုလုပ်ထားသော ထိုသားရေစစ် လက်ကိုင်အိတ်ကလေးမှာ ၂၅ကျပ်တိတိပင် ပေးခဲ့ရလေ၏။ ဒါကလေးကို လိုချင်တပ်မက်မိတုန်းကလည်း သူ့အပြင် မရှိပေ။ အောက်တန်းစာရေးမျှသော မိမိ၏လစာငွေမှာတော့ အိမ်သုံးစရိတ် အပြင် ပိုလျှံသည်ဟုမရှိလှ။ အခြားသော ဝတ်ဆင်ခြယ်သ စရာများကလည်း မြောက်မြားလှစွာသည်။ မိမိနှင့်တန်းတူဖြစ်သော အခြားစာရေးမကလေးများ ၏ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှု အဆင့်အတန်းကိုမီရန်ပင် အပန်းတကြီး ကုတ်ကတ်ပြီး လိုက်နေရသော အခြေအနေမျိုးမှာ ဖြစ်လေ၏။

နောက်ဆုံးတော့ မတတ်နိုင်။ မိမိလိုပင် အောက်တန်းစာရေးကလေး မျှဖြစ်ရှာသော မောင်ကိုပင် သနားစိတ်တစ်ဝက်နှင့် ဇွတ်မှိတ်ပူဆာလိုက် ရသည်။ မောင်သည် လက်ဦးတော့ ၂-လတာမျှဆိုင်းငံ့ရန် ချောမော့ရှာ သေး၏။ နောက်တော့ သူ့ဘာသာသူပင် သနားငဲ့ညှာစိတ် ဝင်လာသည် ထင်သည်။ “မောင် ဝယ်ပေးပါ့မယ် ယုလေးရယ်” ဟု ချိုသာညွတ်နူးစွာ

ပင် ပြောင်းလဲပြောဆိုရှာပေသည်။ မှန်ပါ၏။ ယုအနေနှင့် မောင်မေတ္တာ အပေါ်မှာ အညှို့အကွက် မထင်ရစဖူးခဲ့ပါပေ။

သို့သော် ငွေမှာငွေပင်ဖြစ်၏။ ဝင်ငွေတို၍ နေထိုင်မှု အဆင့်အတန်း မြင့်လာရန်ကိုတော့ မည်သူမဆို လိုလားကြရမည်ပင်။ သို့ကြောင့်ပင် ယုသည် မောင်နှင့်အလုပ်တူလုပ်ခဲ့သော အစိုးရဌာနမှ နှုတ်ထွက်လိုက်ကာ ဝင်ဝင်ချင်း လစာငွေ ၆၀ကျပ်မျှရရှိသည့် “ဘဌေးကုမ္ပဏီ” သို့ ပြောင်းရွှေ့ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အစက ယုသည် မောင်နှင့်ခွဲ၍ အလုပ်လုပ်ရမည်ကို မနည်းအားတင်း ခဲ့ရသည်ဖြစ်သော်လည်း ယခုသော် ဘဌေးကုမ္ပဏီတွင် ပျော်ပိုက်၍ ဝင်နေ ချေပြီ။

ဘဌေးကုမ္ပဏီမှာ အထည်အလိပ်မျိုးစုံနှင့် အလှကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံကို နိုင်ငံခြားမှ သွင်းကုန်လိုင်စင်ရရှိကာ တိုက်ရိုက်မှာယူရောင်းလျက်ရှိသော ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံနှင့်အဝန်းမှာ လူသိများကာ ကျော် ကြားလျက်ရှိသော ဤကုမ္ပဏီကြီးတွင် အလုပ်လုပ်ရသည်ကပင် ဂုဏ်ယူ စရာတစ်မျိုး မဟုတ်လား။ ထိုထက်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး ဦးဘဌေးက မိမိအပေါ်မှာ ဆက်ဆံပုံများကဖြင့်...။

ယုသည် ဦးဘဌေးကို တွေးမိသည်ဆိုလျှင်ပင် တစ်ယောက်တည်း ပြုံးမိလျက်သားကလေးဖြစ်သွားကာ မျက်နှာကလေး ဝင်းဝင်းကြည်နေတော့ ပေသည်။ သူသည် လက်ကိုင်အိတ်ကလေးထဲမှ ကရင်ပတ်ဖိ ဘူးကလေးကို ထုတ်ယူကာ သူ၏လှပသောရုပ်သွင်ကို မှန်ဝိုင်းကလေးထဲတွင် ကျေနပ်ခြင်း ပြည်ဝစွာ ကြည့်ရှုမိလေ၏။ ထိုနောက် မျက်နှာကို အနည်းငယ်ခြယ်သ လိုက်ပြန်ပြီးမှ လက်ကိုင်အိတ်ကို ပြန်ပိတ်ကာ စားပွဲစွန်းသို့ တွန်းရွှေ့လိုက် လေသည်။

ယုသည် ယခုတော့ဖြင့် (အခြေအနေအရ) မောင် ဝယ်ပေးသော လက်ကိုင်အိတ်ကလေးကို တယ်ပြီး အမွန်အမြတ် မပြုလိုတော့ပေ။ ဒါ

အတွက်လည်း ယုသည် တရားမျှတခြင်း ရှိပါသည်ဟူ၍ပင် မိမိကိုယ်ကို ထင်မှတ်မိပေ၏။

ယခင်တုန်းက ယုနှင့် ယခုယု၏ ပြောင်းလဲခြားနားနေပုံကိုပင် ကြည့်ရှုပါလေဦး။ ယခင်က ယုမှာ အဝတ်အထည်အတွက် အများနည်းတူ ဖြစ်စေရန် အမြဲတမ်းစိတ်ဆင်းရဲသမှုဖြင့် ကုတ်ကတ်ခြစ်ခြုတ်ကာ စုဆောင်းခဲ့ရသော်လည်း ယခုယုမှာမူ ဆန်းဆိုသမျှသော အဆင်အသွေးများကို မတောင့်မတဆိုသလို ဝတ်ဆင်ခဲ့ရပေပြီ။ ထိုအခါ ထီး၊ ဖိနပ်၊ လက်ကိုင်အိတ် စသည်များမှာလည်း အဝတ်အထည်၏ တင့်တယ်ထည်ဝါသမှုနှင့် လိုက်လျောညီထွေအောင် ပြောင်းလဲပေးရန် လိုအပ်နေပြီပင် မဟုတ်ပါလား။

ရံခါတွင်တော့ “ဘယ်နှယ်လဲ ယု ဒီနေ့ရောက်တဲ့ ရိဘီယာတွေ အဆင်မကောင်းဘူးလား။ ကြိုက်တဲ့အရောင်ကို နှစ်ဝတ်စာလောက် ဖြတ်သွားလေ” စသည်ဖြင့် အဝတ်အထည် ကလေးများကို ရက်ရက်ရောရော ပေးကမ်းလေ့ရှိသူ ဦးဘဌေး အပေါ်မှာပင် ယုက စိတ်တိုချင်မိရသည်။

“ဒီအဘိုးကြီးကလည်း အဝတ်အထည်မှပဲ ပေးကောင်းတယ်လို့ ထင်နေသလား မသိပါဘူးတော်” ဟု ဖွင့်ထုတ်၍သာ ညည်းတွားချင်တော့သည်။ အမှန်စင်စစ် ယု လိုချင်နေသည်မှာ ကတ္တီပါ ပန်းကြွကလေးများ ဖော်ထားသည့် နောက်ဆုံးပေါ် လက်ကိုင်အိတ်ကလေး ဖြစ်ပေသည်။

“ဒီလက်ကိုင်အိတ်ကလေးက သုံးဆယ်တောင်ဆိုတော့ ဈေးများလို့ ထင်ပါရဲ့” ဟု တစ်ဖက်ကလှည့်၍ တွေးချင်မိသေးသော်လည်း ဤသို့မဖြစ်နိုင်သည်ကိုတော့ သူကိုယ်တိုင် သိထားပြီး ဖြစ်နေပြန်သည်။

ဤကုမ္ပဏီတွင် အမျိုးသမီး စာရေးဟူ၍ နှစ်ယောက်သာရှိသည့် အနက် အပျိုကြီး ခင်ခင်လှမှာ မကြာမီကပင် မုဆိုဖို မန်နေဂျာကြီးနှင့် လက်ထပ်သွားခဲ့၏။ သည်တုန်းက သူဌေးကြီး ဦးဘဌေးသည် သတို့သား သတို့သမီးတို့အား ဝတ်စုံတစ်ဆင်စာစီ လက်ဖွဲ့လေ၏။ ပြီးတော့ ယုကိုလည်း သတို့သမီးနှင့် ဆင်တူဝတ်ရန်ဆိုပြီး ၈၀ကျပ်တန် ငွေချည်ထိုးအချိတ်

ထဘီတစ်ထည်ကို အသားလွတ် ပေးကမ်းခဲ့ပေးသေးသည်။

ပိုးဇာနည်၊ ဂျော်ဂျက်၊ သရက်ထည်၊ တူတယ် စသော ဦးဦးဖျားဖျား ရောက်လာစ အဆင်ဆန်း ကလေးများကိုလည်း မကြာခဏဆိုသလို ပေးတတ်လေသေး၏။ သို့ကြောင့် တစ်ရံတစ်ခါတွင် ခင်ခင်လှ၏ မထိ တထိ စတတ်ခြင်းကိုပင် ခံရတတ်သည်။

“ယုတို့များ ကကောင်းပါတော်။ ကျုပ်တို့မှာဖြင့် ဒီကုမ္ပဏီမှာ လုပ်ရတာ ဖင်ကြွတက်လောက်အောင် သမဏိ ရှည်ခဲ့ပါပြီ။ မင်္ဂလာ ဆောင်တုန်း တစ်ခါကလွဲလို့ တစ်ခါမှ ဒီလိုအလကား ဝတ်ရဖူးပါဘူး”

“ဪ... မင်းက သူ့လိုမှ မလှဘဲကိုကွ၊ မင်းသာ နာမည်နဲ့ရုပ်နဲ့ လိုက်အောင်လှရင်တော့”

ခင်ခင်လှ၏ မကျေနပ်သကို သူ့ ခင်ပွန်းသည် မန်နေဂျာဦးတင်လေး က ကြာဝင်ဖြတ်လိုက်သောအခါ ခင်ခင်လှ၏ ဝိုင်းဝိုင်းပြားပြားရှိသော မျက်နှာကလေးမှာ စူအောက်အောက် မဲခွက်ခွက်ကလေး ဖြစ်သွားတော့ရုံ မက ဆင်နားရွက် တံခါးတပ်၍ လူတစ်ရပ်သာသာ ကျွန်းပျဉ်ပါးတစ်လွှာ သာခြား ကွာခြင်းရှိနေသော မန်နေဂျာ ခန်းဆီသို့ပင် မျဉ်းလုံးနှင့်ပစ်ပေါက် တော့မယောင် ချိန်ရွယ်လိုက်သေးတော့သည်။

ယုမှာ သူတို့ဇနီးမောင်နှံ၏အဖြစ်ကို တခစ်ခစ် ရယ်မောမိရင်း မှပင် ခင်ခင်လှအား အသံခပ်တိုးတိုးနှင့် ချောခြင်းပြုလိုက်ရသည်။

“မမလှက အဝတ်အထည်သာ အလကားမရတယ်။ မန်နေဂျာကြီး တစ်ယောက်လုံးကို အလကားရထားတာ မတော်သေးဘူးလား”

သည်တော့မှ ခင်ခင်လှ၏ မျက်နှာက ပြေလျော့ကာ ပြုံးမဲမဲကလေး လုပ်နေသည်။ ပြီးတော့ ယုကို မျက်လုံးကလေး ဈေးကြည်လိုက်ပြီး

“အေးပါ အေးပါ။ အမိလည်း သူ့ဌေးကြီးတစ်ယောက်လုံးကို အလကားရနေဦးမယ် သိလား” ဟု ချက်ပိုင်ပိုင် ဆိုလိုက်တော့သည်။

ကိုယ့်ရှု့ကိုယ်ပတ်ဖြစ်သွားသော ယုမှာ ဇက်ကလေး ပုဝင်သွားရ

လေ၏။ သို့တိုင် သူ့စိတ်ထဲမှာ သည်စကားကို အကြောက်အကန် မငြင်းပယ်လိုသည်ပြင် သာယာမိသလိုလိုပင် ရှိနေသေးသည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်နေသည်။

ယုသည် မသိမသာမျှသော သက်ပြင်းကလေးကို ချလိုက်မိလေ၏။ သူ့အား လက်ဆောင်ကောင်းများကိုပေးတတ်သူ ဦးဘဌေးမှာ ခင်ခင်လှ၏ မုဆိုးဖို မန်နေဂျာကြီးကဲ့သို့ လွတ်လပ်သူမဟုတ်ပေ။ အသက်မှာလည်း ၆၀-ထက် ငယ်ဟန်မတူသည်ပြင် သူ့ဌေးကတော် အမယ်ကြီးကလည်း ငုတ်တုတ်ရှိနေသေးသည်။

ယုမှာ ယခုမှ အသက် ၂၀-သို့ ဝင်ရုံမျှသာ ရှိသေး၏။ ငွေကြေး အနေနှင့်ချည်းဆိုလျှင် ယုအဖို့ သာယာတပ်မက်လိုစိတ် ထက်သန်လိုမှ ထက်သန်မည်ဖြစ်သော်လည်း နေ့စဉ် ကိုင်တွယ် တွေ့မြင်နေရသော အလှအပ အသုံးအဆောင် အထည်ဝတ္ထု ပစ္စည်းမျိုးစုံတို့က အလှအပ တပ်မက်တတ်သော သူ့စိတ်ကို နှိုးဆွပေးနေခြင်းကိုမူ သိသိသာသာ ခံယူနေရတော့သည်။

မောင်တစ်ယောက်အား ခင်တွယ်စွဲလမ်းရသည့်စိတ်မှာပင် ယခု တစ်လောတွင် လျော့နည်းလွင့်ပါးခဲ့ပေပြီ။

ယုသည် အလုပ်တွင် စိတ်မပါသလိုရှိသည်နှင့် ဟိုရောက်သည် ရောက် စိတ်ကစားနေမိရာမှ လက်ပတ်နာရီကိုသာ မကြာခဏ ကြည့်နေမိ ပြန်သည်။ နေ့လယ် လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်မှာ ၁၀-မိနစ်မျှ လိုနေ သေးလေ၏။

သည်အခိုက်တွင် ဟီးလ်မင်းကားကလေးတစ်စင်းသည် ကုမ္ပဏီ ရှေ့သို့ ညင်ညင်သာသာ ထိုးရပ်လာလေသည်။ ယု၏ရင်မှာ လှိုက်ခုန် ပူနွေးသွားလေ၏။ ကားသံကြားသည်နှင့်ပင် သူ သိလိုက်ပါသည်။ ဦးဘဌေး ရောက်လာလေပြီ။

ယုသည် မျက်လွှာကိုချကာ အလုပ်ကို သဲကြီးမဲကြီး လုပ်နေဟန်

ပြုထားလိုက်ရ၏။ ပြီးတော့ သည်ကနေ့များ ဦးဘဌေး အဝတ်အထည် တစ်ခုခုပေးလျှင် အဝတ်အထည်ကိုငြင်းပယ်၍ လက်ကိုင်အိတ်ကလေးကို ပူဆာရန် သင့်မသင့်ကိုလည်း မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးဘဲ ရှိနေသဖြင့် ချီတုံချီတုံ စဉ်းစားနေရသေးပေသည်။

“အလုပ်ကို ကောင်းကောင်းလုပ်နော် ကောင်းမလေး”

သည်စကားမှာ ဦးဘဌေးထံမှ လက်ဆောင်တစ်ခုခုရပြီးတိုင်း ယု ကြားရသောစကား ဖြစ်လေ၏။ သူ့ကိုကြည့်လျှင်လည်း စူးစူးစိုက်စိုက်နှင့် ပြုံးကြည့်တတ်သည်။ “ယု အဝတ်မလိုချင်ဘူး အန်ကယ်လ်ရယ်” ဟုဆိုလျှင် လည်း သည်အပြုံးရှင်မှာ နားလည်ကောင်းပါလေရဲ့။

“ဟင်”

ယုသည် ဦးဘဌေး၏ အပြုအမူ ကလေးများကို ပြန်လည်စားမြူပြန် နေမိရာမှ ဖွင့်ထုတ်၍ မအော်မိရုံတမယ် အံ့အားသင့် သွားမိလေသည်။ ကားပေါ်မှဆင်း၍ သူ့စာပွဲရှေ့မှဖြတ်လျှောက်ကာ မန်နေဂျာခန်းသို့ ဝင်သွားသူမှာ သူ ထင်သလို ဦးဘဌေးမဟုတ်။ သူဌေးကတော် ကြီးကြီးခင် ဖြစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကြီးကြီးခင်သည် ယု အလုပ်သက် တစ်နှစ်ကျော် အချိန်အတွင်းမှာ ဤအလုပ်တိုက်သို့ တစ်ကြိမ်တည်းသာ မှတ်မှတ်ရရ ရောက်လာဖူးသူ ဖြစ်သည်။ ဦးဘဌေးသာလျှင် အနည်းဆုံး တစ်နေ့တစ်ကြိမ် လာနေကျ ဖြစ်လေ၏။

“ဟော... မမခင် ဘယ်နှယ်”

“ရှင်အစ်ကိုက ဟောဒီစာနဲ့ ချက်စာအုပ် ပေးခိုင်းထားခဲ့တယ်။ လက်ထိလက်ရောက်ပေးပါ မှာသွားလို့”

“ဪ... ဪ အထည်ဒီခိုင်းတွေ ဒီနေ့ရဖို့အတွက် ဖြစ်ပါလိမ့် မယ်”

“မသိဘူးလေ။ သူ့စာအတိုင်း ကြည့်လုပ်ရုံပေါ့”

“အစ်ကိုက ဘယ်သွားလို့လဲ မမခင်”

“အင်းစိန်က သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးရဲ့ အသုဘကိုသွားတာ ညနေမှ ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်”

မန်နေဂျာခန်းမှ ကြီးကြီးခင်နှင့် စကားပြောသံကို ကြားရသည်။ ခဏနေလျှင် ကြီးကြီးခင် ပြန်ထွက်လာ၏။ ယုက မသိမသာ ကြည့်နေသည်။ ကြီးကြီးခင်သည် ငွေကိုင်စာရေးကြီး ကိုမောင်မောင်နှင့် ခင်ခင်လှဆီသို့ တစ်ချက်စီမျှပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မိမိစားပွဲရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ခင်ခင်လှက “ပြန်တော့မလား ကြီးကြီးခင်” ဟု နှုတ်ဆက်သည်ကိုလည်း ခေါင်းညိတ်၍သာ အဖြေပေးလေသည်။

“နေ့လယ်စာ မစားကြသေးဘူးလား”

ကြီးကြီးခင်သည် ယု၏စားပွဲရှေ့သို့ ရောက်ခါမှပင်ရပ်တန့်ပြီး အားလုံးကြားလောက်အောင် ခပ်ကျယ်ကျယ် မေးလိုက်သည်။ ယုက လက်ပတ်နာရီလေးကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန် ရောက်နေပေပြီ။

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီးခင်။ တစ်ခုခုတော့ စားရဦးမှပါပဲ”

ယုက မျက်နှာကို ချိုချိုပြုံး၍ အင်မတန်မှ ရင်းနှီးလိုသော လေသံဟန်ပန်မျိုးဖြင့် ပြောလေ၏။

“ဘယ်မှာ သွားစားရသလဲ” ဟု ကြီးကြီးခင်က ပြန်မေးသည်။

“ဟိုနားက လူထုမေတ္တာကဖေးမှာ တစ်ခုခုသွားစားပါတယ်။ ဒီကို မှာယူရင်လည်း ရတာပါပဲ”

ထိုအခိုက်မှာ ခင်ခင်လှကတော့ လွယ်အိတ်ထဲက ကော်ဖီခတ်ဘူးနှင့် မုန့်ထုပ်ကိုယူပြီး စားပွဲပေါ်တွင် တင်နေသည်။ ယုက ခင်ခင်လှဆီသို့ မျက်စိရောက်သွားပြီး တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်သည်။

“မမလှတို့ကတော့ နေ့တိုင်းပဲ အိမ်ကကော်ဖီ ယူလာကြတာပဲ။

ယုကတော့ လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီကို သိပ်မကြိုက်လို့ စွဲစွဲမြဲမြဲ သိပ် မသောက်တတ်ပါဘူး။”

“ဒါဖြင့် အတော်ပဲ။ ကြီးကြီးခင်နဲ့ အိမ်လိုက်စားပါ။ ကြီးကြီးခင် လည်း ပျင်းလို့ အဖော်လိုနေတာပဲ လိုက်မယ် မဟုတ်လား။”

ယုသည် မမျှော်လင့်မိသော ဖိတ်ခေါ်မှုအတွက် ရုတ်တရက် အဖြေမပေးနိုင် ရှိနေရတော့သည်။

“အပြန်လည်း ကားနဲ့ပို့ပေးမှာပေါ့။ ကဲ လာ သွားစို့။”

ကြီးကြီးခင်က ထပ်ဆင့်၍ ပြောနေပြန်သည်တွင်မူ ယုသည် အားနာသမှုကြောင့် မငြင်းဆန် နိုင်ရှာတော့ပေ။ စားပွဲပေါ်မှ သူ၏လက်ကိုင် အိတ်ကလေးကို ကောက်ယူပြီးတော့သာ ကြီးကြီးခင် နောက်ပါးမှ လိုက် ခဲ့ရလေ၏။

ကားနောက်ခန်းတွင် ကြီးကြီးခင်နှင့်အတူ ယုည့်ထိုင်ကြသော အခါတွင်ကား နှစ်ယောက်သာ နှုတ်ဆိတ်နေမိကြသည်။ ထိုအခါတွင်မှ လည်း ယုသည် သူ၏ငယ်နုပျိုမျှစ်ခြင်းနှင့် ကြီးကြီးခင်၏ အိုစာလှပုံကို နှိုင်းယှဉ်ချက်ထုတ်၍ ကြည့်မိလေတော့သည်။ ပေါင်ပေါ်တွင် တင်လာကြ သော လက်အစုံကစ၍ ကွာခြားခြင်း ကြီးမားလှစွာပါတကား။

ယုသည် အရိုးအဆစ် မရှိသလို သွယ်လျောင်းနုနေသော မိမိ၏ ဖော့ဖယောင်း လက်ကလေးများနှင့် အရေတွန့် အရစ်အစင်းများထင်ကာ အရိုးငေါငေါပေါ်နေသည် ကြီးကြီးခင်၏ ညိုတုတ်တုတ် လက်ချောင်းများကို သတိထား၍ ကြည့်မိသောအခါ ကြီးကြီးခင်အား “အမယ်လေး...သူဌေး ကတော်ရုပ် မပေါက်လိုက်တာ” ဟု စိတ်ထဲက ရှုတ်ချမိလေသည်။ ထို့ နောက် ကြီးကြီးခင်၏ ရုပ်ရည်သွင်ပြင်အားလုံးကို မသိမသာ အကဲခတ် လိုက်ပြန်၏။

ကြီးကြီးခင်မှာ ငယ်ရွယ်စဉ်ကတော့ လှသလောက်လှပမည်ဟု ဆိုစရာ အထောက်အထားမျိုးပင် ရှာမတွေ့ရပေ။

မျက်နှာကြီးကြီးပြားပြားပေါ်တွင် နှာတံသည် သေးသေးချွန်ချွန် ကလေး တန်းဆင်းလာ၍ နှာသီးဖျားထိပ်ဦးမှာမူ နှာဝနှစ်ဖက်ထက် ရှေ့ကိုလွန်ပြီး ခပ်ကောက်ကောက်ရှိနေသည်။ အလျားတို၍ ထူထူကြမ်းကြမ်း ရှိသော မျက်ခုံးများအောက်မှ မျက်လှဲများကလည်း ပြူးပြူးဝိုင်းဝိုင်းမို့ ကြည့်မကောင်းလှပေ။ နှုတ်ခမ်းများမှာတော့ အနေတော် မထူမပါးဖြစ်သည့် တိုင် သားငါးအသည်းတုံးများလို ညိုပြောင်ပြောင် အရောင်ရှိနေ၍မလှပေ။ အဖြူရောင်တစ်ဝက် ရောနှောက်ထားသောဆံပင်နှင့် ဇရာ၏အမှတ်အသား ဖြစ်သော အရစ်အစင်း အရေးအကြောင်း ကလေးများကလည်း မျက်နှာ ကို ရင့်ရော်စေအောင် ခြယ်လှယ်ထားကြသေးသည်။

ထိုပြင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တုတ်သလောက် အရပ်ကလည်း ကလန်ကလာ မြင့်မားနေသေးသည်။

သနပ်ခါး ထူပိန်းပိန်းလိမ်းကျပြီး အကျိပ်ပွပွ ဖားဖားကြီးကို ဝတ် ဆင်ထားခြင်းကလည်း အဆင်အပြင် အစပ်အဟပ်မတည့်အောင် ရှိနေသည် ဟု ထင်မိသည်။

စိမ် ပြာရောင်တွင် အဝါနှင့်အနက်ရောကာ အပွင့်ကျဲကျဲဖော်ထား သော တူတယ်လုံချည်ကလေးနှင့် ပုလဲနားပွင့်၊ ရောင်စုံကျောက်ကြယ်သီး၊ ပုလဲလက်ကောက်၊ ပတ္တမြားလက်စွပ် စသည်တို့ကတော့ လှပါပေသည်။

“အင်း... ဒီရုပ်ရည်မျိုးနဲ့ သူဌေးကတော် ဖြစ်နေရတာတော့ အန်ကယ်ကြီးတောင် သနားဖို့ကောင်းသေးတယ်။ အန်ကယ်ရုပ်ကမှ သူထက် နုပျိုသလားထင်ရသေး”

ယုသည် သူ့အပေါ်တွင် စေတနာရေစီးကမ်း ပြုလိုက်တတ်သော ဦးဘဌေးအတွက်ပင် နစ်နာလှသယောင် အထင်ရောက်မိသည်။ ကြီးကြီးခင် မှာ သူ၏အတွင်းစိတ်ကို သိနိုင်ရှာပုံမရ၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နှစ်ထပ်တိုက် ကြီးတစ်လုံးကိုညွှန်ပြလျက် “ရောက်ပြီ တူမရေ၊ ဟိုရှေ့ကတိုက်ပဲ” ဟူ၍ပင် ပြောလိုက်ရှာသည်။

အမှန်ကတော့ သူ မပြောလည်း ယုက သိပြီးသားပင်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကုမ္ပဏီသူဌေး၏ အိမ်ကိုမှ သိမထားဘူးဆိုလျှင် ညှဉ်းရာမကျပေဘူးလား။ သို့ပေမဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေးအရ အလိုက်သင့် အလျားသင့်ပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရလေသည်။

တိုက်ကြီးမှာ ကြက်ဥနှစ်ရောင် ဆေးများသုတ်ကာ သစ်သစ်လွင်လွင် ခံ့ခံ့ညားညား ရှိလှပေသည်။ ကြီးကြီးခင်သည် ယုအား အထက်ထပ်ဆင်ဝင် ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

နေ့လယ်ပူပူလောင်လောင်ကြီးတွင် ခရီးထွက်ခဲ့ရသော ယုမှာ သည်ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်မိမှပင် မျက်စိအေးအေးနှင့် စိတ်ကြည်လင်သွားပေသည်။ တစ်ခန်းလုံးမှာ စိမ်းနုရောင်လွမ်းလျက် ရှိပေ၏။ နံရံလေးဘက်နှင့် မျက်နှာကြက်မှာ အစိမ်းနုရောင် ဆေးသုတ်ထားသည်သာမက ဆိုဖာ၊ စားပွဲခင်း၊ ပန်ကာတို့ကအစ စိမ်းနုရောင် ဖြစ်နေပေသည်။

“အစိမ်းနုကလေးတွေက ကောင်းလိုက်တာ ကြီးကြီးခင်ရယ်။ မျက်စိကို အေးသွားတာပဲ”

“အဟင်း... အဲဒါ ညည်းတို့ အန်ကယ်အကြိုက် ပြင်ဆင်ထားရတာတွေလေ၊ တွေ့ရပါဦးမယ်။ တစ်တိုက်လုံးမှာ ရောင်စုံခြယ်ထားတာတွေကိုလည်း။ ကဲ လာ... လာ တူမ၊ လာရတဲ့ခရီးကလည်း ဘတ်စကား ဆယ်ပြားခရီးလောက်ရှိနေတော့ အချိန်သိပ်မရပေဘူး”

ကြီးကြီးခင်သည် ဆင်ဝင်မှ အတွင်းဘက်သို့ အဝင်တံခါးမကြီးမှ အစိမ်းနုရောင် ပိုးဇာနု ခန်းဆီးကလေးကို ဆွဲဖယ်ခေါ်ဆောင်သွားပြန်လေရာ တစ်ခန်းလုံး အဝါရောင်ကြီးစိုးနေသော ဧရာမအခန်းကျယ်ကြီးကို တွေ့ရပြန်လေသည်။

“ဒါက မင်း အန်ကယ် ညပိုင်း အနားယူတဲ့ အခန်းကွဲ။ မီးဖွင့်လိုက်ရင် အဝါရောင်ခဲနဲ့မှ မျက်စိကြည်သတဲ့။ ဟော...ဟောဒီဘက်က အခန်းရှည်ကြီးက အိပ်ခန်း၊ ဒီအခန်းကိုတော့ မိုးပြာရင့်ရင့် ဆေးသုတ်ထား

ရတယ်။ အားလုံးရှိသမျှ အသုံးအဆောင်တွေဟာလည်း မိုးပြာရောင်ချည်းပဲ။ ဒီအရောင်ကမှ လူကိုချောသိပ်သလို အောက်မေ့ရတယ်တဲ့ကွယ်။ အချောကြိုက်လိုက်ပုံကလည်း မပြောပါနဲ့တော့၊ အဟင်း... ဟင်း”

“ည ညကျရင်လည်း အစွဲအလမ်းတစ်ခုက သူ့မှာ ရှိသေးတယ်။ တပင်ရွှေထီး ဝတ္ထုတော်ကြီးကို သူသိပ်ကြိုက်တာကိုး။ အဲဒါကို တစ်ခန်း နှစ်ခန်းလောက်မှ ဖတ်မပြရင် သူ ဘယ်တော့မှ မအိပ်ဘူး။ ကြီးကြီးတို့ အိမ်ထောင်သက် သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ် ရှိသွားပြီ။ တစ်ညမှ မပြတ်ရအောင် ဒါကိုဖတ်နေရတော့ ကြီးကြီးဆို အခန်းတိုင်းကို အလွတ်ရနေတော့တာပဲ။ ဒါကို ကြီးကြီးကဖတ်ပြဖို့ ပျင်းတယ်ဆိုရင်လည်း သူ စိတ်ကောက်တာပဲ။ ဒီစာနဲ့မှ ဖတ်မသိပ်ရင် သူ အိပ်မပျော်တတ်ဘူးတဲ့”

ကြီးကြီးခင်သည် ယုအား ပခုံးကလေးကိုကိုင်ကာ တယုတယ ခေါ်ဆောင်လာရာမှ အခန်းများ၏ အရောင်အဆင်းနှင့် ဦးဘဌေး၏ ချေးထူတတ်ပုံကို ရှင်းလင်းပြောပြကာ ခပ်သာသာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ယုမှာလည်း ရောယောင်သွေးသောက်ဆိုသလို ရောနှောရယ်မောလိုက်ရလေ၏။

“ဟိုဘက်က အခန်းနှစ်ခန်းကတော့ ဧည့်သည်တွေအတွက် ထားတာမို့ ရိုးရိုးကြက်ဥနှစ်ရောင်ပဲ ဆေးသုတ်ထားရတယ်။ တခြားအရောင်တွေ သုံးချင်ရင်လည်း အဲဒီအခန်းတွေမှာမှ သုံးရတာပဲ။ ဟိုးနောက်ဖက်ဆုံးက အခန်းကတော့ ရေချိုးခန်းကွဲ။ တူမကြီးလည်း အပေါ့အပါးသွားရအောင် ဝင်ချင်ဝင်ဦးလေ”

ယုသည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲနှင့်ပင် ရေချိုးခန်းသို့ လှမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ ကြီးကြီးခင်လည်း အပြင်တွင် ရပ်တန့်မနေဘဲ ယုနှင့်အတူ ဝင်လိုက်လာလေ၏။ ထိုအခန်းမှာတော့ ဘာအဓိပ္ပာယ် ဖွင့်မည်မသိ၊ မီးခိုးရောင်သဘောဆေးများ သုတ်လိမ်းထားပေသည်။

ကြီးကြီးခင်သည် ရေချိုးခန်း ကျယ်ကြီး ထဲတွင် သီးခြားတွဲထည်

ထားသော အိမ်သာတံခါးကို လောကဝတ်ကျောပွန်စွာ ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် အိမ်သာခန်းမှ ယု ပြန်ထွက်လာသည်ထိ စောင့်ဆိုင်းနေလေသည်။

ယု ပြန်ထွက်လာမှ ကြီးကြီးခင်က ဆိုလည်ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် လေးထောင့်မှန်ကြီး တစ်ခုရှိရာသို့ညွှန်ပြရင်း “အဲဒီမှာ မှန်ကြည့်ချင်ကြည့်ဦးလေ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း သနပ်ခါးခန်းကို လိုက်ပို့ပေးရဦးမလား”

“မလိုပါဘူး ကြီးကြီးခင်”

“အေးကွဲ့။ ကြီးကြီးခင်တို့များ မှန်ကြည့်နေဖို့အချိန်လည်း မရလှပါဘူး။ ညည်းတို့ အန်ကယ်ကြီးသာ ဇိမ်သိပ်ခံတတ်တာ။ ဟောဒီ ကုလားထိုင်မှာထိုင်ပြီး မှန်ကြည့်နေရင် ကြီးကြီးခင်က တစ်ပတ်တစ်ခါ ခေါင်းလျှော်ပေး၊ ဆံပင်ဆိုးပေးရသကွဲ့”

“နို့ ကြီးကြီးခင်ကတော့ ဘာလိုမဆိုးသလဲ”

“မဆိုးချင်ပါဘူးကွယ်။ ဆံပင်ဖြူတာ သူ့သဘာဝပဲ။ သူများတကာတွေမှာ အိမ်ထောင်သက် နှစ်ဆယ်ငါးနှစ် ပြည့်တဲ့အခါ ဘာသဘင်တွေဆိုလား၊ လုပ်ကြရသတဲ့။ ကြီးကြီးခင်တို့မှာတော့ ဒါမျိုးလုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ကြီးကြီးခင် ဆံပင်တွေကလည်း အိမ်ထောင်သက် ဘယ်လောက်ရှိပြီဆိုတာ ဂုဏ်ဖော်ပြီးသား မဟုတ်လား”

“အင်း... အတော်လာတဲ့ အမယ်ကြီးပဲ” ဟု ယုက စိတ်တွင်းမှ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

“ကဲ အောက်ထပ်ထမင်းစားခန်း ဆင်းကြစို့”

ကြီးကြီးခင်ကပင် ပြောဆိုဦးဆောင်ကာ အိမ်လယ်လှေကားမှ ဆင်းသက်ခေါ်ဆောင်သွားပြန်သည်။ လှေကားအဆုံးတွင်မူ ဖွေးဖွေး ဖြူလျက် ရှိသော အခန်းကျယ်ကြီးက အသင်ဆီးကြိုနှင့်လေ၏။

“အဖြူဆိုတာကတော့ သန့်ရှင်းခြင်းရဲ့ အထိမ်းအမှတ်မို့ စားသောက်လို့ မြိန်အောင် အထောက်အကူ ပြုနိုင်သတဲ့ကွယ်။ ကဲ ထိုင် တူမ”

ကြီးကြီးခင်သည် ပေါ်ပလင်စားပွဲခင်း ဖြူဖြူဖွေးဖွေးခင်းထားသည့်

စားပွဲရှည်ကြီးအောက်မှ ဆေးဖြူသုတ် သံကုလားထိုင် ဝိုင်းကလေးတစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ထမင်းစားခန်းထဲမှ သူတို့၏အသံများကို ကြားရသောအခါ နောက်ဖက်မီးဖိုခန်းဆီမှ အိမ်ဖော်ယောက်ျားတစ်ယောက် မိန်းမတစ်ယောက်တို့ ထွက်လာကြလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မမ” ဟု အိမ်ဖော်ယောက်ျားက မေးလိုက်၏။

“နေ နေ မင်း မလိုဘူး။ တို့ ထမင်းလက်သုပ်စားမလို့။ အေးကြည်က လက်သုတ်ပဝါနဲ့ ပန်းကန်တွေထုတ်ပေး၊ ပြီးတော့ ဟင်းချိုပူပူသောက်ရအောင် နွေးလာခဲ”

ခဏအတွင်းဝယ် ကြီးကြီးခင်သည် ကြောင်အိမ်ထဲက ဖန်ဘူးအရွယ် အစားစားများကိုဖွင့်ယူကာ ထမင်းလက်သုပ် နှစ်ပန်းကန်ပြင်လျက် ရှိလေ၏။ ကြက်သွန်ကြော် ဆီချက်နိုင်နိုင်နှင့် လက်သုပ်နံ့ကလေး မွှေးလာသောအခါ ယုမှာ လျှာဖျားစို၍ လာလေသည်။

ကြီးကြီးခင်က “စားလေ တူမ” ဟု ဆိုလိုက်သည်တွင်မူ ယုသည် ကြာရှည်ဟန်ဆောင် မနေနိုင်တော့ဘဲ အနီးရှိကြွေခွက်မှာ လက်ဆေးလိုက်ကာ လက်သုပ်ကိုနယ်ဖတ်ပြီး စားလေတော့သည်။

“အစပ်တည့်ရဲ့လားကွဲ့၊ အပေါ့အငန် ကြိုက်သလို ထည့်စားနော်။ အချဉ်လိုရင်လည်းပြော၊ ငရုတ်သီးမှုန့်ကော ထပ်ထည့်ဦးမလား။ တူမတို့ အန်ကယ်ကတော့ ငရုတ်သီးကို ဆီနဲ့ကြော်တာ မကြိုက်ဖူးကွဲ့ ။ ဟင်းချက်တဲ့ ငရုတ်သီး အတောင့်ပွကြီးကို ဖဲထီးသချောင်းမှာသီပြီး ညိုလာအောင် လှည့်ကင်ပေးရတယ်။ အဲဒီအခွံကိုမှ မှုန့်နေအောင်ထောင်ပြီး ပုလင်းနဲ့ ထည့်ပေးရတာပဲ”

“အေးကြည်တို့ ပြင်ပေးရင်လည်း မကြိုက်ဘူး။ ငရုတ်သီးကို ဒီဇွန်း နဲ့တစ်ဇွန်းထည့်၊ ဆီချက်ကို ဟိုဇွန်းနဲ့ သုံးဇွန်းထည့်လို့ အားလုံးကို ဇွန်း တပ်ပေးထားတာတောင် နည်းပြန်ပြီ များပြန်ပြီ ဖြစ်နေသေးတာပဲ။

သူ ကြိုက်တဲ့အတိုင်းက နည်းနည်းလေးမှ အတိမ်းမခံဘူး။ သူ့လျှာက သိသလောက်တော့ ကြီးကြီးခင်ကလည်း သိနေတာပါပဲ”

ကြီးကြီးခင် ပြောသည်မှာ မပိုလွန်းလှဟု ယု ထင်သည်။ ထမင်းလက်သုပ် စားရသည်မှာ အခါတိုင်း စားရသမျှထက် အရသာ ရှိလှပါပေ၏။

“ရှောက်ရွက် ဟင်းချိုကလေး သောက်လိုက်ပါဦး တူမရယ်”

သည်တော့လည်း ယုသည် မငြင်းမဆန်ပင် သောက်မိပြန်လေ၏။ ယခုတွင်မှ ခပ်ထည့်လိုက်သော ရှောက်ရွက်နဲ့ ကလေးက ခပ်သင်းသင်းမွှေးနေလေသည်။

“ဖိုးအောင်ရေ... ဆိတ်သားအိုးကော နူးပြီလားဟေ့”

ကြီးကြီးခင်ကလည်း သူ့အတွက် လက်သုပ်ပန်းကန်ကို နယ်ဖတ်စားနေရင်းမှ မီးဖိုဆီသို့ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ နူးလုပါပြီ”ဟု မီးဖိုတွင်းမှ ပြန်ပြောသံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ပန်းကန်ကလေးနဲ့ တစ်တူးလောက် ခပ်ယူခဲ့စမ်းဟေ့”

ခဏနေလျှင် အိမ်ဖော်လူကြီးသည် ပန်းကန်ခပ်သေ သေးတစ်လုံးနှင့် ဆိတ်သားဟင်း အတူးကြီးတစ်လုံးကို ခပ်ယူလာသည်။ စားပွဲပေါ်သို့ ဟင်းခွက်ကို ချလိုက်သောအခါ စားချင့်စဖွယ် မွှေးကြိုင်သောဟင်းနဲ့မှာ ယု၏ နှာခေါင်းတွင်းသို့ တိုးဝင်လာလေ၏။

ကြီးကြီးခင်က ဟင်းတူးကို ဇွန်းဖြင့်ထိုးဖဲကြည်လိုက်ပြီးနောက် “တော်တော်လိုသေးတယ်။ ကော်ဖီပန်းကန်နဲ့ တစ်လုံးလောက် ရေထပ်ထည့်လိုက်ဦး”ဟု ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ယုဘက်သို့လှည့်၍

“တူမတို့ အန်ကယ်က သွားမကောင်းဘူး မဟုတ်လားကွယ်။ လက်နဲ့ထိလိုက်ရင် အိသွားမှစားနိုင်တာ၊ စင်းချက်ပေးရင်လည်း ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ အတူးကြီးကြီးတွေ့ရမှ ကြိုက်တယ်။ မဆလာဆိုရင်လည်း ဈေးထဲကဝယ်တာကို ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ သူ ကြိုက်တဲ့နည်းအတိုင်း

စိုစိုစွတ်စွတ်ကို ကုလားတွေလို အိမ်မှာ ကျောက်ပြားနဲ့ ကြိတ်ယူရတာပဲ။ အိမ်မှာ ကူဖော်နှစ်ယောက်ရှိပေမဲ့ သူတို့က ပြင်ပြီးသားဟင်းအိုးကို စောင့်ကြည့်ပေးရုံလောက်ပဲ အဖော်ရတာ။ ကြီးကြီးခင် လက်နဲ့လုပ်မှ သူ့လျှာနဲ့တိုးတာကွဲ့”

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ ယုကတော့ ကြီးကြီးခင် ပြောနေသည်များကို စောစောကလို အလိုက်သင့် နားမထောင်လိုတော့ပေ။ အောင်သက်သက် လိုလိုနှင့် စိတ်ထဲမှ ကသိကအောက်ဖြစ်လာသည်။ မကောင်းတတ်လွန်း၍ သာ ဇွတ်မှိတ်ပြီး နားထောင်နေရလေ၏။ ထမင်းလက်သုပ်ကိုသာ မြန်မြန်ကုန်အောင်စား၍ လက်စသတ်လိုက်သည်။

ယု စိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေသည်ကို သိနိုင်ရှာပုံမရသော ကြီးကြီးခင် ကတော့ စကားကောင်းမြဲ ကောင်းနေသည်။

“ဟောဟို ကျောက်ရေစစ်အိုးက ရေအေးအေးကလေးတစ်ခွက် သောက်ပြီး ခဏစောင့်လိုက်ဦး တူမရယ်နော်။ အချိန်ရှိပါသေတယ်” ဟူ၍ လည်း ကြားဖြတ်ပြီး ယုကို နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့ စကားကို အမျှင်မပြတ်အောင် ဆက်ပြန်၏။

“နောက်လည်း ဒီလိုပဲ အိမ်မှာ ဝင်ထွက်စားသောက်ပေါ့။ တူမတို့ အန်ကယ်ဆိုရင် ဘယ်ဟိုတယ်က ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ အစာကိုမှ ခုံခုံမင်မင်စားလေ့ မရှိဘူး။ သူ ကြိုက်တာမျိုးကို ကြီးကြီးခင်ပဲ လုပ်ပေးတတ်တာကိုး”

“ဟော... အခုလို နွေရာသီမှာ မောမောပန်းပန်းနဲ့ ပြန်ရောက်လာ ပြီဆိုရင် ထန်းလျက်ဖြူကလေးကို ဆီနဲ့ကြော်ပြီး ဖရဲသီးဇွန်းခြစ်ကလေးနဲ့ ကျွေးရင် သိပ်ကြိုက်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘာတစ်ခုကိုမှ စွဲစွဲမြဲမြဲစားလေ့ရှိ တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါတလေတော့ ပလောင်လက်ဖက်ခြောက်ကို လှော်ခတ်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနဲ့ မြင်းခွာရွက်သုပ်ကလေး သုပ်ပေး လိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲ။ ဒါလည်း အေးကြည်တို့သုပ်ခိုင်းရင် ကုလားပဲ

အမှုန့်တွေနဲ့ အလွယ်ထည်သုပ်တတ်လို့ တဆူဆူပဲ။ ကြီးကြီးကတော့ မပျင်းပါဘူး၊ သူ ကြိုက်သလို မြေပဲဆန်ကို ကြွပ်ကြွပ်ကလေးနေအောင် ပူပူနွေးနွေး ပြန်လှော်ပြီးမှ ထောင်းထည့်ပေးတာပဲ”

“တစ်ခါတလေလည်း ရှာရှာဖွေဖွေ ခါချဉ်ဥကြော် စားချင်သတဲ့ တူမရယ်။ အဲဒါကတော့ သိပ်မလွယ်ဘူး၊ ဒီအရပ်မှာ ရှိတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ” အညာမှာသာ စားကြတာ၊ အဲဒီတော့ ကြီးကြီးခင်က ရေထဲမှာ ဆားထည့်ပြီး ဖိုးအောင်ကို၊ ဟော... တူမ ပြန်ချင်ပြီထင်တယ်”

ကြီးကြီးခင်သည် ထမင်းလက်သုပ် ကုန်သွား၍ လက်ကို ရေဆေးရင်းမှ လက်ပတ်နာရီကို မကြာခဏကြည့်နေသော ယုအား မေးလိုက်သည်။ ယုက ခပ်ယဲယဲပြန်ပြုံးရင်း “အလုပ်ချိန် နောက်ကျမှာစိုးလို့ပါ ကြီးကြီးခင်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ကြီးကြီးခင်က သဘောကျစွာ ပြုံးလေ၏။

“ဟုတ်တယ်။ ဒါတွေကြောင့် တူမ အန်ကယ်က တူမကို သိပ် သဘောကျတာပဲ။ တို့ကုမ္ပဏီကို ယု ရောက်လာတာ ကြော်ငြာအတွက် သိပ်ဟန်ကျတယ်တဲ့။ သူ့ရုပ်ကလေးက သိပ်လှတော့ အထည်အဝတ်တွေ သူ့ကို ဆင်ပေးလိုက်ရင် ကြော်ငြာပြီးသား ဖြစ်တာပဲတဲ့။ အလုပ်လည်း ဂရုစိုက် ရှာပါတယ်လို့ ပြောဖူးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကြီးကြီးခင်။ ယုကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

“အေး အေး။ ပြန်ပေးဦး တူမရယ်။ နောက်လည်း လာသေးတာပေါ့”

ကြီးကြီးခင်သည် ဒရိုင်ဘာကို လှမ်းခေါ်ပြီး ကားပေါ်ထိအောင် လိုက်ပို့ပေးလေ၏။ ယု၏ ရင်ထဲမှာတော့ လေးလံတင်းကျပ်နေပေသည်။ ဤမျှသော ခရီးကို ကားနှင့်လာရသလို မထင်။ ဒုန်းပြေးလာရသလိုပင် စိတ်များ ပန်းဟိုက်နေပေသည်။

ကုမ္ပဏီသို့ပြန်ရောက်လျှင် ယုသည် တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့သာ

အဆောတလျင် သွားမိလျက်သာ ဖြစ်နေလေ၏။ ပြီးတော့ မဆက်သွယ်
ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော မောင်နံပါတ်ကို ကောက်ဆက်လိုက်သည်။ တစ်
ဖက်မှ ပြန်ထူးသော မောင်အသံကို ကြားရတော့လည်း အမောတကောပင်
ပြန်ပြောမိလေ၏။

“တစ်ပတ်အတွင်း ရုံးမှာလက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်လိုက်ပါတော့ မောင်”

[ရှုမဝ၊ မေ ၁၉၆၂]

အမိုက်နှင့်အမှောင်

(၁)

ယခုနှစ်အဖို မို ဦးသစ်ချိန် စောလှသည်။

ကဆုန်လပြည့် မတိုင်မီကပင် မိုးနှစ်ကြိမ် ဖြိုင်ဖြိုင်ရွာခဲ့ပြီးလေပြီ။
ယနေ့လည်း မိုးတိမ်တောင် မှောင်ရီဝေ ဆိုင်းလျက်ပင်ရှိသည်။

ဟိုခပ်ဝေဝေက တောင်တန်းကြီးမှာ မြူတွေထဲတွင် တစ်ပိုင်း
နှစ်ကာ ပြာညိုညိုကြီး ဖြစ်နေသည်။ အနီးအနားမှ ရှုမြင်ကွင်းများကလည်း
ဘာမျှဆန်းသစ်ခြင်းမရှိ။ သည်တောနှင့်သည်တောင်၊ သည်တောင်နှင့်
သည်တော ဆိုသလိုပင်ဖြစ်သည်။

ရဲဘော်ပေါ်ကြီးသည် တဲရှေ့ခန်းတွင် တစ်ယောက်တည်း ငူငူကြီး
ထိုင်ကာ ငေးနေလေသည်။

တဲတန်းလျားထိပ်နားမှ ပိတောက်ပင်ကြီးတွင်တော့ အပွင့်ကြွင်း
ကလေး ရှိသမျှမှာ မိုးရေဖြင့်ထိကာ အရောင်အဆင်း ပျက်ရှာပေပြီ။
ပိတောက်ကြွင်းနံ့နှင့် မြေသင်းနံ့တို့ ရောနှောလှိုင်ပျံ့နေသည်ကတော့ ရှု
ရှိုက်၍ အကောင်းသာပင် ဖြစ်ပါ၏။

တဲတန်းလျားနံဘေးက တောစာ သရက်ပင်မှ သီးကြွင်းသီးကျန်
များ တဖုတ်ဖုတ်ကြွေကျပြီး မြေစိုစိုပေါ်တွင် ပြိုကွဲပျော့စိကာ ယင်တလောင်း

လောင်း ဖြစ်နေပုံကဖြင့် စိတ်ပျက်စရာကောင်းလှသည်။ ယခုတစ်လော ဝမ်းနာ ဝမ်းကိုက် ဖြစ်ချင်သလိုမို့ သည်သရက်သီးများကို အာဟာရအဖြစ် အသိအမှတ် မပြုနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

တစ်ခေါ်လောက်ဆီမှ ပိန္နဲပင် အစုတွင်လည်း ခူးရလွန်း၍ သီးနု ကလေးမျှသာ ကျန်ကြွင်းလေတော့သည်။ မိမိမှာ ထိုသီးနုကလေးများကိုပင် ချမ်းသာမပေးလိုက်နိုင်သေး။ နံနက်ပိုင်းကပင် ပိန္နဲသီးနု သုံးလုံးခန့်ကို အဝိုင်းလိုက် ပါးပါးလှီးကာ ပြုတ်ထားရသေးသည်။ သည်ယနေ့အဖို့ မိမိအတွက် စားစရာမှာ ပိန္နဲသီးပြုတ်ကလွဲလျှင် မိမိအတွက်ရော လူမမာ အတွက်ပါ ရောပြုတ်ထားသော ဆန်ပြုတ်မျှသာ ရှိပေသည်။ ဤမျှ ဆင်းရဲစွာ ပါးရှားလှသော အစားအသောက်မျိုးကိုလည်း မိမိသည် မည်မျှကြာရှည် ခံနိုင်ရည် ရှိနိုင်ပါမည်လဲ။

မိမိတို့၏လက်ထဲမှာ ဂျပန်ရိုင်ဖယ် သေနတ်တစ်လက် ရှိသည်က တော့ မှန်ပါသည်။ သို့သော် သည်သေနတ်မှာ အမဲရှာရန် အသုံးမပြုနိုင် မိမိ ပစ်ချင်တိုင်း ပစ်ရသည်လည်း မဟုတ်။ မသာတစ်ပိုင်းဖြစ်နေသော ဗိုလ်အောင်မိုးက ယမ်းတောင့်ကိုထုတ်ပေး၍ ပစ်ခွင့်ပြုမှသာ ပစ်နိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ပြီးတော့ အားနှင့်ခွန်နှင့် တွန်းကန်ပေါက်ရောက်လာဟန်ရှိသော မျှစ်စို့ပေါက် ထွားထွားကြီးတွေကို ရှာချိုးလျှင်ဖြစ်စေ၊ မှီအုန်းနက် အပွင့် အငုံကြီးများကိုဖြစ်စေ ရှာဖွေမည်ဆိုလျှင် ရနိုင်ပါသေး၏။ သို့သော် ဆီဆို၍ တစ်စက်တလေမျှ မရှိတာက ခက်လှသည်။ ဒါက ရှိစေဦး။ ဆီမပါဘဲ ဆားကလေးခတ်၍ ပြုတ်စားလျှင်လည်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်မို့ ချိုသလောက် ချိုပါလိမ့်ဦးမည်။

ဒါကိုလည်း မသာကောင် ဗိုလ်အောင်မိုးက ဝေးဝေးမသွားရဆို သဖြင့် သွားရောက်ရှာဖွေခြင်း မပြုနိုင်ပါချေ။ မိမိအဖို့ “နစ်ဖြူသူပုန်” တို့၏ စက်ရိပ်တွင် ခိုလှုံနေရသည်မှာ မိမိနာမည်တွင် “ရဲဘော်” ဟူသော

အသုံးအနှုန်းတစ်ခု ထပ်ထိုးလာသည်မှအပ ဘာအကျိုးအမြတ် တစ်စုံတစ်
မျှပင် မခံစားရပါတကား။

ရဲဘော်ပေါ်ကြီးက ဤသို့တွေးခေါ်နေခိုက်တွင် တဲအတွင်းခန်း
ဆီမှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ရဲဘော်...ရဲဘော်ပေါ်ကြီး”

ဗိုလ်အောင်မိုး၏ အသံပင် ဖြစ်ပေသည်။ ရဲဘော်ပေါ်ကြီးသည်
ယခုတွင်ပင် ဗိုလ်အောင်မိုးအား အပြစ်အနာယူကာ တွေးနေမိသူမို့
အနည်းငယ် လန့်ဖျပ်သွားကာ စိတ်မလှသလို ကြောင်နေတော့လေသည်။

“ရဲဘော် ပေါ်ကြီး”

အခန်းတွင်းမှ ဗိုလ်အောင်မိုးက အသံကိုမြင်၍ ထပ်ခေါ်နေပြန်သည်။
ဤတွင်မှ ပေါ်ကြီးသည် “ဗျာ... ဗိုလ်ကြီး” ဟု အသံကိုမတုန်အောင်
ထိန်းချုပ်ကာပြန်ထူးပြီး ဗိုလ်အောင်မိုးရှိရာ အခန်းသို့ ခပ်လေးလေး
လျှောက် သွားရသည်။

“ဗိုလ်ထွန်းနိုင် သိပ်ညည်းနေတယ်၊ ကြာသလား၊ ဘာအကူအညီ
လိုသလဲလို့ သွားမေးလိုက်ပါဦး”

ဗိုလ်အောင်မိုးက ပြောတော့မှပင် ပေါ်ကြီးက သတိထားမိလေသည်။
ဗိုလ်ထွန်းနိုင် အခန်းဆီမှ ညည်းသံခပ်သဲ့သဲ့မှာ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း
ထွက်ပေါ်နေပေသည်။

ဗိုလ်ထွန်းနိုင်မှာ ဗိုလ်အောင်မိုးကဲ့သို့ပင် အသည်းကောင်းသူ၊
တော်ရတန်ရုံ ဒုက္ခများကို ကျိတ်မှိတ်ပြီး ခံစားတတ်သူ၊ ခံနိုင်ရည်ရှိသူတစ်ဦး
ဖြစ်ကြောင်းကို ပေါ်ကြီး သိလေ၏။ ယခုသော် သံမဏိတုံကြီးမဟုတ်သော
ဗိုလ်ထွန်းနိုင်မှာ ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန်လာသော ငှက်ဖျားဒဏ်ကို
ကျိတ်မှိတ်ခံစားခြင်း မပြုနိုင်တော့၍ ညည်းညူရလေပြီ။ ပေါ်ကြီးသည်
ဤအဖြစ်ကို ကျေနပ်စွာ ပြုံးတော့မယောင်ပင် ပြုလိုက်မိသည်။

“ရေခွေးကော မရနိုင်ဘူးလား ရဲဘော်။ ကျုပ် ရေခွေးနည်းနည်း

သောက်ချင်လို” ဟု ဗိုလ်အောင်မိုးက ပြောပြန်လေမှပင် သူသည် မျက်နှာ
ထားကို ပြန်ပြင်လိုက်ရလေ၏။

ဗိုလ်အောင်မိုးကတော့ အိပ်ရာထဲမှ ထထိုင်ရန်ကိုပင် သူတစ်ပါးက
ဖေးမတွဲကူပေးနေရသည်မှာ ကြာချေပြီ။ သို့သော် ဗိုလ်အောင်မိုးဆိုသည်မှာ
ဤဌာနတွင် အရှိန်အဝါ ကြီးမားလှပေ၏။ သူ့ကို ရဲဘော်တိုင်းက
ကြောက်ချစ် ရိုသေကြပေသည်။ ဗိုလ်အောင်မိုးက အိပ်ရာထဲမှ စီမံခန့်ခွဲ
ပေးသည်များကို လေးစားစွာပင် လိုက်နာပြုကျင့်ကြပေ၏။ မျက်ကွယ်သို့
ရောက်သည့်တိုင်အောင်လည်း ဗိုလ်အောင်မိုး၏စကားကို မသွေမလှန်ကြပါ
ပေ။

ယင်းအစဉ်အလာ အရှိန်အဝါသည် ရဲဘော်သက်မရင့်လှသေးသော
ပေါ်ကြီးလို လူသစ်တစ်ယောက်ကိုပါ အလိုလိုကျိုးနွံနိုင်စွမ်း ရှိပေ၏။
ပေါ်ကြီးသည် ဗိုလ်အောင်မိုးကို စိတ်ထဲမှ အမျက်သိုကာ အန်တုမည်ရှိတိုင်း
မှာ အလိုလို အရွံ့စိတ် ပေါ်လာတတ်ပေသည်။

ယခုလည်း သူသည် သူ၏စိတ်က သူ့ကို ပြန်ခြောက်နေ၍ မသိုး
မသန် မလုံမလဲ ဖြစ်မိရသေးသည်။ သို့သော် ဖုံးကွယ်ဟန်ဆောင်ရမည်ကို
မေ့ပစ်သည်အထိတော့ သူ့အခြေအနေက မဆိုးလှသေးပါ။

“ရေ...ရေနွေး တည်ပြီးသားမရှိဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် တည်လိုက်
ပါဦးမယ်” ဟူ၍တော့ အချိန်မီ ပြန်ပြောလိုက်နိုင်လေသည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ ရေနွေးကို နောက်မှတည်ပါ။ ကျုပ်
အတွက် အရေးမကြီးဘူး။ ဗိုလ်ထွန်းနိုင်ကို အရင်သွားကြည့်ပြီး ကူညီ
လိုက်ပါ။ ဟုတ်လား ရဲဘော်၊ သွားနိုင်ပြီ”

ပေါ်ကြီးသည် ဗိုလ်အောင်မိုးထံမှ စကားဆုံးလျှင်ဆုံးချင်းပင်
ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ပြီးတော့ စိတ်မပျက်ပါနှင့်ပင် ဗိုလ်ထွန်းနိုင် အခန်းကို
ဝင်လိုက်သည်။

ဗိုလ်ထွန်းနိုင်မှာ လွန်ခဲ့သော ၄-၅ရက်ကပင် သူ့ဘာသာ ထ

လျှောက်နိုင်သေး၏။ ရေခဲနွေးတည်ရန် ထင်းများကိုပင် သူ့ဘာသာ ခွဲဖြတ် ခဲ့သေးသည်။ ယခုမူ အညာစောင်ပါးကလေးကို ခင်းဖြန့်ထားသည် အိပ်ရာထက်မှာ ဘာဘူစောင်ဟောင်း၊ ကလေးတစ်ထည်ကို ခြုံကွေးကာ တဟီးဟီးနှင့် အဖျားတက်လျက်ရှိနေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တသိမ်သိမ် တုန်၍ နေပေ၏။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဗိုလ်လေး”

ပေါ်ကြီးက အနားသို့ကပ်သွားပြီး မေးလိုက်သည်။

“အား... ဟား အရိုးအဆစ်တွေ သိပ်ကိုက်တာပဲဗျာ။ နည်းနည်း လောက်တော့ နှိပ်နင်းပေးစေချင်တယ်။ ရဲဘော် ဘာလုပ်စရာ ရှိသေးသလဲ”

“ဗိုလ်ကြီးက ရေခဲနွေးတည်ခိုင်းထားတာပဲ ရှိပါတယ်”

“အင်...ဟင် ဒါဖြင့် သူ့ကိုပဲ အရင်လုပ်ပေးလိုက်ပါဗျာ။ ကျွန်တော် က အရေးမကြီးပါဘူး။ သွား...သွား ဗိုလ်ကြီး သောက်ချင်ရှာ ရော့မယ်။ ဗိုလ်ကြီးကို ဂရုစိုက်ပါဗျာ”

ဗိုလ်ထွန်းနိုင်သည် အငြိမ်နေ၍ မရသလို တစ်ဖက်သို့ လှည့်စောင်း လိုက်ပြန်ရင်းမှ တဟင်းဟင်းနှင့် ညည်းညူနေပြန်လေသည်။

ဗိုလ်အောင်မိုးသည် ဗိုလ်ထွန်းနိုင်အား သက်သက်ညှာညှာ သဘော ထားသကဲ့သို့ပင် ဗိုလ်ထွန်းနိုင်ကလည်း ဗိုလ်အောင်မိုးအပေါ်မှာ ကြင်ကြင် နာနာရှိလှသည်။ သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တတ်စွမ်းသမျှ ဖြင့် အပြန်အလှန် ဂရုစိုက်နေကြပုံရ၏။

ပေါ်ကြီးကတော့ သူ ဘာလုပ်ရမည်ကို တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ဗိုလ်ထွန်းနိုင်အား နှင်းနှိပ်ပေးရမည်ဆိုလျှင် သူ့အဖို့မှာ မလွတ်လပ်နိုင်။ သူသည် ယခုအချိန်မှာ သူ တစ်ယောက်တည်း သာ အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်းနှင့် လွတ်လပ်စွာ တွေးခေါ်စဉ်းစားရန် အလိုရှိပေသည်။

သို့ကြောင့် ရေခဲနွေးတည်ရင်းနှင့်မှ သူ့အကြံအစည်ကို ဆက်လက်

စဉ်းစားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

မီးဖိုခန်းကလေးသို့ တစ်လှမ်းချင်း နင်းလျှောက်လာရာ ဝါးကြမ်း အခင်းများသည် ခြေချလိုက်တိုင်း တကျွီကျွီမြည်လျက် ရှိလေ၏။ ဤ အသံမျှကိုပင် ပေါ်ကြီး စိတ်က အနှောင့်အယှက်လို ထင်မိသည်။

တံစက်မြိတ်အောက်က မြေရေအိုးကလေးထဲသို့ ကြည့်လိုက်တော့ လည်း ရေကုန်၍နေပြန်သည်။ ပေါ်ကြီးသည် စိတ်တို၍သွားကာ ဆဲသံ တစ်ခွန်းကို ခပ်ကျယ်ကျယ် ရေရွတ်လိုက်လေသည်။ ထိုနောက်မှ မြေရေအိုး ကလေးကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ဆွဲပြီး ရေခပ်ရန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

မိုးညိုညိုမှာလည်း ရွာမယောင်နှင့် မှောင်ဝေလျက်ပင် ရှိသည်။ တိမ်စိုင့် တိမ်ထုကြီးများသည် လေပင့်ရာသို့ လွင့်ပါရွေ့လျား၍ နေပေ၏။ ရုတ်တရက်တော့ ရွာချမည်ပုံ မပေါ်သေးပေ။ ရောက်လုဆဲ ရေအိုင်ကလေး ဆီကမူ ဖားအော်သံတွေကို ကြားရလေသည်။

ပေါ်ကြီးသည် ရေပင့်ကူများ ရေပိုးရေမွှားများ ပြေးလွှားလျက်ရှိ သော နောက်ကျိုကျို ရွှေ့ရေအိုင်ကလေးမှရေကို အိုးစောင်းနှစ်၍ ခပ်ယူလိုက် လေ၏။ ထိုခဏ၌ “ရေကိုတော့ သန့်သန့်ကလေးကို ရှာခပ်ပါဗျာ”ဟုသာ ဗိုလ်အောင်မိုး၏ အမှာစကားကို အမှတ်ရမိလိုက်သေးသည်။

သို့သော် ရေသန့်သန့်ဆိုသည်က တောင်အောက်ကျောက်ကြားများ မှာမှ ရနိုင်တတ်သည်။ အဝေးသို့ မသွားရဟု အမိန့်ထုတ်ဆင့်ထားသော ဗိုလ်အောင်မိုးအား သောက်ရေကိုပင် အဝေးသို့ သွားမခပ်တော့ခြင်းဖြင့် အရွဲတိုက်ရလျှင် အရသာ မရှိပါသလော။ နောက်ပြီးတော့လည်း သူသည် ဗိုလ်အောင်မိုးတို့စက်ရိပ်ကို ကြာရှည်ခိုလှုံနေမည့်သူမဟုတ်၊ အလျဉ်းသင့် သလို လမ်းစဉ်ပြောင်းဦးမည်ဖြစ်ရာ သင်းတို့အမိန့်ကို နေရာတိုင်းမှာ ဦးထိပ်ရွက် မနေနိုင်ပါဘူးဟူသော ဖီဆန်လိုသည့် စိတ်ဓာတ် မျိုးကလည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ရှိနေပေသေးသည်။

ပေါ်ကြီးသည် ရေအိုးကို ပခုံးမှာထမ်း၍ ပြန်လာခဲ့ရာ မိုးဖွဲကလေး

များ အနည်းငယ်ရွာသွန်း၍ လာလေသည်။

“သောက်ကမြင်းမိုး၊ များများစားစား ရွာတာဖြင့် မဟုတ်ဘူး” ဟု ပေါ်ကြီးက ရေရွတ်လိုက်သည်။ မှန်၏။ စောစောပိုင်းက မိုးရွာလျှင်လည်း အင်ဖက်မိုး တံစက်မြိတ်အောက်မှာ ရေခံထားလိုက်လျှင် ရေအခပ်ရလွတ် ပေမည်။

ပေါ်ကြီးသည် မိုးမစွတ်စေရန် ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် အပြေး တစ်ပိုင်း ပြန်လာရလေ၏။

ဗိုလ်အောင်မိုး၏ အခန်းကတော့ တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဗိုလ်ထွန်းနိုင် အခန်းမှလည်း ညည်းသံခပ်သဲသဲကို ကြားနေရသည်။ ပေါ်ကြီးမှာ ရောက်ရောက်ချင်း မီးမွှေးကာ မြေကရားဖြင့် ရေနွေးတည် လေသည်။ သူ၏ကိုယ်မှ အနည်းငယ် စိုထိုင်းလာသော ပိတ်ကြမ်းရှပ်လက်တို ကိုလည်း အမြန်သွေ ခြောက်စေရန် ချွတ်ယူပြီး မီးကင်ပေးရသည်။

သူသည် မီးဖိုရှေ့မှာ ထိုင်ရင်းနှင့် ရှေ့ကြောင်းနောက်ကြောင်းများကို စေ့စေ့စပ်စပ် တွေးတောစပြုလေ၏။

(၂)

ရွာမှာ နေစဉ်တုန်းကတော့ ပေါ်ကြီးလောက် တာဝန်မဲ့နေရသူ မရှိသလောက် ဖြစ်ပေသည်။

သူ့မိန်းမ မအေးရွှေသည် ၇-မိုင်ခန့်ဝေးသော မြို့နှင့်ရွာကို ကူး ချည်သန်းချည် ဈေးတောင်းခေါင်းရွက်သွားလာပြီး အိမ်ထောင်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ရှာ၏။ သူကတော့ အိမ်မှာ ကလေးထိန်း ထမင်းအိုးတည် လောက်သာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။

ထိုအလုပ်များမှာလည်း စင်စစ်အားဖြင့်မှာ နာမည်မျှလောက်သာ ဖြစ်ပေသည်။ သူ့သမီးအကြီး ပူစူးမမှာ ၆-နှစ် သမီးရှိနေ၍ သားအငယ် ဖိုးထောင်က ၂-ခါလည်ရွယ်ခန့်ရှိသေးရာ ဖိုးထောင်အား ပူစူးမနှင့်ပင် လွှဲထားသည်ကများလေ၏။ ကလေးများသည် လည်ချင်ရာလည်၊ ဆော

ချင်ရာဆော့နေတတ်ပြီ။ သူကလည်း ရွာမြောက်ဖျားက ထန်းတောမှာ အချိန်ကုန်ဆုံးတတ်လေသည်။ ရံခါတွင် ထမင်းတစ်အိုး တည်ထားဖို့ကို မျှလည်း တာဝန်ပျက်ကွက် တတ်လေသေး၏။

သို့ရာတွင် သူ့မိန်းမ အေးရွှေမှာ ကွယ်ရာတွင် နှုတ်ခမ်းစုရုံလောက်မှ လွဲ၍ သူ့ကို ခေါင်းမော်၍ ကြည့်ရုံရာသူ မဟုတ်ပေ။ အေးရွှေအနေနှင့် ငြိငြင်လိုဟန် အစွန်းအစမျိုး ထွက်လာခဲ့လျှင်လည်း ‘ဝပ်’သွားစေမည် နည်းမှာ လွယ်ကူလှပေသည်။ အိမ်မှာရှိသောခွေးဖြစ်စေ၊ ကြောင်ဖြစ်စေ တွေ့ရာအကောင်ကို ဓားစွမ်းပြကာ အတုံးအတစ် လုပ်ပစ်လိုက်ရုံနှင့် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ရဲရှာတော့အောင် ‘ဝပ်’သွားတတ်ပေသည်။

သူ့အနေနှင့် အေးရွှေလို မိန်းမတစ်ယောက်ကို မဆိုထားဘိ။ တစ်ရွာလုံးမှ လူများက အထင်သေးစကား မဆိုနိုင်စေရန်၊ သူ့အားပြစ်တင် ရှုချဖို့ မရဲဝံ့စေရန်ကိုလည်း အတော်ပင် မာန်စောင်တင်း၍ ထားခဲ့ရသည်။

သူသည် ချက်အရက်နှင့် ထန်းရည် နည်းနည်းမူ့လာလျှင် ရွာရိုး ကိုပေါက်လျှောက်ကာ များများကြီးဆူပူ ဆဲဆိုပစ်လိုက်၏။ “ဘယ်မအေက ငါ့ကို ဘာထင်သလဲ” စသည်ဖြင့်လည်း အခြောက်တိုက်ဓားကြိမ်း ကြိမ်းရ သေးသည်။ ပြီးတော့ ဘုရားပွဲ ဘုန်းကြီးပွဲများတွင် လူခေါင်း ၄-၅ ခေါင်းမျှကို အကြောင်းမဲ့ ရိုက်ခွဲထားဖူးသည်မို့လည်း သူ၏လက်စွမ်းလက်စ ကို အလိုလို ရွံ့နေကြပုံရလေ၏။ ဤသည်မှာပင် ပေါ်ကြီးအဖို့ ကျေနပ် ဖွယ်ရာ အရာတစ်ပါး ဖြစ်နေခဲ့သည်။

နစ်ဖြူသူပုန်တို့နှင့်ဆက်သွယ်ကာ ယခုလို တောတွင်းသို့ ရောက်ရှိ လာရခြင်းမှာတော့ သူ့အနေနှင့် အနည်းငယ် လက်လွန်ခြေလွန် ဖြစ်လာ ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ယခုနှစ် ဆောင်းဦးနေ့တစ်နေ့က ပေါ်ကြီးသည် ထန်းတောမှပြန်လာ ခဲ့ရာ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊ သမီး ပူစူးမသည် ခေါင်းရင်းအိမ်က ဒေါ်ပုသေး သမီးကလေး မဝိုင်းနှင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဆဲဆိုရန်ဖြစ်နေကြလေသည်။

ဤမျှသာဆိုလျှင်ဖြင့် ပေါ်ကြီးက ဂရုမစိုက်လိုသေးပါ။ ထိုခဏမှာ ဒေါ်ပုသေး၏ ပြုမူပုံကဖြင့် သူ့ကို တိုက်ရိုက်စော်ကားသလို ရှိလှသည်။

ဒေါ်ပုသေးသည် “ဟဲ့ ဗိုင်းတာမရဲ့” ဟု အသံကွဲ အသံပြကြီးနှင့် အော်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီးနောက် “လူဆိုလူမိုက် သာသမီမျိုးနဲ့ တုဖက်ပြီး ရန်မဖြစ်ချင်စမ်းပါနဲ့ဆိုတာ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲဟေ။ အခု လာခဲ” ဟု အော်ငေါက်ရုံက သူ့သမီးမပိုင်း၏ ရောင်ပူစူးကလေးကိုပါ ဆွဲယမ်းရိုက်နှက်ပြီးမှ အိမ်ထဲကို ခေါ်သွင်းသွားလေသည်။

သည်အခြင်းအရာကို ပေါ်ကြီးသည် အသေအချာပင် တွေ့မြင်လိုက် သည်မို့ ဒေါ်ပုသေး၏ တဲကုပ်အဝသို့ ထက်ကြပ်လိုက်သွားပြီးလျှင် “ဘာဗျ၊ ခင်ဗျား ခုနက ဘာပြောတယ်” ဟု ခါးထောက်ခေါင်းမောပြီး မေးလိုက်ရသည်။ သည်တော့လည်း ဒေါ်ပုသေးသည် “မပြောဝံ့ပါဘူးတော်၊ ပြောဝံ့ပါဘူး၊ တော်တို့မိုက်မှန်း သိပါတယ်” ဟူ၍ပင် အင်္ဂါတူတူနှင့် ပြန်ပြောခဲ့လေ၏။

ဤတွင်တော့ ပေါ်ကြီးသည် မိမိအိမ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာကာ အိမ်ပေါ်ထပ် ခေါင်းရင်းခန်းမှာထောင်ထားသော ငှက်ကြီးတောင် ဓားရှည် ကြီးကို ဆွဲယူလာခဲ့တော့လေသည်။ အချိန်မှာ ဒေါ်ပုသေးသည် သူ့ကို နောက်ကျောပေးကာ လက်နှစ်ဖက်လုံးမအားအောင် ထမင်းရည် ငှဲနေရသည့် အတွက် အချက်ကောင်း ကြုံ၍လည်းနေပေ၏။

ပေါ်ကြီးသည် သူ့ကို မမြင်ရှာသော ဒေါ်ပုသေး၏အပါးသို့ နောက်နားမှကပ်၍သွားကာ ဆံပင်ကိုဆောင်ဆွဲပြီး နောက်သို့လှန်ချလိုက် လေသည်။ ထမင်းအိုးကလေးမှာ ဒေါ်ပုသေး၏လက်မှ လွတ်ထွက်သွား ကာ ထမင်းရည်တွေရော ထမင်းစေတွေပါ ပြန်ကျဲသွား၏။

သည်အခင်းကို အိမ်ပေါ်ဆင့်မှ မြင်လိုက်ရသော မပိုင်းကလေး သည် “အမလေး... လုပ်ကြပါဦး” ဟု သံကုန်အော်ကာ ရွာရိုးသို့ ဇွတ် ထွက်ပြေးသွား၍ ဒေါ်ပုသေးကလည်း အကြောက်လွန်ကာ ဝူဝါးဝူဝါးနှင့်

မပီမသကြီး အော်ဟစ်နေခိုက်ဝယ် ပေါ်ကြီးကတော့ အငြိုးနှင့် မေးနေလိုက် ပေသည်။

“ကျုပ် မိုက်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကြီး ဘယ်လောက်သိသေးလို့လဲ ဟင်။ အခု ထပ်သိလိုက်ဦးဟ၊ ထပ်သိလိုက်ဦးဟ။ ကဲ... ကဲ”

ပေါ်ကြီး၏ပါးစပ်မှ တရစပ်ကြီးပြောနေသော စကားများနှင့်အတူ လက်ကလည်း သွက်လှသည်။ သူ၏ခါးသွားအောက်ဝယ် ဒေါ်ပုသေးခများ လဲလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး သူက ရွာလယ်လမ်းမမှာ အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့အား တစ်စိတစောင်းကြည့်ရာ သူ ရွာလမ်း ပေါ်မှာ သူနှင့် ခရီးကြို၍ တွေ့ရသူအပေါင်းတို့အား သူသည် ဓားကို တင်းတင်းဆုပ်ကာ “ရိုးတီးရိုးတားမလုပ်နဲ့” ဟူသော မျက်နှာပေးမျိုးဖြင့် စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်ခဲ့ရုံမျှနှင့် ဘေးလွတ်ရန်လွတ် ဖြတ်ကျော်ခဲ့နိုင်ပေသည်။

ယင်းအတိတ်ဟောင်းသည်ပင်လျှင် နစ်ဖြူတို့၏ တောတွင်းစခန်းသို့ ပေါ်ကြီး ရောက်ရှိစေရန် ဖန်တီးပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာက ပေါ်ကြီးတို့ရွာမှ လိုက်ပါသွား သော နစ်ဖြူရဲဘော် လက်ဟောင်းတစ်ယောက်မှာ ပေါ်ကြီး ရောက်ရှိလာ ခြင်းကို ကြိုဆိုလက်ကမ်း ခဲ့ပေသည်။ ထိုရဲဘော်နှင့်တကွ စခန်းတစ်ခုလုံးရှိ လူများအားလုံးမှာ ဖြစ်ပျက်လာသော ပေါ်ကြီး၏ အဖြစ်မှန်ကို ယနေ့ထိ မည်သူမျှ မသိကြသေးပေ။

သို့သော် ပေါ်ကြီးသည် လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းသမျှ စေသမျှကို လုပ်ကိုင်ကာ အနေအစား ဆင်းရဲလှခြင်းကိုမူ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။

ရွာမြောက်ဖျားက ထန်းတောကြီးကိုကား သူ သတိအရဆုံး ဖြစ် ပေသည်။ သူ့မိန်းမ အေးရွှေ ပြုလုပ်တတ်သော အမဲခြောက်ဖုတ်များ၊ ကြက်သားကြော်များကိုလည်း တမ်းတမိရသည်။ အေးရွှေနှင့် သမီးကလေး သားကလေးများကိုလည်း လွမ်းချင်ချင်ရှိလေ၏။ ရွာမှာတုန်းက သူတစ်ပါး

မျက်ခုံးမွေးပေါ်မှာ စကြိုလျှောက်လာရသည် ဘဝမျိုးကိုလည်း ခုမင် စုမက်လှပါလေသည်။

သူ့အတွက်မူ တောထဲမှာ ငတ်ပြတ်ဆင်းရဲ ခံနေရခြင်းသည် ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိခဲ့ပေ။ ယုံကြည်ချက်တစ်ခုကို တွယ်ဖက်ကာ အငတ်ငတ် အမွတ်မွတ် နေနိုင်စွမ်းကြသော အခြားသူများကိုလည်း အံ့ဩမိပေသည်။

လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ခန့်ကမူ စခန်းရှိ လူအားလုံးသည် ခရိုင်နှင့် တိုင်း ဆွေးနွေးပွဲများသို့တက်ရောက်ရန် လူစုခွဲ၍ သွားကြလေသည်။ အားနည်းသောရောဂါဖြင့် အိပ်ရာထက်လဲနေသူ ဗိုလ်ကြီးအောင်မိုး၊ ငှက်ဖျား ရောဂါသည် ဗိုလ်ထွန်းနိုင်တို့သာ စခန်းမှာ ကျန်ရစ်ကြရသည်။ ထိုသူတို့ အား ပြုစုနေကျဖြစ်သော ဆေးမှူးဖြစ်သူကိုပင် ဗိုလ်ကြီးအောင်မိုးက တိုက်တွန်းထည့်လွှတ်လိုက်သေး၏။ လူမမာ စောင့်ရှောက်ရန်ကို မိမိ တစ်ယောက်တည်းသို့သာ တာဝန်လွှဲခဲ့ပေသည်။ ဤသည်မှာပင် မိမိ၏ အခွင့်အလမ်း မဟုတ်လေသလော။ မိမိအဖို့ အချိန်များစွာ မရှိတော့သည် ကိုလည်း သတိပြုရပေဦးမည်။

(၃)

မီးဖိုထက်မှ ရေနွေးအိုးသည် တရဲရဲအော်မြည်ကာ အခိုးအငွေ့များ ထုတ်လွှတ်လာလေ၏။

ပေါ်ကြီးသည် အတွေးကို ခေတ္တရပ်ကာ လက်ဖက်ခြောက်ထည့် ထားသော သံဘူးကလေးကို သွားယူလေသည်။ လက်ဖက်ခြောက်မှာ သံဘူးထဲတွင် လက်တစ်ဆုပ် စာလောက်မျှသာ ရှိတော့လေ၏။ ပေါ်ကြီး သည် ကွမ်းသီးလုံးခန့်မျှ နှိုက်ယူကာ ရေနွေးအိုးထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

ခေတ္တနေပြီးသော် ရေနွေးအိုးကို လက်နှီ စုတ်ဖြင့်ကိုင်ဆွဲကာ ဗိုလ်အောင်မိုးအခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ စိတ်ထဲမှာကား သူ၏ထွက် ပေါက် မည်သို့ပြုရမည်ကိုသာ စဉ်းစားလာလေသည်။

“ရေခွေးအိုးရပြီ ဗိုလ်ကြီး”

အခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ပေါ်ကြီးသည် ရေခွေးအိုးကို ကရွတ်ခွေမှာ တင်လိုက်ပြီးလျှင် ပြုနေကျအတိုင်း ဗိုလ်အောင်မိုးကို တွဲထူပေးလိုက်သည်။ ဗိုလ်အောင်မိုးမှာ ခေါင်းအုံးကို ခါးအောက်မှာခုကာ နံရကို အမှီပြု၍ ထိုင်နေရှာသည်။

“လက်ဖက်ခြောက်တွေ များလှချည်လား ရဲဘော်”

ပန်းကန်ထဲသို့ ပေါ်ကြီး ငှဲ့ပေးသော လက်ဖက်ရည်ကို တွေ့ရသော အခါ ဗိုလ်အောင်မိုးသည် နှမြောတွန့်တိုဟန်၊ အပြစ်တင်လိုဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ပေါ်ကြီးသည် ထိုစကားအတွက် မည်သို့မျှ အလေးဂရုဟန် မပြဘဲ မတုန်မလှုပ်နှင့် ခပ်ငေးငေးလုပ်နေ၏။

“ကျုပ်တို့မှာ ရိက္ခာသိပ်နည်းနေတယ်။ နောက်ထပ်ရဖို့လည်း မလွယ်ဘူး။ မိုးဦးလည်း ကျလာပြီ။ အစစ အရာရာမှာ ချွေတာခြူးခြဲနိုင်မှ သင့်လိမ့်မယ်။ ဪ... ဗိုလ်ထွန်းနိုင်၊ ဗိုလ်ထွန်းနိုင်ကိုကော၊ ရေခွေးသောက် မလားလို့ မေးပါဦး”

ဗိုလ်အောင်မိုးက ဆက်လက်ပြောဆိုနေရာ ပေါ်ကြီးမှာ အခြားစကား လုံးတွေကို မကြားမိ။ “ရိက္ခာသိပ်နည်းနေတယ်။ မိုးဦးလည်း ကျလာပြီ” ဆိုသည် စကား ၂-ခွန်းကိုသာ စွဲသွားအောင် မှတ်သားမိလေသည်။ ယခု ပင်လျှင် မသေရုံစားနေရသော ရိက္ခာထဲမှ ထပ်၍ရှားပါး ပြတ်လပ်ရဦးမည် ဆိုလျှင် မိမိအနေနှင့် သည်းခံနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ မိုးဦးကျလာခြင်း မှာလည်း မိမိအတွက် အရေးတကြီးထည့်တွက်ရန် လိုအပ်သော အချက် တစ်ချက်ပင် ဖြစ်နေသည်။ မြေတွေနူး၍ လှည်းလမ်းတွေ ပျက်ပြီဆိုလျှင်တော့ ဘာအကြံအစည်မှ ဖြစ်မြောက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်။ ထိုပြင် ဆွေးနွေးပွဲ တက်ရောက်နေသူများ ပြန်မလာကြမီ မိမိကိစ္စ အားလုံးပြီးစီးထားရန်လည်း အရေးကြီးလှပေသည်။

ပေါ်ကြီးသည် သူလုပ်ရန် ရှိသမျှကို ယခုချက်ချင်းပင် ပြုလုပ်ရန်

ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ချက်တည်းမှာပင် သူ့ မျက်နှာထားက တင်းမာလာသည်။ ထို့နောက် ပေါ်ကြီးသည် ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် ဗိုလ်အောင်မိုး၏ အိပ်ရာနံဘေးတွင် ထောင်ထားသော ဂျပန်ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ထယူတော့လေ၏။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ရဲဘော်” ဟု ဗိုလ်အောင်မိုးက မေးသေးသည်။ ပေါ်ကြီးမှာ ထိုအမေးကို လုံးဝဖြေဆိုခြင်းမပြု၊ မထီလေးစားဟန်မျိုးဖြင့် ဆက်လက်လျှောက်သွားကာ ခြေရင်းဘက်နံရံတွင် ချိတ်ထားသော ဗိုလ် အောင်မိုး၏ မိုးကာအကျ အဟောင်းကြီးကိုပါဖြုတ်ယူပြီး သူ့ကိုယ်မှာ အကျအနု ဝတ်ဆင်လိုက်ပြန်သည်။

“မေးနေတာကိုပြောစမ်းပါ၊ ရဲဘော် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဗိုလ်အောင်မိုးက ထပ်မံပြန်လေသည်။ ပေါ်ကြီးကား တစ်ချက်မျှ ပြန်စောင်းကြည့်ရုံသာ ကြည့်သည်။ ဘာဆိုဘာမျှ ပြန်မပြော။

ဗိုလ်အောင်မိုးသည် ရှည်လျားလှပြီဖြစ်သော ဗိုလ်ကေမှ ဆံစများ ဖွာရရာလွင့်ကာ နဖူးပေါ် ဝဲကျနေသည်များကို အရိုးအဆစ်ပေါ်အောင် ပိန်သွယ်လျက်ရှိသော လက်ချောင်းများဖြင့် ဖယ်ရှင်းလိုက်ကာ ရဲဘော် ပေါ်ကြီးအား စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေလေသည်။

ပေါ်ကြီးမှာ ထိုအကြည့်ကို ဝံ့ဝံ့စားစား ယှဉ်ပြိုင်ရဲခြင်းမရှိ။ စိတ် ထဲမှာ အတားအဆီးတစ်ခုလိုလို ထင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ထို အဖြစ်အတွက် သူ့ကိုယ်ကိုပင် စိတ်ဆိုးမိပြန်ကာ ခပ်တိုးတိုး တိုင်းထွာ ရေရွတ်လိုက်ပြန်၏။ ဤသို့ ရေရွတ်လိုက်ပြီးတော့မှ ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါး ရဲတင်းသလိုဖြစ်သွားကာ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာခဲ့နိုင်လေသည်။

ဗိုလ်အောင်မိုးမှာ ပေါ်ကြီးတစ်ယောက် သစ္စာဖောက်လေပြီဟူသော အသိဖြင့် ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှဲထိခိုက်၍ ကျန်ရစ်လေ၏။ သူသည် ကြိရာ မရသည်မို့ ဗိုလ်ထွန်းနိုင်ကိုပင် လှမ်းအော်၍ ပြောလိုက်မိသည်။

“ဗိုလ်ထွန်းနိုင်ရေ... ပေါ်ကြီးတစ်ယောက်တော့ သစ္စာဖောက်

သွားပြီ။ ကျုပ်ဆီက သေနတ်ကို ယူထွက်သွားလေရဲ့”

* * *

တစ်ခဏတာမျှ အတွင်းဖြစ်လိုက်သော ထိုအဖြစ်ကတော့ စိတ်အား ငယ်စရာကောင်းလှသည်။ လူသူမနီးသော တောကြီးမျက်မည်းထဲဝယ် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုမျှ ထူထောင်နိုင်ခြင်းမရှိသော လူမမာနှစ်ယောက်သည် ပြုစုဖေးမမည့်သူ ကင်းဝေး၍ အစာရေစာမျှ တိုက်ကျွေးမည့်သူမရှိဘဲ ဘယ်မျှကြာမြင့်စွာ ဒုက္ခခံစားရဦးမည်မသိ။ သည်အတွင်းမှာ တစ်ယောက် ယောက်က အလျင်သေသွားဦးတော့လည်း ကျန်တစ်ယောက်က မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်။ ပုပ်ချင်ပုပ်၊ ပွချင်ပွဆွေးနွေးပွဲ တက်ရောက်သူများ ပြန်မလာ မချင်းမှာ ဤအတိုင်းပင် ရှိနေရပေမည်။

ဆွေးနွေးပွဲမှ ပြန်ရောက်လာသော ရဲဘော်များသည် မိမိတို့ နှစ်ယောက်အနက် လူမမာတစ်ယောက်နှင့် လူသေတစ်လောင်းကိုပင် တွေ့ရလေမည်လား။ လူသေနှစ်လောင်းပြိုင်ပင် တွေ့ကြရမည်လား။

ဗိုလ်အောင်မိုးသည် မိမိဘဝအတွက် အဆိုးဆုံးကိုရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထားသည်မို့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်မျှရှိသေးသော ဗိုလ်ထွန်းနိုင် အတွက်ကိုသာ ကြင်နာသနားမိလေသည်။

“ဗိုလ်ထွန်းနိုင်...ဗိုလ်ထွန်းနိုင် နေသာရဲ့လား။ ကျုပ် ခုနကပြောတာ ကို ကြားရဲ့လား” ဟု မိမိ တတ်စွမ်းနိုင်သောနည်းဖြင့်ပင် အားပေးနှစ်သိမ့် သလို အော်မေးရပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့။ ကြားပါတယ် ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်” ဟု တစ်ဖက်ခန်းမှ ဗိုလ်ထွန်းနိုင်၏ တုံ့ပြန်သံကို ကြားရသောအခါ ဗိုလ်အောင် မိုးသည် အတန်ငယ် အားတက်လာသလို ရှိလေသည်။

“လာနိုင်ပါ့မလား ဗိုလ်ထွန်းနိုင်။ မော့ပြီး ရောဂါတိုးနေပါဦးမယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အဖျားကျသွားပြီ”

ထို့နောက် ဗိုလ်ထွန်းနိုင် အခန်းမှ လှုပ်ရှားသံ အနည်းငယ် ကြား

ရလေသည်။ ၁၅-မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ ဗိုလ်ထွန်းနိုင်အား ဗိုလ်အောင်မိုး၏ အခန်းဝမှာ တွေ့ရလေ၏။ လုပ်လုပ်လဲလဲနှင့် အတော်ကြီး မောပန်းနွမ်းလျဟန်ရှိသည့် အထဲမှပင် သူ့မျက်နှာကို အားယူ၍ ပြုထားပေသည်။ ဗိုလ်အောင်မိုးကလည်း နှစ်သိမ်သော အပြုံးဖြင့်ပင် ဆီးကြိုရလေ၏။

“ရေနွေးရှိတယ် ဗိုလ်ထွန်းနိုင်၊ သောက်လိုက်ပါလား။”

ဗိုလ်အောင်မိုးက စေတနာရွှင်ရွှင်ဖြင့် ပြောသည်ကို ဗိုလ်ထွန်းနိုင်က ကျေးဇူးတတင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သို့သော် သူသည် အမောမပြေ နိုင်သေး၍ ရေနွေးကို မသောက်နိုင်။ ဗိုလ်အောင်မိုး၏ နံဘေးကိုသာ အရောက်လှမ်းလာပြီး လက်မောင်းကို ခေါင်းအုံးပြုကာ တစောင်းလဲ့ခွေ၍ အိပ်ချလိုက်သည်။

ဗိုလ်အောင်မိုးသည် ခါးအောက်မှာ မှီထားသော ခေါင်းအုံးကို ဆွဲထုတ်ယူကာ ဗိုလ်ထွန်းနိုင်ကို တစ်ခြမ်းအုံးရန်ပေးလေ၏။ ကျန်တစ်ခြမ်းမှာတော့ သူကိုယ်တိုင် လှဲအိပ်ချလိုက်သည်။ သူတို့သည် တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားကြလေ၏။ “သည်အတိုင်းသာဖြင့် သေမင်းရှိရာ သွားပျော်ပါပြီ” ဟု ဖွင့်ထုတ်၍ မဆိုကြစေကာ တစ်ဦးသဘောကိုတစ်ဦး နားလည်ထားကြပေသည်။

အပြင်ဘက်တွင်တော့ မိုးကလေး ခပ်စိပ်စိပ်ရွာလျက် ရှိပေ၏။

သည်လိုနှင့် ရှည်လျားလှသည် ထင်ရသော အချိန်များကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကာ မွန်းတိမ် ၂-နာရီခန့်သို့ ရောက်လာသောအခါ သူတို့ လုံးဝမျှော်လင့်ထားခြင်းမရှိသော လူခြေသံ တရုပ်ရုပ်ကို အံ့အားသင့်စွာ ကြားရလေသည်။

“ဪ... ဗိုလ်ထွန်းနိုင်ပါ ဒီရောက်နေတာကိုး”

မကြာမီ ထိုအသံနှင့်အတူ အခန်းဝမှာရပ်လာသော ပေါ်ကြီး၏ ပြုံးဖြိုးဖြိုးမျက်နှာကို တွေ့ကြရလေ၏။ ဗိုလ်အောင်မိုးနှင့် ဗိုလ်ထွန်းနိုင်မှာ “ဒီကောင် တစ်ခုခုတော့ ရှုပ်ဦးတော့မှာပဲ” ဟု ဆိုလိုရိပ်ရှိသော မျက်နှာပေး

မျိုးဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်မှအပ ဘာမျှပြန်မဆို ဖြစ်ကြပေ။

“ဘယ်နှယ် လူမမာတွေ ဆန်ပြုတ်သောက်ကြဦး မလာ။ ကျုပ် တော့ဖြင့် အရက်နဲ့ကြက်နဲ့ ထမင်းနဲ့ ဗိုက်ကားလာခဲ့ပြီ”

ပေါ်ကြီးသည် မိုးကာအကျိတပွပွ လက်ထဲမှ သေနတ်ကြီး တရမ်း ရမ်းဖြင့် ရှေ့တိုးလာလေသည်။ လူမမာ နှစ်ယောက်မှာမူ ငြိမ်သက်မြဲ ငြိမ်သက်နေကြ၏။

“ဘာလဲဗျ၊ မသောက်ချင်ကြတော့ဘူးလား၊ အချိန်ကုန်သက်သာ တာပေါ့လေ။ ကဲ...လှည်းသမားရေ ဒီဒုက္ခိတ သတ္တဝါတွေကို လှည်းပေါ် ပွေ့တင်လိုက်ပါဦး”

ပေါ်ကြီးက တဲအပြင်သို့ လှမ်းအော်လေမှပင် ပေါ်ကြီး၏အကြံကို ရိပ်စားမိလာကြသည်။ ဗိုလ်အောင်မိုးမှာ နာသာခံခက်နှင့် မေးကြောကြီးများ ထောင်လာအောင် အံကြိတ်ထားမိလေ၏။ ဗိုလ်ထွန်းနိုင်ကတော့ တောက် တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်မိကာ အသံရှိသမျှကို ညှစ်ထုတ်၍ အော်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကို ဒီထက် မစော်ကားနိုင်တော့ဘူးလားဟင်”

“အဟက် ဟဲ ကောင်းရာမွန်ရာကို ပို့ပေးမလို့ပါဗျာ”

ပေါ်ကြီးကတော့ အေးတိအေးစက်နှင့် ပမာမခန့်ပြန်ပြောလျက် ဗိုလ်အောင်မိုး၏ အိပ်ရာနံဘေးက စားပွဲအဆွဲကို သွားဖွင့်နေလေသည်။ ပြီးလျှင် သူယူလာသော လွယ်အိတ်ကြီးထဲသို့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ရသမျှကို သိမ်းကျုံး၍ ထည့်နေပေသည်။

ဗိုလ်အောင်မိုးမှာ မျက်လုံးများ ဝင်းဝင်းတောက်လာသည်ထိအောင် ပင် ဒေါသထွက်လာလေတော့၏။ သို့သော် ယခုအခြေအနေမှာ မိမိတို့ ဘက်က တင်းမာနိုင်သော အခွင့်အရေး မရှိသည်မို့ စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်ပြီး ပြောရသည်။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေကို လျှောက်လုပ်မနေပါနဲ့ ကိုပေါ်ကြီး။ ဒီစာရွက်တွေကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ကျုပ်တို့ကိုသာ သတ်ချင်သတ်သွားပါဗျာ”

“ဘာရယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကိုသတ်လို ဘာအကျိုးအမြတ် ရှိမှာမို့လဲ။ ခင်ဗျားတို့ကိုရော ဒီစာရွက်စာတမ်းတွေရော သယ်ယူသွားနိုင်မှ ကျုပ် အဖို့ တန်ဖိုးရှိတော့မပေါ့ဗျာ၊ ဟား... ဟား... ဟား”

“အဲဒါ ခင်ဗျား မှားနေပြီ။ ကျုပ်တို့အဖို့ကတော့ ဖမ်းချင်ဖမ်း၊ သတ်ချင်သတ်၊ ခင်ဗျား လက်ခုပ်ထဲက ရေပဲ။ ဒီစာရွက်တွေကတော့ ခင်ဗျားအဖို့မှာ ဘာတန်ဖိုးမှ မရှိနိုင်ဘူး။ တစ်နယ်လုံးကိုသာ ဒုက္ခပေးနိုင် မယ့်စာရွက်တွေ၊ ကိုယ့်အဖို့ ဘာအကျိုးမှမရှိဘဲ တစ်နယ်လုံး တစ်ရပ်လုံး ဒုက္ခရောက်မယ့် အလုပ်မျိုးကို မလုပ်ချင်ပါနဲ့ဗျာ”

“ဩ... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အရပ်နဲ့ လှည့်ခြောက်သပေါ့လေ”

“ခြောက်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား ဖတ်ကြည့်ပါဦး။ ကျုပ် တို့ပါတီအတွက် ရိက္ခာပစ္စည်းနဲ့ ငွေကြေးထောက်ပံ့ကြတဲ့ စာရင်းတွေကို အစိုးရက ရသွားတယ်ဆိုပါတော့။ ဒီလူတွေအားလုံး ဒုက္ခရောက်မကုန်ပေ ဘူးလား”

“ကျုပ် ရှင်းရှင်းပြောမယ် ကိုပေါ်ကြီး။ ကျုပ်တို့ပါတီကို ထောက်ပံ့ ကြတဲ့ လူတွေထဲမှာ ကျုပ်တို့ကို ကြည့်လိုလို့ ကျုပ်တို့လမ်းစဉ်ကို ယုံကြည်လို ထောက်ပံ့ကြသူတွေလည်း ရှိတယ်။ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားအတွက် ကျုပ်တို့ရဲ့ အကာအကွယ်ကိုလိုချင်လို ဘေးရန်ကင်းဖို့ ရည်စူးပြီး ထောက်ပံ့ ကြတာလည်းရှိတယ်။ ရပ်ရွာတွေကို ကျုပ်တို့က မေတ္တာရပ်လို ဆင်ဆိုလို ဆက်ကြေးသဘော ပေးနေကြတာလည်းပါတယ်။ ကျုပ်တို့ကို မျက်နှာ လုပ်ပြီး မျက်နှာလို အားရပေးကြတာတွေလည်း ရှိမှာပဲ။ ဒါတွေကို ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ခွဲခြားဖို့ခက်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သဒ္ဓါကြောင့်ရော၊ ဘာယာကြောင့်ရော ကူညီအားပေးကြသူတွေကို ကျုပ်တို့အနေနဲ့ကတော့ ကျေးဇူးတင် တတ်တမ်းတင်ထားရတာပဲ”

“ဒီမှတ်တမ်းဟာ အစိုးရလက်သာ ရောက်သွားရင်ဖြင့် မီးခိုးကြွက်လျှောက်ဆိုသလို နယ်လူထု တစ်ရပ်လုံး ဒုက္ခရောက်ရှာပေလိမ့်မယ်။ ဒါကို ခင်ဗျာအနေနဲ့ ငဲ့ညှာဖို့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ် တောင်းပန်ပါရစေ”

ဗိုလ်အောင်မိုးက အရှည်အဝေး ရှင်းပြနေရာ ပေါ်ကြီးသည် ခပ်တွေတွေလုပ်၍ နားထောင်နေ၏။

ထိုအခိုက်မှာ အနီးအနားကျေရွာမှ ပေါ်ကြီး ဆင့်ဆိုခေါ်လာခဲ့ဟန်တူသော လှည်းသမားကြီး ရောက်လာလေသည်။ ပေါ်ကြီးသည် စိတ်ပြောင်း၍ မရဟန်ဖြင့် “နားမလည်ဘူးဗျို၊ နားမလည်ဘူး။ ကျုပ် လုပ်ချင်ရာလုပ်မှာပဲ” ဟုဆိုကာ စာရွက်များကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ရာမှ “ကဲ ဒီလူတွေကို လှည်းပေါ်တွဲတင်ဗျာ” ဟု လှည်းသမားကြီးကို လှည်းပြောလိုက်တော့သည်။

လှည်းသမားကြီးမှာ ထူထူထောင်ထောင်ပင် မရှိကြသော လူမမာများ၏ အခြေအနေကို တစ်အောင်မျှ ကြည့်ရှုနေပြီးနောက်

“ခဏနေပါဦးလား ဆရာ၊ အပြင်မှာ မိုးရွာနေတယ်” ဟု မဝံ့တဝံ့ပြောလိုက်သည်။

“မိုးတွင်းကြီး မိုးစောင့်နေလို့ ခရီးဖင့်မှာပေါ့ဗျ”
ပေါ်ကြီးကမူ အနားဖွာ၍ ဟောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်ကာ မိုးကာအကျိုကို ခပ်တင်းတင်း ဆွဲစေရင်းမှ ဟန်ပါပါ ပြန်ဟောက်လေ၏။

“ကျွန်တော်ကလည်း နေမကောင်းပြီးစမို့ပါ ဆရာ၊ အားလုံးအတွက် ကောင်းအောင် ကျွန်တော် လုပ်ပေးပါမယ်၊ မကြာစေရပါဘူး။ ဆရာလည်း ခဏနားရတာပေါ့”

“လုပ်ဗျာလုပ်၊ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ မြန်မြန်လုပ်”
“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့။ အမြန်ဆုံး လုပ်ပေးပါမယ်ဗျာ”
လှည်းသမားကြီးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဝါးရုံမှ ဝါးတစ်လုံးကို

ခုတ်လဲ့ကာ ကျင်လည်စွာ ဝါးခြမ်းစိတ်များ ခွဲစိတ်လိုက်လေ၏။ ပြီးတော့ သင်ဖြူးဟောင်း၊ စောင်ဟောင်းများဖြင့် လှည်းထက်မှာ ပေါင်းမိုးလုပ်လိုက်ရာ တစ်ခဏအတွင်းမှာ ပြီးစီးသွားလေသည်။

သည်တော့မှပင် လှည်းသမားကြီးသည် လူမမာနှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်စီ ပွေ့တင်လိုက်လေ၏။ ဗိုလ်အောင်မိုးနှင့် ဗိုလ်ထွန်းနိုင် ကလည်း ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေဟု သဘောထားကြတော့ဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက် စွာပင် လိုက်ပါလာကြသည်။

သို့ဖြင့် မိုးတဖြောက်ဖြောက်အောက်တွင် ထွက်ခွာလာသော လှည်းကလေးကား စခန်းနှင့်ဝေးသည်ထက်ဝေး၍ သွားတော့လေသည်။

(၄)

ယနေ့အဖို့ ရဲဝန်ထောက်မင်း၏ ရုံးတော်တွင် လူအတော်စည်ကား၍ နေလေ၏။

ရုံးခန်းအတွင်း သီးသန့်နေရာများတွင် အရာရှိများ၊ ဧည့်သည်တော် များသည် ဣန္ဒြေရရထိုင်ကြ၍ ရုံးဝင်းအတွင်း မြင်သာသမျှသော နေရာ များမှာလည်း အပြင်အပအရပ်သား ပရိသတ်များမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ရှိနေ ကြလေသည်။

ထိုပရိသတ်များကား ကွန်မြူနစ်ဗိုလ် ၂-ယောက်ကို လက်ရ ဖမ်းပေးသော ရဲဘော်ပေါ်ကြီးဆိုသူအား တွေ့လိုမြင်လိုသောကြောင့် စောင့်စားကြည် ရှုနေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အဆိုပါ ရဲဘော်ပေါ်ကြီးအား ပရိသတ်က ထိုမျှသာ သိထားသေး သည် မဟုတ်။ (ဗိုလ်အောင်မိုးတို့ ကြိုတင်တွက်ချက်ခဲ့သည့်အတိုင်း) ဤအမှုမှ ကူလူးဆက်နွယ်ကာ မြို့နယ်ကျေးရွာများတစ်ဝိုက်တွင် (သူပုန် ဆက်သွယ်မှုဖြင့်) အဖမ်းအဆီးများ ထူထပ်လှခြင်းကြောင့်လည်း ထိုအမှု များကို ဖော်ထုတ်သူအဖြစ် ပို၍နာမည်ကြီးကာ လူသိများနေခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ ပရိသတ်များက အတန်ကြာအောင် စောင့်ဆိုင်းနေရပြီး

သည်တွင်မှ ပေါ်ကြီးသည် ရဲသား ၂-ယောက်ခြံရံကာ ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။ ပရိသတ်မှာ ခြေတို့လက်တို့ဖြင့် အချင်းချင်း ကြည့်ရှု ပြသကြလျက် ပိုမိုပြီး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြလေ၏။

ရဲဘော်ပေါ်ကြီးသည် ခြံရံထားသော ရဲသား ၂-ယောက်နှင့်အတူ ဣန္ဒြေရရ ထလာပြီးသော် ဆုငွေတော်ကို ရိုကျိုးစွာ ခံယူလိုက်လေ၏။ ပြီးတော့ ခြေလှမ်းကြော့ကြော့ ခေါင်းမော့မော့ဖြင့် ပရိသတ်များကြားမှ ပြန်လျှောက်လာလေသည်။

ပရိသတ်ကြီးကမူ ရဲဘော်ပေါ်ကြီး ထလာသည်မှ ပြန်လျှောက်လာ သည်အထိ လက်ခုပ်သံ တဖြောင်းဖြောင်းမြည်အောင် သြဘာပေးလိုက် ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် သြဘာသံမှာ တစ်ခဏအတွင်း ပြန်လည်ဆိတ်ငြိမ် သွားကာ ပရိသတ်အားလုံးမှာပင် အံ့အားသင့် ကုန်ကြရတော့ပေသည်။

အကြောင်းသော်ကား ပရိသတ်ထဲမှ မလွန်မြောက်ရမီမှာပင် ရဲဘော် ပေါ်ကြီးအား ခြံရံလာသော ရဲသားနှစ်ယောက်က ရဲဘော်ပေါ်ကြီးအား ကျင်လည်စွာ လက်ထိပ်ခတ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

[ရှုမဝ၊ အောက်တိုဘာလ ၁၉၆၂]

စိတ်

“ဘဘ ရင်ဖို့ ဘာပါလဲဟင်”

“ဘာပါရမှာလဲဟ ဘုရားဖူးသွားတဲ့ဟာကို”

“ဟွန်အွန်...တစ်ခုခုဝယ်ခဲ့ပါ မှာလိုက်သားနဲ့”

“မှာလိုက်ကော ငါမှ ပိုက်ဆံမပါဘဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘဘက ရင်ကိုမှ စေတနာမရှိဘဲ ဘယ်မှာ ပိုက်ဆံယူသွားလိမ့်မလဲ”

မထွေးမြင်သည် နှုတ်ခမ်းကို ချွန်နေအောင် စုထားလိုက်လေ၏။
ဘဘက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိလုပ်နေသည်။

ထို့နောက် ဘဘသည် လက်ထဲမှ နံ့သာဖြူပုတီးကို ခေါင်းရင်းခန်း ထိုင်မှ သံမှိုတွင် သွားချိတ်လိုက်သည်။ ခေါင်းထက်မှာ ပတ်ပေါင်းလာသော ပန်းနုရောင် ပိုးပဝါကို အသာဖြုတ်ပြီး တစ်ချက်နှစ်ချက် ဖြန့်ခါလျက် ကြိုးတန်းမှာတင်သည်။ အနက်ရောင်သက္ကလတ် အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကို အင်္ကျီချိတ်မှာ သွားချိတ်သည်။ အားလုံးကိစ္စပြီးတော့မှ တစ်ယောက်ထိုင် သင်ဖြူးကလေးပေါ်မှာ အကျအန တင်ပျဉ်ခွေ၍ ထိုင်လေ၏။ ပြီးတော့

ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်ပင် မထွေးမြင့်ကို လှမ်းပြောသည်။

“ဟဲ့ မြင့် ဘဘကို လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပေးပါကွယ်”

မထွေးမြင့်သည် စူထားသော နှုတ်ခမ်းကို မဖြေမဖြန့်သေ ဘဲနှင့်ပင် အလိုမကျဟန်ကို ပိုမိုပေါ်လွင်သွားအောင် ခါ ကိုတစ်ချက်မျှနွဲ့ပြီး တွန့်လိမ် လိုက်သည်။ ခဏနေမှ နောက်ဖေဆောင်သို့ လှမ်းအော်ပြောလိုက်၏။

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ဘဘက လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပေးပါတဲ့”

“ဟေ...ငါလက်မအားဘူးဟဲ့” ဟု ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက ပြန်အော်ပြော သည်။

“ဒါဖြင့် ဒေါ်ဒေါ်လေး လုပ်ပေးလိုက်”

“ညည်း ဒေါ်ဒေါ်လေးလည်း အိမ်သာတက်နေတယ်”

ဒေါ်ဒေါ်ကြီး၏အသံကိုပင် ထပ်ကြားရပြန်၏။

“ဒီလိုဆို မေမေပဲ သွားထည့်ပေးပေါ့”

မထွေးမြင့်က မနီးမဝေးမှာ ဆေးလိပ်လိပ်နေသော မေမေကိုပင် လွှဲချလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီ မိန်းကလေးဟာလေ သူ့ကို တစ်ခုခုလေးခိုင်းလိုက်ရင် ဟို လူ့လွှဲချ ဒီလူ့လွှဲချနဲ့”

မေမေက မာန်သလို မဲသလိုနှင့် ခပ်ညည်းညည်းပြောလေ၏။ ပြီးတော့လည်းမထွေးမြင့်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် စွေကြည့်ရင်းမှ သူ့ဘာသာသူပင် မီးဖိုထဲသို့ထသွားပြီး လက်ဖက်ရည်ပွဲ ပြင်ယူလာသည်။ ဒန်လင်ပန်းကလေးနှင့် ပြင်ထားသော လက်ဖက်ရည်ပွဲကို ဘဘရှေ့မှာ ရိုရိုသေသေ ချထားခဲ့ပြီးမှ မေမေက သူ့ဆေးလိပ်ကို ပြန်လိပ်နေ၏။

“လာလေ မိန်းကလေး လက်ဖက်ရည်ကြမ်း လာသောက်ပါလား”

ဘဘက သူ့မြေမထွေးမြင့်ကို လှမ်း ခေါ်ပြန်လေသည်။ မထွေးမြင့် က တစ်ချက်မျှသာ လှည့်ကြည့်ရုံ ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို စူမြဲ စူထား၏။

“မသောက်ချင်လည်း နေပါဗျာ၊ ဘဘက လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို

ဆီးပြားထုပ်နဲ့ သောက်ရင် ကောင်းတတ်သလားလို့ ခေါ်တာပါ”

သည်လိုပြောရင်းနှင့်မှ ဘဘက သူ့ရှုပ်အကျိအိတ်ထဲမှ ဆီးပြား ထုပ်နှစ်ထုပ်ကို ထုတ်ယူပြီး လက်ဖက်ရည်လင်ပန်းထဲမှာ ချထားလိုက်သည်။ မထွေးမြင်မျက်နှာက ပြုံးယောင်ယောင် ဖြစ်လာလေ၏။

“အဟင်း ဘဘက စောစောကဖြင့် ဘာမှ ဝယ်မလာဘူးဆိုပြီးတော့”

“ဘာလဲ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကလေးတောင် ထည့်ပေ ဖော် မရဘဲနဲ့ ဘဘဝယ်လာတဲ့ ဆီးပြားတော့ စားမယ်ပေါ့လေ၊ နင်မရှက်ဘူးလား” ဟု မေမေက ဝင်ပြောသည်။

“ရှက်ပါဘူး ဘဘက ရင့်မှာလိုက်လို့ ရင့်ဖို့ဝယ်လာတာကို စားမှာပေါ့နော် ဘဘ”

မထွေးမြင်က ပြုံးတုံးတုံး မျက်နှာပေးနှင့် ဘဘအနီးသို့ လျှောက်သွားကာ ဆီးပြားထုပ်နှစ်ထုပ်ကို ကောက်ယူပြီး တစ်ထုပ်ကို စက္ကူပတ်ခွာစားလိုက်ကာ ကျန်တစ်ထုပ်ကို ကြောင်အိမ်အပေါ်ဆင့်မှာ သွားတင်သည်။ မထွေးမြင်ကို တမင်ကျီစယ်နေသော ဘဘသည် သူ့မြေး ပြောပုံလုပ်ပုံတွေကို ချစ်စနိုးပြုံးကြည့်နေ၏။

ထိုအခိုက်မှာ မီးဖိုထဲက ဒေါ်ဒေါ်လေးထွက်လာပြီး ဘဘနားက ကွမ်းအစ်ကို ဆွဲယူကာ ကွမ်းစားဖို့ ပြင်နေသည်။ မထွေးမြင်က ဒေါ်ဒေါ်လေးအနားသို့ ကပ်သွားပြန်၏။

“ဒေါ်ဒေါ်လေးရယ် ရင့်မှာ ခြင်ကိုက်ဘုကြီးတွေကို နည်းပါဘူး။ ထူးတို့ပေးစမ်းပါ”

“အေးဟယ် ဘယ်အကြံအကြားတွေကို သွားတိုးထားသလဲမှ မသိတာ၊ ခြင်ကိုက်ဘုတွေကို နီလိုရဲလိုပဲ”

“ဘယ်အကြံအကြားတွေ တိုးရမှာလဲ ဒေါ်ဒေါ်လေးရဲ့၊ ရင့်များဖြင့် အကောင်းပဲ မထင်ချင်ဘူး။ ရင့်မနက်က ဘုရားပန်းဆင်းခူးတုန်းက ဆိပ်ဖလူးပန်းချဲ့ထဲက ကိုက်လိုက်တာပါ”

မထွေးမြင်က သူ ဘုရားပန်းခူးရသော အလုပ်အတွက် ဂုဏ်ယူ လိုဟန်ဖြင့် မျက်တောင်ကို မှေးစင်း၍ ပြောကာ လက်မောင်းနှင့်ခြေသလုံး များမှ ခြင်ကိုက်ဘုများအား ဒေါ်ဒေါ်လေးက တစ်ခုစီ ထုံးတို့ ပေးခြင်းကို ခယူနေလေသည်။

သို့သော် ခြင်ကိုက်ဘုများကို ထုံးတို့၍ မစေ့ရမီမှာပင် “နေဦး ဒေါ်ဒေါ်လေး” ဟု ဟန့်တားလိုက်ပြန်ပြီ နောက် မထွေးမြင်သည် ဝင်းခြံဝ ဆီသို့ ထွက်ပြေးသွားပြန်လေ၏။

ဝင်းခြံဝမှ ဝင်လာသူကတော့ မထွေးမြင် ဖေဖေဖြစ်လေသည်။ ဖေဖေသည် လက်တစ်ဖက်မှာ ထီးကိုကိုင်ပြီး လက်တစ်ဖက်မှာ ဝါးနှီးဖြင့် ယက်ထားသော မင်းဂွတ်သီး ခြင်းကလေးကို ကိုင်ဆွဲလာပေသည်။ မထွေးမြင်က ထီးနှင့် မင်းဂွတ်သီးခြင်းကို လှမ်းယူကြိုဆိုလာလေ၏။

“မင်းဂွတ်သီး ဘယ်လောက်ပါသလဲဖေဖေ”

“အစိတ်ဝယ်လာတာကွဲ့”

“နေဦး ရင်ဝေပေးမယ်၊ ဆွမ်းတော်တင်ဖို့က ၅ လုံး၊ ဘာဖို့ ၃ လုံး၊ မေမေနဲ့ ဖေဖေ ၆ လုံး၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်လေးက ၆ လုံး၊ ရင်ဖို့က ၅ လုံး”

“အမယ် တယ်ဟုတ်၊ ဘာကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဖို့ဆိုတာကတော့ သူများထက် ပိုရမှ”

လက်ကို လက်သုတ်ပဝါဖြင့်သုတ်ရင်း ချွေးတစ်လုံးလုံးဖြင့် မီးဖိုခန်းမှ ထွက်လာသူ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက ခပ်မဲမဲလုပ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အရမ်း မပြောပါနဲ့ဦး ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရဲ့၊ ရင်က ရင်တစ်ယောက်တည်း စာဖို့မှ မဟုတ်တာ၊ အဝင်ဖို့လည်း ချန်ထားရဦးမှာ”

မထွေးမြင်က ပြောပြောဆိုဆို သူ့အတွက် ဝေစုခွဲထားသော မင်းဂွတ်သီး ၅ လုံးထဲမှ တစ်လုံးကို ပါးစပ်နှင့်အသာကိုက်ပြီး ထက်ခြမ်းခြမ်း လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ၂ လုံးနှင့်တစ်ခြမ်းကို ခွဲယူကာ စောစောက

ဇီးပြားထုပ်တင်ထားသော ကြောင်အိမ်ပေါ်မှာ သွားတင်သည်။ ကျန်သော ၂ လုံးနှင့် တစ်ခြမ်းကိုတော့ အခွံခွာကာ အကျအနထိုင်၍ စားလေ၏။ ထိုသို့စားရင်းနှင့်လည်း ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို မကျေနပ်သေးသလို ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

“ကဲ ဘယ်မှာလဲ သူများထက်ပိုတာ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတို့ကတောင် ရင့်ထက် တစ်ခြမ်းပိုလိုက်သေး”

“အေးပါအေရယ် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးပဲ အပြောမှားသွားမိပါတယ်၊ ညည်းထက်လည်း ပိုမစားချင်ပါဘူး၊ ရော့ပါ တစ်လုံး ပြန်ယူပါ”

“ဟင့်အင်း မယူချင်ပါဘူး”

ယခုမှပင် မထွေးမြင့်မျက်နှာက ပြုံးပြုံးကြီးဖြစ်လာပြီး နှုတ်ခမ်းကို တမင် ထော်စူထားလိုက်သည်။

“မူမနေပါနဲ့အေ ငါ ၂လုံးပဲ စားချင်ပါတယ်ရော” ဟု ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက ထပ်ပေးသည်။

“ဟဲ့ ဒီမိန်းကလေးကိုချည်း ပေးမနေပါနဲ့၊ စောစောကလဲ ဆီးပြားစားတာ မြင်သေးတယ်။ အချို့နဲ့အချဉ်နဲ့ ကဇော်ဖောက်ကုန်မှဖြင့်။ အေး... သကြားလည်းနည်းနည်းမှ မစားမိစေနဲ့ဦးနော် မိမြင့်” ဟု မေမေက လှမ်းဆိုသည်။

“အမလေး ဒါလောက်တော့ ရင့်က နားလည်ပါသေးတယ်”

မထွေးမြင့်က သူ့မေမေကို လှည့်ပြောရင်းမှ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးပေးနေသော မင်းဂွတ်သီးကို လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

*

အထက်ပါ တစ်နံနက်၏ ဖြစ်ရပ်ကလေးကို ထောက်ရှုလျှင် တစ်အိမ် လုံး၏ အရေးပေးအလိုလိုက်ခြင်းကို ခံယူနေရသော မထွေးမြင့်အား မလိမ်မိုးမလိမ်မာ ငယ်ငယ်နှောင်းနှောင်းကလေး တစ်ယောက်ဟု ထင်မိကောင်းထင်မိကြပေမည်။

အကယ်စင်စစ်အားဖြင့်ကား မထွေးမြင်သည် အသက် ၃၀တန်းတန်း ပြည်ခဲလေပြီ ဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ အိမ်သာစုမှာ အငယ်ဆုံး အနှောင်းဆုံး ဖြစ်ရှိနေရသည်ကတော့ မှန်ပေသည်။

သူတို့၏အသက်များကို အသီးသီးတွက်စစ်လိုက်မည်ဆိုလျှင် မေမေညီမ (အပျိုကြီးဖြစ်သော) ဒေါ်ဒေါ်လေးမှာ ၄၅ နှစ်၊ ဖေဖေနှမ (မုဆိုးမ) ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက ၄၇ နှစ်၊ မေမေက ၅၁ နှစ်၊ ဖေဖေက ၅၆ နှစ်။ မေမေအဖေ ဘဘက ၇၅ နှစ်မျှအသီးသီး ရှိနေကြပေပြီ။

ဘဘမှအစ အားလုံးသောသူများမှာ ကျန်းကျန်းမာမာ လုပ်နိုင် ကိုင်နိုင်ချည်းဖြစ်သည်မို့ မထွေးမြင်တစ်ယောက်မှာ လူပိုတစ်ယောက်လို ကြားချောင်နေလေသည်။ သူ့တွင် အလုပ်တာဝန်ဟူ၍ မည်မည်ရရ ဘာမျှမရှိ၊ ကျောင်းစာကိုလည်း (၇)တန်းမျှသာ သင်ယူခဲ့ပြီးနောက် မနေချင်ဘူးဆိုကာ သူ့သဘောနှင့်သူ ထွက်နေသည်။

တစ်ဦးတည်းသော သမီးရယ်လို့ မေမေနှင့် ဖေဖေက အလိုလိုက်ကြ သလောက် ဘဘဒေါ်ဒေါ်တို့ကလည်း ဝိုင်းဝန်းမြှောက်စားကြပေရာ မထွေး မြင့်သည် သူ့အသက်အရွယ်ကို ဘယ်သောအခါမျှ သတိရလေ့ တွက်စစ်လေ့ မရှိ။ ငယ်ကျင့်ငယ်မှုကိုပင် ဖျောက်ရကောင်းမှန်း မသိသလို ရှိနေသည်။

စကားမပီတပီ အရွယ်က သူ့ကိုယ်သူ “မြင့်”ဟု ပြောရာ“ရင့်” ဟူ၍သာ အသံထွက်လာ၏။ နောက် စကားပီလာတော့လည်း ထိုအသံထွက် ကိုမပြင် “ရင့်”ဟူ၍ပင် ဆက်လက်သုံးစွဲလာခဲ့ရာ ယခု ထက်တိုင် ဖြစ်တော့သည်။

မထွေးမြင့်တို့ အိမ်သာစုမှာ ကိုယ်အိမ်ကို ပျော်တတ်သူများမို့ အခြားတစ်ပါးနှင့် အဆက်အဆံ နည်းသည်ကြောင့်လည်း ကိုယ်အိမ်တွင်းမှာ မထွေးမြင့် ထင်သလိုနေဖို့ ပြောဖို့ကို အထောက်အကူပေးသလို ဖြစ်နေ သေးသည်။ သူတို့အိမ်သို့ အထွက်အဝင် ဆက်ဆံရင်းနှီးသူတို့မှာလည်း နည်းပါးလှပေ၏။

ဟို လွန်ခဲ့သော ၆ နှစ်လောက်ကမှ အကျွမ်းတဝင် တရင်းတနှီး ဝင်ထွက်သွားလာနေသူကား တင်မောင်ဝင်း တစ်ယောက်တည်းသာဖြစ် သည်။ ဘာတစ်ခုမျှ အပူအပင်မရှိခဲ့ရသော မထွေးမြင့်အဖို့ “ပူစရာမရှိ၍ ကြောင်ရေချိုးပြီး ငန်းဆေးတိုက်ရသည်”ဆိုသလို ပူနေရသည်မှာလည်း ထိုတင်မောင်ဝင်းခေါ် အဝင်းတစ်ယောက်အတွက်သာတည်း။

တင်မောင်ဝင်း၏အမေ ဒေါ်ဒေါ်ပုက မထွေးမြင့်တို့အမေ၏တူမ (၃)ဝမ်းကွဲလောက် တော်စပ်သည်ထင်သည်။ အရင့်အရင် ကာလများကမူ သူတို့ နှစ်အိမ်သည် ဘာသိဘာသာဆိုသလိုသာနေကြ၏။ မေးထူး ခေါ်ပြော လောက်မှလွဲ၍ တရင်းတနှီး ဆက်သွယ်ဝင်ထွက်ခြင်းမျိုးလည်း မရှိခဲ့ပေ။

တင်မောင်ဝင်းအဖေက ဆန်စက်တစ်စက်မှာ စာရေးလုပ်၏။ သူ့အမေကတော့ အေးအေးအအဆိုသော အစားမျိုးဖြစ်သည်။ တင်မောင် ဝင်းတို့မှာ ညီအစ်ကို သုံးယောက်ရှိရာ ယခု အသက် ၂၄ နှစ်ရှိနေသော တင်မောင်ဝင်းက အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ တင်မောင်ဝင်းသည် ကျောင်းထွက် လက်မှတ်ရ စာမေးပွဲအောင်သောအခါကပင် ဖက်စပ်ကုမ္ပဏီခွဲ တစ်ခုမှာ စာရေးလုပ်ရလေသည်။ ကျန်ညီနှစ်ယောက်မှာ ကျောင်းသာဖြစ်၏။

သူ မထွေးမြင့်တို့အိမ်သို့ အဝင်အထွက် စဖြစ်လာသည်ကတော့ ဘာဘမမာသောနှစ်တွင် ဖြစ်ပေသည်။ ဘာဘမမာသည်ကို သူတို့သားအမိ တစ်တွေ တစ်ခေါက်နှစ်ခေါက် လာမေးကြ၏။ ထိုနောက် မထွေးမြင့် မေမေက “တင်မောင်ဝင်းရေ မင်းတို့ဆိုင်က မုန့်သေတ္တာတစ်လုံး ဆွဲခဲ့ ပါကွယ်၊ ပန်းသီးဝယ်ပေးပါဦးကွယ်၊ ဟောလစ်ကော မရနိုင်ဘူးလား” စသည်ဖြင့် ဟိုဟာသည်ဟာ တိုတိုတိတိ မှာယူတတ်ခြင်းကြောင့်သည်အိမ်ကို တင်မောင်ဝင်း ခဏခဏဝင်ထွက်ဖို့ ဖြစ်လာသည်။

သည်နောက်တော့ (လူအားဖြစ်၍)သူ သွားတိုင်း စကားလက်ခံပြော တတ်သော မထွေးမြင့်နှင့် ခင်ခင်မင်မင် ဖြစ်လာသည်။

“မမမြင့်နဲ့ စကားပြောရအောင် တမင်လာတာ” ဟု တင်မောင်ဝင်းက ဆိုတတ်သလို “အဝင်းမလာလို့ မမမြင့်မျှော်နေရတယ်” ဟူသော စကားမျိုးကိုလည်း မထွေမြင့်က ဆိုတတ်လာသည်။

“ဟိုတစ်နေ့က လက်ဖက်သုပ်မျိုးကို သုတ်ကျွေးပါအု၊ မမမြင့်ရဲ့ သိပ် စားကောင်းတာပဲ” ဟု အဝင်းက ဆိုလိုက်လျှင် မမမြင့်သည် ပျာပျာ သလဲပင် ပြင်ဆင်သုပ်ကျွေးရတတ်၏။ သည်လိုနှင့် စားစရာရှိလျှင် တင်မောင်ဝင်းဖို့ပါ တသီးတသန့် ချန်ရသောအကျင့် ဖြစ်လာသည်။

တင်မောင်ဝင်းထံမှလည်း စကားစုံ သတင်းစုံပါလာတတ်သည်။ ရံခါတွင် ကုလသမဂ္ဂဝင်နိုင်ငံပေါင်း တစ်ရာထဲ၌ တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတ နိုင်ငံမပါခြင်းမှာ မျက်မှောက်လူတို့အဖို့ အနာဂတ် ရာဇဝင်တွင် ရှက်ဖွယ် လိလိ ဖြစ်နေကြောင်း၊ လော(လာအို) ညွန့်ပေါင်းအစိုးရဖွဲ့ ရန် အခြေအနေ မည်သို့ရှိကြောင်း၊ အာရှအာဖရိက စာရေးဆရာ ညီလာခံအကြောင်း၊ ဂျနီဗာ ကွန်ဖရင်အကြောင်း စသည်များကို အထောက်အလှမ်း မှီသမျှနှင့် ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ပြီး ပြောကြ၏။

ရံခါတွင်လည်း နိုင်ငံခြားအထည်အလိပ်များကို အကန့်အသတ်နှင့် သွင်းသင့်ကြောင်း၊ ပေါင်ဒါရေမွှေးတွေ ဈေးတက်နေကြောင်း၊ ဖက်စပ်မှာ ပုစွန်ခြောက်များ အရောင်းသွက်လှကြောင်းများစ၍ ဘယ်ရုပ်ရှင်မင်းသမီး စွဲသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဘယ်အဆိုတော် ရုပ်ရှင်နယ်ထဲသို့ ဝင်လာကြောင်း၊ ဘယ်စာရေးဆရာမှာ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာအဖြစ် မစွဲကြောင်း...။

ယခု ဤမြို့သို့ ပြောင်းလာသော လူပျိုအမည်ခံ အရာရှိကလေးမှာ သူ့ရုပ်ရွာတွင် မယားကြီးနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်ပင် ရှိနေသည်ကို အခိုင်အမာသိရကြောင်း၊ လူပျိုဟန်ဆောင်သည်မှာ မရိုးသားသော အပြုအမူ သာဖြစ်ကြောင်း၊ အရာရှိဆိုလျှင် အလိုလိုညွတ်ချင်တတ်သော ဤမြို့မှ အပျိုကလေးအချို့အတွက် စိုရိမ်စရာပင်ဖြစ်ကြောင်းစသော အတင်းအဖျင်း ကလေးများဘက်သို့ ဦးလှည့်ချင် လှည့်သွားတတ်သေးသည်။

တစ်ခါတလေတွင်တော့ အဝင်းတို့ မေမေသည် ယခုတစ်လောမှာ အရိုးများသော ငါးတွေကိုချည်း ဝယ်ချက်နေကြောင်း၊ မနေ့က ညီလေး အငယ်၏လည်ချောင်းမှာ ငါးရိုးစူး၍ မနည်ခဲရကြောင်း မမမြင့်တို့အိမ်မှာ တော ယနေ့ဘာဟင်းချက်ကြောင်း၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးမှာ ဟင်းချက်တော်ကြောင်း၊ ဒေါ်ဒေါ်လေးကမူ အချက်အပြုတ်ကို ဝါသနာမရှိလှပဲ အချုပ်အလုပ်ဘက် မှာသာ အာရုံစိုက်နေကြောင်း စသည်အိမ်တွင်းရေးရာ ကလေးများကိုပင် စကားလုပ်၍ ပြောမိနေကြသည်။

ရုပ်ရှင်အကြောင်း၊ ဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်း စာအုပ်များအကြောင်းပြောရ သည်ကလည်း မမောနိုင် မပန်းနိုင်။

“အဝင်းတစ်ယောက်လည်း လတ်လျားလပ်လျားနဲ့ အလကား အချိန် ကုန်နေတော့တာပဲ၊ မက်ထရစ်ဖြေဖို့လည်း ကြိုးစားစမ်းပါကွယ်”

“ဟောဒီ သူငယ်ဟာလေ ဥပုသ်သီတင်းများလည်း စောင့်ကောင်း တယ်လို့ မအောက်မေ့ဘူး၊ ဒီတဝါမှာ ၂-ခါ ၃ ခါလောက် ရအောင်တော့ စောင့်ဦးသိလား” စသော ဆုံးမသယောင်ယောင် စကားမျိုးကိုလည်း မမမြင့်က တသီးတသန့် ဆိုတတ်လေ့ရှိသည်။

တစ်ကြိမ်လာလျှင် ၂ နာရီ ၃ နာရီကြာတတ်သည့် ညဦးပိုင်း အဝင်းလာလည်သော အချိန်များသည်သာ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်ဆုံး သွားရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အဖို့မှာတော့ ပြောစရာ စကားတွေသည် ကုန်ပဲမကုန်ဆုံးနိုင်ခဲ့ပါချေ။

*

မိုးသားများသည် အလိပ်အလိပ်နှင့် မှောင်ဝေတက်နေ၏။ မထွေးမြင်မှာ ရွာတော့မလို ပြိုတော့မယောင်နေသော မို ရိပ်မိုးဆင်ကို ကြည့်ကာ အလကားပဲရင်မောနေရသည်။

စားပွဲတင် နာရီကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း ၇ နာရီ နှင့် ၄၅ မိနစ်သို့ ပြည့်နေ၏။ ယခုအချိန်မှ မလာလျှင် ယနေ့ညအဖို့

အဝင်းလာတော့မည် မဟုတ်ပေ။

“ဒီသူငယ် ဘယ်များသွားပါလိမ့်၊ ဧကန္တရုပ်ရှင် ၆ နာရီခွဲပွဲကို သွားလိမ့်မည် ထင်သည်။ သည်လိုဆိုလျှင် ရုပ်ရှင်ဖြုတ်ချိန် ၉ နာရီလောက်မှာ မိုးမှ လွတ်ပါလေမည်လား၊ ယခုလောက် အုမည်းနေပုံထောက်တော့ မိုးအကြီးကြီး ချလိုက်မည်ထင်သည်။ အဝင်းတစ်ယောက်မှာ အအေးခံနိုင်သူ မဟုတ်။ မိုးမိလျှင် အအေးပတ်ပြီး ဖျားနေမှဖြင့်။ ခက်လိုက်သည့် ဒီ သူငယ်နယ် ကိုယ်ဘေးကိုတောင် မမြင်တတ်သေးပါကလား။

“မိုးရယ် ရွာချင်ရင်အခုပဲရွာချလိုက်ပါ၊ အားရအောင် အားကြီးပါး ကြီးရွာချပြီး ရုပ်ရှင်ဖြုတ်ချိန်ရောက်ရင် စံပေးလိုက်ပါ”

မထွေးမြင့် စိတ်အလိုကို လိုက်လျှောက်အလား မိုးပေါက်များ ခပ်ပြင်းပြင်း ကျလာသည်။ မထွေးမြင့်က “အေးဟုတ်ပြီ” ဟု စိတ်ထဲမှ ဆိုလိုက်၏။

သို့သော် ထိုခဏမှာပင် တဒေါက်ဒေါက် တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ “မမမြင့် မမမြင့်” ဆိုသော အဝင်း၏အသံကို ကြားရ၏။

“ဟော ကြည့် သူများဆုတောင်းရတာနဲ့ တလွဲစီဖြစ်နေပြီ၊ ဒီသတ္တဝါငယ်ဟာ ကန့်လန့်ချည်ပဲ”

မထွေးမြင့်က ပါးစပ်မှ နှံ့ပွန့်ပွ ရေရွတ်ရင်း တံခါးကို သွားဖွင့်သည်။ “ရွဲစိုမလာသေးဘူးလားဟင်” ဟူ၍လည်း အထက်စီးသံနှင့် မေးမြန်း လိုက်ရ၏။

ရေစက်လက်နှင့် ဖဲထီးကို အိမ်ရှေ့ ဖိနပ်ချွတ်ခန်းမှာ အပွင့်လိုက် ချထားနေသော တင်မောင်ဝင်ကတော့ “ထီး ပါပါတယ် မမမြင့်ရဲ့” ဟု ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောသည်။

မထွေးမြင့်မှာ ကျေနပ်ဟန် မတူသေးဘဲ “စောစောက မိုးလွတ် လေလွတ် အချိန်တုန်းကတော့ မလာဘဲနဲ့” ဟု ဆက်ဆိုလိုက်သည်။

“ဪ...ခက်ပါဘိ မမမြင့်ရယ် မက်ထရစ်ဖြေဖို့ တိုက်တွန်းတော့

လည်း မမမြင့်ပဲမဟုတ်လား၊ စောစောက စာကျက်နေရသေးတယ်ခင်ဗျာ။ အခုမှ မမမြင့် မျှော်ချင် မျှော်နေမှာဆိုပြီး ထွက်လာရတာ”

တင်မောင်ဝင်းက နှုတ်ခမ်းစုသယောင်နှင့် ပြောလေသော် ကရုဏာ တွေ အများကြီး ရောနှောက်ထားရသော မထွေးမြင့်၏ ဒေါသစိတ် ပေါက်စနကလေးမှာ အားလုံးကုန် ကြေပျက်လွင့်စဉ်သွားရတော့လေ၏။ သူကသာ နှုတ်ခမ်းစုရမြဲဖြစ်သော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူ့အပေါ်မှာ နှုတ်ခမ်း စုရမည်သူမှာ တင်မောင်ဝင်းတစ်ယောက်သာ ရှိလေသည် မဟုတ်လား။

“ကဲ-စားစရာကို အရင်စားလိုက်ဦး”

စားပွဲတွင် သွားထိုင်မိကြတော့ မမမြင့်က သူသိမ်းထားသော ဇီးပြားထုပ်နှင့် မင်းဂွတ်သီးကို ယူကျွေးသည်။

“ဟင် မမမြင့် စားစရာကလည်း အစပ်အဟပ်မတည့်လိုက်တာ”

“ရှိတာကျွေးရတာပဲ၊ မမမြင့်လည်း စားပြီးပြီ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ စားသာစား၊ သကြားသာမစားမိစေနဲ့ မင်းဂွတ်သီးနဲ့ မတည့်ဘူး”

နောက်တော့ သူတို့သည် စိပ်မိစပ်ရာတွေကို ထုံးစံအတိုင်းတဝကြီး ပြောကြလေ၏။ လူကြီးတွေကတော့ သူတို့ စကားဝိုင်းကို အရေးစိုက်လောက် သည်မထင်၊ ဘုရားရှိခိုးသူက ရှိခိုးပြီး သူတို့ချင်းသာ စကားပြောချင် ပြောနေကြသည်။

၉ နာရီနီးနီးရှိ၍ စကားမျိုး အတော်စုံသွားတော့မှ တင်မောင်ဝင်းက ပြန်ရန်ထသည်။ မထွေးမြင့်ကမူ အိမ်ပေါက်ဝထိလိုက်ပို့ရင်းနှင့် အကယ်၍ လမ်းမှာ မိုစွတ်ခဲသော် မိုစို အဝတ်များကို အိမ်ရောက်လျှင် အမြန်ချွတ် လဲပြီး ရေနွေးပူပူတစ်ခွက် သောက်လိုက်ရန်လည်းကောင်း၊ ယနေ့ညအဖို့ သကြားနှင့် စပ်သည့်အရာဆိုလျှင် ကော်ဖီကိုပင် မသောက်ရန်ကိုလည်း ကောင်း သတိပေး မှာကြားလိုက်ရပြန်လေသည်။

*

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီး အဝင်းတစ်ယောက် ပေါ်မလာတာ ၃ ရက်တောင် ရှိသွားပြီ။ ဘာများဖြစ်သလဲ မသိဘူး။ ညနေတော့ သွားမေးရအောင်နော်”

တင်မောင်ဝင်း မပေါ်လာပြန်တော့လည်း မထွေးမြင့်က စိတ်ပူရ ပြန်သည်။ တစ်နေ့ မလာတော့ နောက်တစ်နေ့ လာလိမ့်မည်ဟု ထင်၏။ ၃ ရက်တိုင် မလာပြန်ဘူးဆိုတော့လည်း ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုသည်ကို အတွေး ရှုပ်ရတော့လေသည်။

သို့ရာတွင် ထိုအခိုက်မှာပင် ဒေါ်ဒေါ်ပုရောက်လာပြီး တင်မောင်ဝင်း ၏သတင်းကို ပေးလေ၏။

“တင်မောင်ဝင်း တစ်ယောက်တော့ ဖျားတယ်အမြင့်ရေ...အလုပ် မသွားနိုင်တာ သုံးရက်ရှိသွားပြီ”

“ဟုတ်လား ဒေါ်ဒေါ်ပု၊ သိပ်ဆိုးသလား”

“သိပ်ဆိုးတယ်တော့ မဟုတ်ပဲဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အမြင့်ရယ်”

ဒေါ်ဒေါ်ပုက ပြောလက်စ စကားသံကို နှိမ်ကာ အမြင့်အနားသို့ တိုးကပ်လာပြီးမှ တိုးတိုးကလေး ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“တင်မောင်ဝင်းဟာ မရိုးတော့ဘူး ထင်တာပဲ၊ အဖျားတက်နေ ရင်းနဲ့ မိန်းကလေးနာမည်တစ်ခုကို နှစ်ခါတောင်မှ ဆက်ယောင်သံ ကြားရတယ်”

“ဒီသူငယ်ကလေး အဟား ဟား”

မထွေးမြင့်က အံ့အားသင့်သလို မျက်လုံးကလေး ပြူးကျယ်သွားရာမှ လှောင်သံပါပါ ရယ်မောလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ဆက်မေးပြန်၏။

“အဲဒီ မိန်းကလေးနာမည်က ဘယ်သူတဲလဲဟင် ဒေါ်ဒေါ်ပု”

“ဒါတော့ ဒေါ်ဒေါ်ပု မမှတ်မိတော့ဘူးကွဲ့”

“ဟာ ဒေါ်ဒေါ်ပုကလည်း သိပ်ညံ့တာကိုး”

“ဪ...မိန်းကလေးနာမည် ဒေါ်ဒေါ်ပုကမေ့တတ်ပါတယ်ဆို ဒါကြောင့် အမြင့်ကိုလာခေါ်တာပေါ့ကွယ်၊ အိမ်မှာ သူ့အဖေနဲ့ ညီလေးတွေ

မရှိတုန်းလိုက်ပြုပြီး မေးစမ်းကြည့်ပါဦး”

“အဟင်း...အင်း ဒီအမှုတော့ ပေါ်အောင် စစ်ရမယ်”

မထွေးမြင့်က ရယ်သံရွှင်ရွှင်နှင့် ပြောရာမှ မေမေကိုပါ တစ်ဆက်တည်း လှမ်းပြောလိုက်သည်။ မေမေရေ ရင်ဒေါ်ဒေါ်ပုနဲ့ ခဏလိုက်သွားမယ်နော်”

“အေး...အေး မိုးပေါက်ကလေးတွေ ကျနေတယ်၊ မိုးကာဝတ်သွားသိပ်လည်း ကြာကြာ မနေနဲ့၊ မိုးသည်းသည်းကြီး ရွာတာနဲ့ တွေ့နေဦးမယ်” မေမေ က ပြန်ပြောသည်။

တင်မောင်ဝင်းတို့အိမ်က သိပ်တော့ အလှမ်းမဝေးလှပါချေ။ မထွေးမြင့်တို့နှင့် တစ်လမ်းကျော်လောက်မှာ ရှိလေသည်။

အိမ်ပေါ်သို့ရောက်လျှင် ဒေါ်ဒေါ်ပုက မထွေးမြင့်အား တင်မောင်ဝင်းအခန်းသို့ ပို့ထားခဲ့၍သူကတော့ ထမင်းချက်ရန်ဟု မီးဖိုခန်းကို တန်းဝင်သွားသည်။

တင်မောင်ဝင်းမှာ စောင်ထူထူကြီးကို အပုံသာခြုံပြီး မျက်လုံးကလေးပေကလပ်နှင့် မထွေးမြင့်ကို ပြုံးကြည့်နေ၏။ “ကိုယ်တော်ကလေးက သူ့အကြောင်းကို မသိဘူးမှတ်လို့” ဟူသော အတွေးဖြင့် မထွေးမြင့်ကလည်း ပြန်ပြုံးကြည့်သည်။ ပြီးတော့မှ “တော်တော်နေကောင်းသွားပြီလား” ဟု မေးရ၏။ တင်မောင်ဝင်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မထွေးမြင့်က ဘာဆက်ပြောရမည် မသိ၍ ငြိမ်နေရပြန်လေသည်။

အတန်ကြာတော့မှ “မမမြင့် ဓာတ်ဘူးထဲမှာ ကော်ဖီရှိတယ်။ ထည့်သောက်ပါလား” ဟု တင်မောင်ဝင်းက စပြောသည်။ မထွေးမြင့်ကလည်း ဘာကနေပြီး ဘယ်လိုစပြောရမည်ကို စကားစ ရှာမရသေးသည်မို့ တင်မောင်ဝင်းပြောသည့်အတိုင်းပင် ဓာတ်ဘူးထဲမှ ကော်ဖီပူပူကို အသင့်တွေ့ရသော ပန်းကန်ထဲမှာ ငှဲ့ထည့်ပြီး တစ်ကျိုက်ချင်း မှုတ်သောက်နေလိုက်သည်။

“မမမြင့်ကိုလေ အဝင်း စကားတစ်ခုပြောချင်နေတယ်”
ခဏနေတော့ တင်မောင်ဝင်းကပင် ပြောလိုက်ပြန်၏။

“အင်း... မပြောချင်လည်း ပြောအောင်ကို မေးတော့မလို့ပါပဲ” ဟု
မထွေးမြင်က ပြုမဲ့မဲ့လုပ်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် မမမြင့်က ကျွန်တော် နေမကောင်းတာကို လာမေးတာ
မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် နေမကောင်းတာကိုရော ဒီပြင်ကိစ္စနဲ့ရောပေါ့”

“ဒါထက် ဘယ်နှစ်နာရီ ရှိပြီလဲ မမမြင့်”

“ဒါက မင်းပြောချင်တဲ့ စကားနဲ့ဆိုင်လို့လား အဝင်း၊ ၃ နာရီ
မိနစ် ၂၀ ရှိပြီလေ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဟင် ဒါဖြင့် မမမြင့်ပြန်ပေတော့”

“ဘာရယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဟင်း ကိစ္စကလေး နည်းနည်းရှိလိုပါ မမမြင့်ရယ်၊ မမမြင့်အပြန်
မှာလမ်းက သေတ္တာကလေးထဲမှာ စာတစ်စောင် ထည့်ပေးစေချင်လို့ပါ”

“အဟဲ...ဟဲ... အမှုကတော့ မစစ်ဘဲနဲ့တောင် ပေါ်လာပြီဟေ့၊
လူမမာက စာတွေဘာတွေတော့ ရေးနိုင်တယ်ပေါ့လေ၊ ပေး ပေး
ဘာစာလဲ”

“ရှား တိုးတိုးပြောပါ မမမြင့်ရဲ့၊ အမေကြားသွားပါဦးမယ်”

“အင်းလေ အဲဒီမေမေ မကြားစေချင်တဲ့ အကြောင်းကိုပဲ မမမြင့်က
သိချင်တာပါ”

“သိရမှာပေါ့ မမမြင့်ရယ် မမြင့်ကိုမှ မပြောရင် အဝင်းဘယ်သူ့ကို
သွားပြောမလဲ၊ ဒါပေမဲ စာသိမ်းချိန် နီးနေပြီ မမမြင့်ရဲ့ နောက်မှပဲ”

“ကြည့်လေ ပတ်ချွဲနပ်ချွဲနဲ့ မမမြင့်ကို ခိုင်းအုံးမယ်ပေါ့၊ မင်းဥစ္စာက
ဘယ်သူ့ဆီရေးမှန်း မသိဘဲ မမမြင့်က လုပ်ပေးရင် မတော်လူမိုက် အားပေး
ဖြစ်နေမှဖြင့် မခက်လား”

“ဟာဗျာ...ဒီထိအောင်ပဲ အထင်သေးရသတဲ့လားဗျာ၊ မမမြင့်က လည်း တော်တော်ကြာ မမမြင့်ကိုယ်တိုင် ရွှေဘောတော် ကျရပါစေမယ်လို့ ကျွန်တော် အာမခံပေးထားပါမယ် မမမြင့်ရဲ့။ တစ်ဆိတ်ကလေး ဆောင်ရွက် ပေးစမ်းပါ”

“ပေးလေ ပေး၊ မင်းစာကို ကြည့်ဦးမယ်”

တင်မောင်ဝင်းသည် ခေါင်းအုံးအောက်မှ စာအိတ်အဖြူတစ်လုံးကို ထုတ်ပေးလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် သူက ဆက်ပြောသည်။

“ဒီစာအိတ်က လိပ်စာကို ကြည့်ရုံနဲ့တော့ အပိုပဲ မမမြင့်၊ ဒါက သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့ လိပ်စာကို ပေးထားတာ၊ အဲဒီ သူ့အယုံကြည်ဆုံး သူငယ်ချင်းရဲ့ လက်ထဲကမှ သူ့လက်ထဲကို ရောက်ရတာ၊ စာအိတ်ပေါ်မှာ သူ့နာမည် လုံးလုံးမပါဘူး”

မထွေးမြင့်က တင်မောင်ဝင်းပြောသည်ကို နားထောင်ရင်း စာအိတ် ပေါ်မှ လိပ်စာကို ဖတ်ကြည့်နေသည်။ လိပ်စာတွင် ရန်ကုန်မြို့ ရုံးကြီးတစ်ရုံးမှ အောက်တန်းစာရေး “မော်လီဝင်း” ဆိုသော အမျိုးသမီး၏ နာမည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဒါဖြင့် မင်းထိပ်ထားက ရန်ကုန်သူပဲပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး မမမြင့်ရာ၊ ဒီမြို့က ပြောင်းသွားတဲ့သူပါ။ မမမြင့် မလည်း စစ်ရဆေးရတာနဲ့ကို အချိန်ကုန်နေတာပဲ၊ နောက်တော့ အကုန်လုံး ပြောပြပါ့ မယ်ဆို၊ စာသိမ်းချိန်မှီအောင် လုပ်ပေးပါ မမမြင့်ရယ်”

တင်မောင်ဝင်းက လူနာအမဲခြောက် တောင်းသလို လုပ်နေသည်။ ထိုအခိုက်မှာ “ဘယ်နှယ်နေသေးသလဲ တင်မောင်ဝင်း” ဟု မေးမေးပြောပြော နှင့် တင်မောင်ဝင်းဖေဖေ ရောက်လာတော့လေသည်။ မထွေးမြင့်သည် စာအိတ်ကလေးကို သူ့လက်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါကလေးနှင့် ပတ်ထားလိုက် လေ၏။

တင်မောင်ဝင်းက သူမေးနေသည်ကို ပြန်မပြောဘဲ “ဖေဖေတောင်

ပြန်ရောက်လာပြီ၊ ဘယ်နှစ်နာရီ ရှိသွားပြီလဲ” ဟု အရေးတကြီး မေးနေပြန်လေသည်။ ပြီးတော့မှ မမမြင့်ဆီကို တောင်းပန်သော မျက်နှာသေကလေးနှင့် ကြည့်နေ၏။

မထွေးမြင်က “သည်းခိုင်ရန်ကော” ဟူသော အနေဖြင့် မျက်စောင်းတစ်ချက် ချိတ်လိုက်ကာ ခစ်ခနဲရယ်လေသည်။ ပြီးတော့ “မမမြင့်နာရီကတော့ ခုနလည်း ၃ နာရီ မိနစ် ၂၀၊ အခုလည်း ၃ နာရီ မိနစ် ၂၀ ပဲကွဲဘာလိုလဲဆိုတော့စကတည်းကိုက စက်မသွားတဲ့ အပျက်ကြီး” ဟု ရွတ်နောက်နောက်ပြောပြီး ထိုင်ရာမှ ထလေသည်။

ထိုနောက် “ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ရေ... စာတိုက်က စာတွေတောင် သိမ်းသွားကုန်ကြပြီ၊ ပြန်လိုက်ဦးမယ်နော်” ဟု တင်မောင်ဝင်း အသည်းယားအောင် တမင်အော်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ တင်မောင်ဝင်း မျက်နှာက ရှုမဲသွားတော့မှ သဘောတကျ ရယ်မောပြီး ထွက်လာခဲ့လေ၏။

တကယ်ဆိုတော့ စာသိမ်းချိန်ကို ကောင်းစွာမီပေးသေးသည်။ စာတိုက်သေတ္တာမှာလည်း တင်မောင်ဝင်းတို့အိမ်နှင့် ကိုက် ၁၀၀ လောက်သာ ဝေးသည်မို့လမ်းကြို၍ ယူလာရသည်မှာ ပင်ပန်းစရာမလိုပါချေ။ မိုးတဖြောက်ဖြောက် ရွာနေသေးသည့်အတွက် စာအိတ်ကို မိုးမစိုစေရန်သာ ဂရုစိုက်ပြီး ထည့်ပေးရပေသည်။

သို့ရာတွင် “ဒီသူငယ်ကို ဒါလောက်အလိုလိုက်လိုတော့ မဖြစ်ဘူး။ သူ့အကြောင်းအရာက အကောင်းလား အဆိုးလားဆိုတာလည်း မသိရသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကလေးတွေဟာ အခက်သားပဲလေ သူတို့အလိုမပြည့်ပြန်ရင်လဲ စိတ်ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ဖြစ်ပြီး ထင်ရာမြင်ရာတွေကို လျှောက်ရမ်းချင်ရမ်းဦးမှာ” ဆိုသည်တို့ကိုလည်း လမ်းတစ်လျှောက်လုံး တွေးလာခဲ့လေ၏။

တစ်ဖန် “ဒီမြို့က ရန်ကုန်ပြောင်းသွားတဲ့ သူဆိုရင် ဘယ်သူများ ဖြစ်ပါလိမ့်မလဲ” ဆိုသည်ကိုလည်း စာရင်းချ၍ တွေးရပြန်၏။

တက္ကသိုလ်မှာ နည် ပြဆရာမ လုပ်နေတဲ့ ခင်သန်းဝင်းကြီးတော့

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူက အသက်ကြီးလှပြီ။ ဟိုအထက်တန်းစာရေးမ နီနီတစ်ယောက်လည်းမကြာမီက အိမ်ထောင်ကျသွား သလိုလို ကြားလိုက် ရတယ်။ ခင်ခင်ရွှေတို့ မိဘများကတော့ ရန်ကုန်ရောက်မှ စီးပွားတက် လိုက်တာ ကျိကျိတက်ပဲတဲ့။ ကုန်သည်ကြီးပိုင်မှာလည်း အတော်မျက်နှာပွင့် နေတယ်လို့ ကြားရတယ်။ သူ့အဖေနဲ့ အစ်ကိုတွေကလည်း အနောက်တိုင်း ဆန်လိုက်တာ လွန်ပါရော။ ဒါမျိုးနဲ့များ ဆက်သွယ်မိရင်တော့ အဝင်း တစ်ယောက် မျက်နှာငယ်လိမ်မယ်။ အဝင်းဟာ ဒါလောက်တော့လဲ အစဉ်းစားအဆင်ခြင် မကင်းတန်ရာပါဘူးလေ”

ဪ... သူနာပြုဆရာမအဖိုးခင်ကလေးကော မဖြစ်နိုင်ပေဘူး လား။ ဒီကောင်မလေးက အရုပ်တော့ နည်းနည်းဆိုးတယ်။ သဘော ကောင်းတဲ့နေရာမှာ ပထမတန်းပဲ၊ အိမ်ထောင်မှု အထိန်းအသိမ်းလည်း မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့အမေကြီးကစွာလွန်းလှတယ်၊ ခုရှိတဲ့ သမက် နှစ်ယောက်နဲ့လည်း ဘယ်သူနဲ့မှ မတည်ဘူးဆို ထင်ရဲ့၊ ဘေးစကားတွေကလဲ ကားတတ်သားပါအေ၊ အဝင်းအနေနဲ့ အဆင်ပြေအောင် ကြည့်နေတတ် ရင်တော့ မဆိုးလှပါဘူး ထင်ပါရဲ့။

ဟော...အခုမှ တွေးမိတယ်။ ခင်မာမြင့်နဲ့ သိန်းသိန်းကလေးကို ကော ဘယ်မှာ သွားထားဦးမလဲ။ ငါ့နယ် မေတတ်လိုက်တာနော်၊ ကောင်မကလေး တွေက ခေတ်ပညာတော့ သိပ်မတတ်ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ကလေးတွေကလည်း ချောတယ်၊ စိတ်နေစိတ်ထားလဲကောင်းတယ်၊ အသိုင်းအဝိုင်းလည်းမဆိုး လှဘူး။ အင်း ဒီနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက် ယောက်ပဲ ဖြစ်လိုက်စမ်းပါကွယ်။

အမယ် ဒါပေမဲ့ အဝင်းကို မက်ထရစ်ဖြောင်ဖြောင်တန်းတန်း ဖြေနိုင်အောင်တော့ ထိန်းထားဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ မက်ထရစ်ဖြေပြီးမှပဲ သူ့ကိစ္စကို စဉ်းစားရမှာပေါ့။ အင်း... ၂၄ နှစ်ဆိုတာ သိပ်တော့ မငယ် လှပါဘူး။ သူ့ သူငယ်မက သင့်တော်တယ်ဆိုရင် အချိန်တန်လို့ သူ

မပြောရဲတောင်မှ သူ့မိဘတွေကို ငါပြောပေးရမယ်၊ ဒီလိုပြောထားမှလည်း အဝင်းဟာ စိတ်ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ စာကြိုးစားမှပဲ။

မင်္ဂလာ အခမ်းအနားကိုတော့ သိပ်အကျယ်ကြီးခဲ့တာ မကြိုက်ချင်ပါဘူး။ ရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး မင်္ဂလာဆွမ်းလေးဘာလေး ကျွေးလိုက်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးဘက်က ဘယ်လိုကြိုက်သလဲ မသိသေးဘူးလေ။ အားလုံးကုန်ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူးဖြစ်အောင်တော့ ကြိုးစားရမှာပေါ့။

“အောင်မယ်လေး... ဒုက္ခပါပဲဟယ်”

တွေးလုံးတောလုံးတွေ အဆုံးမှာတော့ မထွေးမြင့်က အသံပွင့်၍ အော်လိုက်မိလေသည်။ သူသည် ငေးငေးမောမောနှင့် တွေးချင်ရာ တွေးလာခဲ့ရာမှ ကျောက်ပုံမို့မို့ကလေးတစ်ခုကို ခလုတ်တိုက်မိကာ ဒူးထောက်လဲကျသွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သူ၏ ညာဘက်ခြေမျက်စိမှာ အသားနီလန်ကာ သွေးစိုစိုထွက်နေတော့လေ၏။

“အာ ကျွတ် ကျွတ်” ဟုဆိုကာ သူ့ဒဏ်ရာကို လက်နှင့် အသာအုပ် ကိုင်ပြီးတော့မှ မထွေးမြင့်က ထလာသည်။ မိုးရွာထား၍ လမ်းပေါ်မှာ လူရှင်းနေခိုက်မို့တော်ပါလေသေး၏။

“ဟွန်း... ခွေးကောင်ကလေး သူ့အတွက် ပူပင်လိုက်ရတာ ငါ့နှယ် အမေကြီးကျနေတော့တာပဲ” ဟု မထွေးမြင့်က ဆက်လက်ပြီး ရေရွတ်နေမိ ပြန်သည်။ ပြီးတော့ “ဟယ် ဘုရား... ဘုရား... ငါ့နှယ် ဘာစကားကြီးကိုများ ပြောမိလိုက်ပါလိမ့်” ဟု သူ့ဟာသူ စိတ်မလုံမလဲနှင့် လျှာတစ်လစ် ထုတ်လိုက်မိပြန်၏။ သို့ပေမဲ့ အတွေးအညွှန် အစကလေးကတော့ လွန်လွန်လာပြန်သည်။

“အမယ် ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲ၊ မိန်းမတိုင်းမှာ မိခင်စိတ် ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အတွက် ပူပင်ရတဲ့ စိတ်ဟာလည်း မိခင်စိတ် မိခင်မေတ္တာမျိုးပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်

သေးသလဲ အမေ အမေ အမေဆိုတာ ဘာဖြစ်ရဦးမလဲ”

မထွေးမြင့်က ရှက်စိတ်မကုန်တကုန်တွင် ပီတိတွေ လွှမ်းခြုံထားသော သူ့မျက်နှာကို ဟန်ပါပါ မော့ထားလိုက်လေ၏။ မိုးရေမိုးစက်ကလေးများက မိုးကာမှ လွတ်နေသော သူ့မျက်နှာကို ဖျန်းပက်လိုက်လေသည်။ သို့သော် မထွေးမြင့်က လားလားမျှ မဖြူ၊ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင့်စေကာ ဧရာမ ရင့်ကျက်စွာသော မျက်နှာထားမျိုးကို ကျေနပ်စွာ ဆောင်ယူထားလေ၏။

ထိုခဏမှာ လူ့လောက၌ ရှိရှိသမျှ အရာဝတ္ထုတိုင်းသည် သေးငယ် သိမ်နုပ်သွားကာ တစ်လောကလုံးအပေါ်မှာ သူကသာလျှင် ကြီးစိုးလွှမ်းမိုး နေရလေဟန် ထင်မြင်လာလေသည်။ သူ့အသက်မှာပင် ဆယ်ပြန်လောက် ကြီးရင့်လာသည်ဟု ထင်မိ၏။ ခြေလှမ်းတိုင်း ခြေလှမ်းတိုင်းမှာပင် မာန်ပါလှပေသည်။

“ဟဲ့ ဪ... ဒီကလေးမနယ် ပက်ကျိကလေးကျနေတာပဲ”

အတန်ကြာတော့ သည်အသံတစ်သံက ထမင်းလုံးတစ္ဆေ ခြောက်သည်နယ် မထွေးမြင့်နားထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။ မထွေးမြင့်သည် အိပ်မက်မှ လန်နိုးလာသလို အသံလာရာသို့ ပြူးတူးကြောင်တောင် ကြည့်လေ၏။ သူ့ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ယောက်ျားဆောင်း ဖဲထီးကြီးကို ကိုင်ဆောင်လာသော မေမေကို တွေ့ရသည်။

“မြန်မြန်လာပါအေ၊ ညည်းကို မေမေလာကြိုတာ”ဟု မေမေက ဆိုသည်။

ထူးဆန်းသည်ကား မေမေကို မေမေမှန်း သိရသည်နှင့်အတူပင် မထွေးမြင့် ခြေထောက်မှ ပွန်းပဲ့သော ဒဏ်ရာက နာကျင်ရမှန်း သိလာခဲ့ခြင်း ပင်တည်း။

“ဟွန်း ရင့်မှာ ချော်လဲလို အနာကြီးဖြစ်လာတာ မေမေရဲ့၊ အိမ် ရောက်တော့မှ ဇမ်းဘတ်လိမ်းပေးပါနော်”ဟူ၍လည်း မထွေးရမကြံရမိက ပြောမိပြီး ဖြစ်သွားသည်။

မဲမဲကလေးဖြစ်လာသော သူ့မျက်နှာကလည်းရှိရင်း အသက်ထက် ဆယ်ပြန်လောက် ငယ်နုသွားသည် အသွင်မျိုးပေတည်း။

*

တကယ်ဆိုတော့ လီလီပွတ်နိုင်ငံနှင့် ဘရိဒီနတ် နိုင်ငံများကို ရောက်ဖူးသည်ဆိုသော ဂါလီဗား၏ ပုံပြင်သည် သိပ်ပြီး ဆန်းကြယ်လှသည် မဟုတ်ပါချေ။

[ရှုမဝ၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၉၆၂]

စိတ္တဗေဒ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်

လေအရိုင်းနှင့်၊ ရေလှိုင်းလည်းထန်
ကျွက်ကျွတ်ကညံလျက်၊ မိုးသံရိုက်ချုန်း
အမှောင်ဖုံးသည်၊

ပတ်ကုံးမုန်တိုင်း ဆင်သတည်း။

မုန်တိုင်းကြားဝယ်၊ ရွေ့လျားမရှိ
မိုးလုံးအိလည်း၊ တစ်မယိုင်

ကြကြွခိုင်သည်

ကျောက်စိုင်ကျောက်တောင်ထွတ်တကား။

ကျောက်တောင်ထွတ်သို့၊ မချွတ်စွဲမြဲ

သတ္တိခွဲဖြင့်၊ နည်းမျှမဖြုန်

ငါတို့တုံလည်း

ဤမုန်တိုင်းကြား တည်ကုန်အံ။

ဖျက်ရာခြစ်ရာတို့အလယ်မှာ လက်ရေးခပ်ဆိုးဆိုးနှင့် ရေးထားသော
ဤစာသားကလေးကို ကြိုးကြိုးစားစား ဖတ်ယူရရှိသွားသောအခါ မေသည်
နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးမိလေ၏။

“မဆိုးဘူး မဆိုးဘူး၊ ဒီကဗျာကလေးကို အားဆေးလုပ်ပြီး ဆောင်ထားရဦးမယ်၊ စိတ်အားတွေ လျော့ကျသွားတဲ့ အခါလည်း ဒါက လေးနဲ့ပဲ သံပတ်တင်းပေးလို့ ရနိုင်ကောင်းပါရဲ့၊ ကိုယ့်လက်ရေးနဲ့ အချောကူးထားဦးမှပဲ”

မေက စာရွက်ကလေးကို မြတ်နိုးစွာ ကိုင်တွယ်ရင်း ဗီရိုထဲမှ စာရေးစက္ကူကပ်နှင့် ဖောင်တိန်ကို သွားထုတ်ယူလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ရေးခါနီးရောက်မှ သူ့လက်က တွန့်မိပြန်၏။ “ဒီကဗျာဟာ ငါ့ကို ပေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ကူးရေးပြီး သိမ်းထားရမှာက သူခိုးဆန်ဆန်ပဲ” ဟု တွေးမိသွားသည်။

“အို...ဘာသူခိုးဆန်ရမှာလဲ၊ လေထဲလွင့်လာလို့ ကောက်ရတဲ့ပစ္စည်း ပဲဟာ၊ စိတ်မသန်စရာ မလိုပါဘူးလေ”

တစ်ဖက်မှလှည့်၍ တစ်မျိုးတွေးမိပြန်တော့မှ မေက စာရွက်ကလေး ကို ပိုင်နိုင်ရဲဝံ့စွာ ကောက်ယူလိုက်သည်။ သို့သော် စာတစ်ရွက်နှင့် အချော ကူးရန်ကိုမူ မလိုအပ်တော့ဘူးထင်ကာ ၄-၅ ကြိမ်မျှ ပြန်လည် ဖတ်ရှုလေ၏။ သည်တော့ စာလုံးကလေးများသည် မေဦးနှောက်ထဲသို့ အလိုက်သင့် ရောက်ရှိလာကြသည်။

“အင်း...ဒီနည်းဟာ အကောင်းဆုံးသော သိမ်းဆည်းနည်းပါပဲ”

မေက ကဗျာကလေးကို ခပ်တိုးတိုး အလွတ်ရွတ်ဆိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စာရေးစက္ကူကပ်၏ နောက်ဆုံးနေရာတွင် ကဗျာစာရွက်ကလေးကို တရိတသေ ညှပ်ထည့်ကာ စာအုပ်ဗီရိုထဲမှာ သွားသိမ်းလိုက်သည်။

တစ်ဖက်ခြံထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်နေလေ့ရှိသော လူကြီး၏ မျက်နှာကို မေ့မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်၍လာပြန်၏။

“ဒီလူကြီးဟာ ဒီကဗျာကို ဘာလို့ရေးပါလိမ့်” ဟု အတွေးဆက်ကူး သွားပြန်သည်။ တစ်အိမ်လုံး တစ်ခြံလုံးမှာ တစ်ယောက်တည်းသာ

နေသည်မို့ သည်ကဗျာကို သည်လူကြီးအပြင် ရေးစပ်မည်သူ မရှိသည် ကတော့ သေချာသည်။

“သူ ဘယ်လိုခစားချက်နဲ့ ရေးတာလဲ၊ သူကိုယ်တိုင် အတွက်လား၊ တခြားလူတွေအတွက်လား၊ နောက်ပြီး သူဟာ ကဗျာဆရာတစ်ယောက် များဖြစ်လေမလား၊ တကယ်လိုသာ သူဟာ ကဗျာဆရာတစ်ယောက် ဆိုရင်တော့ ဒီကဗျာဟာ စာစောင်မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုခုအတွက် ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ စာမူ အကြမ်းရေးပြီး ပျောက်သွားတယ်ဆိုရင် ဒီလူ ဒီကဗျာကို တော်တော် နှမြောရှာမှာပဲ”

မေသည် စိတ်နေမမြောင့်အောင် ဖြစ်လာပြန်၏။ သည်ကဗျာကို ပိုင်ရှင်လက်သို့ တစ်နည်းနည်းနှင့် ပြန်ပို့ပေးရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ခဏနေတော့ မေသည် ကဗျာစာရွက်ကလေးကို လက်မှာကိုင်ကာ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့လေ၏။ အိမ်ရှေ့ဘက် ခရေပင်ကြီး အောက်မှ ဝါးကွပ်ပျစ် ပေါ်တွင်တော့ အကျိုကိုယ်ချွတ်နှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ထိုင်သောက် နေသော အဘိုးကလေးကို တွေ့ရသည်။

“လာဟေ့ လုံမလေး”

အဖိုးလေးက မေ့ကို ဆီးကြိုခေါ်ငင်သည်။

“မေ မသောက်ချင်ဘူး အဘိုးလေး” မေက ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောပြီး အဘိုးလေးအပါးမှာ သွားရပ်သည်။ ပြီးတော့ အဆက်အစပ်မရှိဘဲနှင့်ပင် သူမေးချင်ရာကို မေးလိုက်၏။

“ဟိုဘက်ခြက လူကြီးနာမည် အဘိုးလေး သိလားဟင်”

အဘိုးလေးသည် အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် မေ့ကို ကြည်ကာ ခေါင်ရမ်းပြ လိုက်သည်။

“သူ့နာမည်တော့ အဘိုးလေး မသိဘူးကွဲ့၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က ကထိကဆိုလား နည်ပြဆရာဆိုလား အနားယူရအောင် လာနေတယ် လို့တော့ ခြပိုင်ရှင် မောင်ဘဖေတို့ဆီက သတင်းကြားမိဖူးတာပဲ။

သူငယ်ကလည်း ခပ်အေးအေး ထင်ပါ့ကွယ်၊ သူ့ထမင်း သူချက်စားပြီး ခြေထဲက သစ်ပင်ရိပ် မှာ စာအုပ်တွေထိုင်ဖတ်လိုက် လမ်းလျှောက်လိုက် လုပ်နေတာသာ တွေ့ရတာပဲ။ သူလာနေတဲ့ တစ်လခွဲလောက်အတွင်းမှာ အဘိုးလေးနဲ့လည်း တစ်ခါမှ နှုတ်ဆက်ခေါ်ပြော မလုပ်ခဲ့ဘူးကွဲ့။ ဒါထက် လုံမလေးက ဘာဖြစ်လို့များ မေးပါလိမ့်”

အဘိုးလေးက သူသိသမျှကိုမူ ပြည့်စုံစွာ အဖြေပေးရာမှ မေ့ကိုပါ ပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။ မေက ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးလိုက်ရင်း စိတ်မပျံ့တပါ ပုံဟန်မျိုးနှင့်ပင် ဖြေလိုက်၏။

“သိချင်လို့ မေးတာပါပဲ အဘိုးလေးရယ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မေခြေထဲကို လျှောက်လှည့်ဦးမယ်နော်”

မေက အဘိုးလေးအပါးမှာ ခပ်သွက်သွက်ပင် ခွာထွက်လာခဲ့သည်။ နုသစ်စ တမာနုကလေး များသည် မွန်းတည့်နေရောင်ကို မခိုမခန့် ပြုသည်နှယ်၊ စိုလွင်စိမ်းလန်းစွာ လေတွင် တဖျတ်ဖျတ် ယမ်းခါနေကြ၏။ အနည်းငယ်ကလေး မျှသာ ကြွင်းကျန်ရစ်သော သရဖီပန်းများကတော့ ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်ဖူးဝေမြိုင်စ ကံကော်ပင်များကို အန်တုဖက်ပြိုင် မပြုဝံ့နိုင်ရှာ သည့်သဖွယ် ဖားလျားကျနေသော ရွက်စိမ်းများထဲမှာ ခိုကပ်ပုန်းလှျိုးနေ ကြရှာသည်။

သီးနုကလေးများ နုကင်းစဖြစ်သော သရက်ပင်အုပ်များကတော့ သင်္ခါရ အနိစ္စသဘောတရားကို ဖော်ညွှန်းလိုသည်နှယ်။ သီကင်းနုစကလေး များကို ခပ်ဖြိုင်ဖြိုင်ပင် ချွေချထားကြ၏။ သည်နေရာမှကြည့်လျှင်တော့ တစ်ဖက်ခြေထဲမှ ခနိမိုးပျဉ်ကာ သုံးပင်အိမ်ကလေးကို လှမ်းမြင်နိုင်ပေပြီ။ ယခုတော့ မြင်ရုံမျှမဟုတ်၊ အသံကိုပါ ကြာနေရပါသေး၏။

“ယမုံနာ သီတာသောင်ခြေဦးမှာလလေ၊ သနားဖွယ် လူနှယ် ခေါ်သထူ လို့လေ၊ ကြည်နူးဖွယ် မယ့်တစ်ကိုယ်”

တယောသံမျှင်းမျှင်းနှင့်အတူသိပ်မဆို လှသော အသံတစ်သံကပါ

ခပ်တိုးတိုး တွဲဖက်သီကျူး၍နေ၏။ “အောင်မလေးဟဲ့ တကယ်လူပဲနော်” ဟု မေက စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ကာ ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်ချလိုက်သည်။

မှန်၏။ မွန်းတည်နေရောင် ကုန်ခေါင်ခေါင်၏ အလယ်မှ နေကာ ယမုနာနှင့် သီတာသောင်ခြေဦးကို လွမ်းလွမ်းတတ သရုပ်ဖော်နေသူအား မေက ရယ်သွမ်းသွေးသည်ကိုလည်း အဆိုးမဆိုသာပေ။

ပြီးတော့ မေသည် အနီးအနားမှ သရက်သီးကင်း ၄-၅လုံးကို ကောက်ယူကာ လက်ထဲမှာ ပါလာသော ကဗျာစာရွက်နှင့် ထုတ်လိုက်၏။ သရက်ပင်အောက်မှ ခြေလှမ်း ၄-၅ လှမ်းမျှ လှမ်းထွက်မိလျှင်တော့ တစ်ဖက်အိမ်၏ ပြတင်းပေါက်နှင့် တည့်တည့်မတ်မတ် ရောက်ပေပြီ။ မေသည် လက်ထဲမှ အထုပ်ကို ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ချိန်ကာ အားကုန်ပစ် သွင်းထည့်လိုက်၏။

တယောသံနှင့် သီချင်းဆိုသံက ရုတ်ခြည်းပင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ သို့သော် မေက ဘာကိုမျှ အမှုမထားတော့သလို နောက်ဘေးခြံစပ်သို့ လျှောက်သွားသည်။

အကိုင်းအခက်များ စည်စည်ကားကား မြင်မြင်ထွားထွားရှိလှသော မာလကာပင်ကြီးနားရောက်မှ သူရပ်လိုက်၏။ အပင်ပေါ်ကို မော်ကြည့် လိုက်လျှင် နွေရာသီ အသီးများဖြင့် ဖြတ်သိပ်နေကြသည်။ မေသည် ထိုအပင်ကြီးပေါ်သို့ ကျင်လည်စွာ တွယ်တက်သွား၏။ မာလကာသီးပွပွ တစ်လုံးကို စိတ်ကြိုက်ရွေးကာ ရှာဖွေဆွတ်ခူးပြီးတော့မှ အောက်သို့ ပြန်ဆင်းလာသည်။ သို့သော် မြေကြီးပေါ်သို့ အရောက်ဆင်းသည်ကား မဟုတ်။ လူတစ်ရပ်မျှအမြင်ရှိသော ခွဆုံကြီးရောက်လျှင် ကျကျနန ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခြေနှစ်ဖက်ကို နှိန်ကာနှိန်ကာနှင့် သူရူးယူလာ သော မာလကာသီးကို အေးအေးဖြည်းဖြည်း ကိုက်ဝါး၍စားလေ၏။

“ဟေ့ မိန်းကလေး”

တစ်ခဏအတွင်းမှာ သူ့ နောက်နားဆီမှ အသံတစ်သံပေါ်ထွက်လာ

တော့မှ မေက လှည့်ကြည့်သည်။ အသားလတ်လတ် အရပ် အမောင်းကောင်းကောင်းနှင့် ရုပ်ရည်သန်သန် လူရွယ်တစ်ယောက်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို ခါးမှ စုံထောက်ကာ သူ့အား တည်တည်ကြီး ရပ်ကြည့်နေ၏။ သည်လူ၏ ဟန်ပန်မူရာကို ကြည့်ကာ မေက ခွီးခနဲရယ်လိုက်သည်။

တကယ်ဆိုတော့ မေသည် သည်လူထက် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ အသက်မငယ်နိုင်ပေ။ ထို့ပြင် မေ့ပါးပြင်ပေါ်မှာ ခပ်ရေးရေး ထင်နေသေးသောငယ်စဉ်က ရရှိထားသည့် မီးလောင်အမာရွတ်များကြောင့်လည်း မေသည် ပျိုမျစ်နုနယ်မှုကို ခံယူနိုင်ရှာသူမဟုတ်။ သည်ထဲကမှ သည်လူတစ်ယောက်က “ဟေ့ မိန်းကလေး” ဟု အထက်စီးနှင့် ပိုင်စိုးပိုင်နင်းခေါ်လိုက်ပုံမှာ ရယ်စရာသက်သက်မျှသာဖြစ်နေသည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ အမိက ကျုပ်ကို ကစားစရာများ အောက်မေ့နေလို့လား။”

သည်လူက သည်လို ထပ်ဆင့်လာပြန်သည်တွင်မူ မေက ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ လုပ်ချင်လာ၏။ သူသည် ခြေထောက်ကို နှန်မြဲနှန်ကာ မာလကာသီးကို ဝါးမြဲဝါးကာ အင်မတန်မှ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာသော မျက်နှာဖြင့် “ဟင့်အင်း မအောက်မေ့ပါဘူး” ဟု ဖြေလိုက်သည်။

“နို့ ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ”

လူရွယ်က ခါးတွင်ထောက်ထားသော လက်သီးဆုပ်ထဲမှ သရက်သီးကင်း ကလေးများကို လက်ဖြန့်ပြသကာ စစ်မေးနေပြန်၏။

“ဒါက ကဗျာစာရွက် ပြန်ပေးတာလေ” ဟု မေက အေးအေးပင်ဖြေ၏။

“ကဗျာစာရွက်”

လူရွယ်ကမူ မေ့စကားကို နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ပြန်ရွတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ လေအရိုင်းနှင့် ရေလှိုင်းလည်းထန်၊ ကျွက်ကျက်

ညလျက်၊ မိုးသံရိုက်ချုန်း၊ အမှောင်ဖုံးသည်၊ ပတ်ကုံးမုန်တိုင်း ဆင်သတည်း ဆိုတဲ့ ကဗျာစာရွက်လေ၊ မနေ့က လေနဲ့လွင့်ပါလာလို့ ကျွန်မကောက်ရ ထားတာ၊ အဲဒါ ရှင်နုမြောမလားလို့ ပြန်ပေးလိုက်တာပေါ့”

“ဟောဗျာ ကျုပ်က စာရွက်တော့ ကောက်မကြည့်မိဘဲကို၊ ထိပ်တည့်တည့်လာမှန်ပြီး လွင့်စဉ်ကျသွားတဲ့ သရက်သီးကင်းတွေသာ လိုက်ကောက်ပြီး အမိနောက်လိုက်လာခဲ့တာပဲ”

“အား ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မကလည်း ဒီကိုဖြစ်လိမ့်မယ် မထင်မိဘဲကိုးရှင့်”

“နို့ ဒါနဲ့ဗျာ” လူရွယ်က လက်ထဲမှ သရက်သီးကင်းကလေးများ ကို အထက်သို့ မြှောက်လိုက် ပြန်ဖမ်းလိုက်လုပ်ရင်းမှ မေအနီးသို့ တိုးကပ်လာသည်။ “စာရွက်ပြန်ပေးတာများ ကျွန်တော်ပဲ ခေါ်ပေးရောပေါ့”

“မေမှ မခေါ်ချင်ဘဲ ရှင်နဲ့လည်း မိတ်ဆွေမဖြစ်ချင်ပါဘူး”

လူရွယ်၏ မျက်ခုံးများက အထက်သို့မြင့်တက်သွားကြသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ ပြောသလို ခပ်တိုးတိုးပင် ပြောနေ၏။

“အေးလေ ကျုပ်ကို ခေါ်ရဖို့ကလည်း နာမည်မှ မသိဘဲကို”

“နာမည် မသိပေတဲ့ ရှင်ကို ‘ဆရာ’လို့ ခေါ်ရင် ရသားပဲ၊ မေ မခေါ်ချင်လို့ကို မခေါ်တာ”

“ဩ...ဩ ကျုပ်ကို မခေါ်ချင်ပေတဲ့ ကျုပ်အကြောင်းတော့ သိနေ ပေးသားပါလား”

“အဘိုးလေးပြောလို သိတာပါ၊ အဘိုးလေးကလည်း ရှင်ကို ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ထက်တော့ ပိုမသိပါဘူး”

“အင်း...မသိကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ၊ ကျုပ်ကလည်း တစ်ယောက် တည်းပဲ နေချင်တဲ့သူပါ”

“ဘာရယ် ရှင် မေ့ကိုများ စောင်းပြောလိုက်သလား မေကလဲ တစ်ယောက်ထဲပဲ နေချင်တာပါ၊ အိုလေ တစ်ယောက်တည်း နေရတာတောင်

ရှုပ်တယ်ထင်သေးလို့ တစ်ခါတစ်ခါ လေနဲ့ ရောပြီး ပျောက်သွားရင် ကောင်းမှာပဲလို့တောင် အောက်မေ့နေမိတာ၊ မေက လူတွေကို မချစ်တတ်ဘူး၊ သစ်ပင်နဲ့ သဘာဝ ရှုခင်းလောက်ပဲချစ်ချင်တာ”

လူရွယ်က ပြုံးယောင်ပြုကာ မေအား ခပ်စူးစူးကြည့်လေသည်။ ပြီးတော့ “သွားမယ်” ဟု တစ်ခွန်းတည်း ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောကာ လှည့်ထွက် သွားလေ၏။

*

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စာ ထမင်းကို ခပ်စောစော စားသောက် ပြီးလျှင် မေသည် ခရေပင်အောက်က ဝါးကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ အဘိုးလေးနှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သွားသောက်ရင်း အတန်ကြာ အချိန်ဖြုန်းနေ၏။ သည်အထဲကမှ ပျင်းခြောက်ခြောက် ဖြစ်လာပြန်သောအခါ မနေ့က မာလကာပင်ကြီးရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့ပြန်လေသည်။

သည်တစ်ခါတော့ မေသည် မာလကာသီး ခူးမစားတော့ဘဲ ခွဆုကြီးပေါ်မှာ တက်ထိုင်ကာ စိုက်မိစိုက်ရာကို စိုက်ငေးနေ၏။ မထိ တထိကလေး တို့ထိနေဟန်ရှိသော တယောသံ ခပ်ညှင်းညှင်းကလည်း တစ်ဖက်ခြေမှ ထွက်ပေါ်နေဆဲရှိလေသည်။

“သည်ဆောင်းဟေမန်၊ မြောက်ပြန်လေညင်း၊ ဆော်တယ်လို့ နတ်တော်ပြာသို ခွာညိုတည် နှင်းမှုန်မှုန်”

မေက ရယ်ရပြန်၏။ ကိုလူဆန်းတစ်ယောက်ကဖြင့် အလွန်တရာ ပူပြင်းခြောက်သွေ့လှစွာသော တန်ခူးလ၏ နွေလယ်နေမင်းကို ဆန်ကျင် အန်တုကာ သည်ဆောင်းဟေမန်နှင့် မြောက်ပြန်လေညင်းကို အသက်သွင်း လျက် ရှိပြန်ပေပြီ။

သို့ရာတွင် တယောရှင်ကမူ သတ္တလောကကြီးတစ်ခုလုံးကိုပင် ဂရုမထားလေဟန်ဖြင့် သူ့သီချင်းကိုသာ ဆုံးခန်းတိုင်ရောက် ဖော်ကျူး၍ နေ၏။ သီချင်းတစ်ပုဒ်လုံး ဆုံးသွားတော့လည်း ဘာရယ်လို့ မသိသော

အသံအမျိုးမျိုးကို စမ်းသပ်တို့ထိနေပြန်လေသည်။ ၁၅ မိနစ်ခန့် အသံစမ်း
နေပြီးတော့မှပင် တယောသံက လုံးဝ ရပ်စဲသွားသည်။

မေက သည် ကိုလူဆန်းကို မသိမသာ စိတ်ဝင်စား၍လာ၏။ သူ
ဘာကြောင့် လူ့လောကနဲ့ လူတွေကို စိတ်နာပြီး တစ်ယောက်တည်း
နေချင် ရပါလိမ့်ဟု စိတ်ထဲက မေးခွန်းထုတ်၍ နေမိသည်။ သို့ရာတွင်
အဖြေ ထွက်ပေါ်လာရန်တော့ သူမစွမ်း”

“ထမင်းစားပြီးပြီလားမေ”

အတွေးကောင်း၍ နေဆဲတွင် သည်အသံတစ်ခုက သူ့နောက်မှ
ကပ်၍ ထွက်ပေါ်လာသောအခါ မေသည် လန့်၍သွား၏။ သူ့ကိုယ်ကလေး
သည် ဆတ်ခနဲ တုန်၍သွားကာ “အမေ”ဟု ယောင်ရမ်း ဟစ်အော်မိပြီးမှ
နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ပြုံးပြုံးကြီး ရပ်၍နေသော ကိုလူဆန်းကို
တွေ့ရတော့မှ မေက ရှက်ပြုံးကလေး ပြုံးလိုက်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

လူရွယ်မှာ မူလကပင် သူ့စကားကို အလေးအနက်ထားဟန်
မတူဘဲ စကားအဖြစ်သာ မေးလိုက်ရဟန်ရှိရာ မေက ခေါင်းညိတ်အဖြေ
ပေးတော့လည်း ထူးခြားဟန်မပြဘဲမေကိုသာ ခပ်စူ့စူ့ကြည့်ကာ တွေ့တွေ
ကြီးရပ်နေ၏။ ခဏနေတော့ မေက အနေခက်လာကာ “ဆရာကော
ထမင်းစားပြီးပြီလား” ဟု သူ့လိုပင် စကားဖြစ်ရုံ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း... ဒီနေ့မနက် ကျွန်တော်ထမင်းမချက်ဘူး။ ကိုဘဖေတို့
အိမ်က ခြံစောင့်လင်မယား ဆီထမင်းတွေ ယူလာပေးတာနဲ့ ဝအောင်
စားလိုက်တယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဆရာအခုနေတဲ့ အိမ်လေးမှာ အရင်တုန်းက ခြံစောင့်
လင်မယားနေတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ အခုမှ ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်း နေချင်တယ်
ပြောလို သူတို့လင်မယားကို မြို့ထဲက ကိုဘဖေတို့အိမ်မှာ ခေါ်ထားကြတာ၊
ခြံထဲကို ရေလောင်းရုံ၊ ပေါင်းသင်ရုံပဲ ခဏတစ်ဖြုတ် လာကြတော့တယ်လေ”

“ဪ... ဪ... ဆရာတစ်ယောက်တည်း နေချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုဘဖေနဲ့ ကျွန်တော်အစ်ကိုနဲ့က သိပ်ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေမို့ ကျွန်တော်အလိုအတိုင်း တစ်ယောက်တည်း နေနိုင်အောင် ကိုဘဖေတို့က စီစဉ်ပေးရှာကြပါတယ်”

မေက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ကိုဘဖေဆိုသူကိုမူ စကားမပြောဘူးသည်တိုင် မေက ကောင်းစွာ သိပေသည်။ ဤမြို့ကလေးမှာ ဆိုလျှင် မသိသူ မရှိသလောက်သော စက်ပိုင်ရှင် ထိတ်ထိတ်ကြိတ်တစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် သည်စက်ပိုင်ရှင်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ဘာမျှမရှိ။ စက်ပိုင်ရှင်ကို အကြောင်းပြုကာ တစ်ယောက်တည်းမှ နေလိုပါသည်ဆိုသော ဆရာကသာ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေသည်။ မေက ဆရာမျက်နှာကို ခပ်ငေးငေးကလေး ကြည့်နေမိ၏။ သည်ဆရာကလည်း အားကျမခံ မေမျက်နှာကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဗျာ”

ဆရာကပင် ဖွင့်ဟ ဝန်ခံချက်ကို ရှေးဦးစွာ တင်ပြနေပြန်သောအခါ မေသည် အံ့အားသင့်စွာ ပြုံးမိရလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေချင်တဲ့ကိစ္စက အကြောင်းလုံလောက်အောင်ရှိသလို ခင်ဗျားမှာလည်း အကြောင်းလုံလောက်အောင် ရှိရဲ့လားလို့ ကျွန်တော် သိချင်နေတာပဲ”

“ဒါကတော့ ဘာကိစ္စမဆို အကြောင်းမရှိဘဲ အကျိုးမထင်နိုင်ပါဘူး ဆရာ”

“ကဲ- ဒါဖြင့်လည်း အမိရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ စကားနည်းနည်းလောက် ပြောကြရအောင်၊ ကျွန်တော်နေတဲ့ ခြောက်ကို ခဏလိုက်ခဲ့ပါလား”

မေက လိုက်သင့် မလိုက်သင့် ဝေခွဲချိန်ဆ၍ မရနိုင်သလို တွေဝေ ငြိမ်သက်၍ နေ၏။

“မြန်မြန်ဆုံးဖြတ်စမ်းပါမေရာ၊ ဟိုဘက်ခြံထဲမှာ ဘာအန္တရာယ်မှ

မရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားချစ်တဲ့ သစ်ပင်တွေနဲ့ ရှုခင်းလှလှလေးတွေပဲ ရှိပါတယ်”

သည်လူ တစ်ယောက်က လောဆော်၍ ပေးသည်တွင်မူ မေသည် မာလကာ ကိုင်းပေါ်မှ လျှောဆင်းလိုက်လေ၏။ ခဏနေတော့ ခပ်ကျဲကျဲ ဖြစ်နေသော ပန်းဆွဲလွဲပင် ခြံစည်ရိုးတစ်နေရာကို လက်နှင့်ဖြဲခွဲကာ တစ်ဖက်ခြံထဲသို့ နှစ်ယောက်သား ရောက်ရှိသွားကြသည်။

သည်ဘက်ခြံထဲသို့ မေတစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးခဲ့ပေ။ ခြံကြီးမှာ အဘိုးလေး၏ ခြံထက်လည်း နှစ်ဆမျှ ပိုမိုကျယ်ဝန်းကာ သီးမျိုး ပွင့်မျိုး စုံလေသည်။

အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် အသီးတွေ ပြတ်သိပ်ပြည့်ညပ်နေသော အုန်းပင် ပုပုကလေးတွေကို တွေ့ရတော့လည်း မေက အားရ၏။ အတက်ဟူ၍ လုံးဝမရှိတော့ဘဲ အသီးချောချောကြီးတွေချည်း အစီအရီ တွဲလောင်းခိုနေကြသော ဥသျှစ်ပင်တစ်တန်းကြီးကို တွေ့တော့လည်း မေမှာရပ်၍ပင် ငေးကြည့်ရသေးသည်။ ရွက်စိမ်းတွေ ရှိနေသေးသည့် အထဲမှ ထင်းခနဲနေအောင် ဝင်းဝင်းကြီးထွေးအိနေသော ဧရာမကျွဲကော သီးတွေကို မြင်ရတော့လည်း မေစိတ်က မြူးကြွလာသည်။ အပွင့်မှလှတာ မဟုတ်၊ အသီးများလည်း လှတတ်ပါကလာဟု အောက်မေ့မိသည်။

ပင်စည် အမြစ်ရင်းလောက်မှ စတင်ကာ ပင်မြင့်ထိပ်ဖျားသို့တိုင် အဆင့်ဆင့်သီးနေသော ပိန္နဲပင်များနှင့် ရှောက်သီး၊ သံပုရာသီးများကတော့ အဘိုးလေးခြံထဲမှာလည်း တွေ့မြင်နေကျမို့ မဆန်းတော့ပေ။

မေအနှစ်သက်ဆုံးကား ကောင်းကင်ပြာနှင့် အလှချင်းပြိုင်နေ ကြသော ငှက်လား၊ စိန်ပန်းပြာနှင့် ပျဉ်းမတောက်လေးဖြစ်လေ၏။ သည်ခြံပိုင် ရှင်ကိုက စိတ်ကူးအလွန်ကောင်းပုံရသည်။ ငှက်ဝါနှင့် ပိတောက်တို့ကလည်း တစ်နေရာတည်းစုပြီး ဝါဝင်းထိန်ဝေ နေကြသည်။ သည်လိုဆိုတော့ နွေဆိုတာ ပူပြင်းခြောက်သွေ့လှပါသည်ဆိုခြင်းကိုပင် ဘုရားစူး ကျိန်၍ ပြောရလှလှပါပင်တည်း။

“မေ အစက ဒီခြံဒီလောက်သာယာလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူးဆရာ၊ အပြင်ကကြည့်တော့လည်း အတွင်းဘက်ကို သိပ်မမြင်ဘဲကို”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ဒီခြံထဲက ခွာကို မခွာချင် မိတော့အောင် ပဲဗျာ၊ နှင်းကလေးငွေ့ငွေ့အောက်မှာ ဟိုဘက်ထောင်က ချယ်ရီပင်တွေ ဘယ်လောက် လှနေမယ်ဆိုတာလည်း လာကြည့်ချင်သေးတယ်၊ ဒါပေတဲ့ တာဝန်ကတစ်ဖက်ဆိုတော့”

“ဒါထက် နှင်းငွေ့ငွေ့ဆိုလို့ မေတစ်ခုသတိရမိတယ်၊ ဆရာ တယောထိုးတာလေ မနေကလည်း ယမုံနာ၊ ဒီနေ့လည်းသည်ဆောင်း ဟေမန်တဲ့ ဘယ်နှယ် လက်တွေ့နဲ့လည်း မဟပ်မိပါပဲလား”

“ဪ... အဟဲ ကိုယ့်ဘာသာ သီချင်းဆိုတာ လက်တွေ့နဲ့ဟပ်မိ ဖို့များ လိုသေးလိုလားမေရဲ့၊ ကျွန်တော်ဆိုတာက ဒီပြင်လူတွေနားသောတ ဆင်ဖို့မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ်ကိုယ်အတွက် ကိုယ့်စိတ်ခံစားမှုရဖို့ပဲ ဆိုတာကို၊ ဒီတော့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ထင်ဟပ်လာပြီး ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တဲ့ ရာသီဥတုနဲ့ ရှုခင်တွေကို ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ သီချင်းသားနဲ့ ခေါ်ယူဖန်ဆင်းကြည့်ရင် ရနိုင်တာပါပဲပေါ့၊ လာဗျာ ဒီနားမှာ ထိုင်ကြရအောင်”

ဆရာက ဦးဆောင်ခေါ်ငင်လိုက်သောအခါ၊ သူတို့သည် အုတ်ရေ တွင်းလေး နံဘေးမှ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းကလေးပေါ်တွင် ထိုင်ဖြစ်သွားကြ၏။ ရွက်စိမ်းရွက်ဝါရောကာ အသီးတွေပါလှိုင်လှိုင်သီးနေသော စောင်းလျားပင် ကြီးကလည်း သူတို့အထက်မှ အုပ်မိုးပေးထားသည်။

“ဆရာက သိပ်စိတ်ကူးယဉ်တာပဲ၊ ဒါပေတဲ့ ကဗျာစပ်တာကျတော့ လည်း မာန်အပါသား၊ ဆရာကလောင်နာမည်က ဘယ်သူလဲဟင်”

“အဟား ဟား လူတစ်ဖက်သားကို ဒါလောက်တော့ အထင်မကြီး သင့်ပါဘူး ကျွန်တော်ရေးတဲ့ကဗျာက ကိုယ့်စိတ်က ခံစားချက်ကို ကိုယ့် ဘာသာဖတ်ဖို့ပဲ ရေးတာပါ”

“ကဲပါလေ မေက အထင်လည်းမကြီးလိုပါဘူး၊ အထင်လည်း

မသေးလိုပါဘူး၊ အထင်မှန်အမြင်မှန်ဖြစ်ရအောင် ဆရာအကြောင်းကို ဆရာပြောပြပေါ့”

“ဟောဗျာ၊ ဤဖေကိုယ်က သူ့အကြောင်း နားထောင်ရမလားလို့ ခေါ်လာတာ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားပြီ”

ဆရာ၏ရင်းနှီးလွန်းသော အသုံးအနှုန်းအတွက် မေသည် ခစ်ခစ်ပါအောင်ပင် ရယ်မောမိရလေ၏။ သို့သော် တစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ်ယောက် နားထောင်ကာ အပြန်အလှန်တော့ ရင်ဖွင့်ခဲ့ကြသည်။

*

“ကျွန်တော့်အကြောင်းကတော့ သိပ်မဆန်းပါဘူးမေရယ်၊ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က သိပ်ဆင်းရဲတယ်၊ ဒီအပေါ်မှာ ကျွန်တော့်အဖေက လည်း ဆုံးသွားပြန်တော့ ကျွန်တော့်ပညာရေးအတွက် ကျွန်တော်ဟာ ဇွဲခိုင်ခိုင်ထားပြီး ရန်ကန်ကြို့စားခဲ့ရတယ်၊ ကျောင်းနေရတဲ့ အချိန်ကနည်းပြီး တက္ကသိုလ်ဝင် စာမေးပွဲကိုလည်း အလွတ်ပဲဖြေခဲ့ရတယ်။

“တက္ကသိုလ်ဝင်အောင်ပြန်တော့လည်း အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ပဲ တက္ကသိုလ် စာမေးပွဲတွေကို ဝင်ဖြေရပြန်တယ်၊ အောင်လိုက် ကျလိုက်နဲ့ စိတ်မပျက် လက်မလျှော့တမ်း အားခဲထားနိုင်လိုသာ ဒီဂရီတစ်ခုကို ရခဲ့တာပါပဲ၊ ဒီဂရီ ရပြီးတဲ့နောက်တော့ ပညာရေးနဲ့ နီးစပ်အောင် ကျွန်တော် အလုပ် ပြောင်းလိုက်တယ်၊ တက္ကသိုလ်မှာ နည်းပြဆရာလုပ်ရင်းနဲ့ ပညာဆက် သင်ပြန်တာပါပဲ၊ ဒီလိုနဲ့ နောက်ထပ် ဒီဂရီတစ်ခုရပြီး နောက်ဆုံးမှာ ကထိကတစ်ယောက် ဖြစ်လာရတယ်ဆိုပါတော့။

“အဲ ထူခြာတာတစ်ခုကတော့ ကျွန်တော်ဟာ ချစ်မိပြီဆိုရင် နင့်နေအောင် ချစ်တတ်ပြီ၊ နင့်နေအောင်လည်း ခံခဲ့ရတာပါပဲ။

“ကျွန်တော် ပထမဆုံး ချစ်ခဲ့သူကလည်း တိမ်ကြောမှာကပ်နေတဲ့ လူ့မလိုင် ရေပေါ်ဆီအတန်းအစားထဲက ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့ရဲ့အမြင်မှာ ကျွန်တော်ဟာ တက္ကသိုလ်ပညာကို ငွေကိုရေလိုဖြုန်းပြီး မယူခဲ့တာကို

ရှက်စရာကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေတော့တယ်လေ။ ဟဲ...ဟဲ နောက်ပြီး သေသွားတဲ့ ကျွန်တော်အဖေမှာ ဘာရာထူးကြီးမှ မရှိခဲ့တာကလည်း ပြစ်မှုကြီးတစ်မှုပဲပေါ့။ အင်း... ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ဟာ ဝေဒနာတစ်ခုကို ရင်မှာပိုက်ထွေးပြီး ကုပ်ကုပ်ရုပ်ရုပ်ကလေး ဆုတ်ခွာလာခဲ့ရတယ်ဆိုပါတော့။

“ဟော ဒီထိအောင်လည်း ကျွန်တော်ဟာ အမှတ်မရှိခဲ့သေးဘူးလေ နွမ်းနွမ်းပါးပါး မိန်းကလေးတစ်ဦးနဲ့တွေ့တော့ သနားရာကနေပြီး အချစ်ကြီး ချစ်ခဲ့မိပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်ဟာ သူတို့အသိုက်အဝန်းနဲ့ စာရင် အမြင့်မှာ ရှိနေတာမှန်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီခါရောက်ပြန်တော့လည်း ကျွန်တော် ချစ်မိသူကအစ သူတို့ရဲ့ မိသားစု တစ်စုလုံး၍ဟာ ခြေဖျားထောက် ပြီး ကျွန်တော်ကို ဝိုင်းလှီးဖို့လောက်သာ အဓိက ထားလာကြပြန်တယ်လေ။

“အဲဒီတော့ မေတ္တာဆိုတာ ဘယ်မှာလဲမေ။ အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ရင် အသည်းနှင့်အောင် ခံရမယ်ဆိုတဲ့ ဥပဒေသကို အရကျက်ပြီးတော့ပဲ ကျွန်တော် နောက်ဆုတ်ရပြန်တာပေါ့။ ဒါကို ပါးစပ်နဲ့ အလွယ်ပြောလို့ ရပေမဲ့ တကယ် ခံရတာကတော့ မသက်သာပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ချစ်ရမှာကို ကျွန်တော် ကြောက်ကြောက်လာခဲ့တယ်။

“ကျွန်တော်ဇာတ်လမ်းချည်း ဒီလိုဖြစ်ရသလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပေသေးဘူး။ ကထိကတစ်ယောက်အနေနဲ့ တက္ကသိုလ်မှာ ကျွန်တော် မြင်ရသမျှ ဇာတ်လမ်းတွေဟာလည်း ကျွန်တော်ဩဘာပေးချင်တဲ့ မေတ္တာ ဇာတ်လမ်းမျိုးနဲ့ မကြုံဖူးရဘဲ အပျော်တမ်းကစားသလို လုပ်နေတာတွေ ဟန်ဆောင်မှုတွေ ဂုဏ်ချင်းငွေချင်း ပေါင်းနေရတာတွေပဲ တွေ့တော့ ကျွန်တော်ဟာ ချစ်ရမှာကြောက်တာနဲ့အမျှပဲ လူတွေကို မုန်းမုန်းလာမိရာက နောက်ဆုံးမှာ တစ်ယောက်တည်းနေချင်တဲ့စိတ်တွေ လွှမ်းမိုးလာတာပါပဲ။

“အမေနဲ့ အစ်မကြီးတစ်ယောက်သာ ငဲ့ညှာစရာမရှိဘူးဆိုရင်ဖြင့် ကထိကအလုပ်ကတောင် နုတ်ထွက်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ခြေစိုက်စားပြီး အေးအေးနေလိုက်ချင်မိတယ်။ ကဲ...မေလည်း ကျွန်တော်လိုပဲ ဆင်တူယို မှား

ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ် ထင်ပါရဲ့”

ဆရာက သူ၏ဇာတ်ကြောင်းပြန်ချက်ကို ဤသို့ နိဂုံးချုပ်လိုက်သည် တွင်မှ ပြောသမျှကို ငြိမ်ငြိမ် သက်သက်ကလေး နားထောင်လာခဲ့သော မေက ခပ်လောလောကလေးဝင်ပြီး ကန့်ကွက်စကားဆိုရသည်။

“အမယ် အမယ် လူတိုင်းကို ကိုယ်လိုချည်းတော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ ဆရာ၊ မေ့ဇာတ်လမ်းက ဆရာလို အသည်းကွဲဇာတ်လမ်းမျိုးနဲ့ တခြားစီ ကြီးပါ”

“သိပါဘူးလေ၊ ကျွန်တော်က ကိုယ်ချင်းစာပြီး ပြောရတာကိုးဗျာ၊ ဟဲ...ဟဲမဟုတ်ရင်လည်း ဟုတ်တာကို ပြောလေဗျာ”

“စကားကို ဝင်ဖြတ်မပြောတမ်းနော်၊ ကဲ...နားထောင်”

မေက နိဒါန်းပျိုးပြီးမှ သူ့ဇာတ်လမ်းကို စတင်သည်။

“မေငယ်ငယ်တုန်းကလေ လူတွေကို သိပ်ချစ်တာပဲ၊ ဘာကိုပဲ စဉ်းစား စဉ်းစား မေ့တစ်ကိုယ်အတွက် စဉ်းစားတာက နည်းပါတယ်၊ အများလူထုကောင်းစားဖို့အတွက် မေဘာလုပ်ပေးနိုင်သလဲ၊ အများအကျိုး ရှိတဲ့ လုပ်ငန်းတွေ ဘယ်လိုရှိသလဲဆိုတာလောက်ပဲ စဉ်းစားမိတာများတာပဲ၊ အများအတွက် မေ့ကိုအနစ်နာခံရဖို့ဆိုရင်လည်း မေက ဝန်မလေးပါဘူး။

“ဂျပန်ခေတ်ထဲမှာလည်း မေဟာ အာရှလူငယ် အဖွဲ့ထဲမှာဝင်ပြီး အားကြိုးမာန်တက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးတုန်း ကလည်း မေတို့ရဲ့ခြေရာ လက်ရာကလေး နည်းနည်းပါးပါးလောက်တော့ ဝင်မိစွက်မိဖူးတယ်လို့ ဆိုနိုင်ကောင်းပါရဲ့။

“ခေတ်အခြေအနေနဲ့ ပြောရရင်တော့ မေတို့မြို့ ကလေးဟာ အင်္ဂလိပ်အပြေး ဂျပန်အဝင်မှာ စစ်ဒဏ်ကို ဘာတစ်ခုမှ မခံလိုက်ရပဲ အခြေအနေမပျက်ရှိခဲ့တယ်။ အဲဂျပန်အပြေး အင်္ဂလိပ်အဝင် ရောက်လုနီး မှာဖြင့် ဗုံးဒဏ် စက်သေနတ်ဒဏ်ကို လှလှကြီး ခံကြရတော့တာပါပဲ။

ဒီအချိန်မှာ မြို့ထဲကလူတွေအားလုံး ကုန်လောက်နီးနီးဟာ

အိုးပစ်အိမ်ပစ်နဲ့ တောရွာတွေကို ရှောင်ပြေးနေကြရတယ်။ ကြောက်စိတ် သိပ်ပြီး မပြင်းထန်တဲ့ မေတို့အိမ်သားစုကတော့ လေယာဉ်ပျံများများ လာတတ်တဲ့ နေ့လယ်ပိုင်းလောက်မှာသာ မြို့စွန်က ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲကို ခဏသွားရှောင်ပြီး ကိုယ့်အိမ်မှာပဲစားကာ အိပ်ကာနဲ့ အိုးမကွာ အိမ်မကွာ နေလာခဲ့ကြတယ်။

“မေ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းတစ်ခုကတော့ လူတွေ ပစ်ပြေးကြသမျှ အိမ်တွေကို ဖောက်ပြီး ကျန်ရှိသမျှပစ္စည်းတွေ သယ်ယူ နေကြတဲ့ လူတစ်စု ပေါ်ပေါက်လာကြတာကိုပါပဲ။ ဒုက္ခရောက်လို့ ထွက်ပြေးနေကြရတဲ့ အထဲမှာ ဒီလိုလုပ်တာတော့ မကောင်းဘူးလေ။ မေစိတ်ထဲမှာ မလုပ်သင့် မလုပ်ထိုက်ဘူးလို့ပဲ ထင်နေတယ်။

“တစ်ခုပြောစရာ ကျန်နေသေးတာကတော့ မေတို့အိမ်နားမှာလည်း နေရှင်နယ်ကျောင်ဟောင်းကြီးတစ်ခု ရှိနေခဲ့တာပေါ့။ ၁၉၂၀ သပိတ်ကြီးကို အခြေခံပြုပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဒီကျောင်ကြီးဟာ တစ်မြို့လုံးရဲ့ ကျက်သ ရေဆောင် အမှတ်အသားကြီးတစ်ခုလိုပါပဲ။ မူလအတိုင်း နေရှင်နယ် ကျောင်းကြီးဘဝနဲ့ ဆက်လက်မတည်တံ့နိုင်တော့တဲ့တိုင် အစိုးရ အထောက် အပံ့ခံ ဗုဒ္ဓဘာသာ အလယ်တန်းကျောင်းကြီးအဖြစ်နဲ့တော့ မေတို့လက်ထက် အထိ တည်တံ့လာခဲ့ပြီး အမျိုးသားစိတ်ကို အခြေခံမျိုးစေ့ ချပေးရာ ဌာနကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။

“ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံး ညီလာခံ၊ ခရိုင်လုံးဆိုင်ရာ အာရှလူငယ် စည်းဝေးပွဲ၊ မြို့လုံးကျွတ် ဆွမ်းတော်ကြီး လောင်းလှူပွဲ အစရှိသည်ဖြင့် မြို့နဲ့ နယ်နဲ့ချီပြီးစည် ဝေးပွဲ၊ ဟောပြောပွဲများ ကျင်းပပြုလုပ်ရာ ဌာနကြီး တစ်ခု အဖြစ်နဲ့လည်း အားကိုအားထားပြုခဲ့ကြပါတယ်။

“တစ်နေ့တော့ မေ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ ဖောက်သည် လူစုဟာ ဒီကျောင်းကြီးပေါ်မှာတက်ပြီး ပစ္စည်းဝေကြရာက အချင်းချင်း အဝေမတည့် ဖြစ်ပြီး ကျောက်ကြီးကို မီးရှို့လိုက်ကြသတဲ့ရှင် ဒီမီးဟာ ကျောင်းကြီးတင်

မကပဲ မေတို့အိမ်ကိုပါ ကူးစက်လောင်ကျွမ်းလာလို့ မေတို့အိမ်သား အားလုံးဟာလည်း ကျောကော့ပြီး လက်လွတ်ထွက်ပြေးကြရတာပါပဲ။

“ဒီအထဲမှာ မေကတော့ မေတို့အိမ် မီးလောင်တာ ပစ္စည်းဆုံးတာ အတွက် စိတ်မထိခိုက်ပါဘူး။ လူတွေအနေနဲ့ လူစိတ်ကင်းမဲ့ပြီး ဒါလောက် တောင် ယုတ်မာနိုင်ရပါမို့လားလို့ လူတွေရဲ့ စာရိတ္တအတွက်သာ ရင်ထဲမှာ ခိုက်ပြီးနာသွားလိုက်တာလေ။ ‘ဘာဖြစ်လို့ဒါလောက်ယုတ်မာရသလဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် ယုတ်မာရသလဲ’ဆိုပြီး မရှူနိုင်မကယ်နိုင်နဲ့ မီးထဲကို အတင်းတိုးဝင်သွားမိတဲ့ အထိပါပဲ။

“အစ်ကိုနဲ့ အမေနဲ့ လိုက်ဆွဲထုတ်လို့ သေလောက်ကြေလောက်တော့ ဒဏ်ရာမရခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မေ့ကိုယ်ပေါ်က အမာရွတ်တွေသာ တဖြည်းဖြည်း နဲ့ပြေသလောက် ပျောက်သလောက်ရှိလာခဲ့တယ်။ မေ့စိတ် အမာရွတ်ကတော့ မပျောက်နိုင်တော့ပါဘူး ဆရာရယ်၊ မေဟာ လူတွေကို မုန်းတတ်လာတာပါပဲ။

“မိဘနှစ်ပါး ဆုံးသွားလို့ အခု နောက်ဆုံးအစ်ကိုနဲ့ အစ်မအိမ်မှာ တစ်လှည့်စီနေရတဲ့ထိအောင်လည်း မေဟာ စိတ်တိုင်းမကျစရာ တပုံကြီးနဲ့ သာ တိုးခဲ့ရပါတယ်။ သူတို့မွေးထားတဲ့ သားသမီးချင်း အလိမ္မာပြိုင်၊ ပညာ ပြိုင်ရာကအစ အဝတ်ပြိုင်၊ အစားပြိုင်၊ အသုံးအဖြုန်းပါ ပြိုင်ကြရင်း၊ မောင်နှမစိတ်တွေ တဖြည်းဖြည်း ကွာကျပြီး စည်းလွတ် ကမ်းလွတ် ဖြစ်လာကြတဲ့ အစ်ကိုနဲ့ အစ်မအပေါ်မှာ အားကိုးမှီခိုနေရတဲ့ မေဘဝကိုလဲ မေ မကျေနပ်ဘူး။ သူတို့နဲ့ စိတ်တူအသွင်တူ ပေါင်းသင်းနေကြတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် လူ့အသိုင်းအဝိုင်း ကိုလည်း မေ မနှစ်မြို့ဘူး။

“မေဟာ တစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်တော့တယ်လေ။ လူ့လောက အသိုင်းအဝိုင်းက အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ပုန်းပြေးထွက်နေရတာပဲ အကောင်း ဆုံးလို့ ထင်မိတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ အဘိုးလေ ခြံထဲကို စိတ်အညည်းပြေ ပြေးလာရတယ်။ အဘိုးလေးက မေမေ့ဦးလေးအရင်ပေါ့။ အဘွားလေး

ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ကမှ ဆုံးသွားတယ်။ အဘိုးလေးတစ်ယောက်တည်း ကျန်နေတော့ ကိုကိုတို့ မမတို့ကလည်း သူတို့နဲ့ လာနေဖို့ ခေါ်သားပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးလေးက သိပ်ခေါင်းမာတယ်။ သူတစ်ပါးကို အမှီအခို ပြုရအောင် ငါ့မှာ ခြေမဲလက်မဲလည်း မဟုတ်။ အခြေအနေမဲလည်း မဟုတ် သေးပါဘူး ဆိုပြီး ဘယ်မှ မလိုက်ဘဲနေတာပဲ။

“သူ့ခြေက သူ့ကို ထမင်းကျွေ့တယ်။ လှူဖို့လဲရတယ်။ အဲ... နည်းနည်းပါးပါး နာဖျားမကျန်းဖြစ်ရင်သာ တူမတွေမြေးတွေကို ခဏတစ် ဖြုတ်လာ နေဖို့မှာတတ်တယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ဒီပြင်လူတွေက သိပ်မသွားချင် တတ်ကြဘူး။ မေ့အဖို့တော့ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျတော့တာပဲလေ ဒါတောင် အဘိုးလေးက မမာမကျန်းတော့ ဖြစ်ခဲ့ပါဘိသနဲ့။ အခုတောင် အဘိုးလေးက နေကောင်းပေမဲ့ မေ့ကို တွေ့ချင်လိုဆိုပြီး အလိုက်သိစွာ စာရေးမှာပေးဖော် ရလို့ မေလာခဲ့ရတာပေါ့။ ကဲ...ဘယ်မှာ ဆရာလို အသည် ကွဲနေလို့တု”

မေက သူ့စကားအဆုံးမှာ ခပ်ရွှင်ရွှင်ကလေးပြုံးပြီး ဆရာကို ကြည့်နေသည်။ ဆရာကလည်း သဘောကျစွာနှင့် တဟဲဟဲ ရယ်ပစ်လိုက် လေ၏။

“အေးပါလေ၊ အသည်း မကွဲဖူးဘူးဆိုလည်း တော်သေးတာပေါ့ အမိရယ်၊ ဒါထက် မေတို့မြို့က ဒီမြို့နဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးလဲဟင်”

“မိုင် ၈၀ လောက်ပဲ ဝေးပါတယ် ဆရာရယ်၊ ဆရာရောက်ရင်လည်း ဝင်ခဲ့ပေါ့၊ ဒါနဲ့လေ ရေချိုးရမှာတို့ ညစာချက်ရမှာတို့ကလဲရှိသေးလို့ မေးပြန်ဦးမယ်နော်၊ ဆရာရော တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေချက် စားနေ လည်းဟင်”

“ကျွန်တော် အဖို့တော့ ကြက်ဥနဲ့ ငါးသေတ္တာရှိရင် ဟင်းဖြစ်တာပါပဲ မေရယ်”

“ဟင်...ဆရာဟင်းတွေက စားဖို့လည်း မကောင်းဘူး၊ မေတော့

ဥသျှစ်ရွက်ဟင်းချိုရယ်၊ မန်ကျည်းဖူးသနပ်ရယ်၊ ပုစွန်ဆီပြန်ရယ်၊ ငါးခူ
ငါးပိကောင်၊ သပုရာရေဆမ်းနဲ့ ငရုတ်သီးစိမ်းထောင်း မီးဖုတ်ရယ်
ချက်စားတယ်။ ဒီအထဲမှာ ဆရာကြိုက်တတ်တာပါရင်လည်း ပြောလေ၊
မေ လာပို့မယ်”

“အား...သွားရည်ကို မနည်း ထိန်းထားရတယ်ဗျာ၊ ဒီပြင်ဟာတော့
ထားပါတော့၊ ကျွန်တော် ငါးပိငတ်နေတာ ကြာပြီမို့ ငါးခူငါးပိကောင်လေး
တော့ စားချင်စမ်းလှဗျာ”

မေသည် ထိုနေ့ညနေက ဆရာအတွက် ငရုတ်ပိကောင်ကင်နှင့်
မန်ကျည်းဖူးသနပ်ကို သွားပို့ပေး၏။ နောက်နေ့ နောက်နေ့များတွင်လည်း
တစ်ယောက်ခြံသို့ တစ်ယောက်ကူကာ သူတို့နှစ်ယောက် တတွဲတွဲရှိနေ
ကြသည်။

သူတို့အများဆုံးပြောကြသည့် စကားများကတော့ လူ့လောက၏
ဘယ်အစိတ်အပိုင်းမှာ အဖောက်ပြန်ဆုံးဖြစ်နေကြောင်း၊ တစ်ယောက်ခွဲ တော့
မည် ထမင်းလုတ်ကို တစ်ယောက်က ပုတ်ချသည့်အဖြစ်မျိုးသာမက
တစ်ယောက်လည်ချောင်းထဲမှ ထမင်းကိုပင် တစ်ယောက်က ကော်ထုတ်
လုနီးနီးထိ လောဘဇောတွေ မွန်နေကြကြောင်း။

ဖိုမဆက်ဆရေး၏ နိမ့်ကျ ကျဉ်းမြောင်းလှသော အမြင်အသိများ
ကြောင့် စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းလှကြောင်း စသည်စသည်တို့သာ ဖြစ်ကြကာ
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အမြင်အသိချင်း၊ ခံယူချက်ချင်း တူညီကြ
သည်ကိုပဲ ဝမ်းသာနှစ်သိမ်နေကြသည်။

ကြာတော့ မေတို့နှစ်ယောက် သည်လိုတတွဲတွဲဖြစ်နေကြပုံကို
အဘိုးလေးတစ်ယောက်ကပင် သတိထားမိလာပုံရ၏။

“မေလည်း စကားပြောဖော်တွေ ဘာတွေရနေပြီထင်ပါ” ဟုပင်
မေးမြန်း လာသည်။ မေကလည်း “ဟုတ်တယ် အဘိုးလေးရဲ့၊ သူကလည်း
မေ့လိုပဲ လူတွေကို မုန်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့” ဟု ရယ်ရယ်မောမောနှင့်

အဖြေပေးသည်။

အဘိုးလေးသည် အဓိပ္ပာယ်ပါပါပြုံးနေ၏။ မေကတော့ သည် အပြုံး၏ အဓိပ္ပာယ် အနက်အကျယ်ကို ဘာရယ်လို့မသိပေ။ ဆရာက လာသည့်အခါလာပြီး၊ ဆရာထံသို့ သွားမြဲတိုင်းသွားကာ၊ အမြင်တူညီသော စကားစုများကို ပြောမြဲတိုင်း ပြောမိခဲ့ကြသည်။

သည်လိုနှင့် ဆယ်ရက်တာမျှ ကြာမြင့်လာခဲ့သောတစ်ညတွင်ကား ထူးခြားမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

“မေ့ အစ်ကို့ဆီက စာရတယ်ဟေ့၊ မေ့ နက်ဖြန် နနက် (၇)နာရီ ရထားနဲ့ ပြန်သွားရလိမ့်မယ်” ဟု အဘိုးလေးက ဖြုန်းစားကြီး ပြောသော ကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

“ဟင်...မေ့ မပြန်ချင်သေးဘူး အဘိုးလေးရယ်”

“မဖြစ်သေးဘူး ငါ့မြေ့ရဲ့၊ ဟိုမှာ မင်းယောင်းမ နေမကောင်း နေဘူးလို့စာထဲမှာပါတယ်၊ နောက်ပြီး နက်ဖြန်ကျရင် သူတို့ ဘူတာကိုလဲ ဆင်းကြိုနေကြမှာ၊ ငါ့မြေ့လာတာလည်း ၁၂ ရက်လောက်ပဲကြာနေပေါ့ဟာ၊ ပြန်ပေးဦးတော့ပေါ့ကွယ်၊ နောက်များမှ တစ်ခေါက်လာခဲ့သေးတာပေါ့ လုံမလေးရဲ့”

“ဒီလိုဆိုလည်း စောစောကပြောရောပေါ့ အဘိုးလေးရယ်၊ အခုလို ညကြီးမင်းကြီးဆိုတော့ ဆရာ့ကိုတောင် မေ့ မနှုတ်ဆက်ရတော့ဘူး”

“အဘိုးလေးက ညနေက စာရပေတဲ့ လုံမလေးက ခုနကမှ တစ်ဖက်ခြံက ပြန်လာတာကိုးကွဲ့”

မေက နောက်ထပ် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ သူ၏ အဝတ်အထည် များနှင့် တိုလိုမိုလီပစ္စည်းပစ္စယကလေးများကို သိမ်းထုပ်လုပ်ကိုင်နေရတော့ လေသည်။ နနက်ပိုင်းတွင်ကား မေသည် အစောကြီးထကာ ဆရာနေသော ခြံဘက်သို့ ကူးလာခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ဆရာတစ်ယောက်က မေ့ထက်ကြို စောကာ၊ ဘယ်ဆီကို ထွက်သွားနေသည်မသိရဘဲ၊ အိမ်တံခါးမှာ

သော့ခလောက်တန်းလန်းနှင့် ဖြစ်နေပေတော့သည်။

မေသည် မကျေမနပ်နှင့်ပင် ပြန်လာခဲ့ရသည်။ နောက်ဘူတာ ဆင်းချိန်နီးတွင်လည်း အဘိုးလေးနှင့် ပစ္စည်းတွေကို တန်းလန်းထားခဲ့ကာ ဆရာအိမ်သို့တစ်ခေါက် ပြေးကြည့်ရသေး၏။ သည်အချိန်သို့တိုင်အောင် လည်း အိမ်တံခါးက ပိတ်မြဲပိတ်နေကာ၊ ဆရာကိုမတွေ့ခဲ့ရပေ။ မေ၏ ရင်မှာ ဟာ၍ နေ၏။ အလိုမကျမှုကြောင့်လည်း မျက်နှာကလေးအိုနေသည်။ သည်ထဲမှာ “တွေ့ခဲ့လားဟေ့ လုံမလေး” ဟု အဘိုးလေးက ဆီး၍မေး လိုက်ပြန်သောအခါ ငိုချင်ရက် လက်တို့ဖြစ်သွားကာ ပို၍ ဝမ်းနည်း လာ၏။ သည်တော့ မေက စိတ်ကိုတင်းပြီး ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်လိုက်သည်။

လေအရိုင်းနှင့်၊ ရေလှိုင်းလည်းထန်
ကျွက်ကျွက်ညံ့လျက်၊ မိုးသရိုက်ချုန်း
အမှောင်ဖုံးသည်
ပတ်ကုံးမုန်တိုင်းဆင်သတည်း။
မုန်တိုင်းကြားဝယ်၊ ရွှေလျားမရှိ
မိုးလုံးအိလည်း၊ တစ်မယိုင်
ကြဲကြဲခိုင်သည်
ကျောက်စိုင်ကျောက်တောင်ထွတ်တကား။
ကျောက်တောင်ထွတ်သို့၊ မချွတ်စွဲမြဲ
သတ္တိစွဲဖြင့်၊ နည်းမျှမဖြူ
ငါတို့တုံလည်း
ဤမုန်တိုင်းကြား တည်ကုန်အံ့။

အဘိုးလေးသည် သူ့မြေး၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ကာ ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်၏။ မေ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားမှုမျိုး ဖြစ်ပေါ်နေ သည်ကိုလည်း အဘိုးလေးက ကောင်းစွာနားလည်သည်။ ခဏနေတော့

သူတို့မြေးအဖိုးသည် ဘူတာသို့ ဆင်းလာကြ၏။ မေ့ကို ရထားတင်ပေးပြီးမှ အဘိုးလေးက ပြန်လာသည်။

နံနက်စာ စားပြီးချိန်တွင်တော့ အဘိုးလေးသည် ခရေပင်အောက်က ဝါးကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာထိုင်ပြီး ထုံးစံအတိုင်းပင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်နေ၏။ သည်အခိုက်မှာ သူ့အပါးသို့ တစ်ဖက်ခြေမှ လူရွယ်ရောက်လာပြီး “မေ တစ်ယောက်ကော အဘိုးလေး” ဟု မေးလေသည်။

“သူ့အိမ်က စာရေးမှာလို့ မနက်ရထားနဲ့ပဲမေပြန်သွားတယ်ကွဲ့” ဟု အဘိုးလေးက ဖြေလိုက်သောအခါ၊ လူရွယ်သည် “ဟင်” ဟု တစ်လုံးတည်းရွတ်ဆိုကာ အဘိုးလေးကို ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြန်ကြည့်နေသည်။

“မောင်ရင်လေး အိမ်ကိုတောင် နှုတ်ဆက်ရအောင်ဆိုပြီး နှစ်ခေါက်တိတိ သူသွားတယ်၊ အိမ်တံခါး သော့ပိတ်ထားတာတွေ လို့ ဝမ်းနည်းနည်းနဲ့ပဲ ပြန်သွားလေရဲ့” ဟု အဘိုးလေးက ဆက်ပြောသည်တွင်ကာ၊ လူရွယ်သည် “ဟင်” ခနဲနေအောင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ရှိုက်ချလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ဘိုးလေးရယ်၊ ဒီနေ့မှပဲ ကိုဘဖေတို့အိမ်က အရုဏ်ဆွမ်းကပ်လို့ ဖိတ်တာနဲ့ ကျွန်တော်သွားနေရတာ၊ ခုနဲ့ပဲ ပြန်ရောက်တယ်၊ မေပြန်မယ်မှန်း သိရင် ကျွန်တော်မသွားပါဘူး၊ အခုတော့ မေ့ကို တွေ့လည်းမတွေ့ရ၊ လိုက်လည်းမပို့လိုက်ရတော့ဘူး၊ မေ့ကို တွေ့စက ဒီလိုဖြုန်းစားကြီး ခွဲရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်မိဘူးလေ ခုတော့ မေနဲ့ ခွဲရပုံက ပြတ်ပြတ်တောက်တောက် ရှိလွန်းလို့ ကျွန်တော် ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ အဘိုးလေးရယ်”

လူရွယ်မှာ ပြောရင်းနှင့် ဝမ်းနည်းသံပါလာကာ သူ့မျက်နှာမှာလည်း ညိုညိုရီဝေ၍နေပေသည်။ ခဏနေတော့လူရွယ်သည် ဘာစကားမျှမဆိုဘဲနှင့် ပင် အဘိုးလေးကို နောက်ကျောခိုင်းကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ထွက်ခွာသွားလေ၏။ သို့ရာတွင် သူ့နှုတ်မှ တီးတိုးရေရွတ်ဆိုသွားသော ကဗျာတစ်စွန်းတစ်စကိုမူ အဘိုးလေးက ကောင်းစွာကြားလိုက်ရသည်။

မုန်တိုင်းကြားဝယ်၊ ရွှေလျားမရှိ
မိုးလုံးအိလည်း၊ တစ်မယိုင်
ကြဲကြဲခိုင်သည်
ကျောက်စိုင်ကျောက်တောင်ထွတ်တကာ။

ကျောက်တောင်ထွတ်သို့၊ မချွတ်စွဲမြဲ
စိတ်ဓာတ်ခွဲဖြင့်၊ နည်းမျှမပြု
ငါတို့တုံလည်း

ဤမုန်တိုင်းကြားတည်ကုန်အံ့။

သည်အခါတွင်တော့ အဘိုးလေးသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာ
လူရွယ်အား ကြင်နာစွာပြုံးကြည်လိုက်ရင်းမှ-

“အင်း...ဘဝဆိုတာ မကောင်းတာတွေတိုင်း စိတ်ပျက်ရှောင်ပြေး
နေဖို့ထက် ကောင်းတာကို ရှာကြည့်ပြီး ကောင်းသည်ထက်ကောင်းအောင်
ပြုပြင်ရမယ်၊ ကြိုးစားရမယ်ဆိုတာများ သင်းတို့ကလေးတွေ နားမလည်ကြ
ရောသလား၊ နောက်ပြီး လူ့လောကကို မုန်းတယ်ထင်ရလောက်အောင်
ချစ်ပြီး အသည်းနုနုရှောင်ပြေးနေသူတွေကများ သူတို့ကိုယ်သူတို့
ကျောက်တောင်ထွတ်ဆိုရင် ကဗျာရွတ်ဖို့ မလိုပါဘူးကွာ” ဟု တီးတိုးပြောဆို
လိုက်လေ၏။

သည်အချိန်တွင် တက္ကသိုလ်ဝင်လည်းမအောင်ဖူး၊ တက္ကသိုလ်သို့
လည်း မရောက်ဖူးသော အဘိုးလေး၏ခံယူချက် အဘိဓမ္မာကို လှောင်
ပြောင်ပြက်ရယ်ပင် ပြုလိုသလား၊ ထောက်ခံချက်ပင် ပေးလိုသလားမသိ
လေနတ်မောင်သည် ခရေပင်ရွက်များကြားသို့ တရဲရဲမြည်အောင် တိုးဝင်ပြေး
သွားကာ ရော်ရွက်ဝါလေးအချို့ကို အဘိုးလေးကိုယ်ပေါ်သို့ ကြံလွှင်ချ
ပေးလိုက်လေသည်။

[ရှုမဝ၊ ဇန်နဝါရီ ၁၉၆၅]

စာပေဆုနှင့် ကြွေးပတ်လည်

“ကြွေးထူမပူ သန်းထူမယား” ဟူ၍ ရှေးလူကြီးတို့ ဆိုရိုးစကား ရှိခဲ့သည်။ သန်းထူလျှင်ယား မယားကို အတပ်မပြောနိုင်သော်လည်း ကြွေးထူလျှင် မပူဟူသော စကားကတော့ (ကျွန်မအတွက်) သေချာတိကျမမှန်ပါဘူးဟု ကျွန်မ ဆိုရဲသည်။

ကျွန်မသည် ကြွေးတင်မည်ကို အလွန်ကြောက်၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကြွေးတင်ခံကာ စားသုံးရမည်ထက် မသုံးဘဲ မစားဘဲ အငတ်နေကာ ကြွေးကင်းစွာနေနိုင်သည့် စိတ်မျိုးဖွဲ့မျိုးကိုမှ နှစ်သက်သည်။ လိုက်နာကျင်သုံလိုသည်။

သို့သော် ကျွန်မမှာ မိမိတစ်ကိုယ် အတွက်သာ တာဝန်ရှိသည် မဟုတ်။ မိခင်အိုနှင့် အစ်မတစ်ယောက်ပါဝင်သော အိမ်ထောင်တစ်ခုအတွက် တာဝန်ရှိသူဖြစ်နေသည်။ သည်အိမ်ထောင်အတွက် စားဝတ်နေရေး တာဝန်အားလုံးသည် ကျွန်မ ခေါင်းပေါ်မှာ ရှိနေ၏။

ခေါင်းထက်မှာရှိနေသော ထိုတာဝန်များ အားလုံးအတွက် ဒိုင်ခံ ဖြေရှင်းနိုင်မည့် တစ်ခုတည်းသော စွမ်းအားမှာလည်း ကလောင်တစ်ချောင်းတည်းအပေါ်မှာသာ ရပ်တည်နေရသည်။ သည်ကလောင်၏ ပင်စည်ပင်မနှင့်

အမြစ်အရင်း တွယ်ရာကတော့ ဦးနှောက်နှင့် နှလုံးသားသာလျှင် ဖြစ်ပါလေ၏။

ခက်သည်က ဦးနှောက်နှင့် နှလုံးသားတွင် ဘယ်အချိန်အခါ၌ ဘယ်လိုခံစားမှုမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာမည်ကို မည်သို့မျှ ကြိုတင်ခန့်မှန်း၍ မရနိုင်ခြင်းပေတည်း။

သည်တော့ ဦးနှောက်နှင့် နှလုံးသားမှစိမ့်ယိုလာမည့် ခံစားမှုကို အားပြုငံ့လင့်ရသည်မှာ “ပြည်တန်ပတ္တမြားမျိုးထားသည် ငါးတစ်ကောင်ကို များမိလေမလား” ဟု စိတ်ကူးမျှော်မှန်းရသည့် တံငါလုလင်လောက်နီးနီးပင် မသေချာ မရေရာလှသော အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ အကယ်၍ ကလောင်မကိုင်နိုင်လောက်အောင် နေမကောင်းထိုင်မသာဖြစ်ခဲ့သော် ဟူသော ရှေ့ရှေးရှေ့ ရာအတွက်လည်း ဘယ်သို့မျှ အာမခံချက် ရှိသည်မဟုတ်။

ရဲဖန်ရဲခါတွင် ကြက်ကန်းဆန်အို တိုးမိသလို ၁၀၀ဝိ၊ ၁၅၀ဝိ၊ ၂၀၀ဝိ၊ ၃၀၀ဝိ စသည်ဖြင့် တိုင်းကျော်ပြည်ကျော်ဝင်လာတတ်သော်လည်း လူမသိသူမသိနှင့် ၃-၄လမျှတိုင်ဝင်ငွေတစ်ပြားမျှမရှိဘဲ ပြတ်လပ်နေသည့် အဖြစ်မျိုးကလည်း ရိုး၍ပင်နေချေပြီ။ ဤသံသရာဝယ် ကျင်သားရအောင် ကျင်လည်ပြီးဖြစ်နေသော ကျွန်မတို့ကလည်း ကိုယ့်လောကခံကို ခံနိုင်ရည် ရှိအောင် နေတတ်အောင် နေကြရ၏။

ဝင်ငွေ ၃၀၀ ကျပ် ရှိသည်ဆိုလျှင် ၃ လခွဲသုံးရန်၊ ဝင်ငွေ ၅၀၀ ကျပ် ရှိသည်ဆိုလျှင် ၅လ ခွဲသုံးရန် စိစစ်ကုတ်ကတ်စွာ ခွဲဝေထားရသော အတတ်ကိုလည်း တတ်ကြသည်။ အကယ်၍ သည်တစ်လမှာ မသုံးမဖြစ် အကြောင်းကိစ္စတို့ကြောင့် လျာထားသည်ထက် မိုပိုကုန်ကျသွားပြီဆိုပြန် လျှင်လည်း နောက်တစ်လမှာ သည်ဟာနှင့်ထေမိအောင် ဘာတွေလျှော့ သုံးရမည်ကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားချင့်ချိန် သုံးစွဲခြင်းမျိုးကိုလည်း တတ်မြောက်သည်။

သို့ရာတွင် နာရေးဖျားရေမှအစ မသုံးမဖြစ်သော လူရေးကျယ်စွာ အဖြာဖြာတို့မှာ အပေါက်အစ ရှာဖွေကာ ဖြစ်လာ ပေါ်လာတတ်သေးသည် ဖြစ်ရကား။ ထိုအချိန်ထိုအခါမျိုးမှာ လက်ထဲတွင် ပြတ်လပ်ခိုက်နှင့် ကြုံလျှင်တော့ “စားစရာမရှိသော်လည်း လျော်စရာရှိမည်”ဆိုသည့် ထုံးကို နှလုံးမူကာ မတတ်သာလျှင် ရွှေနှင့်ငွေကိုပေမဲ့ ခေတ္တလဲလှယ်တန် လဲလှယ်ထားတတ်ရပြန်လေသည်။

နောက်ပိုင်းမှာကား ပဏ္ဍုကမ္မလာပင် တင်းလေသလား။ ဘိုးဘိုး အောင်ကပင် အိပ်မက်ပေးလေသလားမသိ။ လည်ပင်းဖက် ကြီးလာသော သူငယ်ချင်းချစ်တစ်ဦးက “ငွေလိုလျှင် ယူသုံးပါ” ဟု သူ့သဘောနှင့်သူ အဆိုရှိပြန်၍ ရွှေနှင့်ငွေကို လဲလှယ်ရသောဒုက္ခ၊ အတိုးအပွားပေးရသော ဒုက္ခတို့မှ ကျွတ်လွတ်ကင်းဝေးရတော့သည်။

သို့ရာတွင် “ရီလေးရေ ငွေ (...)ပေးဦးကွာ”ဟု သူငယ်ချင်းထံမှ နှစ်ကြိမ်သို့ ကြိမ်မျှ စကားဆိုရသော အလုပ်ကလည်း လွယ်ကူသက်သာ လှသည် မဟုတ်သေး။ သူငယ်ချင်းလုပ်သူက တောင်းဆိုသမျှသောငွေကို ထုတ်ပေးပြီးသည်နှင့် ထိုငွေနှင့်ပတ်သက်ကာ စကားတစ်လုံးမျှ မဟာတော့ဘဲ နေနိုင်တတ်သည်တိုင် “ငါ့မှာအကြွေးနဲ့ပါလား။ အကြွေးတင်နေပြီ” ဆိုသော အသိမှာ နေ့ရောညပါဆိုသလို ခေါင်းထဲတွင်စွဲဝင် ပင်ပန်းနေတတ်သည်။

ငွေကြေးပမာဏကလည်း ၁၅ ကျပ် ၂၀ ကျပ်မှသည် ရံဖန်ရံခါတွင် ၁၀၀ ကျပ် ၁၅၀ ကျပ်သို့တိုင်အောင် တက်ရောက်တတ်သည်။ ငွေကလေး ၃၅၀၀ ကျပ်လောက်ကို အားပြုကာ အိမ်တစ်လုံးကို ဆောက်လိုက်မိတုန်းက ဆိုလျှင်ဖြင့် အခါတိုင်းထက် လွန်ကျူးကာ ထိုသူငယ်ချင်း၏ ထံမှာပင် ငွေ ၄၀၀ ကျပ်တိတိ အကြွေးတင်ခဲ့ဖူးသည်။ နည်းလျှင်နည်းသလို များလျှင်များသလို ပူရလောင်ရသောကြောင့် လက်ထဲမှာငွေရှိလျှင် နွေးအောင် မကိုင်ထားလိုဘဲ အကြွေးရှိတာကို အရင်အပြေးအလွှား ပေးဆပ်လိုက်ရမှ စိတ်သက်သာ၏။

သို့ဖြစ်ရာ “ကြွေးထူမပူ” ဟူသောစကားသည် အဘယ်မှာ မှန်ကန်နိုင်ပါအနည်း။

ကြွေးလည်းတင်ဖူး၊ ပူလည်းပူဖူး လှပြီဟုသာ ဆိုချင်သည်။ သို့ဖြစ်စေကာမူ၊ ယခုဖော်ပြသောကြွေးမှာ တင်လိုက်ဆပ်လိုက်၊ ပြန်ယူလိုက်ပြန်ပေးလိုက်နှင့် ဖြစ်နေတတ်ရုံအပြင် မနိုင်နင်း မပြေလည်နိုင်ကောင်းသော အကြွေးမျိုးတော့ မဟုတ်သေး။

ကျွန်မအနေနှင့် ဘယ်သောအခါမျှ မနိုင်နင်း မပြေလည်နိုင်သော ကြွေးတစ်မျိုးကိုလည်း ဖော်ပြရန် ကျန်နေသေးသည်။ ထိုအကြွေးကား အရပ်ရပ်မှ ပေးစာအကြွေးများနှင့် စာမူရေးစရာ အကြွေးများပင်တည်း။

*

တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁၀ ရက် (နိုဝင်ဘာ ၁၃ ရက်)၏ လမင်းကြီးမှာ ထိန်ထိန်ကြည်ကြည်သာလျက် ရှိနေသည်။ ကျွန်မတို့ စီးလာသော သုံးဘီးကား ကလေးသည် ရွှေတိဂုံကုန်းတော်ဆီသို့ ဦးတည်ပြေးနေ၏။ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ လေအေးက ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဝင်လာသောကြောင့်လည်း ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်သို့ ညပိုင်း မတက်စဖူး တက်ရမည်ကိုတော့ ကျွန်မစိတ်က သာတောင့်သာယာ ဖြစ်မိနေ၏။

ကန်ဘဲ ကျောက်ကုန်းတည်းခိုအိမ်မှ အစ်မဝမ်းကွဲတော်သူ မမတင်က ရွှေတိဂုံဘုရား တောင်ဘက်လှေကားအနီး ရန်ကုန်သစ်ကျောင်းတိုက်တွင် ကထိန်ခင်းရန်အတွက် ဝယ်ခြမ်းစီစဉ် တာဝန်ရှိနေသောကြောင့် ကျွန်မပါ လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဘုရားမှတစ်ဆင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ဝင်မိကြလျှင်တော့ မမတင်သည် အမျိုးသမီးအချို့နှင့်အတူ နောက်တစ်နေ့အတွက် အစီအစဉ်များကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေး ပြောပြနေ၏။ တော်တော်နေတော့ အသက် ၂၆ နှစ်ခန့် ရုပ်ရည်သန့်သန့် လူရွယ်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြန်သည်။

သည်လူရွယ်ကလည်း နက်ဖြန်ကထိန်အလှူအတွက် ချက်ပြုတ်ရမည်ဟင်းမည်များကို ချက်နည်းပြုတ်နည်းနှင့်တကွ ကျကျနန ပြောပြနေ၏။ ထူးခြားသည်ကတော့ အဆိုပါ ကထိန်တွင် ပရိသတ်အားလုံးကို သက်လွတ်မုန့်ဟင်းခါးကျွေး၍ ဘုန်းတော်ကြီးများအတွက်လည်း ဆွမ်းကပ်မည်ဆိုခြင်းပင်။

သို့ရာတွင်သည်လူရွယ်၏နှုတ်မှ စီကာပတ်ကုံးပြောပြနေသည်ဟင်းလျာမျိုးစုံတို့၏ စာရင်းကတော့ နားထောင်ရသည်နှင့်ပင် ထမင်းဆာကာ စားချင်စိတ် ပေါက်လာစေတော့သည်။ ကျွန်မမှာ ထိုလူရွယ်၏ ကျန်းမာရေးနှင့် ပြည့်စုံသော ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ရှုကာ “အစားအသောက်ကို ဂရုတစိုက်စားတတ်လို့ ခုလိုကျန်းမာနေတာ ထင်ပါရဲ့” ဟူ၍ပင် စိတ်တွင်းမှ မှတ်ချက်ချမိ၏။

ထိုလူရွယ်မှာလည်း ကျောက်ကုန်းဘက်မှပင် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ကျွန်မတို့ ပြန်ခါနီးတွင်တော့ မမတင်က “ဒေါ်ဒေါ်တို့ ပြန်တော့မယ်ကွယ်မောင်နေလင်းကော လိုက်မှာလား” ဟုဆိုကာ လူရွယ်ကို လှမ်းပြောသည်။ လူရွယ်ကလည်း “ဟုတ်ကဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော်လည်းလိုက်မယ်” ဟုပြန်ပြော၏။ သို့နှင့် ကျွန်မတို့အားလုံး ကုန်းတော်ပေါ်တက်ခဲ့ကြသည်။ ဘုရားဝတ်ပြုပြီးလျှင် ဗဟန်းဘက်မှ ဓာတ်လှေကားနှင့် ဆင်းခဲ့ကြ၏။ လမ်းမှာမမတင်က မိတ်ဆွေသစ်လူရွယ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ အဆိုပါကိုနေလင်းမှာ လက္ခဏာဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

ကျွန်မက “ဟာ...ဆရာဆိုင်ဘုတ်ကြီး မြင်ဖူးတာပေါ့ အဝေရာလမ်းထိပ်မှာ တစ်လမ်းလုံး ပြည်နေတဲ့ ဧရာမအကြီးကြီးလေ” ဟုပြောလိုက်သည်။

ဆရာနေလင်းကလည်း “ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဆိုင်းဘုတ်ကတော့ ဆိုင်းဘုတ်ဆိုမှ ဆိုင်းဘုတ်ပါပဲ” ဟု ရယ်ရယ်မောမော ပြန်ပြောလိုက်ရာမှ သူလည်း စာပေဝါသနာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မရေးသော

စာအချို့ကို ဖတ်ဖူးကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စာအနည်းငယ်ရေးဖူးကြောင်းပါ ဆက်ပြောပြသည်။ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းထွက်စ သာသာလောကက “နေလင်း” နာမည်နှင့်ပင် “ရွှေရုပ်ရိုင်းသူ” ဟူသော ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို ရေးခဲ့ဖူးသည်ဟုသိရ၏။

ဤတွင်တော့ ကျွန်မတို့တစ်တွေ စကားပြော၍ အာတွေ့လာကြသည်။ သုံးဘီးကားကလည်း တော်တော်နှင့် မရသဖြင့် စာပေအကြောင်း၊ စာရေးဆရာအကြောင်း စကားတပြောပြောနှင့် လမ်းလျှောက်လာကြသည်။

“ကြကြိုက်တုန်းကို လက္ခဏာတောင် စစ်ဆေးပေးလိုက်ချင်ပါသေးတယ်၊ မမစိန် ဘယ်တော့ပြန်မလဲ” ဟု ဆရာနေလင်းက မေး၍ နက်ဖြန်ပြန်မည်ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်မက ပြောပြသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီတစ်ညပဲ အချိန်ရှိတော့တာပေါ့၊ ဒါပေတဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ အပုပ်ချိန်တွေဘာတွေ အယူမရှိပါဘူး ညပိုင်းလည်း ဟောပါတယ်” ဟု ဆရာကဆို၏။

“ဟုတ်လား ဒါဖြင့် ဒီည ဆရာ့ကို အလွတ်မပေးတော့ဘူး၊ အိမ်ပြန်ထမင်းစားပြီးရင် လာခဲ့မယ်လေ၊ မမစိန် လက္ခဏာဆရာနဲ့လည်း တစ်ခါမှ မကြည့်မိဖူးပါဘူး၊ မမစိန် လက္ခဏာကလည်း တြိဂံ စတုဂံတွေပေါ့လွန်းလို့ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ လာခဲ့ပါ လာခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော် စောင့်နေပါမယ်”

သည်လိုနှင့် ကားရ၍ ဆရာအိမ်ကို အရင်ပို့ပေးပြီး ကျွန်မတို့အိမ်ပြန်လာ၊ ညစာထမင်းစားပြီးနောက်တွင်ကား ဆရာနေလင်းအိမ်သို့ လသာသာ လမ်းလျှောက်သွားကာ လက္ခဏာမေ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

လက်ဝါးပြင်သို့ မင်အနက်သုတ်လိမ် ပေး၍ လက္ခဏာကြောင်းများ တဖြည်းဖြည်း ထင်ရှားပေါ်လွင်လာဆဲတွင်တော့ “ဟော...မမစိန် ငယ်ငယ်က ရေနစ်ဖူးတယ်” ဟု ဆရာက ဆိုလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ မြစ်ထဲမှာလား ချောင်းထဲမှာလား ဆရာ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်မပြောတတ်ပါဘူး၊ ကလေးတုန်းက ရေနစ်တာ ကတော့ အမှန်ပဲ”

“ဟုတ်လား၊ မမစိန် ရေနစ်တာက ဆန်းတယ်လေ၊ စည်ပိုင်းထဲကို ဇောက်ထိုးကျတာပေါ့”

ကျွန်မ၏ ရှင်းလင်းချက်ကို ကြားသိရသောအခါ အားလုံး ဝိုင်း၍ ရယ်မောမိကြသည်။

အပြီးသတ် ဆေးသုတ်လိမ်း၍ စာရွက်ဖြူပေါ်မှာ လက်ပုံစံယူကာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် အသေစိတ်စစ်ဆေးပြီးသည်တွင်ကား ဆရာနေလင်း သည် စာတစ်ရွက်တွင် စာကြောင်းအနည်းငယ်ကို မင်နီနှင့်ရေးခြစ်ကာ ဘောင်ခတ် လိုက်လေ၏။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို ပြုံးကြည့်သည်။

ကျွန်တော် အရင်ဆုံးပြောချင်တာကတော့ ခုလာမယ့် ဒီဇင်ဘာလ မှာ စောင့်ကြည့်ပါ၊ ရက်ပိုင်းနဲ့ တိတိကျကျဆိုရင်တော့ (၇)ရက်တည်း စောင့်ပါ၊ သာမန်မဟုတ်တဲ့ အောင်မြင်ကျော်စောမှုတစ်ခုကို ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုမှာ ငွေလည်း ရဖို့ရှိတယ်၊ ကွန်ဂရက်ကျူးလေး တွေလည်း အများကြီးကို လာလိမ့်မယ်။ မတ်လထဲအဝင် ထူးထူးခြားခြားပဲ အခြေအနေ ကောင်းတယ်၊ ဝင်ငွေဖြောင့်မယ်၊ ဒါတစ်ခုတော့ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်သွားပါ ဟုတ်လား”

“ကောင်းပါပြီဆရာ ဒီနေ့ပဲ နိုဝင်ဘာ (၁၃) ရက်ရှိနေပြီမို့ စောင့်ရဖို့လည်း မဝေးတော့ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောရရင်လည်း မမစိန်ဟာ သတ္တိရှိတဲ့အချိန်မှာ သိပ်ရှိပြီး အားငယ်တတ်တဲ့ အချိန်မှာ သိပ်အားငယ် တတ်တယ် မှန်ရဲ့လား”

“မှန်ပါတယ်ဆရာ”

ထိုနောက် ဆရာသည် ကျွန်မက ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ဆိုရသော အကြောင်းအရာအချို့ကို ဆက်လက်ပြောပြသေးသည်။ နှစ်ပိုင်းနှင့်

စောင့်ကြည့်ရမည် အသြလောက်သောအကြောင်းတစ်ခုကိုလည်း ရဲရဲတင်းတင်းပင် ဟောကိန်းထုတ်လိုက်သည်။

စာပေလိုက်စားသည်အပြင် နှုတ်စ အာစလည်း ရွှင်သူမို့ ကျွန်မတို့မှာ ရယ်ရမောရနှင့် ရွှင်ရွှင်ပျော်ပျော်ရှိကြသည်။ ဆရာက လက်ပုံစတစ်စုံလည်း ကျွန်မကို ပေးလိုက်သည်။ အတန်ညဉ့်နက်မှပင် ဆရာအိမ်မှ ပြန်လာဖြစ်ကြ၏။ နောက်တစ်နေ့ရောက်တော့ သာယာဝတီသို့ ပြန်လာသည်။

*

နိုဝင်ဘာ ၂၈ ရက်နေ့တွင် ခင်စိုးမိုး (သုံးဆယ်)နှင့် အဖော်တစ်ယောက်တို့ ကျွန်မအိမ်မှာ အလည်ရောက်နေကြသည်။ ခင်စိုးမိုးသည် ကျွန်မစာခုံပေါ်မှာ လွယ်လွယ်တင်ထားသော ဆရာနေလင်းထံမှ ယူလာသည် လက်ပုံစကို တွေ့ရှိသွား၏။

“အမယ် အမယ် မမစိန်က လက္ခဏာတွေ ဘာတွေကြည့်လိုဟုတ်လား၊ ဘာတွေများ ထူးထူးခြားခြား ဟောလိုက်လဲဟင်”

“ထူးတာကတော့ ထူးပါတယ်ကွာ၊ မှန်တာမမှန်တာလည်း ခုတစ်ပတ် လောက်အတွင်းမှာ သိရတော့မှာပါ၊ ဒီဇင်ဘာ(၇)ရက်အတွင်းမှာ သာမန် မဟုတ်တဲ့ အောင်မြင်မှုတစ်ခုရမယ်၊ ဒီအောင်မြင်မှုမှာ ငွေလည်း ပါသတဲ့ကွာ ဒီဆရာကတော့ ရဲရဲတင်းတင်းကို ဟောလိုက်တာပဲ”

“ဒါဖြင့် စာပေဗိမာန်ဆုများ ဖြစ်နေမလား မမစိန်”

“မမစိန်တော့ မထင်ရဲပါဘူးကွာ စာပေဗိမာန်ကလည်း ခုထိအောင် လှုပ်လှုပ်မှ မရှိသေးဘဲ”

ကျွန်မ စကား ဆုံးရုံမျှ ရှိသေးသည်။ “ကြေးနန်းစာခင်ဗျာ” ဟူသော အသံတစ်သံက ကြားဖြတ်၍ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ကျွန်မက ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ကြေးနန်းစာကို ခပ်သုတ်သုတ် ဆီးကြိုလက်ခဲ ယူလိုက်သည်။ ကျွန်မ အစ်မသန်းသန်းနှင့် ခင်စိုးမိုးတို့မှာ သိချင်စိတ်ဇောကြီးစွာ စောင့်ကြည့်နေကြ၏။ ကျွန်မက ကြေးနန်းစာကို အသံထွက်၍ ဖတ်လိုက်သည်။

ဝတ္ထုရှည် (ပထမ) ဆုရသည်။ ဒီဇင်ဘာလ (၅)ရက်နေ့ ကျင်းပသည် ဆုပေးပွဲသို့ ကိုယ်တိုင်တက်ရောက် ဆုယူစေ လိုပါသည်။

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး စာပေဗိမာန်

စာဖတ်၍ဆုံးလျှင် စောင့်နေသူများထံမှ “ဟေး” ဟူ၍ ဝမ်းသာစွာ အော်ဟစ်ဆူညံသွားတော့သည်။ ခင်စိုးမိုးက ဆိုလျှင် ကျွန်မကို မနိုင်မနင်း ပွေ့ချီ၍ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက် မွှေ့ပစ်လိုက်သေး၏။

“ဟွန်း...ဆရာနေလင်းတော့ မျက်ခုန်းလှုပ်မလား မသိဘူးကွာ သူ့အတင်းပြောနေတုန်းမှာ တည့်တည့်ကြီး လာတိုးနေတာပဲ၊ စာရေးပြီး ပြောလိုက်ရဦးမယ်” ဟု ကျွန်မက ပြောလိုက်၏ စာရေးသင့် ရေးထိုက်နေခြင်း ကိုလည်း ကျွန်မသိသည်။

သို့သော် ယနေ့ထိ ထိုဆရာထံသို့စာတစ်စောင်မျှ မရေ့ဖြစ်ခဲ့ပေ။

နိုဝင်ဘာ ၃၀ ရက်နေ့ နံနက်သို့ ရောက်လာသည်။

“မမစိန် မမစိန် စာပေဗိမာန်ဆုတွေ ကြေညာနေပြီ”

တစ်ဖက်အိမ်မှ ကိုအေးသောင်းက ကျွန်မကို လှမ်းအော်အကြောင်း ကြား၏။ (ကြေးနန်းစာအရ ကျွန်မ ဆုရကြောင်းကို သိရပြီးသည်တိုင် အခြားဆုများ မည်သူတွေ ရသည်ကို စာပေသံယောဇဉ်အရ အထူးကြားသိ လိုလှ၍ ရေဒီယိုမှာ အသံလွှင့် ကြေညာလျှင် ပြောပါရန် တစ်ဖက်အိမ်သို့ တမင် မှာထားရခြင်းဖြစ်သည်) ကျွန်မသည် ပြတင်းပေါက်သို့ အပြေး ကလေး သွားရပ်ကာ နားထောင်၏။ သို့ရာတွင် နာမည်ကိုသာ ကြားလိုက် နှင့် သေသေချာချာ သဲသဲကွဲကွဲမသိလိုက်ရချေ။

သတင်းစာမှာ စောင့်ကြည့်တော့မှ ဆုများအားလုံးကိုအသေအချာ သိရ၏။ အားလုံးအတွက်ပင် ဝမ်းမြောက်ရပေသည်။ နောက်ဆက်တွဲ အဖြစ်နှင့် ဆရာသုခကိုလည်း အထူးသတိရနေ၏။ “ဆရာတော့ သိပ်ဝမ်း

သာနေမှာပဲ”ဟု တွေးမိသည်။

အကြောင်းမှာ ဆရာပါရဂူ၏ “သုန္ဒရနန္ဒ”ခေါ် ညီတော်မင်းနန် စာအုပ်ထွက်စက ဆရာသုခသည် သူ့အလွန်နှစ်သက်၍ ဖတ်စေချင်လှ သောကြောင့် ကျွန်မထံသို့စာတိုက်မှ ပို့ပေးခဲ့ဖူး၏။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ဖတ်ရှုပြီးလျှင် တသသပြောနေမိသော စာတစ်အုပ်ဖြစ်လာသည်။ ယခုသည် စာအုပ်ဖြင့် ဆရာပါရဂူ ဘာသာပြန်(ပထမ)ဆု ဆွတ်ခူးလိုက်သောအခါ ဆရာသုခသည်ထိပ်ဆုံးမှ ဝမ်းသာလိမ်မည်ထင်၏။ ကျွန်မ အပေါ်တွင် ဆရာ သံယောဇဉ်ရှိမှန်းသိ၍ ကျွန်မအတွက် ဝမ်းသာမည်ကိုလည်း ယုံကြည်သည်။ ဆရာသုခထံသို့ စာတစ်စောင် ရေးလေဦးမှဟု စိတ်တွင်းမှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ သတိရနေ၏။ လက်ကား မရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါလေ။

သည်နောက်တွင်တော့ ကျွန်မထံသို့ ဝမ်းမြောက်ကြောင်း ရေးသား ကြသည်စာတွေ အတော်များများရောက်လာ၏။ ကျွန်မမှာ သည်စာတွေကို တစ်စောင်မျှ ပြန်မရေးနိုင်ဘဲနှင့် ဒီဇင်ဘာ (၄)ရက်နေ့မှာ ရန်ကုန်သို့ ထွက်လာခဲ့ရသည်။

ဒီဇင်ဘာ (၅)ရက် (စာဆိုတော်နေ့)တွင်တော့ ဆုပေးပွဲသွားရန် အစ်မကြီး ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်တို့အိမ်တွင် လူစုမိနေ၏။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ချင် တော့ အစ်မကြီးတို့ခြံထဲမှာ ရုပ်ရှင်လာရိုက်နေသော ဆရာသုခနှင့်လည်း အခန့်သင့်တွေ့ရသည်။ ဆရာသည် အလုပ်ရှုပ်နေရသည့်အထဲမှာ ကျွန်မ ထံသို့ ပြေးလာကာ “စိန်စိန်ရေ ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်း”ဟုဆိုလာ၏။ ကျွန်မက ဆုတစ်ဆုရသလို ဝမ်းမြောက်သည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်မကရင်ထဲမှ ခံစားမှုကို စကားနှင့် ဖော်ထုတ် တတ်သူ မဟုတ်။ အိမ်ပြန်ရောက်မှ ဆရာထံသို့ စာနှင့် ရေလိုက်ဦးမည်ဟု ဒုတိယအကြိမ် တေးမှတ်မိပြန်သည်။ ထိုစဉ်ခိုက်မှာ ဆရာသော်တာဆွေ ရောက်လာပြန်၏။ ဆရာသော်တာဆွေကလည်း ဝမ်းမြောက်ကြောင်း ပြောဆိုကာ “သတ္တဝါတို့၏ ဘဝသံသရာ” စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် “အဟိ”

တစ်အုပ်ကို “စာဆိုတော်လက်ဆောင်” ဟူ၍ ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်မက ဆုတစ်ဆု ထပ်ရပြန်ပြီဟု ယူဆ၏။ ဆရာသော်တာဆွေထံသို့လည်း အိမ်ပြန်ရောက်မှ စာရေးဦးမည်ဟု ကိုယ်ဘာသာ အကြွေတစ်ကြွေ ထပ်ယူလိုက်ပြန်သည်။

သို့သော် သည်အကြွေတို့မှာလည်း ယနေ့ထိ မကျေပါလေတကာ။

*

ဆုယူပြီး၍ အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့လည်း အထပ်ထပ် ရောက်နေသောစာများကို တွေ့ရပြန်သည်။ ကျွန်မမှာ ကျေးဇူးတင်ရ၏။ ဝမ်းသာရ၏။ မရေးစဖူး ထူးထူးခြားခြား ရေးလိုက်သော စာများကို တွေ့ရ၍လည်း အလွန်ပျော်သည်။

ဂျပန်ခေတ် နောက်ဆုံးပိုင်းလောက်မှစ၍ ကွဲကွာသွားခဲ့ရသော အတင်ခေါ် တင်တင်အေး (ခေါင်းဆောင်ကြီး သခင်မြ၏ခယ်မ) ထံမှ စာတစ်စောင်ကို မရစဖူးရ၏။ အတင်နှင့် ကျွန်မမှာ နိုင်ငံရေးစိတ်ဓာတ် ထက်သန်ပုံချင်း တူညီခဲ့ကြသည်။ ဂျပန်ခေတ် ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးမှာ အတူတွဲဖက် လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသော အထူးခင်မင်လှသည့် သူငယ်ချင်းတစ်ဦးပင်။ သို့သော် သူသည် ဘယ်သောအခါမှ စာရေးလေ့ရှိသူမဟုတ်။ ယခုသည်စာကို ရေးလိုက်သည်မှာ စိတ်ထဲတွင် အလွန်မတန်ဝမ်းသာလွန်း၍ ဖြစ်ရှာပေမှာပဲဟု ကြည်နူးနှစ်သိမိရသည်။

အင်္ဂလိပ်အပြေး ဂျပန်မဝင်မီခေတ်က ဗရတ်ဗရက်ထဲမှာ စစ်ပြေးဘဝနှင့် တောရွာများသို့ ရှောင်တိမ်းရစဉ်က တစ်အိမ်တည်း ၃-၄ လအတူနေကာ အစ်မကြီးတစ်ယောက်သဖွယ် ကျွန်မကို စောင့်ရှောက်ခဲ့သော သုံးဆယ်သူ ချိုချိုတစ်ယောက်မှာလည်း ဘယ်ဝယ်ဘယ်ဆီ မသိလောက်အောင် နှစ်ပေါင်း ၂၀ နီးနီး ပျောက်ကွယ်တိမ်မြုပ်နေရာမှ သည်ချက်ထဲတွင် ဘွားခနဲပေါ်လာကာ ရန်ကုန်ဗိုလ်တထောင် အိမ်သုံးပစ္စည်းကော်ပိုရေးရှင်း (ဖြန့်ဖြူးရေးနှင့် သိုလှောင်ရေးဌာနခွဲ) တွင် စာရေး

လုပ်နေကြောင်း၊ သူသည် ကျွန်မ၏ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးဖြစ်နေကြောင်း၊ အလုပ်တစ်ဖက်၊ ကလေး ၆ ယောက်နှင့်မို့ သတိရသော်လည်း စာမရေးဖြစ်ကြောင်းများကို သိရသည်။ ယခုမှ ဝမ်းသာလွန်း၍ စာရေးဖြစ်တော့သည်ဆို၏။ ကျွန်မမှာ ပျောက်ဆုံးနေသော မိမိမြတ်နိုးသည့် ပစ္စည်းတစ်ခုကို ပြန်တွေ့လိုက်ရသလို မှတ်ထင်မိသည်။

ကျွန်မ ၆ တန်း ၇ တန်း တုန်းက ဆရာဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဦးကျော်မောင်(ယခု တာပွန်အစိုးရ အထက်တန်းကျောင်း)နှင့် ကျွန်မ ၈ တန်း ၉ တန်း ၁၀ တန်းမှာ မြန်မာစာပြဆရာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဆရာဦးသက်ထွန်း(မင်္ဂလာဒုံ)ထံမှလည်း စာတစ်စောင်စီရသည်။ ၁၀ နှစ် ၁၅ နှစ်နေမှ စာတစ်ကြိမ် ရေးတတ်သူများမို့ ဆရာတို့ထံမှ စာရသည်မှာ ကံထူးလိုပဲဟု ရွှင်အားရမိပါသည်။

မကွေးမြို့မှ မောင်တင်လှိုင်မှာဆိုလျှင်ဖြင့် ဝမ်းမြောက်ကြောင်းကို စာရေးရုံနှင့် အားမရဘဲ ကြေးနန်းလည်းရိုက်၊ စာလည်းရေးရှာသည်။ သည်ကလေးမှာ လွန်ခဲ့သော ၆ နှစ်ခန့်ကပင် ကျွန်မထံ မိတ်ဆက်ကာ သိကျွမ်းခဲ့၏။ ကျွန်မ၏ ဉာဉ်ဆိုးအတိုင်း သူ့ထံသို့ စာလေးငါးစောင်ထက် ပို၍ မရေးမိသေးသော်လည်း သူ့ဘက်မှမူ ဝတ္တရားကြီးတစ်ခု အနေထားကာ ကျွန်မထံသို့ စိတ်မပျက် လက်မပျက် တစ်ဖက်သတ်ချည်း စာမှန်မှန် ရေးနေသည်မှာ ဇွဲဆုပေးစတမ်းဆိုလျှင် ယှဉ်ပြိုင်သူမရှိ ရထိုက်သင့်နေသူ ကလေးဖြစ်သည်။ သူ့အတွက်ကိုမူ ကျွန်မမှာ ကြင်နာစိတ်တစ်ဝက်ရောက်ကာ ဝမ်းသာရပါ၏။

သာယာဝတီ သုံးဆယ်မှ တက္ကသိုလ်ရောက်နေကြသော ခင်မင်သူ ကျောင်းသားအချို့နှင့် ရင်းနှီးသောစာပေ မိတ်ဆွေတစ်စုတို့မှာကား ကျွန်မအကြောင်းကို ဓာတ်သိရပ်သိဖြစ်နေကြကာ ကျွန်မပြန်စာကို မျှော်လင့်ကြမည်မဟုတ်သောကြောင့် သူတို့စာများနှင့် ပတ်သက်ကာ အထူးဆိုရန် မရှိတော့ပေ။

လွန်ခဲ့သော ၇ နှစ်ခန့်ဆီက ကျွန်မထံ စာမှန်မှန် ရေးခဲ့ဖူးသော ပြင်ဦးလွင်မှ ကျောင်းသားကလေး မောင်ခင်မောင်မှာလည်း ၉ တန်း အောင်ပြီးနောက် ကာလအတန်ကြာအောင် အဆက်ပြတ် တိမ်မြုပ်သွားခဲ့ ရာမှ ယခုအချိန်တွင် မန္တလေးမှာရောက်နေကာ အလုပ်နှင့်အကိုင်နှင့် ဖြစ်နေကြောင်းကိုသိရသည်။ သူက “မမစိန် စာပေဆုရသည်ကို ဝမ်းမြောက်မဆုံး ရှိပါကြောင်းနှင့် သူ့ကိုမေနေပြီလား” ဟုဆိုကာ အသစ် ထပ်မံ၍ မိတ်ဖွဲ့စကားဆိုရှာသည်။ သည်သူငယ်အတွက်လည်း ပြန်ကြား မည်ဟု ရွယ်စူးပြီးမှ မပြန်ကြားဖြစ်ခဲ့။

အမှန်စင်စစ်တော့ ကျွန်မ မည်သူ့ကိုမျှ မမေပေ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ဆက်သွယ်သိကျွမ်းပြီးလျှင် ခင်မင်သတိရတတ်၏။ သံယောဇဉ် ကြီးတတ် ၏။ ထိုသူထိုသူတို့အတွက် စိုးရိမ်တတ်၏။ ပူပင်တတ်၏။ ကြင်နာတတ်၏။ သို့လျက်နှင့်ပင် စာကိုစိတ်နှင့်ရေးကာ လက်မရောက်မိသော အကျင့်ဆိုးက စွဲမြဲတွယ်ငြိလျက် ရှိပေပြီ။

စော့ဦးကတည်းက သည်အကျင့်ဆိုးကို လေ့ကျက်မိသည်တော့ မဟုတ်၊ တစ်ချိန်တုန်းက စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် ခင်မင်သူများထံသို့ မပျက်မကွက် ကြီးကြီးစားစား စာပြန်ရေးသားခဲ့ဖူးသော အစိတ်အပိုင်းတော့ ရှိခဲ့ဖူးသေးသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မ စာပြန်ကြားဆက်သွယ်ရမည့်သူမှာလည်း ၁၂ ယောက်မျှ ရှိသည်ဆိုပါစို့။ ကျွန်မက တစ်နေ့လျှင် သို့မဟုတ် တစ်ရက်ခြားလျှင် စာ ၃-၄ စောင်မျှရေးသည်။ မည်သူ့ထံသို့ ရေးရေး စာကြောရှည်တတ်သည်မှာလည်း ကျွန်မ၏ အလေ့အထပင် ဖြစ်သည်။ အနားမှာ စကားထိုင်ပြောရသလို စိတ်ကူးတည်ရာကို တဝကြီးရေးရမှ ကျေနပ်၏။

တစ်ကြိမ်လျှင် ကျွန်မ စာ ၃-၄ စောင် ရေးနိုင်သည်နှင့် ကျွန်မ စာရေးရမည့်လူနှင့် တွက်စစ်လျှင်လည်း ကျွန်မစာရေးရမည်မှာ အတွဲငှ တွဲခန့် ရှိနေသည်။ သည်တော့ ပထမတွဲအတွက် ကျွန်မ စာပြန်ရေးနေခိုက်

တွင် ဒုတိယတွဲနှင့် တတိယတွဲများထံမှ စာများရောက်နှင့်နေတတ်၏။ ဒုတိယတွဲအတွက် ပြန်ရေးနေခိုက်မှာတော့ စတုတ္ထတွဲနှင့် ပထမတွဲထံမှ စာများ တစ်ပတ်ကျော့ ပြန်လာကြလေပြီ။ သည်နည်းဖြင့် ကျွန်မနှင့် စာကြွေးမှာ တလည်လည် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

သည်အထဲကျွန်မက ဝတ္ထုဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်တလေ ကောက်ရေး၏။ ဖတ်စရာရှိသော စာအုပ်ကြွေးများကို ၄-၅ ရက်လောက် ထိုင်ဖတ်လိုက်၏။ ခရီးထွက်စရာရှိလျှင်လည်း ထွက်လိုက်၏။ အိမ်မှာ ဧည့်သည်ဆက်တိုက် ရောက်ချင်ရောက်၏။ နေမကောင်းဖြစ်ချင် ဖြစ်နေ၏။ သည်လိုနှင့် ပြန်စာတွေ မရေးမိဘဲ ၁၀ ရက် ၁၅ ရက်ကြာသွားတတ်သည်ဆိုပါစို့။

သည်တော့ စာပြန်ရေးရမည်နေ့တွင် စုပြီး ဆောင်းပြီးရှိနေတတ်သော စာတွေကို ဘယ်က စပြီး ကိုင်ရမည် မသိနိုင်အောင် ဗျာများနေတတ်သည်။ ဟိုလူ့ အတွက်လည်း ရေးချင်၏။ သည်လူ့ အတွက်လည်း ရေးချင်၏။ အားလုံးအတွက် ရေးချင်လျက်နှင့် မနိုင်မနင်းဖြစ်ကာ ကြုံရာကောက်ရေးမိပြီ။ ကျန်တာတွေက ကျန်ရှိနေတော့သည်။

စာဖြင့် ဆက်သွယ်သူ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများကလည်း ကျယ်ပြန့်သည်ထက် ကျယ်ပြန့်၍သာ လာခဲ့၏။ ပို၍ များပြားလာလေ ပို၍ မနိုင်မနင်းလေနှင့် စာတစ်စောင်ကို ရသည့်နေ့မှစ၍ တစ်လခွဲလောက် အတွင်းမှာမှ မပြန်ဖြစ်နိုင် ရှိလာသောအခါ “ပြန်တော့ပါဘူးလေ စာရေးလိုက်တဲ့ လူကတောင် သူစာရေးမိတာကို မေ့လောက်နေပါပြီ” ဟုဆိုကာ မပြန်ဘဲ မရေးဘဲ ထားလိုက်တတ်လာသည်။ သည်အကျင့်မှာ အရှည်စွဲ မြဲလာသောအခါ ပေစာတစ်စောင် ရေးရမည်ကို အင်မတန်ဝန်လေးပျင်းရိနေတော့၏။ သို့ဖြင့် စာအကြွေးများက အမြဲတမ်း ပတ်လည်ဝန်းရံနေတော့သည်။

သည်မှာဘက်တွင်လည်း ကျွန်မအဖို့ “ကြွေးထူမပူ” ဟူသော

စကားမှာ မမှန်နိုင်ခဲ့ပါချေ။ ကြွေးထူလေ ပူလေသာ ဖြစ်ပါ၏။

ရန်ကုန် မကေသက်၊ မန္တလေး ကိုဝင်းမောင်၊ မြင်းခြံမောင်မောင်နဲ့ မြောက်ဥက္ကလာပက ကိုရဲညွန့်၊ အလှ၊ ကမ္ဘာအေးရပ်ကွက်က မောင်မြင့်ဇော်၊ လားရှိုး(ပြည်တော်သာစာပေ) ကိုထွန်းသိန်းတို့ဆိုရင် ခုလောက်ရှိ စိန်စိန်ဆိုတာကို မေ့လောက်ရောပေါ့။

မြစ်ကြီးနားခရိုင် ချီဖွေမြို့၊ ဦးတင်အောင်။ ချင်းတောင်ဖလမ်း မြို့၊ ဦးသောင်းအုပ်။ မီးရထားဆေးမှုချုပ်ကြီးရုံး၊ မောင်ထွန်းလေးအောင်။ လွိုင်ကော်က မောင်လှမြင့်နဲ့ ပြင်ဦးလွင်ဘီအီး အမ်အီးက မောင်သောင်းတင်၊ ခြေလျင်တပ်ရင်း ၁၄ က ချင်းအမျိုးသား တပ်ကြပ်မောင်ဟန်လော။ ကချင်အမျိုးသားလေး ကိုင်ဇိုးလှတို့ဆိုရင် မူလနေရာမှာ ရှိချင်မှ ရှိကြတော့မယ် ဘယ်ဆီများ ရောက်ကုန်ကြပါလိမ့်။

သလ္လာမြေ ယုလွင်နဲ့ ပြည် တင်တင်ရွှေ၊ (ရွှေမွန်)၊ နတ္တလင်းသန်းထွန်း၊ ကျောက်မြောင်း ဘိုလိန်းလမ်း ကိုကျော်ဆန်းတို့ဆိုလည်း စာမပြန်ရသေးပါကလား စသည်စသည်တို့ကို တတွေးတွေး တပြောပြော ရှိနေမိတတ်သည်။ စိတ်မှလည်း သတိရ၏။ နှုတ်မှလည်း သတိရ၏။ လက်ကသာ မရောက်ဖြစ်နိုင်ခဲ့ပေ။

ပေးစာ အကြွေးတွေကို မရေးနိုင်၍ ဆောင်းပါးဝတ္ထု ရေးစရာတွေကို ရေးဖြစ်သလားဆိုလျှင်လည်း ယခုတစ်လော ဘာစာမူတစ်ပုဒ်မျှ ရေးမထွက်နိုင်ခဲ့သေးပေ။ ဘာကြောင့် မရေးဖြစ်တာလဲဆိုသော မေးခွန်း၏အဖြေကို ပေးရမည်မှာလည်း ရင်မောဖွယ်ရှိလှ၍ ချန်လှပ်ထားခဲ့တော့မည်။

သည်လို စာမူတွေရေးချင်လျက်နှင့် မရေးနိုင်ပဲ တင်ရှိနေသော အကြွေးအတွက်ကိုကော ကျွန်မက မပူမပင်နေ၍ ရပါသလော။ ဝေလှပါသေးသည်။

ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းမှာ အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည် ရေးမည်ပြောကာ တစ်လအတွက်ပင်လျှင် ရေးပေးခဲ့ပြီးမှ ကျန်သောစာမူကို တစ်လုံးမျှ ဆက်မရေး

နိုင်သည်မှာ ရင်ထဲတွင် တန့်န့် ဖြစ်နေရသော ခံစားချက်တစ်ခု ဖြစ်နေ၏။

ရှုမဝဆိုတာကတော့ အထူးပြောဖွယ်မလို။ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းထွက်၍ ကျွန်မစာမူ မပါသောလဆိုလျှင် ကျွန်မသည် ဝမ်းနည်းနေတတ်၏။ ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာတစ်ခုခုလိုပင် ထင်ရလောက်အောင် ဝမ်းနည်းမိသည်။ သည်တော့ ရှုမဝအတွက်လည်း တစ်လမျှ မချန်မခြွင်းရအောင်ပင် ရေးလို၏။ ရေးလိုလျက် မရေးနိုင်သောအခါ ပူပင်ညှိုးငယ်၍ နေရသည်။

ထို့ပြင် ဖတ်စရာစာအုပ်အကြွေးများကို နိုင်အောင် မရှင်းနိုင်သည့် အတွက်ကလည်း တစ်မျိုးဒုက္ခပင် ဖြစ်ရသေးသည်။ အမှန်စင်စစ်မှာ ကျွန်မသည် ရေးချင်စိတ်ထက် ဖတ်ချင်စိတ်က အမြဲပိုကဲသူဖြစ်၏။ သည်အကြွေးအတွက်လည်း စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်ရသည်။

ထိုအတွင်းမှာပင် ဒီဇင်ဘာ ၂၃ ရက်နေ့ထုတ် ကြေးမုံသတင်းစာထဲ တွင် စာရေးဆရာသွေးတစ်ပုလင်း ဆုရမည်ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် စိန်စိန်၏ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးဖြစ်သူ မော်လမြိုင်မြို့ ဒိုင်းဝန်ကွင်း တရုတ်တန်းရပ် အဆွေတော်ဓာတ်ပုံတိုက်ပိုင်ရှင် ဦးရွှေသွေးက သွေးတစ်ပုလင်း၊ ငွေတံဆိပ် တစ်ခု၊ ဖောင်တိန်တစ်ချောင်း၊ အမျိုးသမီးဝတ်စုံတစ်စုံ ချီးမြှင့်မည်ဟူသော သတင်းတစ်ရပ် ပါလာလေသည်။

ကျွန်မမှာ အတော်အံ့အားသင့်ရ၏။ စာဖတ်ပရိသတ်အချို့ကလည်း သွေးတစ်ပုလင်း ဆုရမည်ဆိုခြင်းအတွက် ကျွန်မမှာ သွေးလိုနေလိုလားဟု မေးကြမြန်းကြ၏။ ကျွန်မက အဓိပ္ပာယ်တလွဲ ဖြစ်နေသည်ကို အမှန်အတိုင်း သိနိုင်ရန် တစ်ဦးချင်း ဖြေကြားရှင်းလင်းပေးနေရသည်။

သည်တော့မှ “ဦးရွှေသွေး” ဆိုသည့် စေတနာရှင် စာပေမိတ်ဆွေ တစ်ဦး၏အကြောင်းမှာလည်း ထည့်သွင်းတင်ပြရန် ထိုက်သင့်နေပြန်၏။

*

လွန်ခဲ့သော ၁၉၆၃ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလထဲတွင် ရန်ကုန်ရောက် သာယာဝတီနယ်သား စာရေးဆရာသတင်းထောက်ပေါက်စ မောင်မောင်

ဆင့်သည် ကိစ္စတစ်ခုနှင့် နယ်ပြန်ရောက်လာရာမှာ ငှက်ဖျားအကြီးအကျယ် ဖြစ်ကာ သာယာဝတီဆေးရုံတွင် တက်ရောက်နေရ၏။ ကျွန်မတို့အိမ်ကို ခိုင်ခံ့ထားကာ နီးစပ်ရာစာပေအသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုလုံးက ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုရ လေသည်။

အခြေအနေကလည်း နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလို ဆိုးရွားလာ၏။ သွေး ၄ ပုလင်းလောက် သွင်းပေးရန် အမြန်လိုအပ်နေသည်ဟုဆိုသည်။ သွေးမရလျှင် စိုးရိမ်ဖွယ်သော အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လျက် ရှိပေပြီ။ သွေးသည်သာလျှင် သူ၏အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ပေမည်။ နယ်ဆေးရုံမှ သွေးဘဏ်ကလည်း ရှိသည်မဟုတ်၊ သူနှင့်ပတ်သက်သမျှ အသိုက်အဝန်းမှာ သွေးရရှိနိုင်ရေးအတွက် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားရှာဖွေကြရလေသည်။

ထိုသတင်းမှာ ရန်ကုန်မှသူ၏စာပေ ရေးဖော်များထံသို့လည်း အမြန်ပင် ရောက်ရှိသွား၏။ သို့နှင့် စာရေးဆရာသတင်းထောက် မောင်မောင် ဆင့်တစ်ယောက် သာယာဝတီဆေးရုံတွင် တက်ရောက်ကုသနေရာ (အို အမျိုးအစား)သွေးလိုနေကြောင်းဖြင့် ကြေးမုံသတင်းစာထဲမှာ သတင်းတိုလေး တစ်ပုဒ် ပါလာသည်။

ချက်ခြင်းဆိုသလိုပင် မော်လမြိုင်ခိုင်ဝန်းကွင်း အဆွေတော်ဓာတ်ပုံ တိုက်ပိုင်ရှင် ဦးရွှေသွေးထံမှ သူ့သွေးမှာ “အို” အမျိုးအစားဖြစ်၍ လာရောက် လှူဒါန်းမည်ဖြစ်ကြောင်း စာတစ်စောင်မှာ ဆေးရုံဆရာဝန်မှတစ်ဆင့် ရောက်ရှိလာ၏။

ကျွန်မက ကျေးဇူးအလွန်တင်သော်လည်း ဤမျှဝေးလံသောအရပ်မှ လာရမည်မှာ ဒုက္ခရောက်လှပါသည်။ မလာပါစေနှင့်၊ ဒီမှာပဲရှာကြတာ ပေါ့ဟု ပြောရာ၊ မောင်မောင်ဆင့်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သဘောတူမျှလေသည်။ သို့နှင့် အပူတပြင်း သွေးရှာကြရာ၊ ကျောင်းဆရာ ကိုဉာဏ်ဝင်းဆိုသူက သွေးတစ်လုံးလှူ၏။

အဆိုပါ သွေးတစ်ပုလင်းရပြီးလျှင် မောင်မောင်ဆင့်၏ အခြေအနေ

မှာ စိုးရိမ်လောက်သော အဆင့်မှ လွတ်မြောက်စပြုလာ၏။ နောက်ထပ်
သွေး ၃ ပုလင်းလောက် လိုနေသေးသည်ကို သွေးလှူရှင် ရှာဖွေနေဆဲတွင်
တော့ မော်လမြိုင် ဦးရွှေသွေးထံသို့လည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်းနှင့် ခရီးဝေးလွန်း၍
ဒုက္ခရောက်ပါမည်။ မလာပါနှင့် ဟူသော စာတစ်စောင်ကို
မောင်မောင်ဆင့်ကိုယ်တိုင် ပြန်ရေးထည့်လိုက်သည်။ မိတ်ဆွေအဖြစ် စာရေးရန်
လိပ်စာကိုလည်း ကျွန်မအိမ်မှတဆင့်ပေးလိုက်သည်။

သို့သော် ရက်အနည်းငယ်မျှကြာလျှင် ကျွန်မအိမ်ရှေ့သို့ ဆိုက်ကား
တစ်စင်းရပ်ကာ လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံး လက်မှာဆွဲပြီး လူလတ်ပိုင်းရွယ်
လူတစ်ယောက်ဆင်းလာ၏။ ထိုသူက ပြုံးချိုစွာ-

“ဒီအိမ်ဒေါ်စိန်စိန်အိမ်လားခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မော်လမြိုင်ကပါ။
ကိုမောင်မောင်ဆင့်အတွက် သွေးလှူဖို့လာပါတယ်” ဟုဆို၏။

ကျွန်မတို့က “ဟာ...ဒါဖြင့် ကိုရွှေသွေးပေါ့ နော်” ဟုဆိုကာဝမ်းသာ
အားရ ဆီးကြိုကြ၏။ အိမ်မှာရောက်နှင့်နေသော ကိုမိုးမြင့် (ကျိုက်လတ်
မိုးမြင့်)တို့ လူစုနှင့်လည်း ပေါင်းမိသွားလေသည်။

ကိုရွှေသွေးမှာ ဤမြို့ဤနယ်သို့ လုံးဝမရောက်ဖူး အသိအကျွမ်း
လည်း လုံးဝမရှိဖူးသူဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ကလည်း မလာပါနှင့်ဟု စာရေး
ထား၏။ သို့လျက်နှင့်မျှ စေတနာမတွန့်မဆုတ်၊ မယုတ်မလျော့ဘဲ
ရောက်ရှိလာနိုင်ခဲ့လေသည်။

“ကျွန်တော်က လှူမယ်ဆိုရင် လှူရမှာပဲ” ဟု သူကပြော၏။ အမှန်
စင်စစ်မှာတော့ စာပေသံယောဇဉ်ကလည်း တစ်ဝက်မက ရောပါနေလိမ့်မည်
ထင်သည်။ စာပေကို မြတ်နိုး၍ ရေ ရန်ဖတ်ရန် ဝါသနာရှိကာ စာရေးဆရာ
တို့အပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ကြီးမားတတ်သူ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းကို ညဉ့်
နက်အောင် စကားဝိုင်း ဖွဲ့ကြရင်းမှ သိရှိရလေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
စေတနာမှာ စေတနာပင်ဖြစ်၍ ကျွန်မတို့က ကျေးဇူးတင် လေးစားရပါ၏။
နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် သွေးလှူရမည်မို့ အိပ်ရေးမဝလျှင် ကျန်းမာရေး

ထိခိုက်မည်ကို စိုးရိမ်ကာ စောစောအိပ်ခိုင်း၍လည်း မရပေ။ သူ့ကျန်းမာရေးကို သူ့အတော်စိတ်ချဟန်ရှိ၏။ သွေးရောင်လျှမ်းကာ ဝင်းစို ကြည်လင်နေသော အသာအရေကလည်း သူ၏ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်ပုံကို ကြော်ငြာထားသလိုပင်ရှိ၏။

နောက်နေ့နံနက်တွင်တော့ ကိုရွှေသွေး သွေးလူရာ သာယာဝတီဆေးရုံသို့ အားလုံးလိုက်ပါသွားကြကာ မြို့ထဲမှာ အနည်းငယ် လည်ပတ်ကြပြီးနောက်နံနက်စာစားပြီး စကားဝိုင်းဖွဲ့ကြပြန်သည်။ ကိုရွှေသွေးက အားလုံးသော သူတို့၏လိပ်စာကို တောင်းယူသည်။ အပေါင်းအသင်း ခင်မင်တတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်ပြင် မိတ်ဆွေများထံ စာရေးရခြင်းကိုလည်း အလွန်နှစ်သက်စွာ ရေးလေ့ရှိပါသည်ဟုဆို၏။ ကျွန်မကတော့ ကိုယ်ဂုဏ်ကို ကိုယ်ဖော်ကာ တောင်းပန်ရသည်။

“မမစိန်ကတော့ လူတွေကို ခင်မင်တတ်တာနဲ့အမျှပဲ စာရေးဖို့ ပျင်းတတ်ပါတယ်။ မမစိန် စာရေးပျင်းသလောက်လည်း သူများဆီက စာရရင် ပျော်တတ်ပါတယ်။ မမစိန်ဆီကို စာရေးပါ။ မမစိန်ဆီက စာမပြန်ရင်လည်း စိတ်မဆိုးပါနဲ့။”

ကျွန်မ၏ တစ်ဖက်သတ်စကားကို အားလုံးက ခွင့်လွှတ်ဟန်နှင့် ရယ်မောကြ၏။

မော်လမြိုင် ပြန်ရောက်ပြီးတော့လည်း ကိုရွှေသွေးသည် သူနှင့် ကြုံကြိုက် သိရှိသွားသမျှ လူအပေါင်းထံသို့ တစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံကာ စာမှန်မှန်ရေး၏။ ကျွန်မထံသို့လည်း သူ့သမီးကလေး စန်းစန်းရွှေ(၉)တန်း အောင်သွား၍ ဝမ်းသာနေကြောင်း၊ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းကို ရည်စူး၍ သွေးတစ်ကြိမ်ထပ်လှူပြီး အမျှအတန်း ဝေလိုက်ကြောင်း စသည်ဖြင့် သူ့ဘက်မှ သိသင့်သိရာ ခံစားမှုကလေးများကို မှန်မှန်ရေးထည့်နေသည်။

ကျွန်မက တော်တော်နှင့် စာမပြန်ဖြစ်နိုင်ခဲ့ပေ။ အခြားသူများကိုသာ ကိုရွှေသွေးထံ စာမှန်မှန်ရေးကြပါရန် တိုက်တွန်းမိ၏။ အထူးသဖြင့်

သူများသွေးနှင့် လူလုပ်ကာ ကျန်းမာသွား၍ ရန်ကုန်ပြန်ပြီဖြစ်သော မောင်မောင်ဆင့်ကို တိုက်တွန်းရသည်။ သို့သော် သူတို့လည်း ကိုရွှေသွေးကို နိုင်အောင် ပြန်ရေးနိုင်ကြမည် မထင်ပေ။ ကိုရွှေသွေးက စာများများ ရေးနိုင်သည့်ပြင် စာပေဝါသနာရှင်ပီပီ သရုပ်ဖော်လည်း အကောင်းသားပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်မထံမှ ပထမဆုံးအကြိမ် စာပြန်ရေးလိုက်သောအခါတွင် သူ မည်သို့ ခံစားရပုံကို “မမစိန်ဆီက ပြန်စာ မရစဖူး ရလိုက်တော့ ကျွန်တော်ရှေ့က စားပွဲပေါ်က ပန်းစိုက်အိုး ကလေးထဲမှာ မိချောင်းကြီး ပေါ်လာသလိုပဲ” ဟု ဖော်ပြခဲ့သည်။

ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားသို့ ဘုရားဖူးသွားကြရာ သူ့ဇနီးဖြစ်သူ လမ်း မလျှောက်နိုင်၍ တစ်လမ်းလုံးလိုလို တွဲခေါ်သွားရပုံကိုလည်း ကျိုက်ထီးရိုး သွားတော့ ကျွန်တော်သယ်ရတဲ့ ပစ္စည်းတွေမှာ အထွေထွေပစ္စည်းက ၂၅ ပေါင်၊ ကျွန်တော်ဇနီးကိုယ်က ပေါင် ၁၂၀” ဟု ဆိုလေသည်။

ကျွန်မ စာပေဗိမာန် ဆုရတော့လည်း ဝမ်းသာလွန်း၍ စာ ၂ စောင် နေ့ဆက်ရေးထည့်၏။ “မမစိန်ရေ ဝမ်းသာလွန်းလို့ မြန်မာတစ်ပြည် လုံးမှာရှိတဲ့ ပပက စက္ကူဂိုဒေါင်တွေ အကုန်သိမ်းပြီး စာရေးလိုက်ရမလား၊ ဆွီဒင်က စက္ကူစက်ကြီးတွေပါ အကုန်ယူပြီး ရေးရမလားလို့ အောက်မေ့ မိတယ်” ဟု ဆို၏။ ကျွန်မ ဆုရသည်ကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် သွေးလှူဦးမည် ဟုလည်း ဆိုသည်။

ဖော်ပြပြီးခဲ့သည့်အတိုင်း ကြေးမုံသတင်းစာမှာ “စာရေးဆရာ သွေးတစ်ပုလင်းဆုရမည်” ဟူသော ခေါင်းစဉ်နှင့် သတင်းပါလာတော့မှ ကျွန်မက အံ့အားသင့်ရ၏။ သွေးတစ်ပုလင်းဆိုသည်မှာ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရယူဖို့ မဟုတ်ဘဲ သွေးဘဏ်မှာ လှူမည်ကိုသာ ဆိုလိုရင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မနားလည်ထားပေသည်။ သတင်းရေးသူက မရှင်းမလင်း ဖြစ်ဟန် တူ၏။

အခြားသော သူ၏ဂုဏ်ပြု ချီးမြှင့်မည့် အစီအစဉ်များကိုလည်း

သတင်းစာမှာ ပါလာမှပင် ကျွန်မသိရသည်။ ကျွန်မအတွက် ဤမျှ ဒုက္ခခံယူမည် ကိစ္စမျိုးကိုမူ ကျွန်မအနေနှင့် မလိုလား မနှစ်သက်နိုင်ခဲ့ပေ။ ထောက်ခံအပေးခြင်းလည်း မပြုလိုပေ။ စောစောကသာ သိလျှင် ကျွန်မကန့်ကွက်၏။ သို့သော် သတင်းစာမှာလည်း ပါပြီးပြီ။ ကိုရွှေသွေးဆိုသည် သူကလည်း လုပ်မည်ဆိုလျှင် နောက်မဆုတ်လိုခြင်းကို သိထားပြီးမို့ အသာကလေးပင် ခပ်ငြိမ်ငြိမ် နေလိုက်သည်။

ကိုရွှေသွေးထံမှ သူလာရောက်ရန် ကြိုးစားနေပုံကို စာများဆက်တိုက် ရရှိနေ၏။ ကျွန်မကသာ လာမှပင် လာစေတော့ဟု စာပြန်မရေးဘဲ နေခဲ့မိလေသည်။

၁၂-၁၂-၆၄ ရက်နေ့တွင်တော့ ကြေးမုံသတင်းစာ စာပြင်ဌာနမှ ကျိုက်လတ်မိုးမြင့်နှင့်အတူ မော်လမြိုင်မှ ကိုရွှေသွေး၊ ကလျာဏမိတ္တ စာဖတ်သင်နာယက ဦးကိုလေးတို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလာကြသည်။

သွေးတစ်ပုလင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းခေါင်းစဉ်လွဲမှားနေပုံကို ကျွန်မကမေးကြည့်ရာ၊ “ကျွန်တော်လဲမသိဘူး မမစိန်ရဲ့၊ သတင်းထောက်က ဘယ်ကသတင်းရပြီး ထည့်လိုက်မှန်းမသိဘူး၊ သတင်းစာမှာ တွေ့ရမှ အံ့ဩသွားရတယ်” ဟု ကိုရွှေသွေးက ဆို၏။

ခေတ္တမျှ နားနေကာ ညစာ စားသုံးကြပြီးနောက် သူတို့တွင် ပါလာသော မော်လမြိုင် စာပေဝါသနာရှင်တို့၏ ပစ္စည်းများကို တစ်ခုစီ ထုတ်ယူပြသသည်။

“ဒါက ယိုးဒယားပါတိတ်၊ ဒါက မုဒုံကြိုးကြီးချိတ်၊ ဒါက အမေရိကန် နိုင်လွန်၊ ဒါက စောင် ၂ ထည်” စသည်ဖြင့် စားပွဲပေါ်မှာ ခင်းကျင်းပြသရာ၊ စာပွဲတစ်ခုလုံး ပြည့်သွား၏။

အမျိုးပေါင်း စုံလိုက်သည်ကတော့ ဘုရားဆွမ်းတော်တင်ရန် သပိတ်ကလေး ၅ လုံးမှ အစ လွယ်အိတ်၊ လက်ကိုင်အိတ်၊ လက်ဆွဲအိတ်၊

ပုံတော်ဖိနပ်၊ ပိန်းတန်းဖိနပ်များ၊ ပေါင်ဒါဘူး၊ ဘောလ်ပင်၊ ပြည်သူ့
ဒိုင်ယာရီစာအုပ်၊ အလှချိတ်ဆွဲရန် ရှုခင်းဓာတ်ပုံများနှင့် အညောင်းသမားမို့
စားသုံးရန်ဆိုကာ အနှိပ်လွတ်အကြောဖြေဆေး၊ ရှောက်သီးဆေးပြား စသည်တို့ပါ
ပါလာသည်။

ငွေတံဆိပ်တစ်ခုလည်းပါလေရာ ထိုတံဆိပ်၏ အကြောင်းအရာ
ကိုလည်း ယခုမှပင် သဘောပေါက် ရှင်းလင်းသွားရ၏။

လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ကျော်ခန့်က မော်လမြိုင်ဈေးကြီးရပ်၊ လူငယ်များ
ကြီးပွားရေးအသင်းမှ ဆောင်းပါးပြိုင်ပွဲပြုလုပ်ရာ၊ အဆွေတော် ဓာတ်ပုံတိုက်
ပိုင်ရှင် ကိုရွှေသွေးက ငွေတံဆိပ်ဆုကို ဆွတ်ခူးရရှိခဲ့သည်။ စာပေကို
အကြောင်းပြု၍ ရသည်မို့ အဆိုပါဆုတံဆိပ်ကို ကိုရွှေသွေး အလွန်မြတ်နိုး
ခဲ့၏။ ယခုမှ မိမိထက် ထိုက်တန်သူအား ပေအပ်ပါမည်ဆိုကာ ရွှေဖြင့်
မွမ်းမံပြီး ကျွန်မထံသို့ ယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

“ကျွန်တော်တို့က ‘လွမ်းသစ္စာတိုင်’ တစ်ခုတည်းအတွက် ပေးတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ မမစိန်ရေးခဲ့သမျှ စာပေအားလုံးအတွက် ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်တာပါ။
အခုလည်း အကုန်မပါလာသေးပါဘူး။ စာပေဝါသနာရှင်အချို့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေ
ကျန်နေပါသေးတယ်။ နောက်မှ ပို့ပေးပါဦးမယ်” ဟုဆို၏။

စာပေကို အကြောင်းပြုကာ ပြန့်ပွားဆက်စပ်လာသော စေတနာနှင့်
မေတ္တာအား ခံစားတွေ့ထိရသည်မှာ ချမ်းမြနှစ်သိမ်ဖွယ် ရှိလှပါ၏။ ကရိကထ
ခံနိုင်လွန်းသော ရွှေမြိုင်စာပေ ဝါသနာရှင်တို့၏ ဇွဲစိတ်ကိုလည်း
အားနာတစ်ဝက်နှင့် ချီးကျူးမိပါပေသည်။

ထိုသည်တို့ထက်ပို၍ သာ၍ ဝမ်းသာစရာကား ကိုရွှေသွေးကို
အားကျကာ အတူပါလာသော “ကလျာဏမိတ္တစာဖတ်သင်း” ဥက္ကဋ္ဌ
ဦးကိုလေးကပါ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး သွေးလှူဘဏ်တွင် ၁၄-၁၂-၆၄ နေ့က
သွေးလှူသွားခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

“သွေးသည်အသက်” ဟူသော ဆောင်ပုဒ်စကားတစ်ရပ်ရှိပါ၏။

မိမိမျက်စိအောက်မှာ မောင်မောင်ဆင်တစ်ယောက် သေတွင်းမှ လွတ်မြောက်
ကာသွေးဖြင့် အသက်ဆက်နိုင်ခဲ့ခြင်းကိုလည်း တွေ့ဖူးခဲ့ပါပြီ။ ယခုလည်း
ကျွန်မစာပေဆုရသည်ကို အကြောင်းပြုကာ သွေးနှစ်ပုလင်းဖြင့် လူသား၏
အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ပေလိမ့်ဦးမည်။

ဤမျှနှစ်သိမ့်ဖွယ်ရာ မွန်မြတ်သော စေတနာဒါနကို အလှူရှင်များ
အတွက် ကိုယ်စားပြုကာ ကျွန်မက ကျွန်မ၏စာပေမိတ်ဆွေ စာပေ ပရိသတ်ကို
အထူးသဖြင့် ရည်ညွှန်း၍လည်းကောင်း၊ အားလုံးသောသတ္တဝါ
ဝေနေယျတို့အားလည်းကောင်း အမျှအတမ်းပေးဝေလိုပါသည်။

ထိုနောက် ဤဒါန ဤကုသိုလ်အတွက် အချောင်ဆုတောင်း
လိုလေသေးသည်မှာ သံသရာကျင်လည်သမျှဝယ်၊ အသပြာကြွေး စာအကြွေး
မှစ၍ ဘာကြွေးမျှ မတင်မငြိရသည်ကိုယ် ဖြစ်ရလိုပါသည်ဟူ၍...။

[ရှုမဝ မတ် ၁၉၆၅]

ခွင့်မလွတ်ထိုက်သူ

“အတော်ပဲ မမရေ ကြဲတုန်းကြိုက်တုန်း မမမောင်ကို ဆုံးမသွားပါဦး၊ စုစုတော့ စိတ်ညစ်လွန်းလို့ ခက်နေပြီ”

စုစုက မျက်နှာကလေး ခပ်မဲမဲဖြင့် စုစုအောက်အောက် ညည်းညည်း တွားတွားပြောနေသည်။ ကိုသက်ဦးတစ်ယောက်ကတော့ သူ့ဇနီးစုစု၏ မျက်နှာကို မနှစ်မြို့ဟန်၊ ပမာမခန့်ဟန် မျက်လုံးတိုဖြင့် ပြန်ကြည့်ကာ မထိတရီ ထုံပေပေနှင့် ပြုံးနေ၏။

ကျွန်မက သူတို့နှစ်ယောက်စပ်ကြားမှာ အနည်းငယ် အနေရခက် သလိုရှိကာ ဘာစကားမျှ မဆိုနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

“သက်ဦးဟာ ဘယ်တော့မှ အရက်သမား မဖြစ်စေရပါဘူးဆိုတာ မမကို ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ”

ကိုသက်ဦးက သူ့ဇနီးအားကြည့်နေသော မျက်လုံးများကို ကျွန်မ ဆီသို့ လွှဲပြောင်းလာရင်းနှင့် သူပြောခဲ့ဖူးသော စကားတစ်ရပ်ကို ပြန်လည် ဖော်ပြောနေပြန်၏။ ကျွန်မက မပွင့်တပွင့်ပြုံးကာ ခပ်လေးလေး ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်။

“ဟော... ကြည့်၊ မမလည်း မကောင်းဘူး၊ သူ့မောင်ဘက်ကို

မျက်နှာလိုက်သွားပြီ”

စုစုတစ်ယောက်ကမူ ကျွန်မအပေါ်မှာပါ မကျေမနပ်ဖြစ်လာတော့ ဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို ချွန်နေအောင် စုထားလိုက်တော့သည်။

“ဪ...မမအဖို့ကတော့ တစ်ပိုဒ်ရေဖူး သူ့ကျေးဇူးဆိုတာ ကလည်း ရှိပေသေးသကိုးကွ”

ကျွန်မက သူတို့၏ တင်းမာမှုကို ပြေလည်သွားစေရန် တမင်အရွန်း ဖောက်၍ ပြောလိုက်သည်။ သို့သော်စုစုတစ်ယောက်ကမူကျွန်မစကားကို နားလည်ရှင်းလင်းခြင်း မရှိသေးဟန်ဖြင့် အူတူတူပင်ဖြစ်နေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်မကပင်

“ဟို...မမဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ် ရေးတုန်းကလေ”

ဟု အစဖော်ပေးလိုက်ရပြန်လေသည်။ စုစုမျက်နှာမှာ သည်တော့မှ အနည်ငယ် ကြည်လင်ကာ ပြုံးယောင်ယောင် ဖြစ်လာ၏။ ကျွန်မလည်း နှောင်းဖြစ်ကိုတွေ့ကာ မပွင့်တပွင့် ရယ်ပစ်လိုက်မိသည်။

လွန်ခဲ့သော ၃-၄ နှစ်လောက်က ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ်ကို ကျွန်မက ကြိုးကြိုးစားစား ရေးနေသည်။ သည်ဝတ္ထုထဲမှာ လူချမ်းသာဇနီးမောင်နှံ တွင် သားအရင်းတစ်ယောက်နှင့် မွေးစားသား (အငယ်) တစ်ယောက်ရှိရာ ထိုလူငယ်နှစ်ယောက်တို့ ညီအစ်ကိုအရင်းတမျှ ချစ်ခင်ကြပုံကို ပေါ်ပေါ် လွင်လွင် အသားပေး၍ ဖော်ပြလာခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် လူလားမြောက်ကာ အစ်ကိုလုပ်သူမှာ ချစ်သူ ရည်းစားရှိလာလေတော့လည်း ညီအငယ်ဖြစ်သူမှာ စပ်ကြားမှ အကျိုးဆောင် ဆက်သွယ်ရေးမှုဖြစ်လာသည်။ သို့သော် မကြာမီတွင်မူ (ဇာတ်လမ်းအရ) ညီအငယ်သည် အစ်ကို၏ရည်းစားကို လှည့်ဖြားသွေးဆောင်ကာ ခိုးယူ ပေါင်းသင်းရမည်ဖြစ်လာ၏။ သည်တော့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ အစ်ကို ဖြစ်သူအား ချစ်ချစ်ခင်ခင်သေသေဝပ်ဝပ် နေလာခဲ့သော ညီငယ်ဇာတ်ကောင် သည် ကျွန်မ၏ကလောင်ဆွဲရာသို့ အလိုက်သင့် မပါလိုတော့ဘဲ ကန့်လန့်

ခကာ တင်းတင်းမာမာ ဖြစ်လာသည်။

ကျွန်မမှာ ကိုယ့်ဇာတ်ကောင် ညီအငယ်တစ်ယောက်က အစ်ကို၏ ရည်းစားကို ခိုးယူမည်အရေးအတွက် အကြောင်းအမျိုးမျိုး ရှာကာ တပင်တပန်း လှည့်ပတ်ဆွဲဆောင်နေရလေ၏။ သို့တိုင် အကြောင်းမလုံလောက်သေးသလို အင်တင်တင်ဖြစ်နေပြန်သောအခါတွင်တော့ ကျွန်မ၏ နောက်ဆုံးစိတ်ကူ အရ သူနှင့် သူ့အစ်ကို ရည်းစားကိုပါ အရက်တိုက်ပေးရန် လိုအပ်လာတော့ပေသည်။

အမှန်ကတော့ ဤအဆင့်တွင်မှ လွယ်မယောင်နှင့် အခက်ဆုံး ကြုံလာရခြင်းလည်း ဖြစ်ပေ၏။

အရက်ပုလင်းကိုမှ ကောင်းကောင်းမမြင်ဖူးသော ကျွန်မအတွက် အရက်ကို သဘာဝကျကျ တိုက်ပေးနိုင်ရန်မှာ ဘယ်လိုမျှစိတ်မရဲ လက်မရဲ နိုင်သောအကွက်မျိုးဖြစ်နေသည်။ ဝတ္ထုဆောင်းပါးများစွာတို့တွင်တော့ အရက်သောက်ခန်းတွေကို ကျွန်မဖတ်ခဲ့ဖူးပါ၏။ သို့ရာတွင် တကယ်အရေးကြုံလာတော့ မှတ်မိသားမိ အသိမျိုးမရှိတော့ချေ။ သည်တစ်ကွက်မှာ ယုတ္တိမတန် ဖြစ်ရန်နှင့် ကြီးကြီးစားစားရေးလာသော ဝတ္ထုဇာတ်အိမ်ကို ထိခိုက်သွားမှာလည်း ကျွန်မစိုးရိမ်၏။

နောက်တော့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဆရာတင်ကာ ဆည်းကပ် မေးမြန်းရမည်ဟု ကျွန်မ နားလည်လာသည်။ ဤတွင် မောင်မောင်ခေါ် စာရေးဆရာကလေး ကိုသက်ဦးကို ကျွန်မသတိရ၏။

ကိုသက်ဦးမှာ “ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ အရက်သမား မဖြစ်စေရပါ” ဟု ပြောခဲ့ဖူးသော်လည်း အဖော်အပေါင်းကောင်းလျှင် ရံဖန်ရံခါ ဆိုသလို သောက်တတ်သည်ကို ကျွန်မသိသည်။

သည်တော့ ကိုသက်ဦးထံသို့အူရိုင်းဖြစ်သော ကျွန်မ၏ ဇာတ်လိုက် ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးကို အရက်တိုက်လိုသောကြောင့် “ဘယ်အရက်ကို ဘာနှင့်ရော၍ ဘယ်လောက်တိုက်လျှင် သင့်ပါမည်လဲ၊ သောက်ပြီးလျှင်

ဘယ်လိုဖြစ်လာတတ်သလဲ စသည်တို့ကို စေ့ငှအောင် ပြန်ကြားကူညီပါရန်” စာတစ်စောင်ရေးရ၏။ ကိုသက်ဦးထံမှ ပြန်စာကို စောင့်နေစဉ်အတွင်းမှာ အရှိန်ရနေသော စာကို ရပ်ထားရန် မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ယာယီအားဖြင့် ကျွန်မဇာတ်လိုက်များကို “ရမ်” အရက်တစ်ယောက်တစ်ပုလင်းစီကို တိုက်ထားလိုက်ကြောင်းကိုလည်း ရေးထည့်လိုက်သည်။

ကိုသက်ဦးထံမှ စာပြန်လာသည်တွင်တော့ “မမဇာတ်လိုက်တွေ သေမကုန်ကြသေးဘူးလား” ဟူသော အမေးစကားနှင့် စတင်လာလေသည်။ နောက်ပြီး ကမ္ဘာပေါ်မှာဘယ်လောက်ဝါရင့်သည့် အရက်သမားဖြစ်စေ၊ ရမ်အရက်ကို တစ်ပုလင်းကုန်အောင် မသောက်နိုင်ကြောင်းနှင့် ကျွန်မ၏ ဇာတ်လိုက်များကို ဂျင်နှင့်ဂျင်ဂျာဘီယာရော၍ တိုက်သင့်ကြောင်း၊ သောက်ပြီးလျှင် ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ဖြစ်တတ်ကြောင်းများကိုပါ စေ့စေ့စပ်စပ် သင်တန်းပေး၍ ညွှန်ကြားလိုက်၏။

ကျွန်မ၏ ဝတ္ထုမှာလည်း သည်အခါမှပင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြင်ဆင် ရေးသားပြီးမြောက်သွားခဲ့လေသည်။

ယခုသော်ကာ ကျွန်မသည် ကိုသက်ဦးတို့နေသောတောင်ဥက္ကလာပ သို့ ကိုယ်တိုင်ပင် အလည်အပတ် ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ကိုသက်ဦးခေါ် မောင်မောင်နှင့် ကျွန်မမှာ ငယ်စဉ်က တစ်မြို့တည်း အတူနေကာ မောင်ရင်းနှမသဖွယ် ဆက်ဆံခဲ့သည့် နည်းတူ သူ့ဇနီးစုစု မှာလည်း ကျွန်မအား အစ်မကြီးတစ်ယောက်သဖွယ် ခင်မင်ရှာသည်မို့ ရခါတွင် တစ်ဦးအိမ်တစ်ဦး တမင်အလည်အပတ် သွားတတ်ကြသော အစဉ်အလာရှိနေခဲ့ကြသည်။

သို့ဖြင့် ယခုတစ်ခေါက် အလည်ရောက်လာသည်တွင်မူ ခရီး ရောက်မဆိုက် အချိန်ပိုင်းတွင်ပင် စုစုသည် ကိုသက်ဦးအပေါ်မှာ ရှိနေသော သူ၏မကျေနပ်ချက်များကို ကျွန်မအားတိုင်တန်းသလို ပြောထုတ်နေလေ၏။ သူ မကျေနပ်မှု၏ အကြောင်းရင်းကတော့ ကိုသက်ဦးတစ်ယောက်

အရက်ကိုမကြာခဏ သောက်နေပါသည် ဆိုခြင်းပင်။

ဒါကို ကိုသက်ဦးကလည်း ယခင်ကတည်းက သူတဖွဖွ ပြောဆိုခဲ့ဖူးသော “ကျွန်တော် ဘယ်တော့မျှ အရက်သမား မဖြစ်စေရပါ” ဟူသော စကားဖြင့်ပင် ကာကွယ်၏။ ကျွန်မကလည်း သူတို့မကျေနပ်မှုကလေးများကို ကြီးထွား၍ မလာစေလိုသည်မို့ ဟိုယခင် တစ်ကြိမ်က အရက်နှင့်ပတ်သက်ကာ ကျွန်မကို ကိုသက်ဦး ကူညီခဲ့ဖူးသည့် ဖြစ်ရပ်ကလေးတစ်ခုကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ပြီး ရယ်သွမ်းသွေးရသည်။

သည်တော့မှ မှန်တေတေဖြစ်နေသော စုစုမျက်နှာကလေးမှာ အနည်းငယ် ကြည်လင်ရွှင်ပျသယောင် ဖြစ်လာ၏။ သို့တိုင် ပိန်းကြာဖက်ပေါ်မှ မိုးရေစက်ကလေးပမာ စုစု၏ အပြုံးယဲယဲကလေးက မကြာမတင် ပြယ်လွင်စဉ်၍ သွားပြန်သည်။ ပြီးတော့ ဒေါသသံကလေးစွက်ခါ ခပ်သွက်သွက် ဖြတ်ပြော၏။

“အင်း...မမမောင်က အရက်သမားမဖြစ်စေရပါဘူး၊ မဖြစ်စေရပါဘူးနဲ့ အပြောတော့ လွယ်ပါတယ်။ သူသတ်မှတ်ထားတဲ့ အရက်သမားဆိုတာက ဘယ်လိုအတိုင်းအတာမျိုးနဲ့ သတ်မှတ်ထားတယ်ဆိုတာလဲ မေးကြည့်စမ်းပါ အခု၊ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်အတွင်းကဆိုရင် ၄ ရက်တိတိ သူသောက်တယ်။ ၂ ကြိမ်ကဆိုရင် လူကြားမကောင်း သူကြားမကောင်း အော့အန်လဲကွဲပြီး လူတွဲယူရလောက်အောင် ဖြစ်တယ်။ ပေါင်းနေတာကလည်း တကယ့်အရက်သမား အောက်တန်းစားနဲ့ ဖဲသမား အစုတ်အနုပ်ကောင်မ”

“တော်တော့ကွာစု၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကို ဘယ်လောက်ရှင်းရှင်းမင်းနားမဝင်တာကိုတော့ ကိုယ်ခံပြင်းတယ်ကွ”

မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ငြိမ်၍ နားထောင်နေသော ကိုသက်ဦးကလည်း စုစုစကားကို ဝင်ဖြတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ စုက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နားဝင်ရမှာလဲရှင်၊ အရက်သမား

စုတ်နဲ့ ဖဲသမားအကောင်မ ချိန်းတွေ ကြတာကို ကိုက အိမ်ပေါ်မှာ လက်ခံပြီး အလိုတူအလိုပါလို ဖြစ်နေတော့ အရပ်က မေးငေါ့ကြ၊ မထိတထိ မေးမြန်းကြတာကို စုမခံချင်တာ စုရှက်တာပဲ သိတာပေါ့၊ ကိုလိုစာရေးဆရာစိတ်လေး၊ ဘဝကိုမြင်အောင် ကြည့်ရသလေဆိုတာမျိုး တော့ စုမှ စာရေးဆရာမဟုတ်တာ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လက်ခံရမှာလဲဟင်၊ နောက်ပြီး စာရေးဆရာတိုင်းသာ ကိုလိုမြင်ကြ ဖြစ်ကြရမယ်ဆိုရင်လည်း မကောင်းပါဘူးလေ၊ တော်တော်ကြာ မမတို့ပါ ရောပါနေဦးမယ်၊ စုမပြောချင်တော့ပါဘူး။”

“အင်း...မင်းမပြောချင်တာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ မမကို ထမင်း စောစော ကျွေးရအောင်သာ သွားချက်တော့ပေါ့၊ မင်းပြောချင်နေတဲ့ စကားတွေကို မမကို အားလုံးပြောပြလိုက်မယ် စိတ်သာချ”

ကိုသက်ဦးစကားဆုလျှင် စုစုသည် ပါးမို့မို့ကလေး နှစ်ဖက်မှာ အရစ်အစင်းထင်လာအောင် မဲကာ ကိုသက်ဦးကို မျက်စောင်းကလေး တစ်ချက်ချိတ်လိုက်ပြီးမှ မီးဖိုဆီသို့ ခပ်ဆတ်ဆတ်ထွက်ခွာသွား၏။ ကိုသက်ဦးကတော့ သူထိုင်နေသော ကုလားထိုင်ကို ကျွန်မဘက်သို့ အနည်းငယ် တိုးရွှေ့လိုက်သည်။

“ကဲ ...ဆိုစမ်းပါဦး။”

ကျွန်မက စကားတောင်းလိုက်လျှင် ကိုသက်ဦးက ပြုံး၍မေး၏။

“ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာတွေဟာ ဘဝမျိုးစုံကို ကျိုးကြောင်း ဆက်စပ်ပြီး အတွင်းကျကျမြင်တတ် ကြည့်တတ်လေ့ရှိတာမို့ လူတွေမှာ ရှိတတ်တဲ့ တော်ရုတန်ရု အပြစ်အနာမျိုးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်လောက်တဲ့စိတ်မျိုး ရှိကြတယ်ဆိုရင် မမလက်ခံနိုင်မလား။”

“သဘောအာ ဖြင့်တော့ မမလက်ခံနိုင်ပါတယ် ကိုသက်ဦး၊ ဒါပေတဲ့ အကြောင်းအရာဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်ကိုလည်း သိဖို့ လိုနေသေးတာပေါ့။”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုသက်ဦးကလည်းဒါကိုပဲ ပြောချင်နေတာပါ မမရယ်။”

ကိုသက်ဦးက ဤကဲ့သို့ စကားပလ္လင်ခံလိုက်ပြီးမှ သူပြောချင်သော အကြောင်းအရာများကို စီကာပတ်ကုံးပြောပြလေသည်။

*

ကိုသက်ဦးတို့နေသော ရပ်ကွက်၏ အစွန်အဖျားတွင် အင်မတန်မှ စိတ်ပျက်စဖွယ်ဖြစ်သော အိမ်ထောင်နှစ်စုံရှိသည်။

တစ်စုံသောအိမ်ထောင်ကို နေ့မလင်း ညမလင်းသောက်တတ်လေ့ ရှိသော အရက်သမားကြီး ဦးတင်ဖေက ဦးစီးဦးဆောင်ပြု၏။

တစ်စုံသော အိမ်ထောင်ကို ဖဲရိုက်ရမည်ဆိုလျှင် ထမင်းမေ့ဟင်းမေ့ မေ့နေတတ်လေ့ရှိသော မအေးရှင်ဆိုသည် အမျိုးသမီးက ဦးဆောင်ရှေ့ရွက် ပြု၏။

ဦးတင်ဖေမှာ အသက် ၅၀ ကျော်ခန့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း မည်းမည်းဝဝကြီးဖြစ်သည်။ အနီးကပ်ကြည့်လျှင်ကား ပေါ်လွင်သော မျက်နှာနှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အချိုးအစားမှာ အရပ်ဆိုးသည်ဟု မဆိုသာပေ။

သည်လူကြီးမှာ ရဲကြပ်လူထွက်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူ့တွင် ဇနီး ဒေါ်ဖွားမေနှင့် သားသမီး ရှစ်ယောက်မျှ သက်ရှိထင်ရှားရှိပေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အတွက် အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အကျိုးပေးနံ့ချာ လိုက်ပုံကား နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်မျှသော အိမ်ထောင်သက်အတွင်းမှာ တစ်နေ့မျှ စိတ်ချမ်းသာမှုမရခဲ့ပါဟု သူကဆိုသည်။

သူ့ဇနီး ဒေါ်ဖွားမေမှာ အလွန်ချစ်သော မိန်းမတစ်ယောက်တော့ မှန်ပါ၏။ အသက် ၂၀ မပြည့်တတ်သေးသော ရဲသားပေါက်စကလေး တင်ဖေဘဝကပင် အရူးအမူး စွဲလမ်းခဲ့ရသော မဖွားမေတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလေသည်။

သို့မို့ကြောင့်လည်း သည်မဖွားမေကိုမှ မရလျှင် သေရတော့မည့်နှယ် သူက စွန့်စားကြိုးပမ်းခဲ့ရ၏။ သူ့နောက်သို့ မဖွားမေကလေး ခိုးရာလိုက်

ပြေးလာသည်တွင်ကား သူသည် မိုးမမြင် လေမမြင်ဆိုသလိုပင် ပျော်ရွှင်မိ ခဲ့ပါသေးသည်။ သို့သော် သူ၏ ပျော်ရွှင်ခြင်းမှာ ၁၂ ရက်နှင့် တစ်မွန်းတည်မျှ မကြာရှည်ခဲ့ပါပေ။

အကြောင်းသော်ကား မဖွားမေသည် ရဲသားတို့၏ စံအိမ်ကလေး၌ မောင်တင်ဖေနှင့် နေရ စားရ ဝတ်ရသမျှသော အရာအားလုံးတွင်သူ့မိဘ အိမ်မှာနေစဉ်ကနှင့် နှိုင်းယှဉ်တွေးတောမိနေသလို မျက်ရည်တစ်စက်စက် ကျနေတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သူက တတ်စွမ်းသမျှ ချောမော့ဖြေသိမ် ပေးသည့်တိုင်အောင်လည်း စိတ်ပြောင်းလဲလာပုံမရပေ။

မဖွားမေ၏ မိဘများမှာလည်း လူချမ်းသာကြီးများတော့မဟုတ်၊ နယ်စီးတောအုပ်ကြီးမျှသာဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ မိဘများသည် သားသမီး ၃ ယောက်ကို နှိပ်နှိပ်ကွပ်ကွပ် ထားသလောက် သမီးထွေး မဖွားမေကို အစွမ်းကုန် စည်လွတ်ကမ်းလွတ် အလိုလိုက်ထားခြင်းမျှ ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် ၁၇ နှစ်ရွယ် သမီးထွေးတစ်ယောက် လင်နောက်လိုက် ပြေးပြီဆိုတော့လည်း သူ၏မိဘများသည် အစကတည်းက သမီးတစ် ယောက်ကို မမွေးဖူးသည့်နယ် သူတို့၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို တိခနဲဖြတ် တောက်ပစ်လိုက် နိုင်ကြ ပြန်လေသည်။

ယင်းသို့မိဘတို့၏ စိတ်ထားက မူမမှန်လှသည်နှင့်အမျှ မဖွားမေ၏ စိတ်ဓာတ်ကလည်း တစ်ဘာသာပင် ထူး၏။ အသိခက်၏။

မဖွားမေသည် ရောက်စကလည်း မျက်ရည်တစ်စက်စက် ကျနေ သည်တိုင် မိဘအိမ်သို့ ပြန်ချင်သည်ဟူ၍ကား မပြော။ နောင်တွင်လည်း မိဘများ၊ အစ်ကိုများ၏ နာမည်နှင့် ဟိုတုန်းက အကြောင်းအရာများကို တစ်ခွန်းမျှမဟ၊ လုံးဝ အစဖျောက်၍ ထားလိုက်သည်။

ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်သောသူ၏ အပေါ်မှာ ဆက်ဆံပုံကလည်း အေးစက် လှ၏။ စကားပျူငှာပြောဆိုခြင်းလည်း မရှိ။ မေ့တစ်ကခန်း၊ ပြောတစ်ခွန်းမျှ

အနိုင်နိုင်။ အိမ်မှုကိစ္စများကိုလည်း မနိုင်နင်း။ ထမင်းဟင်းကို ဖြစ်တတ်သလို ချက်သည်အခါ ချက်၍အကြော်စ၊ အသုပ်စကို ဝယ်သည်အခါဝယ်စား ရသည်။

အိမ်နှင့် သိပ်ကြီး အလှမ်းမဝေးလှသည့် ရုပ်ရှင်ရုံလည်း နေ့ပွဲဖြစ်စေ၊ ညပွဲဖြစ်စေ သူကြည့်ချင်စိတ်ပေါက်လျှင် တစ်ယောက်တည်း စွတ်ခနဲ ထွက်သွား ကြည့်ရှုတတ်သည်။ လင်ဖြစ်သူကို လိုက်မလားမမေး၊ သွားကြည့်ဦးမည် မပြော။

လင်ဖြစ်သူက အလုပ်တာဝန်မှ အားလပ်သည့်အခါ အလိုက်သိစွာ ရုပ်ရှင်လိုက်ပြပေးမည် ဆိုတော့လည်း သူလိုက်ချင်မှလိုက်သည်။ မလိုက်ချင် လျှင် ဘာအကြောင်းမျှမပြဘဲ ဇွတ်ပေကပ်ပြီး နေရစ်တတ်သည်။

“ဪ...သူ့အိမ်မှာ စိတ်ထင်သလို နေခဲ့တဲ့အကျင့်က ကပ်ပါလာ တာကို” ကိုတင်ဖေ ဖြေသိမ်ရသော်လည်း ရခါတွင်တော့ တနဲ့နဲ့ အနေ ခက်အခံခက်လာကာ “ဟေ့ မဖွားမေရဲ့ မင်းကိုယ့်ကို မေတ္တာရှိလို ချစ်လို ယူတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား” ဟု အော်ကာ ငေါက်ကာမေးလိုက်မိတတ် သည်။ ဤတွင်လည်း မဖွားမေက “မေးစရာ လိုသေးလို့လား” ဟုသာ ပြန်ပြောတတ်၏။ သည့်ထက် မပိုခဲ့ပေ။

သည်လိုနှင့် အိမ်ထောင်သက်တစ်နှစ်ခန့်ရှိလျှင် သားဦး ယောက်ျား လေးတစ်ယောက်ကိုရ၏။ ကလေးရသော်လည်း မဖွားမေကတော့ ထူးခြား ပြောင်းလဲလှသည်ဟု မရှိလှပေ။ ကလေးကိုလည်း ဝမ်းသာလှိုက်လှဲ ချစ်ခင်ပုံမပြ။ ကလေး၏ ဝေယျာဝစ္စများကိုလည်း နေ၍ဖြစ်နိုင်ရုံတော်စွာ လျော်စွာထက် ပိုမလုပ်ပေ။

သို့ဖြင့် နောက်ထပ် ၂ နှစ်ခန့်ရှိလျှင် သမီးတစ်ယောက် ထပ်မွေး ပြန်၏။ သည့်နောက်လည်း ၂ နှစ်ခြားစီ မှန်မှန်သားတစ်လှည့် သမီးတစ်လှည့် မွေးနေသည်။

ဤသား ဤသမီးတို့ ၃-၄ ယောက်ရှိလာချိန်တွင်ကား မဖွားမေ

သည် အားလုံးအတွက် တော်စွာလျော်စွာလောက် လုပ်သည်တိုင်အောင် သားသမီးများသဖြင့် တာဝန်များကာ အားလပ်ချိန်က နည်းလာသည်။ သည်တော့ ပိုကပင် နှုတ်ဆိတ်စကားနည်း ဖြစ်လာ၏။ သားတို့သမီးတို့အား အချိန်အရွယ်နှင့် တန်အောင် အထိုက်အလျောက် ဆုံးမခြင်း သွန်သင်ခြင်း မျိုးလည်း မရှိဘဲ ဆူဆူဆဲဆဲဆော့ဆော့ လှောင်လှောင်နေချင်သလိုထား၍ မတားမြစ်ဘဲ မပြောဘဲနေသည်။ မနေတတ်သော ကိုတင်ဖေကသာ သားတို့သမီးတို့အတွက်ကို အစစအရာရာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြကာ တတ်နိုင် သမျှ ထိန်းသိမ်းပြုပေးရလေသည်။

အလုပ်တာဝန်ကတစ်ဖက်၊ အိမ်တွင်းမှ သားသမီးတို့၏ ကိစ္စဝိစ္စများ က တစ်တန်၊ ရရှိသည် ရဲသားလစာကလေးနှင့် မလောက်ငှ၍ ကြွေးမြီ တင်သည်က တစ်မှောင်၊ မယားဖြစ်သူ၏ အေးတိအေးစက် နေနိုင်ပုံကိုလည်း အားမရနှင့် စိတ်စက်ထွေပြားလာသောအခါ ကိုတင်ဖေမှာ အပြင်လောက တွင် အပေါင်းအသင်းတို့နှင့် ပျော်ပါးသောက်စားတတ်သော အလေ့ အကျင့်ကို ရရှိစပြုလေ၏။

ယင်းသို့ ကိုတင်ဖေတစ်ယောက် အသောက်အစားဖက်လာသည် ကိုတော့ မဖွားမေကလည်း ကြိုက်နှစ်သက်ပုံမရပေ။ သို့သော် ဆူလား ဆောင့်လား ကန့်ကွက်လားတော့ သူမလုပ်။ ရခါ အခန့်မသင့်၍ ကိုတင်ဖေက စိတ်လိုက်မာန်ပါမြည်တွန် ဆဲရေးသမှု ပြုလျှင်ပင် မျက်ရည် သုတ်ပြီး ငှုခတတ်သည်။

ပြောစမှတ်ရရ ပြောင်းလဲလာသည်ကတော့ အင်မတန်မှ ဖျတ်လတ် မြူးကြွ၍ကောင်းပေသော အချိန်အရွယ်မျိုးမှာပင် သူ၏မျက်နှာသည် ပို၍ ပို၍ သေလာကာ သူနှုတ်သည် ပို၍ပို၍ ဆိတ်ငြိမ်လာကာ ကြိုးဆွဲ ဆရာ အိပ်ငိုက်ရင်း ဆွဲနေသည့် အရပ်ကြီး တစ်ရပ်ပုံနယ် ချက်မမှန် လက်မမှန် မလှုပ်တလှုပ် ပုံစံမျိုးကြီး အနေအထားသို့ ပိုမိုသက်ရောက်လာ တော့ခြင်း ပေတည်း။

ကိုတင်ဖေသည် ကလေးတစ်ပုနှင့် မယားသည် မလှုပ်တစ်လှုပ်ကြီး နှင့် ဘဝကို ဖြစ်တတ်သလို တွဲလိကပ်ပိုး လှိမ်လူးရုန်းကန်ကာ နေထိုင်လာ ရင်းနှင့် ရဲသားဘဝမှ ရဲကြပ်ဘဝသို့ ရောက်ရှိလာပြီးနောက် နှစ်အတန်ကြာ လျှင် တာဝန်ပေါ့လျော့ကာ အလုပ်လစ်ဟင်းမိသော အပြစ်ဖြင့် အလုပ် ဖြုတ်ခံရပြန်လေ၏။ သည်အချိန်တွင် သူတို့၏ နေရေးစားရေးက ပိုမိုပြီး ကသိကအောက် ဖြစ်လာသည်။

ထိုအခါက ဦးတင်ဖေမှာ အသက် ၄၂၊ ဒေါ်ဖွားမေက ၃၈၊ သား အကြီးဘမောင်က အသက် ၂၀ ခန့်၊ သူ့အောက် သမီးပျို ကြည်ကြည်က ၁၈ နှစ်၊ ကြည်ကြည်အောက် အငယ်ကောင်လှမောင်က ၁၆ နှစ်၊ သူ့ အောက်သမီး ရီရီက ၁၄ နှစ်၊ ဝမောင်၊ နီနီ၊ မြမောင်၊ စီစီတို့ကလည်း ၂ နှစ်ခြားစီ အဆင့်ဆင့်။ အငယ်ဆုံးသမီးထွေး (၆)နှစ်ရွယ်စီစီ၏အောက်မှာ ဆင့်ကဲ၍ မလာသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရဦးတော့မလိုလိုနှင့် တကယ်ပင် စိတ်မောစရာကောင်းသော အိမ်ထောင်စုပါပေ။

ကျောင်းကို ဟုတ်ဟုတ်ညာညား မထားနိုင်သည်မို့ ပညာတွေ ကလည်း မတောက်တခေါက်သာ တတ်ကြသေးရာ ဆင်းရဲမွဲတေခြင်း၏ ဒဏ်ကို မခံနိုင်လွန်းသောအခါ သားကြီးဘမောင်သည် စစ်ထဲသို့ ဝင်လိုက် ခြင်းဖြင့် သူ၏ ဘဝပြဿနာကို သူ့ဘာသာ ဖြေရှင်းသွားလေ၏။

သမီးကြီး ကြည်ကြည်ကတော့ ဘော်လီဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဘော်လီ အငှားချုပ်သည်။ ဦးတင်ဖေကတော့ ကားဆိပ်အနီး လမ်းဘေးမှာစာအုပ် ဆိုင်ကလေးတစ်ခုကို ဖြစ်တတ်သလို ကြဖန်ဖွင့်လှစ်ရောင်းချရလေသည်။ သို့သော် ဤမျှကြီးမားသော အိမ်ထောင်စုနှင့် ဤအလုပ်တို့ကလည်း မျှတနိုင်သည်မဟုတ်ရာ မလှုပ်သာ မလှည့်သာ ကြွေးထဲမှာ နစ်ရပြန်လေ၏။ သည်တော့ ဦးတင်ဖေမှာ စိတ်ညစ်ညစ်ရှိတိုင်း အရက်ကိုချည်း ဖိ၍သောက် တော့သည်။

သည်အထဲမှာ ဒေါ်ဖွားမေ တစ်ယောက်ကလည်း သွေးအားနည်း

သော ရောဂါဖြစ်ကာ၊ တပိန်ပိန် တလိမ်လိမ်နှင့် နာတာရှည် လူမမာ တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပြန်သည်။

သည်လို လိုမ့်လိုမ့်လူ့လူ့နှင့် နှစ်နှစ်လောက်နေလာပြီးသည့် နောက်တွင်တော့ သားလတ်လှမောင်သည် အစ်ကို့ခြေရာကိုနင်းကာ စစ်ထဲသို့ လိုက်ပါသွားပြန်ပြီးလျှင် သမီးကြီးကြည်ကြည်မှာလည်း ခြေလှမ်း ပျက်စပြု၍ လာလေ၏။ သူ၏အနေအထိုင် အသွားအလာ အပြုအမူ အားလုံးမှာ စိတ်မသိုမသန်ဖြစ်စရာ ကောင်းလာသည်။ နောင်ခါတွင်တော့ အိမ်ရှေ့တွင် လာရပ်လေ့ရှိသော ယောက်ျားကြီးငယ်တို့ပါလာတတ်လေ့ရှိ သည့် ကားအမျိုးမျိုးပေါ်သို့ ခပ်ပြောင်ပြောင်လိုက်ပါသွားတတ်သည်အထိပင် အတင့်ရဲ၍ လာတော့သည်။

ဦးတင်ဖေတစ်ယောက်မှာ သည်အဖြစ်ကို သိလျက်နှင့် မတားချင် မဆူချင်အောင် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေပြီ ဖြစ်လေ၏။ ဖခင်တစ်ယောက်၏ အစွမ်းအစဖြင့် ဘယ်လိုမျှ ထိန်းသိမ်းတည်ငြိမ်စေနိုင်ခြင်းမှာ မစွမ်းသာ တော့သော ဤအိမ်ထောင်၏ အရေးအခင်းများကို မျက်စိကန်းနားပင်း သဖွယ် နောက်ကျောခိုင်းလိုက်ကာ နာသောရင် မရွှင်သောနှလုံးတို့ကို အရက်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းမေပျောက်စေရခြင်းဖြင့်လည်း နေ့မလင်း ညမလင်း အခြေအနေမျိုးသို့ ရောက်ရှိလာရတော့ပေသည်။

ယခု နောက်ဆုံးအခြေအနေတွင်ကား သမီးလတ်ရီရီသည် မုဆိုးဖို လူအိုကြီးတစ်ယောက်နောက်သို့ လိုက်ပြေးသွားကာ သားဖြစ်သူဝမောင် တစ်ယောက်မှာလည်း အိမ်ပြေးဘဝဖြင့် ဘယ်ဝယ်ဘယ်ဆီ လေလွင့်နေမှန်း မသိရတော့သည်အထိပင် ဖြစ်၍လာခဲ့သည်။

အဆိုပါဖြစ်ရပ်တို့ ပိုင်ရှင်အရက်သမားကြီး ဦးတင်ဖေကို ကိုသက်ဦး စတင် သိရှိရသည်မှာတော့ ထိုလူကြီး၏ဆိုင်တွင် စာတစ်အုပ်စ နှစ်အုပ်စ ဝယ်ယူဖူးခြင်းမှအစဖြစ်သည်။ သို့သော် ထို့ထက်ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်စေသည့် အကြောင်းများကလည်း ဖြစ်ပေါ်လာပြန်၏။

စာရေးဆရာကလေးကိုသက်ဦးခေါ် ကိုမောင်မောင်သည် ရုံးတစ်ရုံးတွင် အထက်တန်းစာရေးလည်း လုပ်နေသူဖြစ်ရာ ရုံးဆင်နောက်ကျသည် တစ်နေ့သော ရီတမှောင်အချိန်တွင် သူတို့လမ်းကြားထဲသို့ ကားဆိပ်မှ ဆင်းလျှောက်လာဆဲ သူ့ရှေ့မှာ လူအုပ်စုစုတွေ့သဖြင့် ဘာများလဲဟု ထိုလူစုထဲသို့ သွားကြည့်သည်။

အဝတ်အစား ညစ်ပေပေနှင့် ၁၂ နှစ်ရွယ် သူငယ်ကလေးတစ်ဦးသည် လူအုပ်အလယ်မှာ ခြေဆင်းထိုင်ကာ ငိုယိုလျက်ရှိ၏။ သူတစ်ခွန်း ငါတစ်ပေါက် ပြောစကားအရ သိရှိရသည်မှာ မကြာသေးသော မိနစ်ပိုင်းက အဆိုပါသူငယ်ကလေး၏ ခြေသလုံးကို မြွေညိုညိုကြီးတစ်ကောင် ကိုက်မိသွားပြီး အဆိုပါမြွေကိုလည်း ရှာဖွေ၍ မမိလိုက်ဟုဆိုသည်။ လူအချို့ကမူ တိုက်မြွေပင် ဖြစ်မည်ယောင်ယောင် ထင်ကြေးပေးနေ၏။

သည်အခိုက်မှာ အရက်သမားကြီး ဦးတင်ဖေရောက်ရှိလာကာ အကျိုးအကြောင်းမေးမြန်း၏။ ထိုနောက် လျင်မြန်စွာ သူငယ်ကလေးကို ပွေ့ယူမချီပြီးလျှင် ချေးများအကွက်အကွက်ထကာ ဖုန်အမှုန်တို့ဖြင့် ညစ်ပေလျက်ရှိသော သူငယ်ကလေး၏ ခြေသလုံးကို ပါးစပ်ဖြင့် ၃-၄ကြိမ်မျှ စုတ်ယူထွေးပစ်လေသည်။ ပြီးတော့မှ “ကဲ ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ နီးရာဆေးရုံကို ငါပို့ပေးပါမယ်” ဟု ဆိုပြီးလျှင် လူအုပ်ထဲမှ ဖြဲခွဲကာ ပွေ့ယူခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ကိုသက်ဦးမှာ သည်တော့မှပင် မိမိနှင့်တကွ တာဝန်မကျေပွန်ကြသော လူအုပ်ကြီးကို စိတ်မကျေနပ်သလိုဖြစ်ကာ အရက်သမားကြီးကို စိတ်ထဲမှ ကျေးဇူးတင် ချီးမွမ်းကာဖြင့် အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့ရသည်။

နောင်အခါ ဦးတင်ဖေနှင့်တွေ့၍ ထိုအကြောင်းကို ပြန်လည်မေးမြန်းကြည့်တော့လည်း “ဆေးရုံက အဆိပ်မရှိတဲ့မြွေလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ သူငယ်ကလေးက ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က ခင်ဗျာ၊ သူ့အိမ်ထိအောင် ကျုပ်လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါတယ်ဗျာ” ဟု ချေချေငံငံပင်ပြောပြသည်။

တစ်ကြိမ်မှာလည်း ကိုသက်ဦးတို့ရုံးမှ အထက်အရာရှိ၏ ညဇည်ခံပွဲ တစ်ခုတွင် ကိုသက်ဦးသည် အသောက်လွန်၍လာကာ ဘတ်စကားဆိပ်မှ အိမ်အထိပင် ကောင်းစွာမလျှောက်နိုင်သလောက်ဖြစ်နေဆဲ၊ ဦးတင်ဖေနှင့် ကြုံကြိုက်ကာ အိမ်ထိအောင် ကောင်းမွန်စွာ တွဲယူလိုက်ပို့ပေးခဲ့ဖူးသည်။

သည်တော့ ဦးတင်ဖေအပေါ်မှာ ကိုသက်ဦးက မပေါင်းသင်းထိုက်သူ တစ်ဦးဟု မယူဆနိုင်တော့ပေ။ အိမ်ရှေ့မှာ ဖြတ်လျှောက်သွားတာတွေ လျှင် လှမ်းအော်နှုတ်ဆက်တတ်၏။ ရံခါ အိမ်ကိုဝင်ပါဦးဟု ဖိတ်ခေါ်ကာ အိမ်သို့ဝင်စေပြီး အထိုက်အလျောက် ကျွေးမွေးဧည့်ခံ၏။ ရဲဖန်အဆင်သင့် လျှင် အရက်အတူသောက်ချင်သောက်မိ၏။ သို့ဖြင့် သူ့ဘဝဖြစ်စဉ် အားလုံးကို ထုတ်အန်ပြသည်အထိ ရင်းနှီးလာခြင်းဖြစ်သည်။

သည်တော့လည်း ကိုသက်ဦးသည် ကံကြမ္မာက ကောင်းလှည် ကောင်းကွက်မပေ သော လူသားတစ်ယောက်အနေနှင့် သနာ ၏။ ခွင့်လွှတ်၏။ ဒါပဲဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ယောက်ဖြစ်သော ဖဲကို ကိုးကွယ်ရာပြုသည် မအေးရှင် နှင့် တွေ့သိရပုံကလည်း မဆန်းပါ။

မအေးရှင်သည် ကိုယ်တစ်ပိုင်းသေကာ ထာဝရ ရောဂါသည်ဖြစ်နေ သော လင်လူမမာတစ်ယောက်ကို သစ္စာရှိစွာပြုစုရင်းနှင့် မိမိဘာသာ ရှာဖွေလုပ်ကိုင်စားသောက်နေရသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်ပါ၏။ သူ့ အသက်မှာ ၃၀ ခန့်မျှရှိသေးကာ ပိန်ပိန်ပါးပါး သွက်သွက်လက်လက်နှင့် ကြည်ပျော်ရှုပျော်ရပ်မျိုးရှိသည်။

သူသည် နံနက် ၅ နာရီခန့်ရှိလျှင် အိပ်ရာမှထကာ မိမိတို့ရပ်ကွက်မှ ဈေးကလေးသို့ အချိန်မှန်မှန် ရောက်သွားတတ်ပြီးလျှင် ရာသီအလိုက် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို တစ်ဆင့်ဖောက်သည်ယူ ရောင်းလေ့ရှိသည်။ ရဖန်ရံခါ ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့် အခိုက်အလှည့် မသင့်ပြန်လျှင်လည်း သားငါးပုစွန်ဖြစ်စေ ယူရောင်းသည်။ နံနက်ပိုင်းဈေးကွဲချိန်မှ အိမ်ပြန်ထမင်း

ဟင်းချက်စားကာ လင်သည်၏ ဝေယျာဝစ္စများကို လုပ်ကိုင်၏။ ပြီးလျှင် နေ့ခင်းပိုင်းမှာ တစ်ကြောထွက်ကာ ဟိုအိမ်သည်အိမ်တို့မှ အဝတ်များကို အငှားလျှော်လေသည်။

ညနေစောင်းလောက်မှ ထမင်းအိုးတစ်လုံးပြန်ချက်ကာ နံနက်က ဟင်းကျန်နှင့် ညစာစားသောက်၏။ ခင်ပွန်းသည်ကို ဆေးတိုက်တန်တိုက်၊ ဆေးလိမ်းတန် လိမ်းပေး၏။ ပြီးလျှင် တစ်နေ့လုံး လှုပ်ရှားရသမျှအတွက် အတိုးချကာ ဖဲပိုင်းမှာ ထိုင်လေတော့သည်။ တစ်ခါတလေ မိုးစင်စင်လင်းအောင် ဖဲနတ်ဖမ်းလိုက်ပြီဆိုလျှင်ဖြင့် သူ့မျက်လုံးများသည် နီရဲနေတတ်၏။ ဈေးရောင်းအဝတ်လျှော်ကား မပျက်ခဲ့ပေ။

သူနှင့် ကိုသက်ဦးတို့ စတင်ဆက်သွယ်မိသည်မှာလည်း စုစုမလျော် နိုင်သော ခြင်ထောင်၊ စောင် စသည်တို့ကို ငှားရမ်းလျှော်ဖွပ်စေခြင်းမှ စ၏။ အရပ်ထဲမှာ အချို့လူများက “ဒီမိန်းမဟာ အလုပ်ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်သလောက်ဖဲရိုက်ပြီး ဖြုန်းနေတာတော့ ချဉ်လှတယ်” ဟုနှာခေါင်းရှုံ့သော်လည်း ကိုသက်ဦးကမူ “ဪ...သူ့မှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့လည်း ဝါသနာမပါ၊ စာဖတ်ဖို့လည်း မတတ်တော့ သူနှစ်သက်တဲ့နည်းနဲ့ သူ့စိတ်ကို ထွက်ပေါက်ပေးပြီး နှစ်သိမ့်မှုရှာပေတာပဲ” ဟု မအေးရှင်၏ ဘဝအပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်သည်။

ယင်းသို့ ဦးတင်ဖေရော မအေးရှင်ပါ ကိုသက်ဦး၏အိမ်တွင် အဝင်အထွက်ရှိရာမှ သူတို့ချင်းလည်း အစကတည်းက သိနေသူချင်းမို့ တစ်ကြိမ် သောအခါတွင် ဦးတင်ဖေက-

“ဟယ်...မအေး ရှင်တို့တော့ တယ်ပြီ ဖျတ်လတ်မြူးကြွနေပါလာ ၊ ဖဲနိုင်လာပြီမှတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့များဖြင့် အရက်ဖိုးမရှိလို့ ဘယ်သူ့များရိုက်ပြီး လုရပါမလဲ အောက်မေ့နေတာနဲ့ အတော်ပဲဗျို့” ဟု လှမ်းနောက်သည်။ မအေးရှင်မှာလည်း တကယ်ပင် ခပ်နင်နင်လေး ဖဲနိုင်လာခိုက်မို့

“အမယ်လေး မလုရပါဘူးတော်၊ ကျွန်မကလည်း မသမြောတတ်ပါ

ဘူးတော့” ဟု ရယ်ကာ မောကာ ပြန်ပြောပြီး ငွေ ၅ ကျပ်တန် တစ်ရွက်ကို တကယ်ပင် ထုတ်ပေးသည်။

ပထမတွင် ဦးတင်ဖေက ငြင်းဆန်သေးသော်လည်း မအေးရှင်က တကယ်တမ်း တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း ပေးနေသောအခါ ယူထားလိုက်၏။

နောက်တစ်ကြိမ်ကတော့ မအေးရှင်တစ်ယောက် နေ့ဆက်ဖဲရှုံး၍ နားမှ နားကပ်ကလေးကို ချွတ်ပေါင်ထားရသည့်ပြင် ဈေးရင်းဖို့ပင် မရှိတော့ပါဟု ညည်းညူနေရခိုက်မှာဖြစ်သည်။ သည်တုန်းက ဦးတင်ဖေ သည် ကိုသက်ဦးတို့အိမ်မှာ အဝတ်လျော်နေသော မအေးရှင်ထံသို့ ငွေနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်မျှ ရှာဖွေချေးငှား၍ လာပေးကာ “အဲဒါကို လကုန်ရင် အစိတ်ပဲပြန်ဆပ်၊ အတိုးကို ငါကြိုတင်ပေးထားခဲ့ပြီ” ဟု လာရောက် အကူအညီ ပေးသွားခဲ့၏။

ဒါကိုလည်း မကောင်းမှုအားပေးပဲဆိုချင်ဆို၊ သူတို့၏ သန့်သန့်စင်စင် ကြင်နာမှုအတွက် ကိုသက်ဦးကတော့ ဝမ်းသာမိသည်အမှန်ပင်။

သို့သော် သည်သတင်းအစအနကလေးသည် အရပ်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်တွင်မူ ကိုသက်ဦးထင်သည်ထက်ပင် ပုံကြီးချဲ့ကာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်လာလေတော့၏။

*

ကိုသက်ဦး စိတ်ပါဝင်စားစွာ စကားကို တောက်လျှောက်ကြီးပြောလာခဲ့ရာမှ သူပြောလိုသည်အကြောင်းအရာ၏ အဆုံးသို့ရောက်လျှင် ခေတ္တနားကာ ကျွန်မမျက်နှာကို ခပ်စူးစူးကြည့်ပြီး အကဲအလေးခတ်နေဟန် ရှိလေသည်။

မီးဖိုထဲမှ စုစုတစ်ယောက်ကလည်း ချက်ရင်းပြုတ်ရင်းနှင့် ကျွန်မတို့ထံ လှမ်းမျှော်နားစိုက်ကာ အရိပ်အခြည်ကို ဂရုပြုနေမှန်း ကျွန်မသိသည်။

သို့သော် ကျွန်မ၏ မျက်နှာတွင် ဘယ်လို ထူးခြားမှုပေါ်လွင်အောင် မပြသောအခါ ကိုသက်ဦးကပင် ဆက်၍ပြောပြန်၏။

“အခု ကျွန်တော်ပြောခဲ့တာတွေဟာ အမှန်ထက်ပိုပြီး ဖေးဖေးမမ လုပ်ထားတာ တစ်ခုမှမပါပါဘူး။ ဒါကို မမပြောစေချင်တာက အိမ်မှာ ဖြစ်သမျှ အကြောင်းရင်းအမှန်ကို စုစုလည်းသိသာနဲ့၊ အရပ်ထဲက လူအချို့ ပုံကြီးချဲ့ကာမှ အဲဒီလူတွေနဲ့ရောပြီး စုစုက ကျွန်တော့်ကို အပြစ်အကြီး အကျယ်တင်တာ၊ ပြိုင်ဘက် တရားသလားဆိုတာရယ်၊ ဦးတင်ဖေတို့ မအေးရှင် တို့လို ဘဝမျိုးအပေါ်မှာ ကျွန်တော်ခွင့်လွှတ်တာဟာ မှားသလား ဆိုတာရယ် ပါပဲ”

ဟုတ်ကဲ့။ သည်လိုတော့လည်း ကျွန်မမှာ မနေသာတော့ပါပေ။ “အလဲ့ ငါဘယ်မှာ ဆိုးလို့တုန်း၊ နေရင်းထိုင်ရင်းနဲ့ သုဓမ္မစာရီတောင် ဖြစ်နေပြီကော” ဟု စိတ်ထဲမှ ရယ်ချင်ချင်ရှိသည်တိုင် ခပ်တည်တည်ပင် မှုတ်ရသည်။

“ဒါကတော့ ဒီလိုရှိတယ်လေ၊ စုစုက ကိုသက်ဦးကို အစပထမ နားလည်မှုနဲ့ ခွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့တိုင် အများက မကောင်းထင်ကြ၊ ပြောကြတာ ကြားရတော့လည်း ဒီလူတွေနဲ့ ရောနှောမိလို့သာ ဖြစ်ရတယ်လို့ မခံချင်စိတ် ပေါက်ပြီး ကရုဏာဒေါသောနဲ့ အပြစ်တင်တာ ပြိုင်ဘက်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါကို ကိုသက်ဦးက ခွင့်လွှတ်သင့်ပါတယ်။

“ကိုသက်ဦးအနေနဲ့ စာရေးဆရာပီပီ ဘဝတွေကို အတွင်းကျကျ မြင်တတ်၊ ကြည့်တတ်၊ ခွင့်လွှတ်တတ်တာဟာလည်း မမှားပါဘူး၊ အင်မတန် ကို ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ စိတ်ကောင်းစိတ်မွန် တစ်ခုပါ။ ဒါပေတဲ့ ကိုသက်ဦးအနေနဲ့ ခွင့်မလွှတ်ထိုက်သူတစ်ဦးတော့ ရှိနေသေးတယ် ကိုသက်ဦး”

ကျွန်မက စကားကို တမင်ရပ်ထားလိုက်လျှင် ကိုသက်ဦးသည် ကျွန်မကို ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြန်ကြည့်ကာ “အင်း ဆိုစမ်းပါဦး” ဟု ထောက်ပေး၏။

“အဲဒီ လူကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ပဲ ကိုသက်ဦး”

ကျွန်မကလည်း စကားကို ထစ်ထောင့်တော့ပဲ ခပ်ဘွင်းဘွင်းပင် ဖွင့်ချလိုက်တော့သည်။

“ကိုသက်ဦးအနေနဲ့ကတော့ ‘မောင်မောင်’ ဆိုပါစို့လေ။ မောင်မောင်က ဆိုးချင်၊ ပွေချင်၊ ပေချင် တေချင်တယ်ဆိုသမျှကို ကိုသက်ဦးက လုံလောက်အောင် ဆင်ခြေရှာပေးပြီး ခွင့်လွှတ်နေရင်တော့ မှားလိမ့်မယ်။ မောင်မောင်ဟာ သာမန်လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘာပဲလုပ်လုပ် ဘဝအထွေထွေကို ကြည့်နိုင်၊ မြင်နိုင်၊ သုံးသပ်နိုင်လောက်အောင် အသိရင့်သန်နေတဲ့ ကိုသက်ဦးက ထိန်းထားသင့်တယ်။ မမှားမယွင်းရအောင် တားမြစ်သင့်တယ်။ ဦးတင်ဖေတို့ မအေးရှင်တို့ရဲ့ ဘဝမှာ အထိန်းအကွပ် မရှိဘူးဆိုတာဟာ ဖြစ်သင့်ပေတဲ့ မောင်မောင်ဘဝမှာ အထိန်းအကွပ် မရှိဘူးဆိုတာ မဖြစ်သင့်ဘူး။ နိဂုံးချုပ်ရရင်တော့ မောင်မောင်ကို ကိုသက်ဦးဟာ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်သင့်ဘူး ဆိုတာပဲ”

“ဟေး ဒါမှ တို့မမကွ”

ကျွန်မ၏ တရားစီရင်ထုံးက ဘယ်မျှလောက်တော်တည်မှန်ကန်သည်တော့မသိ။ စုစုတစ်ယောက်ကတော့ မီးဖိုထဲမှ ကောင်းချီးပေး၍ ထွက်ပြေးလာကာ ကျွန်မ၏ခါးကို ခပ်နွဲ့နွဲ့ ဖက်ထားလိုက်ရင်းမှ ပြုံးချိုကြည်ရွှင်စွာ ပြောရှာပါသည်။

“စုစုလည်းလေ အခုမပြောတဲ့ စကားမျိုးအတိုင်း ပြောချင်တာ သိလား။ ဒါပေတဲ့ အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ်ပေါက်အောင် မပြောတတ်လို ခက်နေတာ။ အခု မမပြောလိုက်တော့ ကောင်းလိုက်တာမမရယ် မမကို သိပ်ကျေးတင်တာပဲ။ စုစုလေ မမကြိုက်တတ်တဲ့ ငါးမြင်းခေါင်စွတ်ပြုတ်ရယ်၊ ပုန်းရည်ကြီးသုပ်ရယ်၊ ငါးပိရေနဲ့ တညင်းသီးတို့စရာရယ် ချက်ထားတယ် လာစားလှည့်မမ”

စုစုက ကျွန်မခါးကို ဖက်ထားရာမှ မလွှတ်တော့ဘဲ ထမင်းစားပွဲ ဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားပါသည်။

မျက်နှာခပ်အိုအိုနှင့် ငိုငံနေသော ကိုသက်ဦးကလည်း “ကျွန်တော် ကလည်း မမပြောလိုသာ ပြန်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်မောင်လုပ်သမျှ ကိုသက်ဦးက စောင့်ကြည့်ဝေဖန်လွန်းလို့ မောင်မောင်တစ်ယောက်မှာ ဘာလုပ်လုပ် သိပ်မလွတ်လပ်တာကတော့ အမှန်ပါ” ဟုလေပြေ ထိုးလိုက် ကာ ဘယ်သူမျှမခေါ်မပင့်ရဘဲနှင့် ထမင်းစားပွဲသို့ လိုက်ပါလာပါသည်။

“ဒါကတော့ မလွတ်လပ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ကိုသက်ဦးက ဝေဖန်မှု ညံ့မှာတောင် စိုးရိမ်နေရသေးတာပဲ”

ကျွန်မက မောင်မောင်ရော ကိုသက်ဦးပါ ရော၍ နှိမ်လိုက်ရင်း ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သည်နေ့မှာ ထမင်းမြိန်လိုက်သည် ဖြစ်ခြင်း ကတော့ ပြောစမှတ်ရကြီးပါပင်တည်း။

[ရှုမဝ၊ နိုဝင်ဘာ ၁၉၆၅]